NORA ROBERTS

MORGANOS KRYŽIUS

NORA ROBERTS

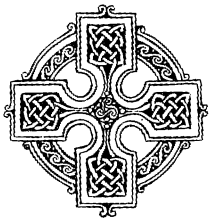

MORGANOS KRYŽIUS

Jotema

UDK 820(73)-3
Ro-04

Nora Roberts
MORRIGAN'S CROSS
Jove Books, New York, 2006

Roberts, Nora
Ro-04 Morganos kryžius: [romanas] / Nora Roberts; [vertė Rasa Racevičiūtė]. — Kaunas: Jotema, 2007. — 336 p.
ISBN 978-9955-13-136-6

Per amžių amžius kaupusiai galias ir pajėgas tamsos ir blogio valdovei, vampyrų karalienei Lilitai ateina neramūs laikai: šviesos ir gėrio valdovė Morgana telkia kariuomenę sugriauti tamsos imperijai ir padaryti galą demonų viešpatavimui visais laikais ir visuose pasauliuose. Deivės Morganos kariuomenės branduolys — burtininkas, ragana, vampyras, mokslininkė, keičiantysis pavidalą ir karys. Kova prasidės per Vėlines. Išrinktieji vampyrų medžiotojai iš įvairiausių amžių ir pasaulio vietų renkasi į šių dienų Airiją, senovinį namą miškų apsuptyje ir ryžtingai rengiasi lemiamai kovai.

UDK 820(73)-3

Copyright © 2006 by Nora Roberts
© Vertimas į lietuvių kalbą,
Rasa Racevičiūtė, 2007
© UAB „Jotema", 2007
Redaktorė *Asta Kristinavičienė*
Akvilė Planutytė
Viršelio dailininkė *Daiva Zubrienė*
Maketavo *Elvyra Laipanova*

SL 250. 21 sp. l. Užsak. Nr. 7.828
UAB „Jotema", Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
Tel. 337695, el. paštas: info@jotema.lt
Spausdino AB spaustuvė „Spindulys", Gedimino g. 10, 44318 Kaunas

Mano broliams
Džimui, Bazui, Donui ir Bilui

Tik drąsieji nusipelno teisingumo.
DRAIDENAS

Liaukitės, geroji ponia, dienos šviesa seniai išblėso,
o mes tamsos tvariniai.
ŠEKSPYRAS

Prologas

Prisiminti tą istoriją jį privertė lietus. Jis čaižė langus, šėlo stogais, jo aitrus kvėpavimas smelkėsi po durimis.

Nuo drėgmės jam gėlė kaulus, net ir sėdint prie ugnies. Ilgomis lietingomis rudens naktimis jis jautė sunkią amžiaus naštą ir žinojo, kad užgulus žiemos tamsai bus dar sunkiau.

Vaikai jau buvo susirinkę — susispietę ant grindų, susispaudę po kelis krėsluose. Jų kupini lūkesčio veideliai buvo atgręžti į jį, nes jis žadėjo papasakoti istoriją, kuri prablaškytų lietingos dienos nuobodulį.

Jis neketino jos pasakoti vaikams, dar ne dabar, nes kai kurie jų per maži, o ir istorija ne tokia jau nekalta. Bet lietus šniokštė, kuždėdamas jam tai, ką reikėtų sakyti, todėl pasakotojui neliko nieko, kaip tik jo paklausyti.

— Žinau vieną istoriją, — pradėjo jis, ir vaikai susijaudinę sukruto. — Ji apie drąsą ir bailumą, apie kraują ir mirtį, ir apie gyvenimą. Apie meilę ir netektį.

— Ar joje bus pabaisų? — paklausė viena iš mažiausiųjų, žvelgdama mėlynomis, džiugesio ir baimės kupinomis akimis.

— Pabaisų būtinai bus, — atsakė senolis. — Kaip ir vyrų, kurie eis išvien su jomis, ir tų, kurie jas nugalės.

— Ir moterų! — šūktelėjo viena mergaitė, priversdama jį nusišypsoti.

— Ir moterų. Drąsių ir nuoširdžių, suktų ir negailestingų. Buvo laikai, kai pažinojau jų visokių. Istorija, kurią jums dabar papasakosiu, nutiko labai seniai. Pradėti ją galima įvairiai, bet pabaiga visada vienoda.

Klausydamasis stūgaujančio vėjo senolis gurkštelėjo arbatos, kad sudrėkintų gerklę.

— Pradėsiu šią istoriją taip: besibaigiant vidurvasariui, mėlyniems žaibams raižant juodą dangų, ant aukšto skardžio, žvelgdamas į šėlstančią jūrą stovėjo burtininkas.

1 skyrius

Airija, Kerio grafystė
1182 metai

Jame siautė audra, tokia pat juoda ir nirtulinga, kaip ir ta, kuri brovėsi per jūrą. Ji virė jo kraujyje, sūkuriavo ore, čia veržDamasi vidun, čia vėl lauk, o jis tebestovėjo ant lietaus nuglostytos uolos.

Jo audra vadinosi širdgėla.

Širdgėla buvo nutviekstos jo akys, tokios pat ryškios ir mėlynos, kaip ir besitrankantys žaibai. Širdgėlos pagimdytas įniršis raudonomis žaibų strėlėmis sruvo iš jo pirštų galiukų, draskydamas orą griaustinio trenksmais, kurie aidėjo it tūkstančio patrankų šūviai.

Iškėlęs aukštyn savo lazdą jis šaukė magiškus užkeikimus. Raudoni jo įniršio žaibai ir nuožmi audros mėlynė virš jo galvos susiėmė kovoje, kurią išvydę visi skubėjo į savo buveines, kur už užsklęstų durų ir langų surinkę į krūvą savo vaikus drebėjo iš baimės, besimelsdami savo dievams.

Net elfai drebėjo savo buveinėse.

Akmenys kaukė, jūros vanduo pajuodo it pragaro žiotys, bet jis tebeniršo, tebesielvartavo. Iš sužeisto dangaus sruvo svilinantis ir raudonas it kraujas lietus, degindamas žemę, kaitindamas jūrą, ore palikdamas degėsių kvapą.

Vėliau ši naktis bus pavadinta širdgėlos naktimi, o tie, kurie drįs

ją prisiminti, pasakos apie burtininką, išdidžiai stovintį ant aukšto skardžio. Jo apsiaustas buvo kiaurai permerktas kruvino lietaus, kuris tekėjo jo sielvarto iškamuotu veidu tarsi priešmirtinės ašaros, nes jis šaukėsi ir dangaus, ir pragaro.

Jis buvo Hoitas iš Makenų giminės. Pasakojama, jog ši giminė — tai Morganos, elfų karalienės ir deivės palikuonys. Jo galia buvo didi, bet dar nesubrendusi, nes jis ir pats buvo jaunas. Dabar jis ja svaidėsi su tokia aistra, kuri nepaliko vietos nei apdairumui, nei pareigai, nei šviesai. Ji tapo jo kalaviju ir jo ietimi.

Toje šiurpioje audroje jis šaukėsi mirties.

Atsukęs nugarą šėlstančiai jūrai ir ūžiančiam vėjui, ant kalvos jis pamatė tą, kurios šaukėsi. Ji — nes kažkada ji buvo moteris — šypsojosi. Jos grožis buvo neįtikėtinas, bet šaltas lyg žiema. Jos akys švytėjo švelniu mėliu, lūpos buvo rausvos it rožės žiedlapiai, o oda — pieno baltumo. Jai prabilus atrodė, kad skamba muzika, kad pragydo sirena, kuri jau ne vieną vyrą nuviliojo į pražūtį.

— Nekantrauji, Makenai? Negali sulaukti mano bučinio?

— Ar tai tu esi tas padaras, pražudęs mano brolį?

— Mirtis tai... — nepaisydama lietaus ji nusismaukė gobtuvą, — pernelyg painu. Tu per jaunas, kad suvoktum jos didybę. Tai, ką jam daviau, yra dovana. Neįkainojama ir galinga.

— Tu jį prakeikei.

— O, — ji mostelėjo ranka. — Maža kaina už amžinybę. Dabar jam priklauso pasaulis, jis gauna viską, ko tik užsimano. Jis žino daugiau, negu tu galėtum svajoti. Dabar jis priklauso man, kaip niekada nepriklausė tau.

— Demone, tavo rankos suteptos jo krauju, ir, prisiekiu deive, aš tave sunaikinsiu.

Ji nusijuokė džiaugsmingai lyg vaikas, kuriam pažadėtas ypatingas malonumas.

— Mano rankos ir mano lūpos. Kaip ir jo lūpos suteptos manuoju. Jis dabar toks, kaip ir aš — nakties ir šešėlių kūdikis. Nejaugi ketini sunaikinti ir savo tikrą brolį? Savo dvynį?

Palei žemę kunkuliavo juodas rūkas, kuris jai brendant gulė klostėmis it šilkas.

— Užuodžiu tavo galią, tavo širdgėlą ir tavo nuostabą. Dabar, šioje vietoje, siūlau tokią dovaną ir tau. Gali dar kartą tapti jo dvyniu, Hoitai iš Makenų giminės. Dovanosiu tau mirtį, kuri yra nesibaigiantis gyvenimas.

Jis nuleido savo lazdą ir žvelgė į ją per lietaus uždangą.

— Noriu žinoti tavo vardą.

Apsigobusi raudonu besiplaikstančiu apsiaustu ji sklandė po ūkanas. Virš jos suknios tvirtai suveržto korseto jis matė baltus jos apvalių prisirpusių krūtų iškilumus. Net ir užuosdamas jos galios tvaiką jis pajuto nenugalimą geismą.

— Aš jų turiu ne vieną, — atrėmė ji ir pirštų galiukais vos juntamai palietė jo ranką — kaip ji galėjo taip arti prieiti? — Ar trokšti ištarti mano vardą, kai susiliesim? Ragauti jį, kaip aš ragauju tavąjį?

Jo perdžiūvusi gerklė degte degė. Jos švelnios mėlynos akys nenumaldomai traukė, viliojo jose paskęsti.

— Taip. Noriu žinoti tai, ką žino mano brolis.

Ji vėl nusijuokė, tik šį kartą kimiau. Su gyvulišku alkiu. O tos mėlynos švelnios akys apsipylė krauju.

— Pavydi?

Ji palietė jo lūpas savosiomis, jos buvo tokios šaltos, kad gėlė. Ir vis tiek tokios gundančios. Jo širdis pradėjo daužytis krūtinėje.

— Noriu matyti tai, ką mato mano brolis.

Jis palietė ranka tą puikią baltą krūtinę, bet nepajuto joje širdies plakimo.

— Noriu žinoti, kuo tu vardu.

Ji nusišypsojo, ir šįkart naktyje švystelėjo jos baltos atgrasios iltys.

— Aš, Lilita, pasiimu tave. Aš, Lilita, tave sukursiu. Tavo kraujo galia susimaišys su manąja ir drauge valdysime šį ir visus kitus pasaulius.

Ji atlošė galvą, pasirengusi suleisti dantis. Sukaupęs visą savo širdgėlą ir įniršį Hoitas smogė jai lazda tiesiai į širdį.

Iš jos išsiveržęs riksmas perskrodė naktį, užgoždamas audros gaudesį ir su juo susiliedamas. Tačiau tai buvo ne žmogaus riksmas ir

net ne žvėries staugimas. Tai buvo piktoji dvasia, pagrobusi jo brolį ir šaltu grožiu dangstanti savo bjaurastį. Bet ji kraujavo — jis matė, kaip iš sužalotos krūtinės, kurioje neplakė širdis, pasipylė kraujas.

Klykdama ji vėl pakilo į orą ir sukdamasi lyg žaibas perskrodė dangų. Matydamas ją, besirangančią ore, matydamas jos kraują, kuris garavo balzganose ūkanose, iš siaubo jis užmiršo, ką ketino sakyti.

— Kaip tu drįsti!? — kupinu pasipiktinimo ir skausmo balsu šaukė ji. — Griebiesi savo menkos, apgailėtinos magijos prieš mane? Aš šiame pasaulyje nugyvenau jau tūkstantį metų!

Ji palietė žaizdą ir mostelėjo kruvina ranka. Ant Hoito rankos užtiškę jos kraujo lašai pjovė it peilis.

— Ištremiu tave, Lilita! Savo krauju išvarau tave iš šių vietų!

Iš po apsiausto jis išsitraukė durklą ir persirėžė delną.

— Krauju dievų, kurių gyslomis jis teka, savo prigimties galia išvarau tave atgal...

Staiga kažkas jį puolė tarytum iš po žemių ir smogė mirtino įtūžio kupina jėga. Susipynę kūnais jie nusirito skardžiu žemyn ir pakibo ant dantytos iškyšos. Atslūgus skausmo ir siaubo bangoms jis pamatė veidą būtybės, kuri taip priminė jį patį. Būtybės, kuri kažkada buvo jo brolis.

Hoitas užuodė jo skleidžiamą mirties ir kraujo tvaiką, o jo raudonose akyse matė padarą, į kurį jis pavirto. Tačiau Hoito širdyje tebeplazdėjo menka vilties liepsnelė.

— Kianai, padėk man ją sustabdyti. Dar galime tai padaryti.

— Ar jauti, koks aš dabar stiprus? — Kianas suėmė ranka Hoito kaklą ir suspaudė. — Ir tai tik pradžia. Dabar man priklauso amžinybė.

Jis pasilenkė ir mėgaudamasis nuo Hoito veido nulaižė kraują.

— Ji nori pati su tavimi susidoroti, bet mane kamuoja alkis. Baisus alkis. Be to, juk tavyje teka mano kraujas.

Kai jis apnuogino savo iltis ir prispaudė jas prie savo brolio kaklo, Hoitas pervėrė jį durklu.

Staugdamas Kianas metėsi atgal. Jo veidą iškreipė nuostaba ir skausmas. Jis stvėrėsi už žaizdos ir krito žemyn. Kokią akimirką Hoi-

tui atrodė, kad vėl pamatė savo brolį, savo tikrąjį brolį. O paskui liko tik audros kauksmas ir čaižantis lietus.

Kabindamasis nagais Hoitas ropštėsi uola aukštyn. Nuo kraujo, prakaito ir lietaus slidžios rankos ieškojo bet ko, kas jį išlaikytų. Žaibo apšviestas veidas buvo iškreiptas kančios, kai sužalotais pirštais colis po colio jis kabinosi į akmenis. Ilčių įbrėžtas kaklas perštėjo it nudegintas. Kai pagaliau pasiekė skardžio kraštą, vos begalėjo atgauti kvapą.

Jeigu ji vis dar ten — jam galas. Jo galias išsekino nuovargis, niokojantis sukrėtimas ir širdgėla. Nieko jam nebeliko — tik durklas, suteptas brolio krauju.

Bet kai pagaliau jis užšliaužė aukštyn ir krito ant nugaros, leisdamas lietui čaižyti veidą, ten jo niekas nebelaukė.

Galbūt jau visko pabaiga, galbūt jam pavyko ištremti piktąją dvasią atgal į pragarą. O savo tikrą kūną ir kraują jis pasmerkė amžinosioms kančioms.

Apsivertęs jis pabandė atsiklaupti, remdamasis rankomis ir keliais, bet pasijuto esąs visiškai išsekęs. Iš jo magiškųjų galių teliko pelenų prieskonis burnoje.

Jis nušliaužė link savo lazdos ir remdamasis į ją atsistojo. Gaudydamas orą nusvirduliavo tolyn nuo skardžio taku, nuo kurio nebūtų nuklydęs, net ir būdamas aklas. Audros galia išsikvėpė kaip ir jo, iš jos teliko tik kiaurai merkiantis lietus.

Jis užuodė namus — žirgą ir šieną, žoles, kurias naudojo, kad apsisaugotų, ugnies, kurią paliko rusenti židinyje, dūmą. Tačiau nejautė jokio pasitenkinimo, jokio pergalės džiugesio.

Hoitas šlubavo savo trobelės link trūksmingai kvėpuodamas, o jo skausmingas dejones tuoj pat prarydavo vėjo šuorai. Žinojo, kad jeigu dabar sugrįžtų toji būtybė, kuri pagrobė jo brolį, jis pražūtų. Bet kuri pamėklė, bet kuris audros išvartytų medžių metamas šešėlis būtų jo pražūtis. Ir net blogiau už pražūtį. Baimė šliaužė jo oda it drumzlinas ledas, sukaupęs paskutines jėgas jis murmėjo užkeikimus, kurie labiau priminė maldas, skirtas bet kam, kas tik galėjo jas išgirsti.

Jo žirgas sukruto pastogėje ir suprunkštė jį suuodęs. Vos lai-

kydamasis ant kojų Hoitas patraukė tiesiai į trobelę, iš paskutiniųjų stengdamasis pasiekti duris, ir pagaliau įžengė vidun.

Viduje buvo šilta ir dvelkė jo burtais, kuriuos jis kerėjo dar prieš patraukdamas ant skardžio. Jis užsklendė duris, palikdamas ant jų savo ir Kiano kraujo dėmes. Jis spėliojo, ar tai ją sulaikys. Jeigu tai, ką sako padavimai, tiesa, ji negalės įeiti nekviesta. Jam teliko tikėti tuo ir apsaugos burtais, supančiais jo namus.

Jis leido permirkusiam apsiaustui slysti žemyn ir paliko jį gulėti ant grindų, stengdamasis nepasiduoti norui ir pačiam kristi čia pat. Verčiau susimaišys gydomojo stebuklingo gėrimo, kad atgautų jėgas. Praleis naktį kurstydamas ugnį ir laukdamas aušros.

Dėl savo tėvų, seserų ir jų šeimų jis padarė viską, ką galėjo. Teliko tikėtis, kad to pakaks.

Kianas mirė, o jo pavidalu grįžęs padaras sunaikintas. Jis jau nebegali jiems pakenkti. Tačiau jį sukūrusi būtybė gali.

Jis turi rasti stipresnių priemonių, kad juos apsaugotų. Jis turi vėl leistis į tos demonės medžioklę, nes prisiekė paskirti savo gyvenimą tam, kad ją sunaikintų.

Renkant buteliukus ir katiliukus virpėjo laibi jo pirštai. Audros mėlynumo akys buvo apsiblaususios nuo skausmo, kuris kamavo jo kūną ir širdį. Kaltė slėgė jį lyg švino skraistė. O viduje siautė demonai.

Užuot apsaugojęs savo brolį jis pasmerkė jį ir sunaikino, ištrėmė jį visiems laikams. Kaip jam pavyko laimėti tą šiurpią pergalę? Kianas visada buvo fiziškai už jį pranašesnis. O padaras, į kurį pavirto jo brolis, buvo neįtikėtinai galingas.

Jo kerai nugalėjo tą, kurį kadaise mylėjo. Tą savo pusę, kuri buvo linksma ir impulsyvi, skirtingai nuo jo paties — niūraus ir rimto, labiau besidominčio mokslais nei draugija.

Kianas visada buvo pasirengęs žaidimams ir smuklėms, moterims ir linksmybėms.

— Jo meilė gyvenimui, — murmėjo besidarbuodamas Hoitas. — Jo meilė gyvenimui, štai, kas jį pražudė. Aš tik sunaikinau tai, kas jį pavertė žvėrimi.

Jis privalėjo tuo tikėti.

Jam nusitraukiant palaidinę šonkaulius nusmelkė skausmas. Jau pradėjo rodytis mėlynės, juoduliais skleisdamosis po oda, o širdį užplūdo širdgėla ir kaltė. Dabar reikia gydytis, įtikinėjo jis save tepdamasis balzamu. Jis aršiai keikėsi apgraibomis tvarstydamasis žaizdas. Žinojo, kad bent du šonkauliai lūžę. Taip pat žinojo, kad rytoj iš ryto jo laukia varginanti kelionė namo.

Jis išgėrė stebuklingojo gėrimo ir nušlubčiojo prie ugnies. Įmetė durpių, ir liepsnos plykstelėjo raudoniu. Užsiplikė arbatos. Tada susisuko į antklodę, norėdamas ramiai pasėdėti, pagurkšnoti ir pamąstyti.

Jis gimė su ta dovana, nuo pat jaunumės nuosekliai ir skrupulingai stengėsi ją puoselėti. Jis mokėsi, neretai visiškai vienas, bandydamas savo sugebėjimus ir galimybes.

Kiano galios buvo menkesnės, bet, kiek Hoitas prisiminė, Kianas niekada taip skrupulingai nepraktikavo ir taip uoliai nesimokė. Iš tikrųjų Kianas tik žaidė su magija. Smagindamasis pats ir linksmindamas kitus.

Kianas mėgdavo jį prisivilioti, įveikdavo jo pasipriešinimą, ir jie kartu iškrėsdavo kokią nors kvailystę. Kartą vieną berniuką, kuris pargriovė jų seserį į purvyną, jie pavertė bliaunančiu ilgaausiu asilu.

Kaip Kianas tada kvatojosi! Apimtas panikos Hoitas tris dienas liejo prakaitą, kad atkerėtų tą berniuką, o Kianui visa tai buvo nė motais.

Galų gale jis juk ir buvo asilas. Tiesiog jie suteikė jam tikrąjį pavidalą.

Nuo tada, kai jiems suėjo dvylika, Kianas kur kas labiau domėjosi kalavijais nei kerais. Ar tai ne dėsninga, mąstė Hoitas, siurbčiodamas karčią arbatą. Jis neatsakingai elgėsi su burtais, nors ir buvo įvaldęs kalaviją, galų gale jo neišgelbėjo nei plienas, nei kerai.

Jis atsilošė, sušalęs iki pat kaulų, kurių nešildė net rusenanti ugnis. Klausėsi rimstančios audros, lietaus lašais teškenančios į stogą ir aimanuojančios miške, supančiame trobelę.

Daugiau nesigirdėjo nieko, nei žvėries, nei kokios kitos būtybės. Liko vienas su savo atsiminimais ir apgailestavimais.

Turėjo tą vakarą eiti į kaimą kartu su Kianu. Tačiau jis dirbo ir jam nereikėjo nei alaus, nei užeigos, nei žmonių kvapų ir garsų.

Jam nereikėjo moterų, o Kianas *negalėjo* be jų apsieiti.

Bet jeigu jis būtų ėjęs, jeigu būtų užmiršęs savo darbą bent vieną prakeiktą vakarą, Kianas tebebūtų gyvas. Toji demonė tikrai nebūtų įveikus jų abiejų. Jo galia tikrai būtų leidusi pajusti, kas iš tikrųjų yra toji būtybė, nepaisant jos grožio ir žavesio.

Kianas niekada nebūtų ėjęs su ja, jei šalia būtų buvęs brolis. Ir jų motinai dabar nereikėtų gedėti. Niekada nebūtų buvęs iškastas kapas ir dievų valia iš jo niekada nebūtų pakilęs padaras, kurį jie palaidojo.

Jeigu jo galių užtektų laikui atsukti atgal, jis atsisakytų jų, kad tik vėl galėtų grįžti į tą vakarą ir iš naujo išgyventi tą vienintelę akimirką, kai išsižadėjo brolio draugijos.

Ką gero jos davė? Kas iš jų gero dabar? Būti apdovanotam magiškomis galiomis ir nepajėgti jomis pasinaudoti tam, kad išgelbėtum tai, kas svarbiausia? Tuomet tegul jie visi būna prakeikti. Jis sviedė puodelį per visą kambarėlį. Tegul būna prakeikti jie visi, ir dievai, ir elfai. Kianas buvo tarsi šviesa, o jie jį nubloškė į tamsą.

Visą savo gyvenimą Hoitas darė tai, ką turėjo daryti, ko iš jo buvo tikimasi. Jis atsisakė šimtų nedidelių malonumų, kad atsiduotų savo menui. Dabar, kai buvo pražudytas jo tikras brolis, tie, kurie apdovanojo jį šiuo talentu, šia galia, laikėsi nuošaly.

Krito ne mūšyje ir ne nuo baltosios magijos, o nuo neįsivaizduojamo blogio. Ar tai ir yra atlygis jam už viską, ką padarė?

Jis mostelėjo ranka ugnies link ir liepsna židinyje šoktelėjusi suūžė. Jis iškėlė rankas ir danguje siaučianti audra sustiprėjo, o vėjas stūgavo it kankinama moteris. Trobelė taip braškėjo purtoma audros, kad net sutrūko sandariai langus dengiančios odos. Į vidų įsiveržė šalti audros šuorai, vartydami buteliukus ir plaikstydami knygų puslapius. Ir toje audroje jis išgirdo kimų tamsos krizenimą.

Nė karto gyvenime jis nenusisuko nuo savo paskirties. Nei karto gyvenime nepanaudojo savo dovanos piktam ir neprisilietė prie juodosios magijos.

Bet gal dabar, pagalvojo jis, rasčiau joje atsakymus. Susigrąžinčiau brolį. Įveikčiau tą padarą, blogiu prieš blogį.

Jis pašoko, nepaisydamas jį draskančio skausmo. Nuskubėjo prie savo gulto ir ištiesė abi rankas link skrynios, kurią buvo užrakinęs burtais. Kai ši su trenksmu atsivėrė, jis puolė prie jos ir stvėrė knygą, kurią ten laikė metų metus.

Ji buvo apie kerus, tamsius ir pavojingus. Kerus, kuriems buvo reikalingas žmogaus kraujas ir skausmas. Keršto ir godumo kerus, kuriais buvo kreipiamasi į jėgas, nepaisančias jokių priesaikų ir jokių įžadų.

Knyga buvo įkaitusi ir sunki, ir jis jautė kylančią pagundą, jos mitrius pirštus, glamonėjančius sielą. Turėti viską, turėti bet ką. Ar mes nesame aukščiau visų kitų? Gyvi dievai, kurie gali gauti viską, ko panorėję?

Mes turime į tai teisę! Mums neprivaloma laikytis jokių taisyklių nei paisyti sveiko proto.

Jam užėmė kvapą, nes žinojo, ką galėtų gauti, jeigu tai priimtų, jeigu abiem rankomis stvertų tai, ko prisiekė niekada neliesti. Nesuskaičiuojami turtai, moterys, neapsakomos galios, gyvenimo amžinybė. Kerštas.

Tereikėjo ištarti tuos žodžius, atsisakyti šviesos ir įsileisti tamsą. Šaltas prakaitas it gličios gyvatės vinguriavo jo nugara, kai jis klausėsi iš tūkstančio amžių sklindančių balsų kuždesio: *Imk. Imk. Imk.*

Sumirguliavo akyse ir jis išvydo savo brolį, tokį, kokį rado purve, šalikelėje. Kraujas sruvo iš žaizdų jo gerklėje, krauju buvo suteptos jo lūpos. Koks išblyškęs, tada tepagalvojo Hoitas, nes toks blyškus buvo jo veidas dar šviežio, raudono kraujo fone.

Tada Kianas pravėrė ryškiai mėlynas akis. Jos buvo kupinos skausmo ir siaubo. Jose Hoitas išvydo maldavimą.

— Gelbėk mane. Tik tu gali tai padaryti. Aš pasmerktas ne mirčiai. Grąžink mane atgal. Bent kartą negalvok apie kainą. Nejau leisi man degti visą amžinybę? Dėl savo paties kraujo, Hoitai, padėk man.

Jis sudrebėjo. Ne nuo šalčio, kuris veržėsi pro langus, ir ne nuo drėgmės, kuri sūkuriavo ore, bet suvokęs, ant kokios ledinės prarajos krašto stovi.

— Atiduočiau savo gyvenimą už tavąjį. Prisiekiu viskuo, kas esu, viskuo, kuo mes buvome. Jeigu reikėtų rinktis, priimčiau tavo dalią, Kianai. Tačiau to padaryti negaliu. Net ir dėl tavęs.

Staiga tas regėjimas paskendo liepsnose, o iš jų sklido nežmoniški riksmai. Vaitodamas iš sielvarto Hoitas sviedė knygą atgal į skrynią. Iš paskutinių jam dar likusių jėgų užkerėjo jos spyną ir krito ant grindų, susirangė lyg išvargęs vaikas, kuriam nebesvarbūs jokie patogumai.

Tikriausiai jis miegojo, o gal sapnavo. Bet kai atsibudo, audra jau buvo praėjusi. Šviesa smelkėsi į kambarį ir po truputį užliejo jį, įžūli, ryški ir balta, skaudindama akis. Jis merkėsi nuo jos inkšdamas iš skausmo ir bandydamas atsisėsti.

Toje baltoje šviesoje tviskėjo rausvi aukso srautai, iš kurių sklido šiluma. Jis užuodė žemę, kaip jam pasirodė, derlingą ir molingą, židinyje teberusenančių durpių kvapą. Išvydo moters pavidalą ir pajuto jos stulbinantį grožį.

Tačiau tai buvo ne demonas, ištroškęs kraujo.

Sukandęs dantis jis šiaip taip atsiklaupė. Nors iš jo balso dar neišnyko širdgėla ir pyktis, jis klusniai nulenkė galvą.

— Mano ponia.

— Vaike.

Atrodė, kad prieš ją prasiskiria šviesa. Jos plaukai, liepsnojantys raudoniu, šilko bangomis krito ant pečių. Jos akys buvo žalios tartum miško samanos ir kupinos švelnumo, kuriame buvo ir gailesčio. Ji vilkėjo baltą, auksu puoštą suknią, kaip ir derėjo jos padėčiai. Ir nors ji buvo karo deivė, nedėvėjo šarvų ir neturėjo kalavijo.

Ją vadino Morgana.

— Tu puikiai koveisi.

— Aš pralaimėjau. Praradau savo brolį.

— Nejau? — Ji žengė ir pasiūlė jam ranką, kad padėtų pakilti. — Tu likai ištikimas savo priesaikai, nors pagunda buvo stipri.

— Gal būčiau jį išgelbėjęs...

— Ne. — Ji palietė Hoito veidą ir jis pajuto jos šilumą. — Būtum praradęs ne tik jį, bet ir save. Tikėk manimi. Galėtum atiduoti savo gyvybę, bet negali atiduoti savo ar kieno nors kito sielos. Turi nepaprastą dovaną, Hoitai.

— Kas man iš to, jeigu negaliu apsaugoti net savo kraujo? Ar dievams būtina tokia auka — pasmerkti nekaltąjį tokioms kančioms?

— Jį prakeikė ne dievai. Ne tavo jėgoms jį išgelbėti. Tačiau aukų dar bus, kaip ir mūšių. Liesis kraujas, net ir nekaltas. Esi išrinktas didingam darbui.

— Ar dar galite ko nors prašyti iš manęs, mano ponia?

— O taip. Ir iš tavęs, ir iš kitų bus daug pareikalauta. Artėja mūšis, kokio dar niekada nebuvo. Gėris kovos su blogiu. Turi surinkti kariuomenę.

— Nebegaliu. Ir nebenoriu. Aš... Dieve, aš toks pavargęs.

Jis susmuko ant gulto krašto ir susiėmė rankomis už galvos.

— Turiu pasimatyti su savo motina. Turiu jai pasakyti, kad apvyliau ją, nes taip ir neišgelbėjau jos sūnaus.

— Tu nieko neapvylei. Tu pasipriešinai blogiui ir dabar privalai toliau nešti šią vėliavą, pasinaudoti tau suteiktomis galiomis, kad drąsiai pasitiktum ir nugalėtum tai, kas galėtų sunaikinti visus pasaulius. Gana savęs gailėtis!

Jos balse pasigirdęs pyktis privertė jį kilstelėti galvą.

— Net ir dievai turi teisę gedėti, mano ponia. Juk šiąnakt nužudžiau savo brolį.

— Tavo brolį nužudė žvėris, dar prieš savaitę. Padaras, nukritęs nuo skardžio, buvo ne Kianas. Ir tu tai žinai. Bet jis nepražuvo...

Hoitas drebėdamas atsistojo.

— Tai jis gyvas...

— Tai ne gyvenimas. Jis nekvėpuoja, neturi sielos, neturi širdies. Jis vadinamas vardu, kuris šiame pasaulyje dar nežinomas. Jis vampyras. Jis minta krauju, — pasakė ji, artėdama prie jo. — Jis medžioja žmones, atima jiems gyvybę ir net blogiau, daug blogiau — jis pa-

verčia tą, kurį sumedžiojo ir nužudė, tokiu, kaip ir jis. Jie plinta kaip maras, Hoitai. Jie beveidžiai ir priversti slėptis nuo saulės. Tu turi juos nugalėti, kaip ir visus kitus demonus, kurie buriasi draugėn. Turi susikauti su šia jėga mūšyje, kuris įvyks per Vėlines. Privalai laimėti, kitaip to pasaulio, kurį pažįsti, ir pasaulių, kuriuos dar turi pažinti, nebeliks.

— Bet kaip aš juos susirasiu? Kaip juos nugalėsiu? Iš mūsų dviejų kovotojas buvo Kianas.

— Turi palikti šią vietą ir keliauti tolyn. Kai kurie patys prisidės prie tavęs, kitus susirasi pats. Ragana, karys, mokslininkė, keičiantis pavidalą ir prarastasis.

— Dar penki? Šešiese prieš demonų armiją? Mano ponia...

— Šešeto ratas teisingas ir neatremiamas it Dievo ginklas. Atsiradus šiam ratui, gali atsirasti ir kitų. Bet šis šešetas bus mano kariuomenė, jis sudarys branduolį. Tau teks ir mokyti, ir mokytis, įgysi daugiau didybės už visus juos kartu. Turi mėnesį visiems surinkti, dar vieną mokytis ir kitą suprasti. Kova įvyks per Vėlines. Tu, vaike, esi pirmasis.

— Prašai manęs palikti savo šeimą, o juk tas padaras, pagrobęs mano brolį, gali sugrįžti ir jų?

— Padaras, pagrobęs tavo brolį, vadovauja blogio jėgoms.

— Aš ją sužeidžiau. Priverčiau kentėti. — Visa tai prisiminus jame sukunkuliavo keršto troškimas.

— Taip, tau tai pavyko. Ir tai tik dar vienas žingsnis to laiko ir to mūšio link. Dabar ji pažymėta tavo ženklu ir atėjus laikui susiras tave.

— Jeigu ją dabar sumedžiočiau — sunaikinčiau.

— Tu negali. Šiuo metu ji ne tavo jėgoms, ir tu, mano vaike, esi nepasirengęs su ja susigrumti. Bėgant laikui ir besimainant pasauliams jos nenumalšinamas troškulys didės, ir jį numalšinti galės tik visos žmonijos žūtis. Tada išmuš tavo keršto valanda, Hoitai, — pasakė ji, jam pakilus. — Jeigu ją nugalėsi, tau teks toli keliauti ir daug kentėti. Ir aš kentėsiu, žinodama, kaip kenti tu, nes tu esi mano kraujas. Nejau manai, kad tavo likimas, tavo laimė man nieko nereiškia? Tu man lygiai toks pat vaikas, kaip ir savo motinai.

— Mano ponia, o kaip mano motina? Mano tėvas, seserys, jų šeimos? Jeigu jų neginsiu, jie gali žūti pirmi, jeigu tas mūšis, apie kurį kalbate, tikrai įvyks.

— Jis įvyks. Bet jiems niekas negrės, — ji išskėtė rankas. — Tavo meilė savo šeimai — tavo stiprybės dalis, ir tikrai nereikalausiu, kad nuo jos nusigręžtum. Negalėsi aiškiai mąstyti, kol nebūsi tikras, kad jie saugūs.

Ji užvertė galvą ir iškėlė rankas aukštyn, delnus suglaudusi lyg taurę. Žemė po jos kojomis virpėjo, o kai Hoitas pažvelgė aukštyn, naktiniam danguje pamatė skriejančias žvaigždes. Jos sruvo tiesiai jai į rieškučias ir jas pasiekusios užsiliepsnodavo.

Širdis daužėsi it pašėlusi jos klausantis, regint tuos nuostabius plaukus, besiplaikstančius apie švytintį veidą.

— Nukalti dievų, šviesos ir tamsos. Simbolis ir skydas, paprastas ir teisingas. Skiriu tas dovanas tau — už tikėjimą ir ištikimybę. Jų magija gyvuos dėka pralieto kraujo, tavo ir mano.

Delną jam perskrodė skausmas. Jis stebėjo, kaip trykšta kraujas, jo ir jos, nutviekstas liepsnos.

— Ir taip bus visada. Tegul bus palaiminti turintieji Morganos kryžių.

Ugnis užgeso, o deivės rankose liko spindintys sidabro kryžiai.

— Jie apsaugos juos. Su tais kryžiais jie turi niekada nesiskirti, nei dieną, nei naktį, nuo gimimo iki pat mirties. Palikęs juos žinosi, kad jie saugūs.

— Jeigu padarysiu tai, ko prašote, ar išgelbėsite mano brolį?

— Deriesi su dievais?

— Taip.

Ji nusišypsojo lyg motina, pralinksminta vaiko.

— Buvai pasirinktas, Hoitai, nes tik tu gali tai padaryti. Paliksi šią vietą ir subursi tuos, kurių reikia. Parengsi juos ir mokysi. Tame mūšyje bus kaunamasi kalaviju ir ietimi, nagais ir dantimis, nuovokumu ir klasta. Jeigu laimėsi, pasauliai atgaus pusiausvyrą, o tu turėsi viską, ko panorėsi.

— Kaip aš įveiksiu vampyrę? Jau kartą jai pralaimėjau.

— Renkis tam ir mokykis, — pasakė ji. — Mokykis iš tokio paties kaip ji. To, kurį ji sukūrė. Kuris kažkada, prieš jai pagrobiant, priklausė tau. Pirmiausia privalai surasti brolį.

— Kur?

— Svarbu ne tik kur, bet ir kada. Žiūrėk į ugnį ir pamatysi.

Jis išvydo, kad jie vėl jo trobelėje, o jis stovi priešais židinį. Liepsnos stiebėsi aukštyn, kol pavirto bokštais. Dideliu miestu. Jame skambėjo balsai ir muzika, kokios jam niekada nebuvo tekę girdėti. Tūkstančiai žmonių skubėjo gatvėmis, grįstomis kažkokiais nematytais akmenimis. Su jais lenktyniavo mašinos.

— Kokia čia vieta? — vos girdimai sušnibždėjo jis. — Koks čia pasaulis?

— Tai Niujorkas, o gyvuoja jis praėjus beveik tūkstančiui metų nuo šito laiko. Blogis tebevaikšto po pasaulį, Hoitai, kaip ir nekaltybė bei gėris. Tavo brolis šiame pasaulyje jau ilgai gyvena, ne vieną amžių. Jokiu būdu to neužmiršk.

— Ar dabar jis dievas?

— Jis vampyras. Jis turi tave mokyti ir turi kovoti išvien su tavimi. Be jo pergalės nelauk.

Kokio didumo, pagalvojo jis. Sidabro ir akmens pastatai, aukštesni už bet kurią katedrą.

— Ar karas vyks šioje vietoje, Niujorke?

— Tau bus pasakyta, kada ir kur. Ateis laikas ir sužinosi. O dabar keliauk, pasiimk, ko tau reikia. Aplankyk savo šeimą ir atiduok jiems jų skydus. Turi juos kuo greičiau palikti ir atvykti prie Dievų Vartų. Kad juos praeitum, reikės tavo įgūdžių ir mano galios. Susirask brolį, Hoitai. Laikas burtis draugėn.

Jis prabudo prie ugnies, susisukęs į antklodę. Tačiau žinojo, kad tai buvo ne sapnas. Ir ne dėl kraujo, džiūstančio ant delno, ir net ne dėl sidabro kryžių, gulinčių sterblėje.

Dar nebuvo išaušę, kai jis susirinko knygas ir stebuklingus gėrimus, įsidėjo avižinių paplotėlių ir medaus bei neįkainojamuosius kryžius. Pasibalnojo žirgą, o tada, dėl viso pikto, dar kartą apie savo trobelę nubrėžė apsaugos ratą.

Pažadėjo sau, kad būtinai sugrįš. Suras brolį ir šį kartą tikrai jį išgelbės. Kad ir kiek tai kainuotų.

Sušvitus pirmiesiems saulės spinduliams prasidėjo ilga kelionė į Klero grafystę, į jo šeimos namus.

2 skyrius

Jis keliavo šiaurės kryptimi, keliais, po audros virtusiais klampynėmis. Gūžėsi ant arklio, saugodamas geliančius šonkaulius, o nakties siaubiai ir stebuklai neapleido jo minčių.

Prisiekė, kad jei išgyvens, kur kas dažniau imsis gydomosios magijos ir skirs jai daugiau laiko.

Jis jojo pro laukus, kuriuose dirbo žmonės, o galvijai rupšnojo žolę, šildomi švelnios ryto saulės. Pro ežerus, kurie buvo mėlyni nuo vėlyvos vasaros dangaus. Jo kelias driekėsi per miškus, kuriuose šniokštė kriokliai, o šešėliuose ir pelkėse karaliavo elfai.

Burtininką Hoitą čia visi pažinojo ir jam jojant pro šalį nukeldavo kepures. Tačiau jis taip ir nepasinaudojo nei vienos trobelės vaišingumu, neieškojo paguodos nei dvaruose, nei pokalbiuose su vienuoliais jų vienuolynuose ar aukštuose bokštuose.

Jis keliavo visiškai vienas, prieš pradėdamas kovoti ir vykdyti dievų įsakymus, ketino susirasti savo šeimą. Prieš palikdamas juos, kad atliktų tai, kas jam buvo pavesta, pasiūlys jiems viską, ką gali.

Kelias driekėsi nesuskaičiuojamomis myliomis, priartėjęs prie kokio nors kaimo ar vienkiemio jis iš paskutiniųjų stengėsi tiesiai išsilaikyti balne. Tas orumas kainavo jam nemažai pastangų, galiausiai jis buvo priverstas sustoti trumpam poilsiui šalia upokšnio, gurguliuojančio per akmenis.

Jis mąstė apie tai, kad anksčiau jam patikdavo keliauti iš savo trobelės į šeimos namus, laukais ir kalvomis arba palei jūrą. Vienas arba lydimas brolio jis jodavo tais pačiais keliais ir takais, veidu jaus-

damas tos pačios saulės šilumą. Toje pačioje vietoje sustodavo pailsėti ir pašerti žirgą.

Tačiau dabar saulė skaudino akis, net žemės ir žolės kvapas nepasiekė jo atbukusių pojūčių.

Jis karščiavo, visa oda pasidengė lipniu prakaitu, dėl kovos su neatlėgstančiu skausmu įdubo skruostai.

Nors ir nesijautė išalkęs, vis tiek suvalgė šiek tiek avižinio paplotėlio ir išgėrė vaistų. Nepaisant užpilų ir poilsio, šonkaulius ir toliau maudė it sugedusį dantį.

Kokia nauda iš jo būtų mūšyje? Jeigu dabar reikėtų pakelti kalaviją, kad išgelbėtų savo gyvybę, jis taip ir mirtų nespėjęs jo net išsitraukti.

Vampyras, prisiminė jis. Tas žodis atrodė tinkamas. Juslingas, svetimas ir toks kraupus. Jei turėtų laiko ir jėgų, parašytų daugiau, ką apie tai žinojo. Nors ir nemanė, kad sugebės apsaugoti šį ar kurį kitą pasaulį nuo demonų antplūdžio, vis tiek buvo linkęs kaupti žinias.

Akimirką užsimerkė, bandydamas pailsėti nuo įsišėlusio galvos skausmo. Viena jų bus ragana. Jis nenorėjo turėti reikalų su raganomis. Jos nuolat savo puoduose maišo visokius keistus dalykus, murmėdamos užkeikimus.

Kita bus mokslininkė. Bent jau galės būti naudinga.

Ar karys bus Kianas? Jis to labai tikėjosi. Kianas, vėl su kalaviju ir skydu besikaunantis greta jo. Jis buvo beveik tikras, kad galėtų įvykdyti užduotį, jeigu jo brolis būtų su juo.

Dar vienas — keičiantis pavidalą. Keista. Tikriausiai elfas, ir dievai žino, kokie patikimi būna tie padarai. Ir tai bus priešakinė linija kovoje dėl pasaulių likimo?

Jis apžiūrėjo ranką, kurią apsitvarstė rytą.

— Geriau jau viskas būtų prisisapnavę. Esu sužeistas ir pavargęs, dabar iš manęs niekam tikęs karys.

Grįžk atgal, išgirdo jis šnypštimą. Hoitas pašoko ir stvėrėsi durklo.

Miške niekas nekrustelėjo, tik varnas, slėpęsis šešėliuose ant uolos palei upę, suplasnojo juodais sparnais.

Grįžk prie savo knygų ir žolių, burtininke Hoitai. Nejau tikrai manai, kad gali įveikti demonų valdovę? Grįžk atgal, gyvenk savo apgailėtiną gyvenimą, ir ji tavęs nelies. Jeigu eisi toliau, ji mis tavo kūnu ir išsiurbs visą tavo kraują.

— Ar ji bijo pasakyti man tai pati? Ir turėtų, nes medžiosiu ją ir šiame gyvenime, ir kitame, jeigu reikės. Atkeršysiu už savo brolį. O tame mūšyje, kuris artėja, išplėšiu jos širdį ir sudeginsiu.

Mirsi klykdamas ir amžiams tapsi jos vergu.

— Koks tu įkyruolis.

Hoitas tvirčiau suėmė durklą, vos tik varnas pakilo, sviedė tą durklą į orą. Durklas pralėkė pro šalį, tačiau ugnies pliūpsnis, kurį jis paleido laisvąja ranka, pasiekė taikinį. Varnas kranktelėjo, ir žemę pasiekė tik jo pelenai.

Hoitas su pasibjaurėjimu žiūrėjo į durklą. Nedaug trūko, ir jam būtų pavykę, jei tik nebūtų sužeistas. Kianas jį išmokė bent šito.

Tačiau vis tiek reikėjo pasiimti tą nelemtą daiktą.

Iš balnakrepšio pasėmė saują druskos ir užbėrė ant nelaimingo juodojo pranašo pelenų. Tada pasiėmęs durklą grįžo prie žirgo ir sukandęs dantis sėdo į balną.

— Amžinas vergas, ar ne? — burbėjo jis. — Dar pamatysim.

Jis jojo pirmyn per žalius laukus, kylančias kalvas, kurias vijosi lengvų it pūkas debesų šešėliai. Žinojo, kad jei paleis žirgą šuoliais, nepakels šonkaulių skausmo, todėl prilaikė jį, kad neskubėtų. Jis snaudė ir sapnavo, kad vėl buvo ant to skardžio ir kovėsi su Kianu, tačiau dabar jau jis nupuolė nuo jo ir nusirito žemyn į tamsą, kur ištiško į negailestingus akmenis.

Atsibudo krūptelėjęs iš išgąsčio ir skausmo. Atrodė, kad daugiau to skausmo nebepakels.

Žirgas sustojo šalikelėje parupšnoti žolės. Čia vyras, dėvintis smailą kepurę, iš plieno pilkumo akmenų statė sieną. Jo barzda buvo smaila, geltona lyg dygiakrūmiai, apaugę neaukštą kalvą, o rankos trijų normalių rankų storumo.

— Geros tau dienos, pone, jeigu jau atsibudai, — pasisveikindamas palietė savo kepurę vyras ir pasilenkė kito akmens. — Tikriausiai šiandien nemažai nukeliavai.

— Išties nemažai, — atsakė Hoitas, nors ir nežinojo, kur dabar esąs. Jį tebekamavo karštinė ir jis jautė, kad jį tebepila lipnus prakaitas. — Keliauju į Klero grafystę, į Makenų žemę. Kokia čia vieta?

— Tai vieta, kurioje esi, — maloniai atsakė vyras. — Iki sutemų kelionės galo vis tiek nepasieksi.

— Ne, — Hoitas pažvelgė į kelią, kuris, rodės, driekėsi į amžinybę. — Ne, iki sutemų tikrai ne.

— Už to lauko bus trobelė su pakurtu židiniu, bet tau nėra laiko joje apsistoti. Tik ne dabar, kai dar reikia tiek nukeliauti. Ir net dabar mums plepant laikas bėga veltui. Esi pavargęs, — vyro balse pasigirdo užuojauta. — Bet kol viską atliksi, pavargsi dar labiau.

— Kas tu toks?

— Tik kelrodis tavo kelyje. Kai pasiekti antrą kryžkelę, žygiuok į vakarus. Kai išgirsi upę, sek paskui ją. Šalia šermukšnio rasi stebuklingą šulinį, Brigitos šulinį, kurį kai kas dabar vadina šventu. Čia galėsi naktį pailsinti savo geliančius kaulus. Būtinai apsibrėžk užburtą ratą, burtininke Hoitai, nes jie ateis medžioti. Jie tik ir laukia, kol pradings saulė. Privalai pasiekti šulinį ir apsibrėžti ratą prieš jai nusileidžiant.

— Jeigu jie seks ir medžios mane, nuvesiu juos tiesiai pas savo šeimą.

— Jie ir taip žino, kur jų ieškoti. Bet tu turi Morganos kryžių. Jį paliksi po savęs kartu su savo krauju. Jį ir savo likimą.

Vyro akys buvo blyškiai pilkos, vieną akimirką Hoitas išvydo jose kitus pasaulius.

— Jeigu tau nepavyks, iki Vėlinių pražus ne tik tavo kraujas. Todėl keliauk. Saulė jau krypsta vakarop.

Ką dar jis galėjo daryti? Dabar viskas atrodė lyg sapnas, jo karštinės pagimdyta vizija. Jo brolio mirtis, tada jo paties sunaikinimas. Tas padaras ant uolų, pasivadinęs Lilita. Ar jį tikrai aplankė deivė, ar jis paprasčiausiai sapnavo?

Gal jis jau buvo miręs, o tai tėra kelionė į pomirtinį gyvenimą?

Tačiau vis tiek pasuko vakarų kryptimi ir kai išgirdo upę, pasuko žirgą jos link. Jį krėtė šiurpuliai, ir nuo karštinės, ir matant, kaip greitai blėsta šviesa.

Jis ne nulipo, o tiesiog nukrito nuo žirgo, be amo šliedamasis į jo sprandą. Žaizda rankoje pratrūko ir nudažė tvarstį raudonai. Saulė žemai vakaruose atrodė lyg gęstančios ugnies kamuolys.

Šventasis šulinys tebuvo neaukštas iš akmenų sudėtas kvadratas, saugojamas šermukšnio. Kiti, kurie čia lankėsi tam, kad pasimelstų ar pailsėtų, apkarstė jo šakas įvairiais simboliais, kaspinais ir talismanais. Hoitas pririšo žirgą, tada priklaupė ir pasisėmė į rieškučias vėsaus vandens, kad atsigertų. Kelis aukos dievams lašelius nuvarvino žemėn ir sumurmėjo padėkos žodžius. Ant akmens padėjo varinį skatiką, prieš tai patepęs jį krauju iš savo žaizdos.

Vos jausdamas kojas jis sutelkė visas jėgas ir pradėjo brėžti užburtą ratą.

Tie užkeikimai buvo paprasti, patys pirmieji, kuriuos reikėjo tarti. Tačiau dabar iš jo galios tebuvo likę tik pavieniai proveržiai, kurie net ir šio paprasto darbo nepadėjo įveikti. Oda šiurpo nuo jo paties prakaito, jam bandant kovoti su žodžiais, su mintimis ir su galiomis, kurios lyg ungurys slydo jam iš rankų.

Jis išgirdo kažką sėlinant miške, braunantis pro tamsiausius šešėlius. Tie šešėliai dar patamsėjo išnykus paskutiniam šviesos blyksniui, ir jis liko visiškoje tamsoje. Taip jis ir mirs čia vienas, palikęs neapsaugotą šeimą. Ir viskas dėl dievų įnorių.

— Tegu mane galas, jeigu leisiu, kad taip atsitiktų. — Jis prisivertė atsistoti. Žinojo, kad tai paskutinė galimybė. Vienintelė. Todėl nusiplėšė nuo žaizdos tvarstį ir savo krauju baigė brėžti ratą.

— Tegul šviesa lieka šiame rate. Mano valia ji neges visą naktį. Tai baltoji magija ir čia įžengs tik tyrieji. Liepsnok ugnie, į dangų kilk, ir su galia tu skaisčiai smilk!

Rato viduryje sužaižaravo ugnis — nors ir silpnai, bet degė. Prieš jai įsidegant pradingo saulė. O tada iš šešėlių šoko juose tūnojęs padaras. Jis atrodė kaip vilkas, juodu kailiu ir krauju pasruvusiomis akimis. Kai jis liuoktelėjo į orą, Hoitas išsitraukė durklą. Tačiau susidūręs su rato galia žvėris pasibaidė.

Jis staugė, kaukšėjo dantimis, urzgė. Blykčiodamas akinamai baltomis iltimis jis risnojo aplink ieškodamas silpnos vietos rate.

Paskui atsirado dar vienas, išsliūkinęs iš miško, ir dar vienas, o po jo dar vienas, kol galiausiai Hoitas suskaičiavo šešis. Jie kartu puldavo pirmyn ir mesdavosi atgal, risnojo lyg kariai.

Sulig kiekvienu jų išpuoliu Hoito žirgas žvengė it paklaikęs ir stojo piestu. Nenuleisdamas akių nuo vilkų Hoitas priėjo prie žirgo ir apkabino jį abiem rankomis. Bent tiek galėjo padaryti. Glostė savo ištikimą kumelę, kol ši visiškai nurimo. Tada išsitraukė kalaviją ir įsmeigė jį šalia laužo.

Pasiėmė likusį maistą, iš šulinio pasisėmė vandens, susimaišė daugiau žolių, nors dievai mato, toks gydymasis nedavė daug naudos. Susigūžė ant žemės šalia laužo, kalavijas vienoje pusėje, durklas kitoje, lazda permesta per kojas.

Visas drebėdamas gūžėsi po apsiaustu, prisivertė nuryti į medų padažyto avižinio paplotėlio. Vilkai tupėjo iškėlę snukius ir visi kaip vienas kaukė prieš kylantį mėnulį.

— Alkani? — sumurmėjo jis pro tarškančius dantis. — Čia jums nieko nėra. Bet ką atiduočiau už lovą ir puodelį arbatos.

Jis sėdėjo, liepsnos atsispindėjo jo akyse, kol šios pradėjo merktis. Kai galva nulinko ant krūtinės, pagalvojo, kad dar niekada nesijautė toks vienišas. Ir toks netikras dėl pasirinkto kelio.

Pasirodė, kad jį vėl aplankė Morgana — tokia graži buvo ta moteris, ryškiais it liepsna plaukais, kurie krito tiesiai lyg lietus, galiukais vos liesdami pečius. Ji dėvėjo keistą juodą apdarą, gana nekuklų, apnuoginantį rankas ir leidžiantį jos krūtų iškilumams puikuotis virš korseto. Ant kaklo turėjo penkiakampę žvaigždę su mėnulio akmeniu viduryje.

— Nieko iš to nebus, — nekantriai tarė ji neįprasta tartimi. Priklaupusi šalia uždėjo savo ranką jam ant kaktos, o jos prisilietimas buvo vėsus ir raminantis kaip pavasario lietus. Ji kvepėjo mišku, žeme ir paslaptimi.

Vieną pakvaišimo akimirką jis troško tiesiog padėti galvą jai ant krūtinės ir užmigti, uosdamas jos kvapą.

— Tu visas degi. Pažiūrėkime, ko tu čia turi, gal ką nors sugalvosime.

Kokią akimirką ji dingo jam iš akių, bet vaizdui suraibuliavus vėl pasirodė. Jos akys buvo žalios lyg deivės, bet prisilietimas žmogiškas.

— Kas tu? Kaip įžengei į ratą?

— Šeivamedžio žiedai, kraujažolė. Neturi aitriųjų pipirų? Nieko, kaip nors išsisuksim.

Jis stebėjo, kaip ji moteriškai bruzdėjo aplinkui, sėmė vandenį iš šulinio ir kaitė jį ant ugnies.

— Vilkai, — sumurmėjo ji virptelėjusi. Ir tame virpulyje jis pajuto jos baimę. — Kartais sapnuoju juodus vilkus ar varnus. Kartais moterį. Ji blogiausia. Bet tave sapnavau pirmą kartą. — Ji patylėjo, kiek ilgėliau žvelgdama į jį savo giliomis žaliomis akimis, kupinomis paslapties. — Ir vis tiek tu man atrodai pažįstamas.

— Tai mano sapnas.

Ji nusijuokė, tada užplikė žoleles verdančiu vandeniu.

— Tegul bus, kaip tu nori. Pažiūrėkime, ar galėsiu tau padėti.

Ji apsuko ranka ratą virš puodelio.

— Galia gydymo, žolių ir vandens, užplikytų šią naktį Hekatės* dukters, jo karštį ir skausmą, prašau, numalšinki, tik jėgų ir regėjimo neatimki. Užpildyki šį gėrimą gydomąja galia, tebūnie tavo valia.

— Apsaugok mane, viešpatie, — jam šiaip taip pavyko pasiremti ant alkūnės. — Tu — ragana.

Ji šypsojosi, artindamasi prie jo su puodeliu rankose. Atsisėdusi šalia, apkabino jį viena ranka.

— Žinoma. O tu ne?

— Aš ne, — jam užteko jėgų įsižeisti. — Aš burtininkas. Ir patrauk tuos prakeiktus nuodus. Vien nuo jų kvapo pykina.

— Gal ir taip, bet jie numalšins tau skausmus.

Ji tiesiog paguldė jo galvą sau ant peties. Nors jis ir bandė išsivaduoti, ji užspaudė jo nosį ir supylė antpilą tiesiai jam į gerklę.

— Sergantis vyras blogiau už vaiką. Tik pažiūrėk į savo ranką — ji kruvina ir nešvari. Reikia ką nors daryti.

* Hekatė — romėnų ir graikų mitologijoje nakties sapnų ir stebuklų deivė, kviečiama pagalbininke buriant. (Čia ir toliau paaiškinimai *vertėjos.*)

— Pasitrauk nuo manęs, — išspaudė jis, nors jos kvapas ir kūnas, kurį jautė, ir gundė, ir ramino. — Leisk man ramiai numirti.

— Tu nemirsi, — pasak ji, tačiau nepatikliai pažvelgė į vilkus. — Ar tavo ratas stiprus?

— Pakankamai.

— Tikiuosi, kad taip ir yra.

Išsekimas — ir valerijonas, kurio ji įmaišė į arbatą — vėl nusvarino jo galvą. Ji šiek tiek atsitraukė, kad jo galva atsidurtų jos sterblėje. Ji glostė jam plaukus, žvelgdama į ugnį.

— Tu nebe vienas, — pasakė ji tyliai. — Regis, aš taip pat nebe viena.

— Saulė... Kiek dar liko iki aušros?

— Aš irgi norėčiau žinoti. Tau reikia pamiegoti.

— Kas tu?

Jeigu ji ir atsakė, jis nebegirdėjo.

Kai jis pabudo, jos nebebuvo, kaip ir karštinės. Menki ryto saulės spinduliai vos ne vos prasiskverbė pro ūkanas.

Vilkų buvo likęs tik vienas — visas kruvinas, perplėštu pilvu ir gerkle jis gulėjo šalia rato. Kai Hoitas žengė žingsnį artyn, baltas saulės spindulys prasiskverbė pro lapus ir pasiekė vilką. Jį iš karto apėmė liepsnos ir po kurio laiko liko tik saujelė pabirų pelenų ant pajuodusios žemės.

— Kad tave kur velniai, ir tokius kaip tu.

Hoitas nusisuko, ėmė šerti žirgą ir plikyti arbatą. Buvo beveik baigęs, kai pastebėjo, kad delnas visiškai užgijęs. Liko tik nežymus randas. Jis palankstė pirštus ir apžiūrėjo ranką prieš šviesą.

Apimtas smalsumo pasikėlė palaidinę. Šonas vis dar buvo išmargintas mėlynėmis, tačiau jos jau nyko. Taip pat pajuto, kad judėdamas nejunta skausmo.

Net jei nakties viešnia tebuvo vizija ar jo karščiuojančios vaizduotės kūrinys, jis vis tiek juto jai dėkingumą.

Dar niekada nematė tokios tikroviškos vizijos. Tuo labiau tokios, kurios buvimą tebejautė. Galėjo prisiekti, kad vis dar ją užuodžia ir girdi melodingą balsą.

Ji sakė, kad jo veidas jai pažįstamas. Kaip keista, kad kažkur giliai viduje jis jautė, kad jau yra ją matęs.

Hoitas nusiprausė ir pajuto stiprų alkį, tačiau jį malšinti teko keliomis uogomis ir gabalėliu sužiedėjusios duonos.

Užvėręs ratą, druska pabarstė pajuodusią žemę už jo, tada šoko į balną ir pasileido šuoliais.

Jeigu seksis, galbūt iki vidudienio pasieks namus.

Likusią kelionės dalį nebematė jokių ženklų, nesutiko jokių pranašautojų nei gražuolių raganų. Matė tik kalnų šešėlyje pro šalį besidriekiančius žalius laukus ir slaptingas miškų tankmes. Dabar žinojo, kur traukti, ir po šimto metų būtų žinojęs. Todėl pavarė žirgą per neaukštą akmens sieną ir pasileido per paskutinį lauką, skyrusį jį nuo namų.

Tolumoje matė židinio liepsną. Įsivaizdavo motiną, sėdinčią savo kambaryje, galbūt neriančią ar siuvinėjančią. Laukiančią, besitikinčią žinių apie savo sūnus. Kaip jis norėtų, kad tos žinios būtų geros!

Tikriausiai tėvas yra kartu su savo patikėtiniu arba apžiūrinėja laukus, jo ištekėjusios seserys savo namuose, o jaunoji Nola arklidėse žaidžia su naujosios vados šunyčiais.

Namas slėpėsi miške (nes to norėjo jo senelė, ta, kuri perdavė jam savo galias, šiek tiek jų teko ir Kianui), šalia upelio, visas iš akmens ir langais iš tikro stiklo. Apsuptas puikių sodų, kuriais taip didžiavosi jo motina.

Jos rožės žydėjo nuostabiausiais žiedais.

Vienas iš tarnų atskubėjo nuvesti žirgo. Hoitas vos pastebimai papurtė galvą, išvydęs klausimą jo akyse. Jis pasuko durų link, kur tebekabėjo juoda gedulo vėliava.

Viduje kitas tarnas jau laukė, kad paimtų jo apsiaustą. Čia, prieškambaryje, jį pasitiko motinos ir senelės siuvinėti paveikslai bei vienas tėvo vilkšunių.

Jis užuodė bičių vašką ir ką tik sode skintų rožių kvapą. Židinyje degė durpės. Jis žengė tolyn ir laiptais pakilo į motinos kambarį.

Ji laukė, kaip jis ir numanė. Sėdėjo savo krėsle, rankas sudėjusi ant kelių ir sukabinusi taip stipriai, kad net krumpliai buvo pabalę.

Tik veide galėjai matyti visą sielvartą, kuris dar pagilėjo, kai ji išvydo tai, ką sakė jo akys.

— Mama...

— Tu gyvas. Tu sveikas. — Ji atsistojo ir ištiesė į jį rankas. — Netekau jaunesniojo sūnaus, bet štai mano pirmagimis, vėl namuose. Turbūt po kelionės esi išalkęs ir ištroškęs.

— Turiu jums daug papasakoti.

— Išklausysiu tave.

— Visiems jums, jeigu leisite, maloningoji ponia. Negaliu likti ilgam. Labai apgailestauju. — Jis pabučiavo ją į kaktą. — Labai gaila, bet turiu jus palikti.

Stalas buvo nukrautas maistu ir gėrimais, visa šeima susėdo aplink jį, išskyrus Kianą. Tačiau ši vakarienė neprimine kitų, kai buvo tiek juoktasi ir garsiai ginčytasi, su pasitenkinimu ar nereikšmingais nesutarimais. Pasakodamas ką patyrė, Hoitas stebėjo jų veidus, jų grožį, jėgą ir liūdesį.

— Jeigu jau bus tas mūšis, eisiu su tavimi. Kausiuosi kartu.

Hoitas pažvelgė į Fergusą, savo svainį. Jis buvo plačiapetis, sėdėjo suspaudęs kumščius.

— Negali sekti paskui mane. Ši kova skirta ne tau. Tau ir Ojanui lemta likti čia ir kartu su mano tėvu ginti šeimą ir mūsų žemes. Man būtų sunkiau iškeliauti, jeigu nežinočiau, kad vietoj manęs lieki tu ir Ojanas. Turite juos nešioti, — jis išsitraukė kryžius. — Jūs ir visi gimsiantys jūsų vaikai. Dieną ir naktį, naktį ir dieną. Šis kryžius, — pasakė jis, iškeldamas vieną, — yra Morganos kryžius, kurį magiškoje liepsnoje nukalė dievai. Vampyrai negali paversti tokiais kaip jie patys nei vieno, turinčio tokį kryžių. Turite apie tai papasakoti visiems, kurie ateis po jūsų, dainomis ir istorijomis. Kiekvienas iš jūsų privalote prisiekti, kad nenusiimsite šių kryžių iki pat mirties.

Jis pakilo ir užkabino kiekvienam po kryžių, išklausydamas priesaiką ir tik tada eidamas toliau.

Tada atsiklaupė prieš tėvą. Hoitas buvo priblokštas pamatęs,

kokios susenusios tėvo rankos. Jis buvo ūkininkas, ne karys, ir Hoitas akimirksniu suvokė, kad tėvas mirs pirmasis, net nesulaukęs Kalėdų. Taip pat jis suvokė, kad paskutinį kartą žvelgia į akis žmogui, suteikusiam jam gyvybę.

Jo širdis pasruvo krauju.

— Turiu jus palikti, pone. Maldauju palaiminimo.

— Atkeršyk už savo brolį ir grįžk pas mus.

— Būtinai, — atsakė pakildamas Hoitas. — Turiu susirinkti būtiniausius daiktus.

Jis nuėjo į kambarį pačioje bokšto viršūnėje, kuris tebebuvo laikomas jam, ir pradėjo krautis žoleles ir stebuklingus gėrimus, neturėdamas nė menkiausio supratimo, ko jam gali prireikti.

— O kur tavo kryžius?

Tarpduryje jis pamatė Nolą, juodais juosmenį siekiančiais plaukais. Jai tebuvo aštuoneri ir jo širdyje ji užėmė ypatingą vietą.

— Man ji nedavė kryžiaus, — atsakė jis guviai. — Turiu kitokią apsaugą ir tau tikrai neverta nerimauti. Žinau, kaip apsiginti.

— Neverksiu, kai tu išjosi.

— Kodėl turėtum? Juk jau esu išjojęs ir anksčiau, ar ne, ir visada sugrįždavau?

— Tu grįši. Į bokštą. Kartu su ja.

Jis rūpestingai sudėjo į krepšį buteliukus, tada atidžiai pažvelgė į seserį.

— Su kuo?

— Su raudonplauke moterimi. Ne deive, bet mirtinga moterimi, ta, kuri turi raganos ženklą. Nematau Kiano ir nematau, ar laimėsi. Bet matau tave čia su ta ragana, be to, matau, kad bijai.

— Ar gali vyras traukti į mūšį nebijodamas? Ar baimė nepadeda jam išlikti gyvam?

— Neką teišmanau apie mūšius. Norėčiau būti vyras ir karys, — savo vaikiškomis švelniomis lūpomis piktai tarė žodžius. — Eičiau su tavimi ir tu nesustabdytum manęs taip, kaip sustabdei Fergusą.

— Kaip drįsčiau? — Jis uždarė krepšį ir žengė arčiau jos. — Aš bijau. Tik niekam nesakyk.

— Nesakysiu.

Visada užimsi ypatingą vietą mano širdyje, pagalvojo jis, ir pakėlęs jos kryžių kitoje jo pusėje burtų galia senaisiais airiškais rašmenimis įrašė jos vardą.

— Dabar jis bus tik tavo, — pasakė jai.

— Mano ir tų, kurie perims mano vardą po manęs. — Ašaros sužibo jos akyse, bet taip nei viena ir neišriedėjo. — Tu mane dar sutiksi.

— Žinoma.

— Kai tai įvyks, ratas bus baigtas. Nežinau, kaip tai įvyks ir kodėl.

— Ką dar matai, Nola?

Ji papurtė galva.

— Tamsą. Pro ją nematau nieko. Kiekvieną naktį deginsiu tau žvakutę, kol sugrįši.

— Jos šviesa parodys man kelią namo. — Jis pasilenkė ir apkabino ją. — Tavęs ilgėsiuos labiausiai, — švelniai ją pabučiavo ir atsitraukė. — Saugok save.

— Aš turėsiu dukterų! — sušuko ji jam iš paskos.

Tai privertė jį atsisukti ir nusišypsoti.

— Ar jau dabar?

— Tai mano dalia, — atsakė ji taip nuolankiai, kad jam net suvirpėjo lūpos. — Bet jos silpnos nebus. Joms nereikės sėdėti namuose, suktis virtuvėje, minkyti tešlą ir visą dieną kepti.

Dabar jis jau nebegalėjo sulaikyti šypsenos ir žinojo, kad išlaikys būtent tokį šiltą jos prisiminimą.

— Ką tu sakai? O ką, mažoji mamyte, tavo dukterys veiks?

— Jos bus kovotojos, ir vampyrė, kuri dabar įsivaizduoja esanti karalienė, drebės prieš jas.

Ji sunėrė rankas, visiškai kaip buvo įpratusi jo motina, tačiau tame geste nebuvo nei lašo nuolankumo.

— Keliauk su dievais, broli.

— Telydi tave šviesa, seserie.

Jie lydėjo jį žvilgsniais — trys seserys, jų mylintys vyrai, vaikai,

kurių jie jau buvo susilaukę. Jo tėvai, net tarnai ir arklidžių prižiūrėtojai. Jis paskutinį kartą ilgesingai pažvelgė į namą, kurį laukymėje, šalia upelio, šioje žemėje iš akmens statė jo senelis ir prosenelis.

Tada jis atsisveikindamas pakėlė ranką ir nujojo tolyn, Dievų Vartų link.

Juos rado ant šiurkščia žole apaugusios kalvos, išmargintos saulės geltonumo vėdrynais. Debesys užklojo dangų, pro juos teprasiskverbė tik plonyčiai šviesos spinduliai. Buvo taip ramu ir tylu, jam net atrodė, kad joja paveiksle — pilkas dangus, žalia žolė, geltonos gėlės ir seni, ratu sustatyti akmenys, kurie stiebėsi į dangų nuo neatmenamų laikų.

Oda jautė jų galia persisunkusį orą. Hoitas apjojo juos ir sustojo paskaityti senovinių airiškų rašmenų, išraižytų didžiausiame akmenyje.

— Pasauliai laukia, — išvertė jis. — Laikas bėga. Dievai stebi.

Jis jau ketino lipti nuo arklio, kai jo žvilgsnį patraukė per lauką nuvilnijęs aukso mirguliavimas. Ten, pačiame pakraštyje, stovėjo elnė. Jos akys kibirkščiavo žaluma visai kaip ir brangakmeniais išpuoštas jos antkaklis. Ji didingai žengė jo link ir pamažu atgavo deivės pavidalą.

— Pasirodei pačiu laiku, Hoitai.

— Sunku buvo atsisveikinti su šeima. Tokius dalykus geriau atlikti greitai.

Jis nulipo nuo žirgo ir nusilenkė.

— Mano ponia.

— Mano vaike, sunkiai sirgai.

— Karščiavau, bet jau praėjo. Ar tai tu atsiuntei tą raganą?

— Nėra reikalo siųsti tai, kas ir taip ateis. Sutiksi ją vėl, kaip ir kitus.

— Savo brolį?

— Jį sutiksi patį pirmą. Šviesa netrukus išblės. Štai raktas nuo vartų. — Ji atgniaužė delną ir ištiesė jam nedidukę krištolo lazdelę. — Turėk ją, žiūrėk, kad būtų saugi ir sveika.

Pamačiusi, kad jis vėl ketina sėstis į balną, papurtė galvą ir paėmė vadeles.

— Ne, turi keliauti pėsčiomis. Tavo žirgas saugiai grįš namo.

Atsidavęs jos užgaidoms jis pasiėmė savo skrynutę ir krepšį. Prisisegė kalaviją ir pasiėmė lazdą.

— Kaip juos surasiu?

— Per šiuos vartus pateksi į ateities pasaulį. Ženk į vartus, pakelk raktą, ištark stebuklingus žodžius. Anapus tavęs laukia tavo likimas. Nuo šiol žmonija tavo rankose. Per šiuos vartus, — pakartojo ji, — į ateities pasaulį. Ženk į vartus, pakelk raktą, ištark stebuklingus žodžius. Per šiuos vartus...

Jos balsas lydėjo jį, žengiantį tarp milžiniškų akmenų. Jis užgniaužė jį apėmusią baimę. Jeigu jau jis gimė tam — tebūnie tas, kas bus. Jis žinojo, kad gyvenimas ilgas. Nors kartais jis primindavo sprogimą.

Jis iškėlė krištolo lazdelę. Pro storus debesis prasiskverbė vienintelis šviesos spindulys ir palietė jos smaigalį. Galia nutvilkė jo ranką, kaip strėlė.

— Pasauliai laukia. Laikas bėga. Dievai stebi.

— Kartok, — pasakė Morgana ir kartojo kartu, kad žodžiai skambėtų kaip giesmė.

— Pasauliai laukia. Laikas bėga. Dievai stebi.

Oras aplink jį suvirpėjo, atgijo nuo vėjo, šviesos ir garso. Lazdelė iškeltoje rankoje švietė kaip saulė ir gaudė kaip sirena.

Jis girdėjo savo paties balsą, pavirtusį į riaumojimą, savo tariamus žodžius, kurie skambėjo kaip iššūkis.

Jis skrido. Per šviesą, vėją ir garsą. Palikdamas už savęs žvaigždes, mėnulius ir planetas. Skriejo virš vandens taip greitai, kad net apsvaigo galva. Ir dar greičiau, kol šviesa pradėjo akinti, garsas kurtinti, o vėjas tapo toks nuožmus, kad, atrodė, nuplėš odą nuo kaulų.

Pagaliau šviesa išblėso, o vėjas nurimo.

Jis pasirėmė į savo lazdą, gaudydamas kvapą ir laukdamas, kol akys apsipras prie pasikeitusios šviesos. Jis kažką užuodė, kaip jam pasirodė — odą ir rožes. Suprato, kad yra kažkokiame kambaryje, kokio niekada nebuvo matęs. Jis buvo apstatytas keistais ilgais ir žemais tamsių spalvų krėslais, grindys užtiestos audeklu. Kai kurias sienas puošė paveikslai, prie kitų rikiavosi knygos. Begalė odą įrištų knygų.

Apžavėtas jis žengė pirmyn, o pastebėjęs kažką judant kairėje visas sustingo.

Už stalo sėdėjo jo brolis, o kambarį apšviečianti lempa keistai švytėjo. Jo plaukai buvo trumpesni nei anksčiau, nukirpti sulig žandikauliais. Jo akys gyvai švytėjo, matyt, buvo gerai nusiteikęs.

Rankoje jis laikė kažkokį metalinį daiktą, kurį Hoitas instinktyviai palaikė ginklu.

Kianas nutaikė jį broliui į širdį ir atsilošė krėsle, užmesdamas kojas ant stalo. Jis plačiai nusišypsojo ir ištarė:

— Tik pažiūrėkite, kaip mes apgailėtinai atrodom.

Šiek tiek sutrikęs ir susiraukęs Hoitas apsižvalgė po kambarį, ieškodamas, kas čia apgailėtinai atrodo.

— Ar pažįsti mane? — Hoitas žengė pirmyn, kad būtų geriau apšviestas. — Aš Hoitas, tavo brolis. Atvykau...

— Manęs nužudyti? Per vėlu. Aš jau seniai miręs. Minutėlę lik ten, kur esi. Gerai matau ir esant prastam apšvietimui. Tiesą pasakius, atrodai gana juokingai. Bet vis tiek — aš sužavėtas. Kiek laiko tau prireikė kelionei laiku?

— Aš... — Jis pagalvojo, kad gal kelionė pro vartus supainiojo jam protą, o gal tiesiog jį trikdo tai, kad vėl mato savo mirusį brolį gyvą. — Kianai...

— Aš nebesivadinu šiuo vardu. Dabar aš Keinas. Du skiemenys. Nusimesk tą apsiaustą, Hoitai, parodyk, ką ten turi po juo.

— Tu vampyras.

— Tai jau tikrai. Apsiaustą, Hoitai.

Hoitas atsegė apsiaustą laikančią segę ir leido jam nukristi.

— Kalavijas ir durklas. Ar ne per daug ginklų burtininkui?

— Artėja mūšis.

— Ką tu sakai? — jo balse vėl pasigirdo pašaipa. — Gali būti tikras, kad jo nelaimėsi. Šis daikčiukas vadinasi pistoletu. Jis išties neblogas. Kulka iš jo išlekia tau nespėjus net mirktelėti. Mirsi ten, kur stovi, nespėjęs net kalavijo išsitraukti.

— Atėjau ne su tavimi kariauti.

— Tikrai? Kai susitikome paskutinį kartą, leisk prisiminti, nustūmei mane nuo uolos.

— Tu pirmasis nustūmei mane nuo tos prakeiktos uolos, — atšovė Hoitas supykęs. — Sulaužei man visus šonkaulius, jeigu jau apie tai prašnekome. Maniau, kad žuvai. Dėl dievo, Kianai, maniau, kad žuvai.

— Kaip matai, ne. Grįžk iš kur atėjęs, Hoitai. Turėjau tūkstantį metų, kad užmirščiau, kaip mane erzini.

— Man tu žuvai tik prieš savaitę, — Hoitas pasikėlė palaidinę. — Dar neužgijo tavo padarytos mėlynės.

Kianas žvilgtelėjo į jas, tada vėl pažvelgė Hoitui į veidą.

— Jos greitai užgis.

— Atkeliavau su Morganos pavedimu.

— Morganos? — šį kartą jis pratrūko pašaipiu juoku. — Čia nėra dievų. Nei Dievo. Nei elfų karalienių. Šiais laikais nėra vietos nei tavo burtams, nei tau.

— Bet tau jos atsirado.

— Prisitaikymas padeda išlikti. Šiame pasaulyje viešpatauja pinigai ir valdžia. Aš turiu ir viena, ir kita. Seniai atsikračiau tokių kaip tu.

— Šis pasaulis išnyks, kaip ir visi kiti, dar nesulaukus Vėlinių, jeigu tu nepadėsi man jos sustabdyti.

— Sustabdyti ko?

— Tos, kuri tave sukūrė. Tos, kurios vardas — Lilita.

3 skyrius

Lilita. Šis vardas sukėlė Kianui daugybę prisiminimų, iš praeities prieš šimtus gyvenimų. Jis tebematė, tebeužuodė ją, tebejautė tą staigų, šiurpą keliantį virpulį akimirkos, kai ji atėmė jam gyvybę.

Jis tebejautė jos kraujo skonį ir tai, ką gavo su tuo krauju. Tamsią, niūrią dovaną.

Jo pasaulis pasikeitė. Jam buvo suteikta privilegija — o gal prakeikimas — stebėti, kaip per nesuskaičiuojamus dešimtmečius keičiasi pasauliai.

Ar jis nežinojo, kad kažkas artinasi? Ko dar būtų sėdėjęs vienas vidury nakties ir laukęs?

Koks nelemtas likimo vingis atsiuntė jo brolį — ar brolį to žmogaus, kuriuo kažkada buvo — iš kito laiko, kad ištartų jos vardą?

— Na ką, aš tavęs klausau.

— Turi grįžti su manimi ir rengtis mūšiui.

— Grįžti? Į dvyliktąjį amžių? — Kianas atsilošė krėsle ir nusijuokė. — Užtikrinu tave, kad niekas manęs nepriverstų. Man patinka šio laiko patogumai, Hoitai, karštas vanduo ir moterys. Manęs nedomina nei tavo politika, nei karai, nei, tuo labiau, tavo dievai.

— Kausiuosi, Kianai, su tavimi ar be tavęs.

— Be manęs — skamba patraukliai.

— Niekada nesi pasitraukęs iš mūšio ar slėpęsis nuo kovos.

— Nevadinčiau to slapstymusi, — nerūpestingai atšovė Kianas. — Laikai keičiasi. Patikėk manimi.

— Jeigu Lilita mus įveiks, viskas, kas tau čia taip patinka, pražus visiems laikams. Žmonijos tiesiog neliks.

Kianas pakreipė galvą:

— Aš ne žmogus.

— Tai viskas, ką gali pasakyti? — Hoitas žengė arčiau. — Tiesiog sėdėsi sudėjęs rankas, kol ji viską naikins? Laikysiesi nuošalyje, kol ji kitiems darys tai, ką padarė tau? Kol ji žudys tavo motiną ir tavo seseris? Sėdėsi čia, kol ji pavers Nolą tuo, kuo pavertė tave?

— Jie jau mirę. Seniai. Pavirtę dulkėmis.

Nejau jis nematė jų kapų? Negalėjo susilaikyti negrįžęs, kad pastovėtų prie jų kapų ir prie kapų tų, kurie gyveno po jų.

— Ar užmiršai viską, ko buvai mokytas? Sakai, laikai keičiasi? Man rodos, tai daugiau nei paprastas pasikeitimas. Ar dabar stovėčiau čia, jei laikas negalėtų keistis? Jų likimas nėra nekintamas kaip

ir tavo. Mūsų tėvas miršta net ir dabar, o aš jį palikau ir niekada nebepamatysiu.

Kianas lėtai atsistojo.

— Neturi jokio supratimo apie tai, kas ji tokia ir ką sugeba. Kai mane pavertė vampyru, jau buvo nugyvenusi daug amžių. Ir tu manai ją sustabdyti kalavijais ir perkūno trenksmais? Tapai dar kvailesnis negu buvai.

— Ketinu sustabdyti ją kartu su tavimi. Padėk man. Jeigu ne dėl žmonijos, tai bent dėl savęs. Ar ketini prisidėti prie jos? Jeigu tavyje nebeliko nieko iš mano brolio, tai daugiau neturime apie ką kalbėtis.

Hoitas išsitraukė kalaviją.

Kianas ilgai stebeilijosi į jo ašmenis, paskui į ginklą savo rankoje. Tada įsimetė jį atgal į kišenę.

— Nuleisk savo kalaviją. Dėl dievo, Hoitai, kai buvau gyvas, nebūtum galėjęs iškviesti manęs į dvikovą.

Hoito akyse švystelėjo susierzinimas.

— Tau nekaip sekėsi, kai kovėmės paskutinį kartą.

— Gryna teisybė. Man prireikė savaičių, kad atsigaučiau. Dienomis teko slapstytis urvuose, gyventi pusbadžiu. Žinai, tada ieškojau jos, Lilitos — tos, kuri mane tokiu pavertė. Naktimis, kai teko kovoti, kad susimedžiočiau maisto, kad išlikčiau. Ji tiesiog paliko mane. Žinai, turiu už ką su ja atsiteisti. Patrauk tą prakeiktą kalaviją.

Kol Hoitas dvejojo, Kianas liuoktelėjo. Pakako akimirksnio, kad jis pakiltų aukštyn, pralėktų Hoitui virš galvos ir vikriai nusileistų jam už nugaros. Jis nuginklavo brolį vienu atsainiu rankos judesiu.

— Puikiai susitvarkei, — išstenėjo Hoitas.

— Mes greitesni ir stipresni. Mūsų nepančioja sąžinė. Mums reikia žudyti, misti jumis tam, kad išliktume.

— Tai kodėl aš vis dar gyvas?

Kianas gūžtelėjo pečiais.

— Sakykime, kad iš smalsumo, o gal dėl senų laikų.

Jis nusviedė kalaviją per visą kambarį.

— Verčiau išgerkime.

Jis nuėjo spintos link ir ją atidarė. Akies kampučiu matė, kaip kalavijas perskriejo per kambarį ir atsidūrė Hoito rankoje.

— Tu neką prasčiau susitvarkei, — pasakė jis nuolaidžiai ir išėmė butelį vyno. — Plienas negali manęs nužudyti, bet jeigu tau pasisektų, galėtum nukirsti kokią mano kūno dalį. Matai, galūnės mums neatauga.

— Dedu savo ginklą į šalį. Tu padaryk tą patį.

— Gerai. — Kianas išsitraukė pistoletą iš kišenės ir padėjo ant stalo. — Beje, vampyrai niekada nesiskiria su ginklais, — jis trumpam iššiepė savo iltis.

Kol Hoitas dėjo savo kalaviją ir durklą, brolis pripylė dvi taures.

— Verčiau prisėsk ir papasakok, kodėl turėčiau padėti tau gelbėti pasaulį. Aš užsiėmęs žmogus, turiu savo verslą.

Hoitas paėmė taurę, apžiūrėjo ir pauostė jos turinį.

— Kas čia?

— Raudonas itališkas vynas. Neketinu tavęs nuodyti. — Kad tai įrodytų Kianas gurkštelėjo iš savo taurės. — Seniai galėjau nusukti tau sprandą. — Jis atsisėdo ir ištiesė kojas. Tada mostelėjo Hoitui ranka. — Šių laikų pasaulyje tai, kas dabar vyksta, vadinama posėdžiu, ir dabar tavo eilė pasisakyti. Na, apšviesk mane.

— Turime sutelkti pajėgas, pradėdami nuo saujelės. Mums reikia mokslininkės ir raganos, keičiančio pavidalą ir kario. Manau, kad tai tu.

— Ką tu, aš ne karys, aš — verslininkas. — Kianas sėdėjo visiškai atsipalaidavęs ir tingiai šypsojosi Hoitui. — Kaip matau, dievai kaip paprastai davė tau apgailėtinai mažai paspirties ir neįveikiamą užduotį. O tu su savo saujele ir kitais, kurie bus pakankamai kvaili, kad prisidėtų, tikiesi įveikti armiją, kuriai vadovauja galinga vampyrė ir kurią sudaro tokie pat kaip ji, ir dar visokie demonai, su kuriais ji linkusi bičiuliautis. Kitaip pasaulis bus sunaikintas?

— Pasauliai, — pataisė Hoitas. — Jų ne vienas.

— Gal tu ir teisus. — Kianas gurkštelėjo vyno ir susimąstė. Jo gyvenime beliko tiek mažai iššūkių, todėl jį sudomino brolio pasakojimas.

— Ir ką tavo dievai sako apie mano vaidmenį šiame reikale?

— Turi keliauti su manimi ir pasakyti man viską, ką žinai apie

tokius kaip ji, ir kaip juos įveikti. Kokios jų silpnybės? Kokios jų galios? Kokie ginklai ir burtai gali padėti juos įveikti? Iki Vėlinių turime tai išsiaiškinti ir suburti pirmąjį ratą.

— Taip ilgai? — Kiano balse pasigirdo sarkazmas. — Ir kas man iš to? Esu turtingas ir man svarbu apginti tai, ką turiu čia ir dabar.

— Manai, kad kai ji valdys, leis tau pasilikti tavo turtus ir visa kita?

Kianas nutilo. Nebuvo apie tai galvojęs.

— Tikriausiai ne. Bet dar labiau tikėtina, kad padėdamas tau rizikuoju viskuo, ką turiu, ir dar savo egzistencija. Kai esi toks jaunas kaip tu...

— Aš iš mudviejų vyresnis.

— Tik ne po devynių šimtų metų. Kad ir kaip ten būtų, kai esi jaunas, manai, kad gyvensi amžinai, stačia galva metiesi į visokias kvailiausias avantiūras. Bet pragyvenęs tiek, kiek pragyvenau aš, tampi atsargesnis. Nes egzistavimas yra būtinybė. Esu sutvertas tam, kad išgyvenčiau, Hoitai. Tuo žmonės ir vampyrai panašūs.

— Sėdi vienas tamsoje šiame mažame namelyje ir vadini tai gyvenimu?

— Tai ne namas, — atsainiai atsakė Kianas. — Tai mano biuras. Vieta, kur aš dirbu. Taip jau yra, kad namų turiu daugybę. Tenka tvarkyti mokesčius, visokius popierius ir daugybę kitų reikalų. Kaip ir daugelis tokių kaip aš, ilgai neužsibūnu vienoje vietoje. Mes klajokliai iš prigimties ir iš reikalo.

Jis palinko į priekį ir pasirėmė alkūnėmis į kelius. Nedaugeliui jis galėjo pasakoti apie tai, koks jis yra. Taip nusprendė ir taip gyveno.

— Hoitai, mačiau nesuskaičiuojamą daugybę karų, kokių tu negali nė įsivaizduoti. Jų niekas nelaimi. Jeigu kariausi — mirsi. Arba būsi paverstas tokiu kaip aš. Lilita neatsisakys brangakmenio savo karūnoje — paversti vampyru tokį galingą burtininką.

— Nejau turiu iš ko rinktis?

— Žinoma. — Kianas vėl atsilošė. — Rinktis visada yra iš ko. Dariau tai ne kartą per visus savo gyvenimus. — Jis užsimerkė, tingiai sukiodamas vyno taurę. — Kažkas artėja. Žemesniuosiuose pasau-

liuose jau kurį laiką vyksta visokie neramumai. Tamsiausiose vietose. Jeigu jie ir yra tai, apie ką tu kalbi, viskas kur kas reikšmingiau, nei maniau. Turėjau kreipti į tai daugiau dėmesio. Bet, matai, paprastai nebendrauju su vampyrais.

Hoitas suglumęs susiraukė, nes žinojo, kaip Kianas mėgsta bendrauti.

— Kodėl?

— Nes jie linkę meluoti ir žudyti, patraukdami į save pernelyg daug dėmesio. O žmonės, kurie su jais bendrauja, dažniausiai yra pamišę arba pasmerkti. Moku savo mokesčius, rengiu ataskaitas ir stengiuosi nekristi į akis. Maždaug kas dešimt metų persikraustau, keičiu savo vardą ir stengiuosi būti pamirštas.

— Nesuprantu nei pusės to, apie ką kalbi.

— Galiu įsivaizduoti, — atsakė Kianas. — Ji sumaus visų reikalus. Skerdynės visada sumauna, o tie demonai, kurie įsivaizduoja, kad jiems būtinai reikia užkariauti pasaulį, yra juokingai trumparegiški. Juk mums reikia jame gyventi, ar ne?

Kurį laiką jie sėdėjo tyloje. Kianas galėjo susitelkti ir girdėti kiekvieną brolio širdies dūžį, negarsų oro kondicionieriaus ūžesį, kitame kambario gale ant stalo stovinčios lempos gaudesį. Arba tiesiog į visa tai nekreipti dėmesio.

Per tiek amžių jis išmoko pasirinkti.

Pasirinkimas, pagalvojo jis vėl. Kodėl ne?

— Viskas dėl kraujo, — ištarė Kianas, neatsimerkdamas. — Viskas prasideda ir baigiasi krauju. Mums visiems jo reikia, kad galėtume gyventi, ir tokiems kaip aš, ir tokiems kaip tu. Jį aukojame dievams, kuriuos garbiname, liejame jį dėl šalių, dėl moterų. Praliejame jį dėl tų pačių priežasčių. Tik tokiems kaip aš priežastys ne tokios svarbios.

Jis atsimerkė ir Hoitas išvydo raudonį Kiano veide.

— Mes jį tiesiog pasiimam. Mes jo trokštam ir alkstam. Be jo mūsų neliktų. Tokia mūsų prigimtis — medžioti, žudyti, misti. Kai kuriems iš mūsų tai patinka labiau nei kitiems — visai kaip ir žmonės. Kai kuriems iš mūsų patinka skaudinti, kelti baimę, kamuoti ir kankinti savo aukas. Kaip ir žmonėms. Mes ne visi vienodo sukirpimo, Hoitai.

— Tu žudai.

— Kai miške sumedžioji elnią ir atimi jo gyvybę — ar tai žudymas? Mums jūs esate ne kas daugiau, o neretai ir mažiau, kur kas mažiau.

— Mačiau tavo mirtį.

— Kai nukritau nuo skardžio, aš ne...

— Ne. Mačiau, kaip ji tave nužudė. Maniau, kad sapnuoju. Mačiau, kaip išėjai iš smuklės ir sėdai į jos karietą. Kaip poravotės, karietai važiuojant iš kaimo. Mačiau, kaip pasikeitė jos akys ir kaip tamsoj žybtelėjo jos iltys, prieš suleidžiant tau į gerklę. Mačiau tavo veidą. Skausmą, apstulbimą ir ...

— Susijaudinimą, — užbaigė Kianas. — Ekstazę. Tai gana jaudinantis dalykas.

— Bandei kovoti, bet ji užpuolė tave lyg žvėris, ir aš maniau, kad mirei, bet, pasirodo, kad ne. Ne visai.

— Ne! Tam, kad numalšintum alkį, išsiurbi visą aukos kraują. Bet kad paverstumei žmogų vampyru, jis turi paragauti savo kūrėjo kraujo.

— Ji įsipjovė krūtį ir prispaudė prie jos tavo lūpas, tu vis dar bandei priešintis, o paskui pradėjai žįsti ją it kūdikis.

— Pagunda stipri, kaip ir troškimas išlikti. Turėjau gerti arba mirti.

— Kai ji baigė, tiesiog išmetė tave ant kelio ir paliko. Ten tave ir radau. — Hoitas truktelėjo gerą gurkšnį, kad numalšintų sukilusį pasibjaurėjimą. — Visą kruviną ir purviną. Ar ir tu tai darai, kad išgyventum? Elniui ir tai parodoma daugiau pagarbos.

— Ketini man pamokslauti? — paklausė Kianas pakildamas, kad dar įsipiltų vyno. — Ar nori žinoti?

— Turiu žinoti.

— Kai kurie medžioja gaujomis, kai kurie pavieniui. Pabudimo metu mes ypač pažeidžiami, nuo pat pirmojo vakaro, kai atsibundame kape, ir kiekvieną vakarą paskui, po dienos miego. Mes nakties padarai. Saulė mums reiškia mirtį.

— Ji jus sudegina.

— Matau, kad kai ką jau žinai.

— Mačiau. Jie medžiojo mane, kai keliavau namo. Pasivertę vilkais.

— Tik tam tikro amžiaus ir galios vampyrai arba tie, kuriuos saugo kitas galingas kūrėjas, gali keisti pavidalą. Daugelis turi tenkintis tuo pavidalu, kuriuo mirė. Tačiau mes nesenstame, bent jau fiziškai. Puikus privalumas.

— Atrodai toks, koks buvai, — sutiko Hoitas. — Ir vis tiek kitoks. Gal dėl apdaro, kurį vilki, o gal dėl plaukų. Tavo judesiai kitokie.

— Nebesu toks, koks buvau, neužmiršk to. Mūsų pojūčiai išlavėję, kuo ilgiau gyvename, tuo jie tampa aštresni. Ugnis, kaip ir saulė, gali mus sunaikinti. Švęstas vanduo, jeigu pašventintas su giliu tikėjimu, mus sudegins, kaip ir kryžiaus ženklas, jeigu bus laikomas su tikėjimu. Tas ženklas mums atgrasus.

Kryžiai, pagalvojo Hoitas. Štai kam Morgana davė jam tuos kryžius. Atrodė, lyg dalis sunkumo būtų nuslinkusi jam nuo pečių.

— Metalas mažai tegali pakenkti, — tęsė Kianas, — nebent pavyktų nukirsti galvą. Taip gali pasiekti savo. Kitaip...

Jis vėl atsistojo, priėjo ir paėmė Hoito durklą. Išmetė jį į orą, mitriai sugavo už rankenos ir bedė ašmenimis sau į krūtinę.

Hoitas pašoko pamatęs, kaip kraujas pasipylė ant baltų Kiano marškinių.

— Jau užmiršau, kaip tai skausminga, — Kianas raukydamasis ištraukė durklą lauk. — Atpildas už norą pasirodyti. Bet jeigu nudursi mane su medžiu — iš manęs liks tik dulkės. Bet turi pataikyti į širdį. Mirtis prilygsta agonijai. Bent jau taip man sakė.

Jis išsitraukė nosinę ir švariai nuvalė geležtę. Tada nusiplėšė marškinius. Žaizda jau traukėsi.

— Kartą jau esame mirę ir ne taip paprasta mumis atsikratyti antrą sykį. Aršiai kaunamės su bet kuo, bandančiu tai padaryti. Lilita — seniausia iš visų, kuriuos žinau. Ji priešinsis už visus aršiau.

Jis patylėjo, žvelgdamas į savo vyno taurę.

— Tavo motina. Kokią ją palikai?

— Sopančia širdimi. Buvai jos numylėtinis, — Hoitas gūžtelėjo pečiais, kai Kianas pažvelgė į jį. — Abu tai žinom. Ji prašė manęs pabandyti, paieškoti kokio nors būdo tave išgelbėti. Sielvartas neleido jai galvoti apie nieką daugiau.

— Nemanau, kad tavo burtų galios užtektų tam, kad prikeltum mirusiuosius. Ar prisikėlusius iš numirusiųjų.

— Tą naktį nuėjau prie tavo kapo prašyti dievų, kad suteiktų jos širdžiai ramybę. Radau tave, apneštą purvu.

— Besirausiantį iš bjaurios kapo duobės.

— Tu rijai triušį.

— Turbūt patį geriausią, kokį pavyko pagauti. Aš to neprisimenu. Pirmosios valandos po pabudimo būna padrikos. Jauti tik alkį.

— Bėgai nuo manęs. Mačiau, kuo virtai — buvau girdėjęs gandų apie tokius dalykus. Tu pabėgai. Tą naktį, kai sutikau tave vėl, mūsų motinos paliepimu nuėjau ant skardžio. Ji maldavo manęs, kad surasčiau būdą kerams išsklaidyti.

— Tai ne kerai.

— Tikėjausi, kad jeigu sunaikinsiu tave sukūrusį padarą... Jei nepavyktų, tikėjausi bent sunaikinti tai, kuo tapai.

— Ir nieko nepasiekei, — prikišo jam Kianas. — Ar dar nematai, prieš ką sukilai? Buvau nepatyręs ir prastai suvokiau, kuo tapau ir ką sugebu. Patikėk, savo pusėje ji turės kur kas apsukresnių tipų.

— Ar savo pusėje turėsiu tave?

— Nėra maldos, kuri padėtų tau laimėti.

— Nenuvertink manęs. Turiu kur kas daugiau už maldą. Nesvarbu, ar praėjo metai, ar tūkstantmetis — tu tebesi mano brolis. Mano dvynys. Mano kraujas. Kaip pats sakei — tai kraujas, nuo jo viskas prasideda ir juo baigiasi.

Kianas vedžiojo pirštu apie savo vyno taurę.

— Keliausiu su tavimi, — nusprendė jis ir iškėlė pirštą aukštyn, neleisdamas Hoitui prabilti. — Nes man smalsu ir aš šiek tiek nuobodžiauju. Šioje vietoje praleidau daugiau kaip dešimt metų — pats laikas judėti toliau. Nieko tau nepažadu. Nepasikliauk manimi, Hoitai. Man svarbiausias aš pats.

— Negali medžioti žmonių.

— Jau įsakinėji? — šyptelėjo Kianas. — Kaip visada. Kaip jau sakiau, man svarbiausias aš pats. Bet žmogaus kraujo neragavau jau aštuonis šimtus metų. Tiksliau, septynis šimtus penkiasdešimt, jeigu priskaičiuosim kelis nuopuolius.

— Kodėl?

— Turėjau sau įrodyti, kad galiu atsispirti. Be to, tai vienintelis būdas išlikti žmonių pasaulyje, kuriame galioja jų įstatymai. Į savo auką gali žiūrėti tik kaip į maistą — ne daugiau. Būtų keista turėti su jais dalykinių reikalų. Be to, mirtis visada palieka kokį nors pėdsaką. Aušta.

Hoitas suglumęs apžvelgė kambarį be langų.

— Iš kur tu žinai?

— Jaučiu. Pavargau nuo tavo klausimų. Kol kas turi pasilikti pas mane. Negaliu leisti tau vaikštinėti po miestą. Gal mes ir ne visiškai vienodi, bet tu pernelyg panašus į mane. Šių drabužių taip pat negali dėvėti.

— Tikiesi, kad dėvėsiu tokius kaip tavo — kaip jie vadinasi?

— Tai kelnės, — sausai atsakė Kianas ir nuėjo asmeninio lifto link. — Čia pat turiu butą. Taip paprasčiau.

— Susirink, ko tau reikia, ir keliaukim.

— Dienomis nekeliauju — ir neketinu vykdyti tavo įsakymų. Jau kurį laiką pats įsakinėju. Prieš iškeliaudamas turiu pasirūpinti daugybe dalykų. Eikš čia.

— Kas čia? — Hoitas pabaksnojo lifto sienas savo lazda.

— Transporto priemonė. Nuveš į mano butą.

— Kaip?

Kianas nekantriai persibraukė ranka plaukus.

— Klausyk, turiu čia knygų ir kitokios šviečiamosios medžiagos. Kitas kelias valandas galėsi studijuoti dvidešimt pirmojo amžiaus kultūrą, madą ir technologijas.

— Kas tos technologijos?

Kianas įtraukė brolį į vidų ir paspaudė kito aukšto mygtuką.

— Dar vienas dievas.

*

Šis pasaulis, šis laikas buvo pilnas stebuklų. Hoitas gailėjosi, kad neturi laiko visiems jiems pažinti, perimti visas žinias. Kambarius čia apšviesdavo ne deglai, o kažkas, ką Kianas vadino elektra. Maistas buvo laikomas žmogaus ūgio dėžėje, kur jis išlikdavo šaltas ir šviežias, o kitoje dėžėje jis buvo šildomas ir gaminamas. Vanduo buvo pilamas iš stebuklingos lazdelės į kažkokį dubenį, iš kurio stebuklingai vėl dingdavo.

Namas, kuriame gyveno Kianas, buvo pastatytas mieste, ir ne bet kokiame! Tas reginys, kurį jam parodė Morgana, buvo niekis, palyginti su tuo, ką matė per stiklinę sieną Kiano bute.

Hoitui atrodė, kad net dievai būtų apstulbinti Niujorko dydžio ir užmojo. Jis norėjo dar kartą ten pažvelgti, bet Kianas pareikalavo prisiekti, kad laikys stiklines sienas uždengtas ir nedrįs išeiti iš namo.

Tiksliau, iš buto, pasitaisė Hoitas. Kianas vadino savo būstą butu.

Jis turėjo knygų, daugybę knygų ir stebuklingą dėžę, kurią vadino televizoriumi. Jo viduje buvo daugybė vaizdų — įvairių žmonių ir vietų, dalykų, gyvūnų. Ir nors Hoitas pažaidė su juo tik valandžiukę, jį išvargino jo nuolatinis tarškėjimas.

Todėl jis apsikrovė knygomis ir skaitė, kol akys pradėjo perštėti, o galva buvo tiek prikimšta, kad daugiau nebegalėjo priimti nei žodžių, nei vaizdų.

Jis užmigo ant gulto, kurį Kianas vadino sofa, apsivertęs knygomis.

Jis sapnavo raganą, kuri stovėjo šviesos rate. Ji dėvėjo tik pakabuką, o jos pieno baltumo oda švytėjo žvakių šviesoje.

Jos grožis deginte degino.

Abiem rankom ji laikė iškėlusi krištolo rutulį. Jis girdėjo jos šnabždesį, tačiau nesuprato žodžių. Ir vis tiek žinojo, kad tai užkeikimai, net ir sapne galėjo jausti jų ir jos galią. Taip pat žinojo, kad ji ieško jo.

Net ir per miegus jis jautė jos trauką ir tą patį iš jos sklindantį nekantrumą, kurį jautė dar būdamas savo rate ir savo laike.

Kokią akimirką atrodė, kad jų akys susitiko migloje. Jį persmelkė geismas, kuris buvo toks pat stiprus kaip ir galia. Tą pat akimirką ji šyptelėjo ir pravėrė lūpas, lyg ketindama kažką sakyti.

— O tu iš kur?

Jis atsibudo ir pasijuto bespoksąs į milžino veidą. Tas žmogus buvo aukštas kaip medis ir lygiai toks pat drūtas. Jo veido būtų išsigandusi net ir jo motina — toks jis buvo juodas, it durpės, randuotu skruostu, apsuptas susiraizgiusiomis plaukų sruogomis.

Viena jo akis buvo juoda, kita pilka. Kai jis iššiepė baltus stiprius dantis, jo akys susiaurėjo.

— Tu ne Keinas.

Nespėjus Hoitui sureaguoti, jis buvo pakeltas už pakarpos ir jautėsi lyg didelės piktos katės purtoma pelė.

— Paleisk jį, Kingai, kol jis tavęs nepavertė nusmurgusiu baltaodžiu.

Kianas išlindo iš savo miegamojo ir tingiai nusliūkino į virtuvę.

— Kodėl jo marmūzė kaip tavo?

— Jo marmūzė kaip jo, — atšovė Kianas. — Jeigu geriau įsižiūrėtum, pastebėtum, kad mes ne tokie jau panašūs. Kažkada jis buvo mano brolis.

— Nieko sau šunsnukis. — Kingas be ceremonijų nušveitė Hoitą atgal ant sofos. — Kaip, po galais, jis čia atsigrūdo?

— Burtai, — atsakė Kianas ir iš užrakinto šaldytuvo išsitraukė pakelį kraujo. — Dievai ir mūšiai, pasaulio pabaiga ir taip toliau, ir panašiai.

Kingas nužvelgė gulintį Hoitą su šypsenėle.

— Kad mane kur galas. Buvau tikras, kad bent pusė to, ką man pasakojai, tik paistalai. Jis ne itin kalbus, kol negavo vakarinės dozės, — pasakė jis Hoitui. — Kuo tu vardu, brolyti?

— Aš Hoitas iš Makenų giminės. Ir nedrįsk daugiau manęs liesti.

— Kaip pasakysi.

— Ar jis toks kaip tu? — vienu balsu paklausė Hoitas ir Kingas.

Kianas neskubėdamas supylė kraują į aukštą storą stiklą, tada įkišo jį į mikrobangų krosnelę.

— Ne — čia atsakymas jums abiem. Kingas prižiūri mano klubą, tą apačioje. Jis mano draugas.

Hoitas su pasišlykštėjimu išsišiepė:

— Tas žmogus tau tarnauja.

— Aš niekam netarnauju.

— Matau, kad skaitei. — Kianas išsiėmė stiklinę ir išgėrė. — Kai kurių rangų vampyrai turi jiems tarnaujančių žmonių. Man mielesni darbuotojai. Hoitas atvyko verbuoti manęs į kariuomenę, kuri, kaip jis tikisi, nugalės didįjį blogį.

— Mokesčių inspekciją?

Jei būtų buvęs geresnės nuotaikos, Kianas būtų nusišypsojęs. Hoitas pastebėjo, kad Kianą ir Kingą sieja kažkas, kas anksčiau priklausė tik jiems, jam ir jo broliui.

— Norėtum. Juk pasakojau tau, kad girdėjau gandus. Matyt, ne be priežasties. Jeigu patikėsim dievų skleidžiamomis paskalomis, vampyrų valdovė Lilita renka armiją, ketina sunaikinti žmoniją ir užkariauti pasaulius. Mūsų laukia karas ir maras.

— Tu dar gali šaipytis? — iškošė Hoitas vos valdydamas įsiūtį.

— Dėl dievo, Hoitai, kalbame apie vampyrų armijas ir keliones laiku. Kodėl negaliu net pajuokauti, kad keliauti su tavimi man reiškia keliauti tiesiai į pražūtį?

— Kur tu išvyksti?

Kianas gūžtelėjo pečiais.

— Atrodo, atgal į savo praeitį, imsiuosi konsultanto pareigų visuomenės interesų vardan.

— Nežinau, ar grįšime atgal, ar keliausim į ateitį, ar dar kur nors, — Hoitas dėliojo knygas ant stalo. — Bet tikrai grįšime į Airiją. Mums bus pasakyta, kur keliauti toliau.

— Turi alaus? — paklausė Kingas.

Kianas atidarė šaldytuvą, ištraukė butelį „Harp"* ir metė jam.

* „Harp" — šviesus airiškas alus.

— Tai kada išvykstam? — Kingas nusuko kamštelį ir truktelėjo nemažą gurkšnį.

— Tu nevyksi. Jau esu tau sakęs, kad kai man bus laikas išvykti, tu liksi klubo valdytoju. Atrodo, tas laikas jau atėjo.

Kingas pasisuko į Hoitą.

— Tai renki armiją, generole?

— Mano vardas Hoitas. Taip, renku.

— Tai ką tik užverbavai pirmą naujoką.

— Gana. — Kianas žingsniavo aplink barą, kuris skyrė virtuvę nuo kambario. — Tai ne tau. Tu nieko apie tai neišmanai.

— Bet pažįstu tave, — atšovė jam Kingas. — Mėgstu pasigrumti, o to jau senokai neteko daryti. Tu kalbi apie svarbią kovą, gėris prieš blogį. Aš žinau, kieno pusėn turiu stoti.

— Jeigu jis karalius*, tai kodėl klauso tavo įsakymų? — įsiterpė Hoitas, prajuokindamas juodąjį milžiną taip, kad jam net teko prisėsti ant sofos.

— Išdūriau tave.

— Perdėta ištikimybė tave pražudys.

— Man rinktis, brolau, — Kingas pakreipė butelį Kiano link. Vien iš jų žvilgsnių Hoitas pajuto juos siejantį stiprų ryšį. — Aš nemanau, kad mano ištikimybė perdėta.

— Hoitai, eik iš čia, — Kianas nykščiu parodė miegamojo link. — Eik ten. Noriu vienudu pasikalbėti su tuo kvailiu.

Jis jam rūpi, pagalvojo Hoitas išeidamas. Tas žmogus Kianui rūpi, žmogiškas bruožas. Jam neteko skaityti, kad vampyrai galėtų ką nors jausti žmonėms.

Apžiūrėjęs miegamąjį susiraukė. O kur karstas? Knygose buvo rašoma, kad dienos metu vampyrai miega savo kapo duobėje, karste. Jis tepamatė milžinišką lovą, minkštais kaip debesys, uždengtais glotniu audeklu, patalais.

Už durų girdėjo pakeltus balsus, bet jam labiau rūpėjo apžiūrėti brolio kambarį. Apžiūrėjęs spintą nusprendė, kad joje esančių drabužių užtektų dešimčiai vyrų. Tuštybė — vienas Kiano būdo bruožų.

* King — *angl.* karalius.

Čia nebuvo nei vieno veidrodžio. Knygose sakoma, kad vampyrai neturi atspindžio.

Jis užklydo į vonią ir išsižiojo iš nuostabos. Prabangi išvietė, kurią Kianas parodė jam prieš eidamas miegoti, buvo nuostabi, bet nei iš tolo neprilygo tam, ką jis pamatė čia. Vonioje būtų tilpę šeši žmonės, be to, čia stovėjo aukšta blyškaus žalio stiklo dėžė.

Ir sienos, ir grindys buvo marmurinės.

Pakerėtas jis įžengė į tą dėžę ir pradėjo žaisti su sidabro rankenėlėmis, kurios kyšojo iš marmuro. Ir net suinkštė iš netikėtumo, kai iš daugybės plokščiagalių vamzdžių ant jo pasipylė šalto vandens liūtis.

— Mes čia paprastai prieš eidami į dušą nusirengiam, — Kianas įėjo vidun ir užsuko vandenį vienu staigiu judesiu. Tada pauostė orą. — Kita vertus, koks po galais skirtumas, ar tu apsirengęs, ar ne — tau šiaip ar taip reikia išsimaudyti. Tu dvoki. Apsišvarink, — nurodė jis. — Apsivilk drabužius, kuriuos padėjau ant lovos. Man reikia padirbėti.

Ir išėjo, palikdamas nesusigaudantį Hoitą visiškai vieną.

Kai praėjus kuriam laikui jis apsiramino, išsiaiškino, kad vandens temperatūrą galima reguliuoti. Jis ir nusiplikė, ir šalo, bet galų gale rado aukso vidurį.

Matyt, jo brolis nemelavo, kai pasakojo apie savo turtus, nes čia jį supo neįsivaizduojama prabanga. Muilas kvepėjo šiek tiek moteriškai, tačiau nebuvo iš ko rinktis.

Hoitas mėgavosi savo pirmosiomis maudynėmis dvidešimt pirmojo amžiaus duše ir klausė savęs, ar negalėtų kaip nors to atkartoti, mokslo ar burtų keliu, kai grįš namo.

Šalia kabantys audiniai buvo tokie pat minkšti kaip ir patalai. Jautėsi kaip koks lepūnėlis, kai jais šluostėsi.

Drabužiai jam nerūpėjo, bet savuosius jis buvo sušlapinęs. Svarstė, gal skrynelėje pavyks rasti kitą palaidinę, bet galiausiai nusprendė, kad reikėtų pasinaudoti Kiano patarimais dėl aprangos.

Jis rengėsi dvigubai ilgiau negu paprastai. Vos susidorojo su

keistais užsegimais. Batai buvo be batraiščių, juos reikėjo užsimauti, tačiau turėjo pripažinti, kad jie gana patogūs.

Labai norėjo, kad čia būtų bent vienas veidrodis ir jis galėtų pažiūrėti į save. Išėjo iš kambario ir šiek tiek pavaikštinėjo. Juodasis karalius tebesėdėjo ant sofos, gerdamas iš stiklinio butelio.

— Gražėji tiesiog akyse, — pastebėjo Kingas. — Jeigu daug nepliurpsi, tai gal ir nesusimausi.

— Kas čia per užsegimas?

— Čia užtrauktukas. Ei, drauguži, verčiau laikyk jį užsegtą, — Kingas pakilo. — Keinas nusileido į klubą. Jau po saulėlydžio. Jis mane atleido.

— Jis tau atleido? O kuo tu nusikaltai?

— Niekuo, po galais. Jis nebenori, kad jam dirbčiau. Bet jam teks su tuo susitaikyti. Eisiu ten, kur ir jis. Kam rūpi, ar jam tai patinka, ar ne.

— Jis mano, kad visi mirsime.

— Ir jis teisus — anksčiau ar vėliau taip bus. Ar kada matei, ką vampyras gali padaryti žmogui?

— Mačiau, ką vienas iš jų padarė mano broliui.

Kingo akys niūriai sužibo.

— Tiesa. Taip jau būna. Bet nesirengiu čia sėdėti ir laukti, kol kiti viską už mane padarys. Jis teisus, gandai tikrai sklando. Mūšis bus ir aš ketinu jame dalyvauti.

Koks didis žmogus, pamanė Hoitas, bauginančiu veidu ir nepaprastos jėgos.

— Tu esi karys.

— Gali lažintis iš savo subinės. Mielai įkrėsčiau kokiam vampyrui. Bet ne šįvakar. Kodėl gi mums nenusileidus žemyn pasižiūrėti, kas vyksta? Jį tai tikrai užknis.

— Į tą jo... — Kaip ten Kianas jį vadina? — Į tą jo klubą?

— Tiksliai. Jis jį pavadino „Amžinybe“. Spėju, kad jis apie ją daug nusimano.

4 skyrius

Ji ketino jį susirasti. Jeigu jau jis įtraukia ją į savo sapnus, priverčia išgyventi tuos nežemiškus potyrius ir visiškai užvaldo mintis, ji ketino jį susirasti ir išsiaiškinti, kodėl.

Jau ne vieną dieną ji jautėsi lyg stovėtų ant aukštos netvirtos uolos krašto. Vienoje pusėje matė kažką šviesaus ir gražaus, kitoje jautė esant kažkokią šaltą, bauginančią tuštumą. Bet pati uola, nors ir netvirta, buvo jai pažįstama.

Kad ir kas joje brendo, jis buvo su tuo susijęs, ji tai gerai žinojo. Tik ne šiame laike ir ne šioje vietoje. Paprastai dvidešimt pirmojo amžiaus Niujorke vaikinai nejodinėja ant žirgų, apsirengę tokiomis palaidinėmis ir apsiaustais.

Jis buvo toks tikras, jis buvo iš kūno ir kraujo, toks pat tikras kaip ir ji. Juk ant jos rankų buvo likę jo kraujo. Ji padėjo numušti jam karštį ir stebėjo, kaip jis miega, vaduodamasis iš karštinės. Ir veidas jai atrodė toks pažįstamas. Lyg būtų jį prisiminusi arba akies krašteliu regėjusi sapnuose.

Gražus net ir kentėdamas, mąstė ji piešdama. Prakaulus ir aristokratiškas. Ilga siaura nosis, stipri išraiškinga burna. Pribloškiantys skruostikauliai.

Popieriuje ryškėjo jo atvaizdas — pirmiausia platūs brūkštelėjimai, tada kruopščios detalės. Gilios akys, prisiminė ji, gyvos ir mėlynos, kupinos rimties, ir dramatiškas antakių lankas virš jų. Juodų plaukų, juodų antakių, pašėlusių mėlynų akių ir odos kontrastas darė jo veidą dar dramatiškesnį.

Taip, galvojo ji, galiu jį matyti, galiu jį piešti, bet kol jo nesuradau, nežinau, ar turiu šokti nuo tos uolos, ar bėgti nuo jos kuo toliau.

Glena Vord buvo iš tų moterų, kurios nemėgo nežinios.

Ji žinojo, kaip atrodo jo veidas, kaip sudėtas kūnas, ką jauti, kai prie jo prisilieti, ir kaip skamba jo balsas. Ji net neabejojo, kad jis turi galių. Ir tikėjo, kad jis žino visus atsakymus.

Kad ir kas artėjo, o visi ženklai rodė, kad tai svarbu, jis buvo su tuo susijęs. Ji taip pat turėjo tame dalyvauti, beveik nuo pirmojo savo kvėptelėjimo ji žinojo apie tai. Ji jautė, kad artėja laikas, kai teks imtis svarbiausios užduoties. Ir tas sužeistas gražuolis, gaubiamas kerų ir rūpesčių, kartu su ja suvaidins vieną iš pagrindinių vaidmenų.

Jis kalbėjo gėlų* kalba. Ji šiek tiek ją mokėjo — kartais jos prireikdavo buriant, todėl paprastus tekstus ji galėjo skaityti.

Bet keisčiausia buvo tai, kad ji ne tik suprato viską, ką jis kalbėjo sapne ar vizijoje, vadinkite kaip norite, bet ir pati ja kalbėjo kaip savo gimtąja kalba.

Tai vyko kažkur praeityje — gerais senais laikais, nusprendė ji. Tikriausiai kažkur Airijoje.

Ji būrė žiūrėdama į krištolo rutulį ir bandė išsiaiškinti, kur jis yra, naudodama kruviną tvarstį, kurį parsinešė iš tos keistos, neužmirštamos viešnagės — kad ir kur tai būtų. Jo kraujas ir jos galios nuves ją pas jį.

Buvo pasirengusi įdėti daug darbo ir pastangų. Dar daugiau darbo ir pastangų reikės jai ar jos esybei bandant persikelti į jo laiką ir erdvę.

Ji buvo pasirengusi tai padaryti ar bent jau pabandyti. Sėdėjo savo rate, apsupta degančių žvakių, žvelgdama į dubenyje plūduriuojančias žoleles. Ji dar kartą pabandė jo ieškoti, susitelkdama į nupieštą jo atvaizdą ir laikydama parsineštą tvarstį.

— Šio vyro veido ieškau aš, jo laiką ir vietą trokštu rast. Jo kraują laikau aš savo delne ir to reikalauju jo galia. Ieškok ir parodyk savo galia, tebūnie tavo valia.

Ji išvydo jį suraukta kakta pasinėrusį į knygas. Dar labiau susitelkusi ji atsitraukė ir išvydo kambarį. Butas? Blanki šviesa, krintanti ant jo veido ir rankų.

— Kur tu? — švelniai paklausė ji. — Pasirodyk.

Ir tada ji išvydo pastatą ir gatvę.

Džiaugsmingas virpulys sumišo su visišku suglumimu.

* Gėlų kalba — viena keltų kalbų.

Ji tikrai nesitikėjo išsiaiškinti, kad jis gyvena Niujorke, vos už kokių šešiasdešimties kvartalų nuo jos, ir šiais laikais.

Moiros*, nusprendė Glena, buvo užsidegusios kuo greičiau viską pradėti. Kas ji tokia, kad tuo abejotų?

Ji uždarė ratą, sutvarkė savo reikmenis, o piešinį įmetė į stalčių. Tada pradėjo rengtis svarstydama, kas geriau tiktų. Kuo turėtų vilkėti moteris, einanti pasitikti savo lemties? Ką nors prašmatnaus, subtilaus, dalykiško? Ką nors gundančio?

Galiausiai ji pasirinko trumpą juodą prigludusią suknelę, kuri, jos nuomone, tiko bet kokioje situacijoje.

Metro ji patraukė gyvenamųjų kvartalų link, apie nieką per daug negalvodama. Nuo lūkesčių, kurie kaupėsi per pastarąsias keletą savaičių, jos širdis daužėsi kaip pašėlusi. Tai dar vienas žingsnis link to, kas jos laukė, kad ir kas tai būtų.

Kad ir kas turėjo įvykti — ji buvo nusiteikusi tai priimti.

Tada galės apsispręsti.

Traukinys buvo pilnas žmonių, ji stovėjo, nusitvėrusi už kilpos virš galvos ir šiek tiek svyravo linguojant vagonui. Jai patiko miesto ritmas, jo greitis, jo eklektiškas skambesys. Visos jo spalvos ir atspalviai.

Ji užaugo Niujorko valstijoje, bet ne didmiestyje. Nedidelis miestelis valstijos šiaurėje jai visada atrodė pernelyg ribotas, pernelyg uždaras. Jai visada norėjosi kažko daugiau. Daugiau spalvų, daugiau garsų, daugiau žmonių. Todėl pastaruosius ketverius metus iš savo dvidešimt šešerių ji praleido didmiestyje.

Visą laiką paskyrė meno paslapčių studijoms.

Dabar jos kraujas virė nuo to jame įaugusio žinojimo, kad visą savo gyvenimą ji rengėsi kelioms ateinančioms valandoms.

Kitoje stotelėje dalis žmonių išlipo ir įlipo kiti. Ji vos girdėjo jų keliamą bruzdesį, nes buvo pasinėrusi į mintis apie vyrą, kurio ieškojo.

Tai ne kankinio veidas, pagalvojo ji. Jame pernelyg daug jėgos. Ir

* Moiros — trys graikų likimo deivės.

pernelyg daug apmaudo. Jai teko pripažinti, kad toks derinys — nepaprastai įdomus.

Jo nubrėžto rato galia buvo stipri, kaip ir ta jėga, kuri jį medžiojo. Jie brovėsi ir į jos sapnus, tie juodi vilkai, kurie nebuvo nei žvėrys, nei žmonės, bet kažkoks šiurpus hibridas.

Ji nesąmoningai perbraukė pirštais pakabutį ant kaklo. Ji taip pat stipri. Žinojo, kaip apsisaugoti.

— Ji mis tavimi.

Sprandu ji pajuto šnypštimą, nuo kurio šiurpo oda. Atrodė, kad šiuos žodžius ištaręs padaras sklando ir rangosi apie ją, siurbia jos iškvepiamą orą, stingdydamas jį mirtinu šalčiu.

Kiti keleiviai toliau sau sėdėjo ar stovėjo, skaitė ir kalbėjosi. Jie to nematė. Jie net neįtarė apie padarą, lyg gyvatė besirangantį apie juos.

Jo akys buvo raudonos, iltiniai dantys ilgi ir aštrūs. Jie buvo kruvini, kraujas tebevarvėjo iš jo purvinų nasrų. Vieną akimirką Glenai pasirodė, kad širdis sustojo krūtinėje, bet paskui vėl pradėjo daužytis it pašėlusi.

Tas padaras atrodė kaip žmogus, bet baisiausia buvo tai, kad lyg koks verslininkas vilkėjo kostiumą. Žydri ruoželiai, nejučiomis pastebėjo ji, akinančio baltumo marškiniai, margas kaklaryšis.

— Mes amžini, — jis brūkštelėjo kruvina ranka per skruostą moteriai, kuri sėdėdama skaitė kažkokį romaną. Net ir krauju išteptu veidu moteris vis tiek atsivertė kitą puslapį ir skaitė toliau.

— Ganysime jus kaip galvijus, jodinėsime jumis kaip arkliais, medžiosime jus kaip žiurkes. Jūsų galios geibios ir apgailėtinos, ir kai su jumis susidorosime, šoksime ant jūsų kaulų.

— Tai ko tada jūs bijote?

Padaras suurzgė apnuogindamas iltis ir liuoktelėjo į orą.

Glena užgniaužė riksmą ir žingtelėjo atgal.

Traukiniui įlėkus į tunelį padaras pranyko.

— Atsargiau, poniute, — vyriškis, ant kurio ji užgriuvo, suburbėjęs nekantriai niuktelėjo ją alkūne.

— Atsiprašau, — slidžia nuo prakaito ranka ji vėl nusitvėrė už kilpos.

Važiuodama per paskutiniuosius miesto centro kvartalus ji tebeužuodė kraujo kvapą.

Pirmą kartą gyvenime Glena tikrai bijojo tamsos, gatvių ir pro šalį einančių žmonių. Traukiniui sustojus ji turėjo valdytis, kad nepradėtų bėgti. Turėjo slopinti nenumaldomą troškimą prasibrauti pro minią ir tekina leistis per platformą laiptais aukštyn.

Ji žengė spėriai, net miesto triukšmas negalėjo užgožti greito kulniukų kaukšėjimo ir garsaus išgąstingo kvėpavimo.

Ji pamatė eilę, it gyvatė besidriekiančią prie klubo pavadinimu „Amžinybė" įėjimo. Poros ir vienišiai spaudėsi vieni prie kitų, tikėdamiesi sulaukti ženklo, leidžiančio užeiti. Ji nieko nelaukusi nužingsniavo tiesiai prie durininko. Plačiai nusišypsojo ir šiek tiek pabūrė.

Jis praleido ją neieškojęs jos vardo sąraše ir neprašęs parodyti asmens dokumento.

Viduje griaudėjo muzika, švietė mėlynos šviesos, pulsavo jaudulys. Pirmą kartą jos nežavėjo nei žmonių minia, nei muzikos ritmas.

Pernelyg daug veidų, pagalvojo ji. Pernelyg daug plakančių širdžių. Jai reikėjo tik vieno, o rasti jį tokioje daugybėje žmonių atrodė beveik neįmanoma. Žengiant per klubą ją persmelkdavo kiekvienas trinktelėjimas ir stumtelėjimas. Jai darėsi gėda savo baimių.

Ji nebuvo bejėgė, nebuvo ir silpna, bet tokia jautėsi. Tas padaras iš traukinio košmaruose lankydavo ją kiekvieną naktį. Ir tie košmarai buvo skirti jai.

Jai.

Dabar ji suprato, kad jis žinojo jos baimes. Ir žaidė su jomis, tyčiojosi iš jos, kol jai pradėdavo linkti keliai, o jos viduje įkalintas riksmas skrosdavo smegenis it ašmenys.

Ji būdavo taip priblokšta ir išsigandusi, kad imtųsi vienintelio ginklo, kurį turėjo — burtų.

Dabar pro siaubą pradėjo skverbtis pyktis.

Juk ji buvo ieškotoja, niekada nebijojo rizikuoti, vertino žinias. Mokėjo apsiginti ir turėjo tokių sugebėjimų, kurių daugelis negalėjo nei įsivaizduoti. Ir štai dabar dreba susidūrusi su pirmuoju tikru pavojumi. Ji išsitiesė, pasistengė lengviau atsikvėpti ir patraukė tiesiai didžiulio apskrito baro link.

Ji žengė sidabro spalvos grindimis, o tada pamatė jį.

Pirmiausia užplūdo palengvėjimas, tada pasididžiavimas, kad jai taip greitai pavyko įvykdyti užduotį. Artinantis prie jo, pamažu apėmė smalsumas.

Jo spindintys juodi plaukai draikėsi nerūpestingai, bet stilingai, buvo trumpesni, nei per pirmąjį jų susitikimą. Be to, tada jis buvo sužeistas, susirūpinęs, jam tikrai reikėjo pagalbos. Dabar buvo apsivilkęs juodais, puikiai jam tinkančiais drabužiais. Lygiai taip pat jam tiko budrus, šiek tiek suirzęs žvilgančių akių žvilgsnis.

Pajutusi atgijusią savikliovą ji nusišypsojo ir pastojo jam kelią.

— Aš tavęs ieškojau.

Kianas patylėjo. Jis buvo pratęs prie jam dėmesį rodančių moterų. Negalėjo pasakyti, kad tai neteikė jam malonumo, ypač kai moteris buvo tokia nepaprasta kaip ši. Jos linksmos, koketiškos akys švytėjo kaip žalias brangakmenis. Lūpos buvo putlios, jausmingos ir dailiai išlenktos, balsas žemas ir kimus.

Ji buvo puikiai sudėta ir apsitempusi trumpute juoda suknele, kuri išryškino jos matinę odą ir standžius raumenis. Gal jis ir būtų su ja pasismaginęs kurį laiką, bet jį sulaikė jos pakabukas.

Raganos, jeigu jos prastai išmanė raganystę, galėjo kelti daug problemų.

— Man patinka, kai gražios moterys rodo dėmesį, tik dabar neturiu tam laiko, — pasakė jis ir nusprendęs, kad reikalas baigtas, patraukė toliau, tačiau ji sugriebė jį už rankos.

Tada jis kažką pajuto. Matyt, ir ji pajuto tą patį, nes jos akys prisimerkė, o šypsena išblėso.

— Tu ne jis. Tik atrodai kaip jis. — Ji stipriau suspaudė jo ranką ir jis pajuto į jį besiskverbiančias jos galias. — Bet ir tai ne visai tiesa. Po galais, — ji paleido jo ranką ir atmetė atgal plaukus. — Taip ir žinojau, kad tai nebus taip paprasta.

Dabar jau jis stvėrė ją už rankos.

— Gal prisėskime? — pasiūlė, o pats pagalvojo — tamsiam ramiam kamputy, kol išsiaiškinsime, kas tu tokia ir ko tau reikia.

— Man reikia informacijos. Turiu rasti vieną žmogų.

— Tau reikia išgerti, — maloniai pasiūlė Kianas ir nusivedė ją per minią.

— Klausyk, jeigu norėsiu, tai ir išgersiu, — Glena pagalvojo, kad gal jau laikas iškelti sceną, bet paskui nusprendė, kad dėl to gali būti išmesta lauk. Dar pasvarstė, kad gal reikėtų pasinaudoti savo galiomis, bet iš patirties žinojo, kad burtai, naudojami kiekvieną kartą susierzinus, prie gero neprives.

Ji apsižvalgė, vertindama situaciją. Klubas buvo grūste prigrūstas žmonių. Ritmingas muzikos dundesys, sunkūs žemi bosai, dainininkė, jausmingu katės balsu murkianti dainos žodžius.

Labai atvira ir judri vieta, nusprendė Glena, kuriai metalo spindesiu ir mėlynu apšvietimu buvo bandoma suteikti šiokį tokį stilių. Ką jis galėtų jai padaryti tokiomis aplinkybėmis?

— Kai ko ieškau, — nusprendė ji griebtis pokalbio. Tegul tai atrodo kaip draugiškas pokalbis. — Palaikiau tave tuo žmogum. Apšvietimas čia ne per geriausias, bet tu atrodai taip, kad galėčiau tave palaikyti jo broliu. Man labai svarbu jį rasti.

— Kuo jis vardu? Gal galėčiau tau padėti.

— Nežinau jo vardo, — atsakė ji ir pasijuto kaip paskutinė kvailė. — Klausyk, žinau, kaip tai skamba. Tiesiog man sakė, kad jis bus čia. Man atrodo, jis pateko į bėdą. Jei tik tu... — ji pabandė išsivaduoti iš jo gniaužtų, bet jie laikė lyg replės.

Ji dar kartą pasvarstė, ką jis galėtų jai padaryti tokiomis aplinkybėmis. Iš tikrųjų bet ką. Pajutusi gerklę kutenančius pirmuosius panikos požymius ji užsimerkė ir pabandė sukaupti savo galias.

Jo ranka virptelėjo, bet paskui sugniaužė dar stipriau.

— Tai tu ne apsimetėlė, — sumurmėjo jis ir nuožmiu, kaip ir jo gniaužtai, žvilgsniu įsistebeilijo tiesiai jai į akis. — Manau, turime tai aptarti viršuje.

— Aš niekur su tavimi neisiu. — Ji vėl pajuto besibraunančią baimę, visai kaip metro. — Žinok, čia buvo tik lengvas pakratymas. Nenorėk, kad padidinčiau įtampą.

— Nenorėk, kad aš pasiusčiau, — šilkiniu balsu atšovė jis.

Jis nutempė ją už atvirų spiralinės formos laiptų išlinkio. Ji įsi-

spyrė kojomis, pasiryžusi gintis visomis įmanomomis priemonėmis. Smailiu keturių colių ilgio kulniuku ji mynė jam ant kojos ir sugniaužusi kumštį atgalia ranka tvojo į smakrą. Nors ir labai norėjosi rėkti, ji susivaldė ir pradėjo murmėti užkeikimus.

Jos plaučiai net sušvilpė, kai jis atplėšė ją nuo žemės, lyg ji būtų besvorė. Jai teliko tikėtis, kad po trisdešimties sekundžių, jai baigus kerėti, jis drebsis žemėn.

Tačiau ji ir toliau kovėsi. Yrėsi atgal rankomis ir kojomis ir stengėsi įkvėpti oro, kad galėtų surikti.

Tada atsivėrė asmeninio lifto, kurį ji išvydo priešais, durys.

Tarpduryje stovėjo tas, kurio ji ieškojo, visas iš kūno ir kraujo. Bet ji niršo ant jo lygiai taip pat, kaip ir ant to, kuris laikė ją persimetęs per petį.

— Paleisk mane, šunsnuki, arba paversiu šią skylę mėnulio krateriu.

Kai transportavimo kabinos durys atsivėrė, Hoitą pribloškė garsų, kvapų ir šviesų gausa. Jie užgriuvo jį lyg lavina, visiškai atbukindami visus pojūčius. Apspangusiomis akimis jis spoksojo į brolį, kuris abiem rankomis laikė besipriešinančią moterį.

Jo moterį, staiga suvokė jis sukrėstas. Ragana iš jo sapno buvo menkai apsirengusi ir svaidėsi tokiais žodelyčiais, kokių jam nedažnai buvo tekę girdėti net ir prasčiausiuose viešuosiuose namuose.

— Tai taip atsilygini man už pagalbą? — pro plaukų kupetą ji metė į jį veriantį žalių akių žvilgsnį. Ji nužvelgė juos abu pakaitom, jį ir Kingą, nuo galvos iki kojų. — Pirmyn, — pareikalavo ji. — Galiu įveikti jus visus tris.

Kianas laikė ją persimetęs per petį it bulvių maišą, todėl Hoitas sunkiai galėjo įsivaizduoti, kaip ji ketino įgyvendinti savo grasinimus. Bet raganos būna suktos.

— Tai tu tikra, — švelniai ištarė Hoitas. — Tu mane sekei?

— Per daug gerai apie save manai, šikniau.

Kianas ją pakėlė be jokių pastangų.

— Čia tavo? — paklausė Hoito.

— Net nežinau, ką sakyti.

— Klausyk, išsiaiškink pats. — Kianas vėl pastatė Gleną ant kojų, jam pavyko išvengti jos ketinimo smogti. — Užsiimk savo reikalais, — pasakė jai. — Patyliukais. Tada dink iš čia. Ir jokių burtų. Čia jums abiem. Kingai, eime.

Ir nuėjo. Šyptelėjęs ir gūžtelėjęs pečiais Kingas nusekė iš paskos.

Glena pasilygino suknelę, atmetė atgal plaukus.

— Kas, po galais, tau darosi?

— Šonkaulius dar šiek tiek skauda, bet esu jau beveik sveikas. Ačiū tau už pagalbą.

Ji spoksojo į jį kurį laiką, tada giliai atsikvėpė.

— Gerai, darysime taip. Ramiai atsisėsime ir tu pavaišinsi mane gėrimu. Man tikrai reikia išgerti.

— Čia su savimi neturiu nei gražio.

— Kaip visada. Gerai, aš vaišinu. — Ji paėmė jį už parankės, kad jis vėl kur nors nedingtų, ir nusitempė manevruodama per minią.

— Ar mano brolis tau ką nors padarė?

— Ką?

Jam teko šaukti. Kaip iš viso įmanoma kalbėtis tokiame triukšme? Kiek daug žmonių! Gal vyksta kokia šventė?

Čia buvo moterų, kurios rangėsi, lyg šoktų ritualinį šokį, apsirengusių dar menkiau už tą raganą. Kitos sėdėjo už sidabro stalų ir dairydamosis aplink arba į nieką nekreipdamos dėmesio gėrė iš permatomų alaus bokalų ir taurių.

Atrodė, kad muzika vienu metu sklinda iš visur.

— Klausiu, ar mano brolis nieko tau nepadarė.

— Brolis? Panašus. Labiausiai nukentėjo mano savigarba.

Ji pradėjo lipti laiptais, vedančiais ten, kur triukšmas nebuvo toks klaikus. Tebesilaikydama jo rankos ji žvilgtelėjo dešinėn, paskui kairėn, o tada patraukė žemo minkštasuolio ir stalelio su plevenančia žvake link. Prie jo buvo susispietę penki žmonės, ir rodės, kad jie visi vienu metu kalba.

Ji jiems nusišypsojo ir jis pajuto jos galios antplūdį.

— Sveikučiai. Jums neatrodo, kad jau laikas namučio?

Tebeplepėdami jie pakilo ir paliko savo stalą, apkrautą tais permatomais bokalais, kai kurie jų buvo beveik pilni.

— Gaila taip nutraukti jų vakarėlį, bet, manau, mūsų reikalas svarbesnis. Gal prisėsi? — Ji krito ant minkštasuolio ir ištiesė ilgas, niekuo nepridengtas kojas. — Vargeli, nieko sau naktelė, — viena ranka ji mosikavo ore, kita čiupinėjo savo pakabuką, tuo pat metu apžiūrinėdama jo veidą. — Atrodai kur kas geriau nei tada. Ar jau pasveikai?

— Beveik. Iš kur tu?

— Tiesiai prie reikalo.

Ji žvilgtelėjo į padavėją, kuri atėjo nurinkti jų staliuko:

— Norėčiau martinio su „Grey Goose"*, be ledo, su dviem alyvuogėm, sauso kaip dulkės.

Ji klausiamai kilstelėjo antakius žvelgdama į Hoitą, bet kadangi jis nieko neužsisakė, ji parodė padavėjai sumaišyti du martinius.

Palinkusi prie jo užsikišo plaukus už ausies. Jos ausyse karojo keltiško mazgo formos sidabro ringės.

— Sapnavau tave dar prieš tą naktį. Gal net du kartus, — pradėjo ji. — Stengiuosi prisiminti savo sapnus, bet anksčiau man nepavykdavo, bent jau iki to paskutinio sapno. Atrodo, pirmajame mačiau tave kapinėse, tu gedėjai. Man plyšo širdis žiūrint į tave, negaliu pamiršti to jausmo. Keista, bet dabar prisimenu dar aiškiau. Kai sapnavau tave kitą kartą, tu stovėjai ant skardžio, tiesiai virš jūros. Su tavimi buvo moteris, kuri iš tiesų nėra moteris. Bijojau jos net sapne. Tu taip pat.

Ji suvirpėjo ir atsilošė.

— Dabar tai prisimenu labai aiškiai. Atsimenu, kad nežmoniškai bijojau, kad šėlo audra. O tu... Tu ją puolei. Prisimenu, kad tau pasiunčiau visas savo galias, bandžiau padėti. Žinojau, kad ji... Kad ji yra blogis. Absoliutus blogis. Trankėsi žaibai, girdėjosi šauksmai... — Jai

* „Grey Goose" — populiari Amerikoje degtinė.

labai norėjosi išgerti. — Kai atsibudau, kokią akimirką dar jutau baimę. Paskui viskas išblėso.

Jam nieko nesakant ji įkvėpė oro.

— Gerai, kol kas apsiribokim manim. Bandžiau tave įžiūrėti savo stebuklingame veidrodyje ir krištolo rutulyje, bet vaizdas buvo neaiškus. Pavykdavo tik sapnuose. Tu ar tai, ką tu padarei, privertė mane atsidurti tame miške, stebuklingame rate. Kam?

— Tai ne mano darbas.

— Ir ne mano. — Raudonais kaip ir lūpos nagais ji barbeno į staliuką. — Kuo tu vardu, gražuoli?

— Aš Hoitas Makenas.

Nuo šypsenos, nušvitusios jos veide, jam vos nesustojo širdis.

— Tai tu ne iš šių vietų, ar ne?

— Nė.

— Airija, aš taip ir sakiau. Sapne mes šnekėjome gėlų kalba, kurią aš menkai temoku. Bet man rodos, čia svarbu ne tik tai, kur, bet ir tai, kada, gal net labiau, ar ne? Nebijok manęs nustebinti. Šįvakar manęs jau niekas nenustebins.

Jį draskė abejonės. Ji jam buvo nurodyta, ji įžengė į jo ratą. Į jo apsaugos ratą negalėjo įžengti nei vienas, kas būtų norėjęs jam pakenkti. Ir nors jam buvo sakyta ieškoti raganos, rasti ją tikrai, *tikrai* nesitikėjo.

Tačiau ji pasistengė, kad jis išgytų, pasiliko su juo, kol vilkai bandė prasibrauti į ratą. Dabar ji atėjo atsakymų, o gal net prašyti pagalbos.

— Aš atvykau per Dievų Vartus, iš kito tūkstantmečio.

— Aišku, — garsiai atsikvėpė ji. — Gal tu dar ir gali mane nustebinti. Visu tuo sunku patikėti, bet atsižvelgiant į viską, kas vyksta, aš lyg ir pasirengusi šuoliui.

Ji pakėlė taurę, kurią atnešė padavėja, ir iš karto išgėrė.

— Ypač jeigu tai sušvelnins kritimą. Norėčiau atsiskaityti, — paprašė Glena ir išsitraukė kreditinę kortelę.

— Kažkas artėja, — pasakė ji, kai jie vėl liko vieni. — Kažkas blogo. Didelis piktas blogis.

— Tu nė neįsivaizduoji.

— Man nepavyksta visko matyti. Bet jaučiu ir žinau, kad tai mus sieja. Nepasakyčiau, kad esu sužavėta, — ji išgėrė dar. — Tik jau ne po to, ką pamačiau metro.

— Nesuprantu tavęs.

— Kai ką neapsakomai bjauraus beprotiškai brangiu kostiumu, — paaiškino ji. — Tas padaras pasakė, kad ji mis manimi. Manau, kad ji — tai ta moteris ant skardžio. Atrodo, mano padėtis darosi nepavydėtina, tikrai nepavydėtina. Ar mes turime reikalų su vampyrais?

— Kas tas metro?

Glena užsidengė akis rankomis.

— Klausyk, vėliau skirsime šiek tiek laiko tam, kad padėtume tau susigaudyti naujausiuose įvykiuose, viešojo transporto priemonėse ir taip toliau, bet dabar man reikia žinoti, kas manęs laukia ir ko man tikėtis.

— Nežinau net tavo vardo.

— Atsiprašau. Glena. Glena Vord, — ji ištiesė jam ranką. Šiek tiek padvejojęs jis ją paėmė. — Malonu susipažinti. Tai kas, po galais, čia vyksta?

Jis pradėjo pasakoti, o ji toliau gurkšnojo gėrimą. Vienu momentu ji sunkiai nurijo seiles ir pakėlė ranką.

— Aš labai atsiprašau, bet tu sakai, kad tavo brolis, tas vyrukas, kuris čia mane visaip tąsė, yra vampyras?

— Jis neminta žmonėmis.

— Puiku. Nuostabu. Jis vertas dešimties balų. Jis mirė prieš devynis šimtus septyniasdešimt kažkiek metų ir dabar tu čia atvykai iš tenai, iš tų laikų jo susirasti.

— Dievai mane įpareigojo surinkti kariuomenę, kuri kovotų ir sunaikintų tą armiją, kurią telkia vampyrė Lilita.

— Dievulėliau. Man reikia dar išgerti.

Jis bandė pasiūlyti jai savo gėrimo, bet ji atsisakė ir parodė padavėjai, kad prieitų.

— Na jau ne. Paragauk. Man atrodo, kad tikrai norėsi išgerti.

Jis atsargiai gurkštelėjo ir pamirkčiojo akimis.

— Kas čia per gėralas?

— Martinis su degtine. Degtinė tau turėtų patikti, — pasakė ji išsiblaškiusi. — Man atrodo, jie varo ją iš bulvių.

Glena užsisakė dar gėrimo ir šiokių tokių užkandžių, kad neutralizuotų alkoholio poveikį. Šiek tiek aprimusi ji nei karto nepertraukusi išklausė viso jo pasakojimo.

— O aš esu ragana.

Hoitas suvokė, kad tai ne tik grožis. Ne tik galia, bet ir pastangos, ir stiprybė. Kai kuriuos susirasi pats, prisiminė jis deivės žodžius. Kai kurie susiras tave.

Ji taip ir padarė.

— Man tenka tavimi patikėti. Tu, mano brolis ir aš susirasime kitus ir pradėsime.

— Ką pradėsime? Atidarysim naujokų mokymo stovyklą? Ar aš tau panaši į kareivį?

— Ne, tu tikrai nepanaši.

Ji atsirėmė smakru į kumštį.

— Man patinka būti ragana. Žinau, kad yra kažkokia priežastis tam, kad turiu tai savo kraujyje. Kažkoks tikslas. Nesitikėjau, kad jis bus toks. Bet taip jau yra.

Tada ji pažvelgė tiesiai į jį.

— Jau pirmą kartą, kai sapnavau tave, žinojau, kad tai dar vienas žingsnis to tikslo link. Aš labai bijau. Siaubingai bijau.

— Kad galėčiau atvykti čia ir visa tai atlikti, palikau savo šeimą. Palikau juos tik su sidabriniais kryžiais ir deivės žodžiu, kad jie bus apsaugoti. Nežinau, kas yra baimė.

— Gerai, — savąją ranką ji uždėjo ant jo rankos, perteikdama visą viduje susikaupusią užuojautą. — Gerai, — pakartojo ji. — Tu daug pastatei ant kortos. Bet ir aš turiu šeimą. Jie gyvena valstijos šiaurėje. Turiu pasirūpinti, kad jie būtų saugūs. Turiu pasirūpinti, kad išgyvenčiau ir atlikčiau tai, ką turiu atlikti. Ji žino, kur mane rasti. Ji atsiuntė tą padarą, kad mane gąsdintų. Spėju, kad ji pasirengusi kur kas geriau už mus.

— Todėl ir mums reikia pasirengti. Turiu išsiaiškinti, ką tu sugebi.

— Nori surengti man egzaminą? Klausyk, Hoitai, tavo kariuomenę kol kas sudaro tik trys žmonės. Verčiau neįžeidinėk manęs.

— Su karalium turime keturis.

— Kokiu dar karalium?

— Juoduoju milžinu. Be to, man nepatinka turėti reikalų su raganomis.

— Ką tu sakai? — Ji pasilenkė prie jo ir košte košė žodžius pro dantis. — Jie degino tokius kaip tu taip pat negailestingai, kaip ir tokius kaip aš. Mes beveik giminės, Merlinai*, tau manęs reikia.

— Gal ir reikia. Deivė juk nepasakė, kad man tai patiks, ar ne? Turiu išsiaiškinti tavo stipriąsias ir silpnąsias vietas.

— Gal tu ir teisus, — linktelėjo ji. — Man reikia išsiaiškinti tavąsias. Jau žinau, kad nesugebėjai išgydyti šlubo arklio.

— Melas, — jo balse suskambo nuoskauda. — Juk buvau sužeistas ir negalėjau...

— Užsilopyti poros sulaužytų šonkaulių ir įpjauto delno. Todėl negalėsi būti atsakingas už sužeistuosius, jeigu mums pavyks surinkti tą kariuomenę.

— Maloniai prašau tavęs imtis šios užduoties, — atšovė jis. — O kariuomenę mes surinksime. Tai mano lemtis.

— Tikėkimės, kad mano lemtis grįžti namo gyvai ir sveikai.

Ji pasirašė sąskaitą ir pasiėmė rankinuką.

— Kur tu eini?

— Namo. Turiu daug reikalų.

— Taip negalima. Dabar turime būti kartu. Ji tave pažįsta, Glena Vord. Ji pažįsta mus visus. Todėl laikytis drauge saugiau, kartu mes stipresni.

— Gal ir taip, bet turiu šį bei tą pasiimti iš namų. Turiu sutvarkyti daug reikalų.

* Merlinas — legendos apie karalių Artūrą herojus, burtininkas ir pranašas, buvęs karaliaus Artūro patarėjas.

— Jie — naktiniai padarai. Palauk iki saulėtekio.

— Jau įsakinėji? — ji lyg ir bandė įsižeisti, bet staiga labai ryškiai prisiminė tą padarą, kuris persekiojo ją metro.

Dabar jau jis stvėrė ją už rankos ir neleido atsistoti, jausdamas juos užplūdusius jausmus ir jų delnus deginantį karštį.

— Ar tau tai tik žaidimas?

— Ne. Aš bijau. Vos prieš kelias dienas tiesiog gyvenau savo gyvenimą. Pagal savo taisykles. Dabar mane medžioja ir aš turėsiu dalyvauti kažkokiame apokalipsės mūšyje. Aš noriu namo. Man reikia susirinkti savo daiktus. Reikia pamąstyti.

— Baimė daro tave pažeidžiamą ir verčia elgtis neprotingai. Iki ryto tavo daiktai niekur nedings.

Jis, žinoma, buvo teisus. Be to, ji tikra nebuvo, kad jai užteks drąsos ar pramuštgalviškumo vėl išeiti naktį į miestą.

— Tai kur man dėtis iki saulėtekio?

— Mano brolis viršuje turi butą.

— Tavo brolis. Vampyras, — ji atsirėmė į minkštasuolio atlošą. — Kaip patogu, ar ne?

— Jis tau nieko nepadarys. Pasikliauk mano žodžiu.

— Aš geriau pasikliausiu jo žodžiu, jeigu tu ne prieš. Ir jeigu jis bent pamėgins... — ji laikė ranką ant stalo, delnu į viršų, sutelkusi į jį visą dėmesį. Virš jos rankos atsirado nedidelis ugnies kamuoliukas. — Jeigu knygos ir filmai nemeluoja, ugnis jiems ne itin patinka. Jeigu jis bandys man ką nors padaryti, aš jį sudeginsiu, o tavo kariuomenė sumažės vienu kariu.

Vos tik Hoitas uždėjo savo ranką ant jos rankos, ugnies kamuolys pavirto ledo gabalėliu.

— Nesivaržyk savo galiomis su manosiomis ir negrasink mano šeimai.

— Gražus triukas, — ji įmetė leduką į tuščią stiklinę. — Susitarkime taip — turiu teisę gintis nuo bet ko, kas bandys mane skriausti. Sutarta?

— Sutarta. Nuo Kiano tau gintis nereikės. — Jis pakilo ir pasiūlė jai ranką. — Pažadu tau tai čia ir dabar. Saugosiu tave net ir nuo jo, jeigu jis bandys tau pakenkti.

— Tada gerai, — ji padavė jam ranką ir atsistojo. Ji pajuto ir žinojo, kad jis taip pat pajuto — matė, kaip išsiplėtė jo vyzdžiai. Tai ne tik burtai, o kai kas daugiau. — Atrodo, sudarėme pirmąjį sandorį.

Jiems nusileidus žemyn ir pasukus lifto link, ant kelio išdygo Kianas.

— Palauk, o kur tu ją vediesi?

— Aš pati einu su juo, — pataisė jį Glena, — niekas niekur manęs nesiveda.

— Jai nesaugu išeiti. Bent jau kol neišaušo. Lilita jau užsiundė ją savo pakaliku.

— Savo burtus palik už durų, — pasakė Kianas Glenai. — Šią naktį ji gaus laisvą kambarį. Tai reiškia, kad tu miegosi ant sofos, nebent ji tave priimtų.

— Jis miegos ant sofos.

— Kodėl tu ją įžeidinėji? — Hoito žodžiuose pasigirdo susierzinimas. — Ją mums atsiuntė. Ji čia atėjo rizikuodama.

— Aš jos nepažįstu, — paprastai atsakė Kianas. — Ir nuo šiol pageidaučiau, kad įspėtum prieš ką nors pasikviesdamas į mano namus. — Jis surinko lifto kodą. — Kai pakilsit į viršų, ten ir liksit. Aš užrakinu liftą.

— O jeigu kils gaisras? — saldžiai paklausė Glena ir Kianas šyptelėjo.

— Tuomet tau, ko gero, teks atverti langą ir išlėkti ant šluotos.

Atsidarius lifto durims Glena žengė vidun ir paėmė Hoitą už rankos. Prieš durims užsidarant ji dar kartą taip pat nusišypsojo Kianui.

— Verčiau neužmiršk, su kuo turi reikalų, — įspėjo ji, — nes, žiūrėk, mes taip ir padarysim.

Durims užsidarius ji paniekinamai prunkštelėjo ir tarė:

— Nepasakyčiau, kad tavo brolis man patinka.

— Šiuo metu ir aš nesu labai juo patenkintas.

— Tiek to. Moki skraidyti?

— Ne, — jis pažvelgė į ją. — O tu?

— Kol kas ne.

5 skyrius

Ją pažadino balsai. Jie buvo prislopinti, todėl iš pradžių ji išsigando, kad vėl prasidėjo regėjimas. Kad ir kaip vertintų savo meną, miegas jai taip pat buvo labai svarbus — ypač po nakties, kai išgerta tiek kokteilių ir patirta tiek keistų atradimų.

Glena užsidėjo ant galvos pagalvę.

Jos požiūris į Kianą šiek tiek pagerėjo, kai ji pamatė jo svečių kambarį. Jame puikavosi ištaiginga lova, puiki minkšta patalynė ir tiek pagalvių, kad buvo patenkintas net ir jos prabangos pomėgis.

Visai nekliudė tai, kad kambarys buvo erdvus, išpuoštas antikvariniais daikčiukais ir išdažytas neįkyria žalsva miško šešėlius primenančia spalva. Dėl tokios vonios būtų galima ir numirti, pripažino ji, patogiai įsitaisiusi vonios kambaryje. Milžiniška blizganti balta vonia būtų užėmusi beveik pusę visos jos palėpės; daugybė lentynėlių buvo išdažytos ta pačia sodria žalia spalva. Bet plati kaldinto vario kriauklė privertė ją murkti iš pasitenkinimo.

Ji beveik pasidavė pagundai pasivartyti vonioje, pasimėgauti vonios druskomis ir aliejais, laikomais sunkiuose krištolo induose, sustatytuose ant lentynos pakaitomis su storomis žvilgančiomis žvakėmis, bet prisiminusi filmų herojes, kurias kas nors būtinai užpuola vonioje, ji susilaikė nuo tos minties.

Ir ką jūs pasakysit, vampyro prieglobstis — sunku pavadinti tokią prabangą landyne — jos studijėlę Vest Vilidže sutrypė į miltus.

Nors ir žavėjosi vampyro skoniu, netenkino vien tik miegamojo durų užraktas, dar šiek tiek pabūrė, kad būtų saugiau.

Ji apsivertė ant nugaros ir patogiai įsitaisiusi spoksojo į lubas blausioje lempos, kurią paliko degti per naktį, šviesoje. Ji miegojo vampyro svečių kambaryje. Privertė miegoti dvylikto amžiaus burtininką ant sofos. Puikų ir tikrai rimtą vyruką, kuris vykdė savo misiją ir tikėjosi, kad ji kartu dalyvaus kovoje su labai sena ir galinga vampyrų karaliene.

Burtai jos gyvenime egzistavo visada, ji buvo apdovanota sugebėjimais ir žiniomis, apie kuriuos dauguma žmonių net neįsivaizdavo. Ir vis tiek tai, kas vyko, atrodė nerealu.

Jai patiko jos gyvenimas. Tačiau dabar neliko jokių abejonių, kad jis niekada nebebus toks, koks buvo. Ji žinojo net ir tai, kad gali visiškai jį prarasti.

Bet ar galėjo rinktis? Ji negalėjo nieko neveikti, užsidengti galvą pagalve ir slėptis visą likusį gyvenimą. Ta būtybė ją pažinojo ir jau atsiuntė savo tarną.

Jeigu liktų čia ir apsimestų, kad nieko neįvyko, toji būtybė gali patykoti bet kuriuo metu, bet kur. O Glena bus viena.

Ar nuo šiol ji bijos nakties? Ar nuo šiol po saulėlydžio gatvėje ji nuolat žvalgysis per petį? Ar nuo šiol ji bijos, kad vampyras, kurį gali matyti tik ji, vėl atsėlins į metro, kai ji vėl trenksis kur nors į miesto pakraštį?

Ne, taip gyventi ji negali. Vienintelis būdas gyventi toliau, vienintelis pasirinkimas — pasitikti sunkumus ir susidoroti su baime. Ir tai padaryti ji galėjo tik suvienijusi savo galias su Hoito galiomis.

Žinodama, kad nebeužmigs, ji pažvelgė į laikrodį ir nustebo pamačiusi, kaip dar anksti. Tada išlipo iš lovos.

Svetainėje Kiano naktis ėjo į pabaigą, gurkšnojant brendį ir besiginčijant su broliu.

Kartais prieš aušrą jis grįždavo į savo butą kamuojamas vienatvės ir tuštumos jausmo. Išaušus jis čia nesivesdavo moterų, net jei ir laikydavo užuolaidas užtrauktas. Kianui seksas reiškė ir pažeidžiamumą, ir galią. O pakilus saulei jis buvo dar labiau pažeidžiamas.

Po saulėtekio ir prieš sutemstant jis retai kada turėdavo svečių. Neretai tos valandos prailgdavo ir atrodydavo tuščios. Bet įžengęs į savo butą ir radęs čia brolį jis suprato, kad vietoj perpildyto buto ir dėmesio reikalaujančių svečių mieliau rinktųsi ilgesingą tuštumą.

— Tu nori, kad ji liktų čia iki tu apsispręsi, ką daryti toliau. O aš tau sakau, kad tai neįmanoma.

— Kitaip ji bus nesaugi, — ginčijosi Hoitas.

— Žinai ką, jos saugumas neįtrauktas į mano neatidėliotinų reikalų sąrašą.

Kaip neatpažįstamai pasikeitė brolis, bjaurėdamasis mąstė Hoitas, jeigu tuoj pat neužstoja niekuo nekaltos moters.

— Dabar mes visi pavojuje, viskas dabar pavojuje. Neturime kito pasirinkimo — tik būti kartu.

— Aš turiu iš ko rinktis ir tikrai neprivalau dalytis savo būstu su kažkokia ragana ir net su tavim, jeigu jau apie tai prakalbom, — pridėjo jis mosikuodamas ranka, kurioje laikė taurę. — Dieną čia neįsileidžiu nieko.

— Vakar čia praleidau visą dieną.

— Išimties tvarka, — pasakė atsistodamas Kianas. — Ir aš dėl to jau gailiuosi. Pernelyg daug prašai iš to, kuriam tai mažai rūpi.

— Aš dar nieko neprašiau. Žinau, kas turi būti padaryta. Bet jeigu jau taip mėgsti kalbėti apie išlikimą, tai tau dabar gresia toks pat pavojus kaip ir jai. Kaip ir man.

— Be to, tavo raudonplaukei gali šauti į galvą persmeigti manė basliu, kol miegosiu.

— Ji visai ne mano... — susierzinęs Hoitas numojo ranka. — Niekada neleisiu, kad ji tau kenktų. Prisiekiu. Šioje vietoje, šiuo laiku tu vienintelis man artimas žmogus, su kuriuo mane sieja kraujo ryšys.

Kiano veidas tapo bereikšmis it akmuo.

— Aš neturiu artimųjų. Jokių kraujo ryšių. Kuo greičiau tai suvoksi, Hoitai, ir tai priimsi, tuo geriau bus tau pačiam. Kad ir ką daryčiau, darau tik dėl savęs, ne dėl tavęs. Ne dėl tavo priežasčių, o dėl savų. Pasakiau, kad kausiuos kartu su tavimi, vadinasi, taip ir bus. Bet tam turiu savų priežasčių.

— Kokių? Gal gali pasakyti bent tai?

— Man patinka šis pasaulis, — gurkšnodamas brendį Kianas prisėdo ant krėslo ranktūrio. — Man patinka tai, ko jame pasiekiau, ketinu tai išlaikyti, ir tik savo pastangomis, o ne pagal Lilitos įnorius. Dėl to man atrodo verta kovoti. Kita vertus, kai egzistavimas trunka

amžius, pasitaiko ir nuobodulio laikotarpių. Atrodo, kad dabar mane ištiko vienas iš jų. Bet viskam yra ribos. Ir mano bute įsitaisiusi tavo moteriškė jas peržengia.

— Nepavadinčiau jos savo moteriške.

Kiano lūpose žaidė tingi kreiva šypsenėlė.

— Na ką, tuomet pasidarei dar didesnis lėtapėdis, nei buvai anksčiau.

— Tai ne pramoga, Kianai. Tai mirtina kova.

— Apie mirtį žinau daugiau, negu tu kada nors galėtum įsivaizduoti. Taip pat ir apie kraują, skausmą ir žiaurumą. Daug amžių stebėjau, kaip mirtingieji nuolat balansuoja ant susinaikinimo ribos. Jeigu Lilita būtų kantresnė, galėtų tiesiog palaukti, kol jie patys susinaikins. Mėgaukis malonumais, kai jie pasitaiko, brolau, nes gyvenimas ilgas ir, neretai, nuobodus, — jis pasvėikino brolį kilstelėdamas taurę. — Dar viena priežastis kovoti — nes taip ką nors veiki.

— Tai ko neini kartu su ja? — iškošė Hoitas. — Su ta, kuri padarė tave tokį, koks dabar esi?

— Ji pavertė mane vampyru. O tuo, kas esu, tapau pats. Kodėl vienijuosi su tavim, o ne su ja? Nes tavim galiu pasitikėti. Tu laikysies žodžio, nes toks jau esi. Ji — niekada. Ji ne tokios prigimties.

— O kaip tavo žodis?

— Įdomus klausimas.

— Norėčiau išgirsti atsakymą, — prabilo tarpduryje pasirodžiusi Glena. Ji dėvėjo juodą šilkinį chalatą, kurį rado kabantį spintoje; ten buvo ir daugybė kitų intymių moteriškų drabužėlių. — Jūs, brolyčiai, čia galite rietis, kiek jums patinka, jums, vyrams ir broliams, tik leisk pasirieti. Bet jeigu jau tai susiję su mano gyvenimu, noriu žinoti, kuo galiu pasikliauti.

— Matau, kad jautiesi kaip namie, — metė jai Kianas.

— Ar tau jį grąžinti?

Kai ji atmetė galvą ir siektelėjo raištelio, Kianas išsišiepė. Hoitas nuraudo.

— Neprovokuok jo, — ištarė jis. — Jeigu minutėlę paliktum mus...

— Net neketinu. Noriu išgirsti atsakymą į tavo klausimą. Ir noriu žinoti, ar praalkęs tavo broliukas nežiūrės į mane kaip į užkandį.

— Nemintu žmonėmis. Ypač raganomis.

— Ir, žinoma, tik iš begalinės meilės žmonijai.

— Viskas dėl to, kad per daug vargo. Tam reikia žudyti, pradeda sklisti gandai. Net jei pakeiti grobį, vis tiek statai save į pavojų. Vampyrai taip pat mėgsta paliežuvauti.

Ji šiek tiek pamąstė.

— Kaip praktiška. Ką gi, praktiškas sąžiningumas geriau už melą.

— Juk sakiau, kad jis tau nieko nepadarys.

— Norėjau, kad jis pats tai pasakytų, — ji vėl atsisuko į Kianą. — Jeigu nerimauji, kad galiu tave persekioti, duodu tau žodį — bet kodėl turėtum juo tikėti?

— Nes tai praktiška, — atkirto Kianas.

— Šiaip ar taip, tavo brolis jau įspėjo mane, kad būsiu sustabdyta, jei ir bandysiu. Tai gali būti ne taip paprasta, kaip jam atrodo, bet... Būtų kvaila bandyti tave nužudyti ir taip atstumti jį, jeigu jau atsidūrėme tokioje situacijoje. Gal aš ir išsigandusi, bet tikrai ne kvaila.

— Teks pasikliauti tavo žodžiu.

Ji susimąsčiusi čiupinėjo savo chalato rankovę ir vos pastebimai koketiškai jam nusišypsojo.

— Jeigu būčiau norėjusi tave nužudyti, jau būčiau išbandžiusi burtus. Tu būtum pajutęs. Jeigu tarp mūsų tėra tik tiek pasitikėjimo, tuomet mes pasmerkti dar net nepradėję.

— Tu teisi.

— Viskas, ko dabar noriu — tai dušas ir pusryčiai. Tada eisiu namo.

— Ji pasiliks, — Hoitas atsistojo tarp jų. Kai Glena bandė žengti pirmyn, jis tik kilstelėjo ranką ir jo galia nubloškė ją atgal į tarpdurį.

— Po velniais, dar minutę.

— Patylėk. Nei vienas iš mūsų neišeis iš čia vienas. Nei vienas iš mūsų. Jeigu jau nusprendėme veikti kartu, pradėsim iš karto. Mes atsakome už vienas kito gyvybę dar labiau, negu už savo pačių.

— Daugiau nenaudok savo galios prieš mane.

— Darysiu tai, ką reikės. Įsikalkit tai į galvą, — Hoitas nužvelgė juos. — Jūs abu. Apsirenk, — nurodė jis Glenai. — Tada nueisim paimti visko, ko tau reikia. Ir paskubėk.

Užuot atsakiusi ji apsisuko ir trenkė durimis.

Kianas nusijuokė.

— Puikiai sugebi žavėti moteris. Einu miegoti.

Hoitas stovėjo vienas svetainėje ir stebėjosi, kodėl dievams atrodo, kad jis gali išgelbėti pasaulius kartu su šiomis dviem būtybėmis.

Ji tylėjo, bet seserų turintis vyras puikiai žino, kad moterys neretai pasitelkia tylą kaip ginklą. Jos tyla buvo dygi lyg spygliai, kol ji pylė vandenį į kažkokį grafiną iš sidabrinio vamzdžio Kiano virtuvėje.

Moterų mados per devynis šimtus metų tikrai pasikeitė, bet jis buvo įsitikinęs, kad viduje jos liko tokios pat.

Ir vis tiek jos buvo jam didelė paslaptis.

Ji vilkėjo tą pačią suknelę kaip ir vakare, tik dar nebuvo apsiavusi batelių. Iš karto taip ir nesuprato, kokia jo silpnybė išlindo, kad pamatęs jos basas kojas jis nelauktai pajuto smilktelėjusį geismą.

Geriau jau ji nebūtų koketavusi su jo broliu, apmaudžiai mąstė jis. Dabar laikas kariauti, o ne flirtuoti. Ir jeigu ji ketina vaikštinėti apnuogintomis kojomis ir rankomis, jai teks...

Staiga jis atsitokėjo. Nėra jokio reikalo spoksoti į jos kojas. Galvoti apie ją kaip apie kažką daugiau, nei tik priemonę. Ir visai nesvarbu, kad ji tokia žavi. Ir visai nesvarbu, kad jai nusišypsojus jo širdyje užsižiebia liepsnelės.

Ir visai nesvarbu — ir neturi būti svarbu — kad vien pažvelgęs į ją jis užsimanydavo ją paliesti.

Jis pradėjo vartyti knygas, tyla atsakydamas į jos tylą ir pamokslaudamas pats sau apie deramą elgesį.

Tada ore pasklido kažkoks viliojantis kvapas. Jis metė į ją žvilgsnį, bandydamas atspėti, ar tik ji nebando kokių nors savo moteriškų kerų. Bet ji stovėjo nugara, pasistiebusi ant savo žavių nuogų pirštukų, norėdama iš spintelės paimti puodelį.

Jis suprato, kad tas masinantis aromatas sklinda iš grafino, kuris buvo kupinas juodo garuojančio skysčio.

Ir pralaimėjo tylos karą. Kiek Hoitui teko patirti, vyrams jo niekada nepavykdavo laimėti.

— Ką tu čia verdi?

Ji tiesiog įsipylė juodojo skysčio iš grafino į puodelį, tada atsisuko, nedraugiškai stebėdama jį žaliomis akimis virš puodelio, iš kurio gėrė, krašto.

Kad patenkintų smalsumą, jis atsistojo, nuėjo į virtuvę ir pasiėmė kitą puodelį. Kaip ir ji, įsipylė to paties skysčio, pauostė tikrindamas, ar nėra nuodų, ir gurkštelėjo.

Jis trenkė kaip elektra. Kaip staigus galios smūgis, stiprus ir sodrus. Stipriai veikiantis, kaip tas vakarykštis gėrimas — martinis. Bet kitoks.

— Puikus, — pasakė jis ir gurkštelėjo dar.

Nieko nesakiusi ji apėjo jį, perėjo per kambarį ir grįžo į svečių kambarį.

Hoitas maldaudamas pakėlė akis. Ar dabar ta moteris ir jo brolis baus jį prasta nuotaika ir purkštavimais?

— Kaip? — paklausė jis. — Kaip turiu atlikti tai, kas man pavesta, jeigu jau dabar kariaujame tarpusavyje?

— Jeigu jau apie tai prašnekome, kodėl nepaklausi savo deivės nuomonės apie savo elgesį su manimi. — Glena sugrįžo jau apsiavusi batelius ir nešdamasi krepšelį, kurį jis matė ją turint vakare.

— Taip aš ginuosi nuo tavo polinkio ginčytis.

— Taip, aš mėgstu ginčytis. Bet tai nereiškia, kad turi teisę smurtauti kiekvieną kartą, kai tau nepatinka tai, ką sakau. Pabandyk dar kartą — ir gausi grąžos. Laikausi taisyklės nenaudoti burtų kaip ginklo. Bet dėl tavęs mielai ją sulaužysiu.

Ji buvo visiškai teisi, o tai dar labiau erzino.

— Koks čia gėrimas?

Ji atsiduso.

— Kava. Man atrodo, jūs jau gerdavot kavą. Net egiptiečiai gerdavo kavą. Jeigu neklystu.

— Tik ne tokią, — atsakė jis.

Ir kadangi ji šypsojosi, jis nusprendė, kad blogiausia jau praėjo.

— Galėsime eiti, kai tik tu atsiprašysi.

Turėjo būti gudresnis. Tokios jau tos moterys.

— Atsiprašau, kad šį rytą buvau priverstas panaudoti savo jėgą, nes norėjau tave priversti liautis ginčytis.

— Tik pažiūrėkit, kaip jis moka pūstis. Tiek to, šį kartą priimsiu ir tokį atsiprašymą. Eime, — ji nužingsniavo prie lifto ir paspaudė mygtuką.

— Ar šiais laikais moterims madinga būti agresyvioms ir aštrialiežuvėms, ar tu tokia esi iš prigimties?

Ji žvilgtelėjo į jį per petį.

— Šiuo metu tau reikia rūpintis tik manimi, — ji įžengė į liftą ir sulaikė duris. — Eini ar ne?

Ji jau buvo viską apgalvojusi. Pirmiausia reikės pasigauti taksi. Kad ir koks keistas galėtų atrodyti jų pokalbis arba Hoito elgesys, Niujorko taksistai yra matę dar ne tiek, todėl jų taip lengvai nenustebinsi.

Be to, ji dar nebuvo atgavusi tiek drąsos, kad vėl keliautų metro.

Kaip ji ir numatė, tą pačią akimirką, kai tik jie išėjo iš pastato, Hoitas sustojo kaip įbestas. Ir įsispoksojo. Jis žvalgėsi į visas puses — aukštyn, žemyn, dešinėn ir kairėn. Jis stebėjo eismą, pėsčiuosius, pastatus.

Niekas į jį nekreipė dėmesio, o jei ir atkreipdavo, palaikydavo turistu.

Kai jau išsižiojo kalbėti, ji pridėjo pirštą jam prie lūpų.

— Tau kils milijonai klausimų. Tai gal tiesiog surašyk juos visus ant lapelio. Mes aptarsime juos vėliau. O dabar pabandysiu pagauti taksi. Kai jau sėdėsime viduj, stenkis nekalbėti nieko neįprasta.

Klausimų jo galvoje knibždėjo it skruzdėlių, bet jis vis tiek oriai tylėjo.

— Aš ne kvailys. Puikiai suprantu, kad man čia ne vieta.

Ne, jis ne kvailys, mąstė Glena stovėdama ant šaligatvio krašto

iškėlusi ranką. Be to, ir ne bailys. Ji numanė, kad jis vėpsos, bet lygiai taip pat ji tikėjosi, kad jis išsigąs jį užgriuvusio miesto judėjimo, triukšmo ir minios, tačiau jokios baimės nepastebėjo. Tik smalsumą, šiokį tokį susižavėjimą ir nepritarimą.

— Man nepatinka šis dvokas.

Ji stumtelėjo jį tolyn nuo šaligatvio krašto.

— Teks apsiprasti.

Kai taksi sustojo ties šaligatviu, ji atidarė dureles ir sušnibždėjo Hoitui į ausį:

— Lįsk paskui mane vidun, patogiai įsitaisyk ir mėgaukis kelione.

Viduje ji užtrenkė jo dureles ir pasakė taksistui savo namų adresą. Kai taksi šovė į gatvę, Hoito akys išsipūtė.

— Nelabai apie tai išmanau, — aiškino ji iš taksi radijo sklindančios indiškos muzikos fone. — Tai taksi, toks automobilis. Jis varomas vidaus degimo varikliu, kuris kurstomas degalais ir tepamas alyva.

Ji stengėsi kaip galėdama geriau paaiškinti jam apie šviesoforus, perėjas, dangoraižius, parduotuves ir viską, kas tik šaudavo į galvą. Ji suvokė, kaip miestas atrodo matančiam jį pirmą kartą, ir jai pačiai tai pradėjo patikti.

Hoitas klausėsi. Ji matė, kaip jis sugeria visą informaciją, vaizdus, garsus, kvapus ir kemšasi į duomenų banką savo galvoje.

— Jų tiek daug, — staiga tyliai ištarė jis ir susirūpinimas jo balse privertė ją atsigręžti. — Tiek daug žmonių, — pakartojo jis, žiūrėdamas pro langą. — Ir jie neturi jokio supratimo apie tai, kas artėja. Kaip išgelbėsime tokią daugybę?

Jai tarytum aštria sunkia ietimi pervėrė širdį. Jų tikrai tiek daug. Ir tai tik dalis vieno miesto, vos vienoje valstijoje.

— Mes negalime. Bent jau ne visus. Niekas negalėtų, — ji paėmė jo ranką ir stipriai suspaudė. — Todėl negalvok apie tai, kiek jų daug, kitaip išeisi iš proto. Viskas po truputį.

Taksi sustojus ji sumokėjo už važiavimą, ir tai privertė ją pagalvoti apie finansinius rūpesčius ir kaip jai reikės spręsti šią problemėlę. Jiems išlipus iš taksi ji vėl paėmė Hoitą už rankos.

— Aš gyvenu šiame pastate. Jei viduje ką nors susitiksime, tiesiog šypsokis ir maloniai elkis. Jie tik pagalvos, kad parsivedžiau meilužį.

Jis apstulbo.

— O ką, tu taip darai?

— Nuolat.

Ji atrakino duris, tada kartu su juo įsispraudė į ankštą fojė ir laukė lifto. Įsispraudę į dar ankštesnį liftą jie pradėjo kilti.

— Ar visuose pastatuose yra šitie?..

— Liftai. Ne, bet daugelyje yra.

Kai jie pasiekė jos butą, patraukusi ji atidarė metalinius vartus ir žengė vidun.

Vietos buvo nedaug, bet apšvietimas puikus. Sienas, išdažytas tamsiai žalia spalva, kad geriau atspindėtų šviesą, puošė jos paveikslai ir nuotraukos. Jos pačios nuausti užtiesalai margino grindis sodriais atspalviais ir raštais.

Buvo tvarkinga, ir tai visiškai atitiko jos charakterį. Jos ištiesiama lova dieną virsdavo sofa, nukrauta minkštomis pagalvėlėmis. Nišoje įrengta virtuvė buvo neseniai iššveista ir tiesiog spindėjo.

— Gyveni viena. Neturi, kas tau padėtų.

— Negaliu sau to leisti. Be to, man patinka gyventi vienai. Darbuotojams ir tarnams reikia mokėti, o aš pinigų turiu ne per daugiausia.

— Ar tavo šeimoje nėra vyrų, kurie tave išlaikytų?

— Jokio išlaikymo nuo tada, kai man suėjo dešimt, — sausai atsakė ji. — Aš dirbu. Moterys dirba kaip ir vyrai. Apskritai mes nepriklausome nuo vyrų ir mums nereikia, kad jie mumis rūpintųsi, finansiškai ar kaip kitaip.

Ji numetė savo rankinę.

— Tokį gyvenimą užsitikrinu pardavinėdama savo paveikslus ir nuotraukas. Daugiausia piešiu sveikinimo atvirukams — užrašus, laiškus, pranešimus, kuriuos žmonės siunčia vieni kitiems.

— Tai tu menininkė.

— Teisingai, — sutiko ji, nudžiugusi, kad bent jau jos pasi-

rinktas užsiėmimas sulaukė jo pritarimo. — Iš sveikinimo atvirukų susimoku nuomą. Bet retkarčiais pavyksta parduoti ir kokį paveikslą. Man patinka dirbti savarankiškai. Pati planuoju laiką, todėl tau pasisekė. Neprivalau niekam atsiskaityti, todėl galiu skirti laiko tam, ką mes čia turime atlikti.

— Galima sakyti, kad mano mama taip pat menininkė. Ji puikiai siuvinėja.

Jis priėjo prie paveikslo, vaizduojančio undinę, išneriančią iš šėlstančios jūros. Jos veidas švietė stiprybe ir išmintimi, kuri, kaip jam pasirodė, būdinga tik moteriai.

— Ar čia tavo darbas?

— Taip.

— Jame matyti meistriškumas ir spalvomis bei formomis perteikiama magija.

Tai jau ne vien palanki nuomonė, nusprendė ji. Galima sakyti, susižavėjimas, nuo kurio ji šiek tiek atsileido.

— Ačiū. Įprastomis aplinkybėmis po tokių atsiliepimų būčiau nepaprastai laiminga. Tačiau dabar aplinkybės ne tokios jau įprastos. Man reikia persirengti.

Jis atsainiai linktelėjo galva ir perėjo prie kito paveikslo.

Jam už nugaros Glena pakraipė galva, tada gūžtelėjo pečiais. Ji nuėjo prie senovinės puošnios spintos, išsirinko rūbus ir nusinešė juos į vonią.

Paprastai vyrai jai skirdavo daugiau dėmesio, galvojo ji nusivilkdama suknelę. Tam, kaip ji atrodo, kaip juda. Ji jautėsi nepatenkinta, kad jis taip lengvai išmetė ją iš galvos, net jeigu toje galvoje virė kur kas svarbesnės mintys.

Ji apsivilko džinsus ir baltą berankovę palaidinukę. Pamaniusi, kad tie rafinuoti kerai, kurių nesusilaikė nepanaudojusi šį rytą, jau išblėso, ji pasidažė ir susirišo plaukus į trumpą uodegėlę.

Kai ji grįžo, Hoitas virtuvėje kuitėsi su jos žolėmis.

— Neliesk mano daiktų, — pliaukštelėjo ji jam per pirštus.

— Aš tik... — Hoitas nutilo, tada įžūliai žvilgtelėjo jai per petį. — Ar taip apsirengusi tu vaikštai prie žmonių?

— Taip, — ji atsisuko lygiai taip pat įžūliai įsibraudama į jo erdvę. — Kas nors ne taip?

— Ne. Ir be jokių batų?

— Namuose jie nebūtini.

Kokios mėlynos jo akys, pagalvojo ji. Tokios veriančios ir mėlynos, palyginti su tomis tankiomis juodomis blakstienomis.

— Kaip tu jautiesi, kai mes stovime taip, kaip dabar? Vieni. Arti vienas kito.

— Sutrikęs.

— Na ką, tai pats maloniausias dalykas, kurį iki šiol man esi pasakęs. Turiu galvoje, ar tu ką nors jauti? Štai čia, — ji prispaudė ranką sau prie pilvo, įdėmiai žvelgdama jam į akis. — Kažkokią trauką. Niekada nesu jautusi nieko panašaus.

Jis tai jautė.

— Tu dar nepusryčiavai, — išspaudė jis ir atsargiai pasitraukė. — Turbūt tai alkis.

— Vadinasi, tai jaučiu tik aš, — sumurmėjo ji ir nusisukusi atidarė spintelę. — Nežinau, ko man gali prireikti, todėl pasiimsiu tai, kas atrodys reikalinga. Aš nemėgstu keliauti tuščiomis. Tu ir Kianas turėsite su tuo susitaikyti. Tikriausiai reikės išvykti kuo greičiau.

Jis jau buvo bekeliąs ranką, kad paliestų jos plaukus, ką norėjo padaryti nuo pirmojo karto, kai ją pamatė. Dabar ranka tiesiog nusviro.

— Išvykti?

— Nejau ketini kiurksoti Niujorke ir laukti, kol tavo kariuomenė prisistatys pas tave? Dievų Vartai Airijoje, tai ir mūšis tikriausiai vyks Airijoje ar kokioje nors mistiškoje vietoje. Mums reikia tų vartų arba gali prireikti bet kuriuo metu. Todėl turime keliauti į Airiją.

Jis žiūrėjo, kaip ji krauna buteliukus ir flakonus į skrynutę, labai panašią į jo.

— Tu teisi. Be jokios abejonės, tu teisi. Mums reikia keliauti atgal. Kelionė ilgai truks, o mes turime mažai laiko. Jergutėliau, kaip man bus bloga, jeigu reikės plaukti.

Ji pažvelgė į jį.

— Plaukti? Neturime kada plaukti „Karaliene Marija“*, branguti. Teks skristi.

— Juk sakei, kad nemoki skraidyti.

— Skristi lėktuvu mokėsi net ir tu. Tik reikia sugalvoti, kaip gauti tau bilietą. Neturi nei tapatybės kortelės, nei paso. Galime užkerėti bilietų pardavimo agentą, o paskui muitininką, — ji mostelėjo ranka. — Aš tuo pasirūpinsiu.

— Kokiu dar lakstytuvu?

Ji įsistebeilijo į jį ir atsirėmusi į bufetą juokėsi, kol paskaudo šonai.

— Palauk, paaiškinsiu vėliau.

— Visai nesu nusiteikęs tavęs linksminti.

— Aš taip ir nemanau. Bet tai visai miela. Velnias, nežinau, ką imti, o ko neimti. — Ji atsitraukė, rankomis pasitrynė veidą. — Man tai pirmoji apokalipsė.

— Žolės, gėlės ir šaknys auga ir Airijoje, be to, gana vešlios.

— Man patinka tos, kurių esu prisirinkusi. — Koks kvailas ir vaikiškas elgesys. Kita vertus... — Pasiimsiu tai, kas man atrodo tikrai būtina. Tada pereisiu prie knygų, darbužių ir kitų dalykų. Man taip pat reikia kai kam paskambinti. Turiu atšaukti kelis susitikimus.

Nenoriai ji uždarė ir taip jau pilną skrynutę ir paliko ją ant bufeto. Nuėjo prie didžiulės medinės skrynios, stovinčios tolimiausiame kambario kampe, ir atkerėjusi ją atidarė.

Stumiamas smalsumo Hoitas prisiartino prie jos ir per petį žvilgtelėjo į tą skrynią.

— Ką tu čia laikai?

— Burtų knygas, receptus, kai kuriuos galingesnius krištolo rutulius. Kai kurie iš jų perduodami iš kartos į kartą.

— Tai tu ragana pagal giminystės liniją.

— Visiškai teisingai. Vienintelė mano kartos praktikuojanti ragana. Mano mama metė raganystę, kai ištekėjo, nes mano tėvui nepatiko. Mane to išmokė seneliai.

* „Karalienė Marija“ (*angl.* Queen Mary) — transatlantinis keleivinis laivas.

— Kaip ji galėjo atsisakyti to, kas glūdi viduje?

— Klausiau jos to daugybę kartų, — ji pritūpė, mąstydama, ką reikėtų pasiimti, o ko ne. — Vardan meilės. Tėvas norėjo paprasto gyvenimo, ji norėjo mano tėvo. Aš taip negalėčiau. Nemanau, kad galėčiau taip įsimylėti, kad atsisakyčiau savęs. Man reikia, kad mane mylėtų ir priimtų tokią, kokia esu.

— Stiprūs kerai.

— Taip, — ji išėmė aksomo maišelį. — O čia mano trofėjus. — Iš jo ji ištraukė krištolo rutulį, kuriuo buriant jis matė ją regėjime. — Jis jau ilgą laiką priklauso mano šeimai. Daugiau kaip du šimtus penkiasdešimt metų. Tavo amžiaus žmogui vieni juokai, bet man tai gabalas laiko.

— Stiprūs kerai, — pakartojo jis, pamatęs, kaip jai paėmus rutulį į rankas jis pradėjo pulsuoti, lyg plaktų širdis.

— Tu teisus, — tarė ji, žvelgdama į jį pro rutulį staiga patamsėjusiomis akimis. — Gal jau laikas jais pasinaudoti? Gal jau laikas daryti tai, ką turime daryti, Hoitai? Ji žino, kas aš esu, kur aš esu, kokia aš esu. Ko gero, ji viską žino ir apie tave, ir apie Kianą. Manau, kad atėjo metas mūsų ėjimui, — ji iškėlė rutulį aukštyn. — Išsiaiškinkime, kur ji slapstosi.

— Čia ir dabar?

— Geresnės vietos ir laiko būti negali. — Ji pakilo ir smakru parodė į raštuotą kilimėlį kambario viduryje. — Suvyniok jį.

— Ketini žengti labai pavojingą žingsnį. Pirmiausia turime viską apgalvoti.

— Galėsime galvoti, kol suvyniosi kilimėlį. Turiu viską, ko reikia, kad burtais išsiaiškintume, kur ji yra ir ko reikia apsaugai. Galime padaryti taip, kad kol į ją žiūrėsime, ji mūsų nematys.

Jis padarė, ko prašomas, ir po kilimėliu rado nupieštą penkiakampę žvaigždę. Jam teko pripažinti, kad reikia imtis veiksmų. Bet jis būtų linkęs veikti vienas.

— Mes nežinome, ar ją įmanoma apakinti. Ji yra mitusi magišku krauju ir turbūt ne kartą. Ji labai galinga ir klastinga.

— Mes taip pat. Juk sakei, kad mūšis prasidės po trijų mėnesių. Kada ketini pradėti?

Jis pažvelgė į ją ir linktelėjo.

— Čia ir dabar.

Ji padėjo krištolo rutulį žvaigždės centre, iš skrynios išsitraukė du dviašmenius durklus. Padėjo juos rate, tada susirinko žvakes, sidabro dubenį ir krištolo lazdeles.

— Man šitų priemonių nereikės.

— Tau gerai, bet aš linkusi jomis pasinaudoti. Padirbėkime kartu, Merlinai.

Jis paėmė vieną iš durklų ir pradėjo žiūrinėti jo raižinius, kol ji ratu dėliojo žvakes.

— Ar tu neprieštarausi, jeigu aš būsiu tokia kaip motina pagimdė?

— Prieštarausiu, — atsakė jis, net nepažvelgęs į ją.

— Ką gi, kompromiso ir bendro darbo vardan nenusirengsiu, bet drabužiai varžo.

Iš plaukų ji išsirišo kaspiną, į sidabro dubenį įpylė vandens iš buteliuko ir įbėrė žolių.

— Paprastai brėždama užburtą ratą kreipiuosi į deives. Manau, ir dabar taip būtų geriausia. Tu ne prieš?

— Visai ne.

— Tu tikras šnekutis. Tiek to. Pasirengęs?

Jam linktelėjus ji nuėjo ir atsistojo tiesiai prieš jį.

— Rytų, vakarų, šiaurės ir pietų deivės, — pradėjo ji, eidama ratu. — Meldžiame jūsų palaiminimo. Meldžiame stebėti ir saugoti šį ratą ir viską, kas jame.

— Oro, vandens, ugnies ir žemės jėgos, — kerėjo Hoitas. — Kartu su mumis leiskitės į mūsų kelionę iš vieno pasaulio į kitą.

— Brėžiame šį ratą, kviečiame apeigose atsilankyt. Diena ir naktie, naktie ir diena, tebūnie tavo valia.

Jau tos raganos, pagalvojo jis. Negali be eilėraščių. Bet čia pat pajuto, kaip virptelėjo oras, o pradėjus šokinėti žvakių liepsnai, dubenyje suraibuliavo vanduo.

— Turėtume šauktis Morganos, — tarė Glena, — nes tai ji buvo pasiuntinė.

Jis jau ketino daryti tai, ko ji prašė, bet paskui nusprendė, kad verčiau išsiaiškins, ką ši ragana sugeba.

— Tai tavo burtų vieta. Prašyk patarimo, o tada kerėk.

— Gerai. — Ji padėjo šventintą durklą ir iškėlė rankas delnais į viršų. — Šią dieną ir šią valandą aš deivės Morganos šaukiuos šventosios galios. Meldžiu apdovanoti jos malone, nuskaidrinti regėjimą ir leisti į šviesos kelionę.

Ji pasilenkė ir pakėlė krištolo rutulį.

— Šiame rutulyje parodyk tą, kuri medžioja žmones, bet taip, kad jos akys mūsų neregėtų. Nuskaidrinki mūsų regėjimą, protą ir širdis, kad jų netemdytų jokie debesys. Apsaugoki ir parodyki savo galia, tebūnie tavo valia.

Rutulyje ūkas maišėsi su šviesa. Kokią akimirką jam atrodė, kad viduje mato pasaulius. Spalvas, formas, judėjimą. Jis girdėjo jų ritmą kaip savo širdies plakimą, kaip Glenos širdies plakimą.

Jis priklaupė, kaip ir ji. Ir tada pamatė tai, ką matė ji.

Tamsi landynė, išraizgyta tuneliais ir užlieta raudona šviesa. Jam pasirodė, kad išgirdo jūros ošimą, tačiau nebuvo tikras, ar tai girdėjosi rutulyje, ar tiesiog jo galvoje šėlo jo galia.

Visur buvo kūnai, kruvini ir išdraskyti, suversti it malkos. Ir narvai su raudančiais ir klykiančiais arba tiesiog sėdinčiais ir bukomis, negyvomis akimis žvelgiančiais žmonėmis. Tuneliuose slankiojo kažkokie tamsūs padarai, kuriuos buvo sunku įžiūrėti. Kai kurie ropojo sienomis lyg vabalai.

Girdėjosi siaubingas juokas ir bjaurus ausį rėžiantis spiegimas.

Jis keliavo kartu su Glena tais tuneliais, kurie dvokė mirtimi ir krauju. Žemyn, gilyn į žemę, kur akmeninės sienos buvo gličios nuo drėgmės ir baisesnių dalykų. Iki durų, pažymėtų senoviniais juodosios magijos simboliais.

Peržengęs jas jis pajuto, kad jo iškvepiamas oras šąla į ledą.

Ji miegojo lovoje, skirtoje karalienei, su keturiais stulpais, užklotoje paklodėmis, kurios žvilgėjo lyg šilkas ir buvo baltos lyg ledas. Jos buvo išteptos kraujo lašais.

Jos krūtys nepridengtos puikavosi ant paklodžių, o jos veido ir kūno grožis buvo nei kiek nenublankęs nuo to karto, kai jis ją matė.

Šalia jos gulėjo berniukas. Toks mažas, su siaubu ir gailesčiu pagalvojo Hoitas. Ne daugiau dešimties metų, mirtinai išblyškęs, geltonais šilkiniais plaukais, išsidraikusiais ant kaktos.

Žvakės mirguliavo, mesdamos virpančią šviesą ant jos ir jo kūnų.

Hoitas suspaudė durklą ir pakėlė virš galvos.

Tada ji atsimerkė ir pažvelgė į jį. Ji suriko, tačiau tame riksme jis neišgirdo baimės. Berniukas šalia jos taip pat atsimerkė, iššiepė iltis, iššoko į orą ir prilipęs prie lubų pradėjo ropoti jomis lyg driežas.

— Arčiau, — tyliai gundė ji, — prieik arčiau, burtininke, atsivesk ir savo raganą. Kai išsiurbsiu tavo kraują, paversiu ją savo verge. Nejau manai, kad gali mane paliesti?

Kai ji liuoktelėjo nuo lovos, Hoitas pats nepajuto kaip metėsi atgal ir skriejo per tokį šaltį, rodės, kad net oras gerklėje stingo į tūkstančius ledo šukelių.

Staiga jis pasijuto vėl sėdintis rate ir lyg užhipnotizuotas žiūrintis Glenai į akis. Jos vyzdžiai buvo išsiplėtę. Iš nosies jai varvėjo kraujas.

Ji užspaudė nosį pirštu, tuo pat metu bandydama atgauti kvapą.

— Pirmoji dalis pavyko, — išspaudė ji. — Bet atrodo, kad maskuotis mums sekėsi ne per geriausiai.

— Ji taip pat turi galių. Ir šiokių tokių sugebėjimų.

— Ar esi išgyvenęs ką nors panašaus? — paklausė ji.

— Ne.

— Aš taip pat ne, — ji nusipurtė. — Mums reikės didesnio rato.

6 skyrius

Prieš susikraudama daiktus Glena nusprendė susitvarkyti visą palėpę. Hoitas neprieštaravo. Ji nenorėjo palikti jokių žymių to, prie ko jie prisilietė, jokių atgarsių, jokių tamsos nuosėdų savo namuose.

Baigusi ji sukrovė savo reikmenis ir knygas atgal į skrynią. Po to, ką pamatė ir išgyveno, ji neketino rizikuoti rinkdamasi. Nusprendė pasiimti viską, kartu su kelionine skrynute, beveik visus krištolo rutulius, kai kuriuos svarbiausius tapybos reikmenis, fotoaparatus ir porą lagaminų.

Ji metė ilgesingą žvilgsnį į molbertą, stovintį prie lango, ir į jį atremtą ką tik pradėtą paveikslą. Ji baigs jį, jei grįš — ne, pasitaisė ji, *kai* grįš.

Ji stovėjo šalia Hoito ir kartu su juo apžiūrinėjo krūvą daiktų.

— Jokių pastabų? — paklausė ji. — Jokių ginčų ar sarkastiškų replikų apie tai, kaip ketinu keliauti?

— Kam?

— Išmintinga pozicija. Dabar reikia kažkokiu būdu visus tuos daiktus išgabenti iš čia ir pervežti per miestą į tavo brolio butą. Aš tik abejoju, ar jis bus toks pat išmintingas kaip tu. Bet viskam savas laikas, — ji susimąsčiusi žaidė su savo pakabukais. — Ar vilksim viską patys, ar išbandysim perkėlimo burtus? Dar niekada jų nenaudojau tokiai daugybei daiktų perkelti.

Jis gana skeptiškai pažvelgė į ją.

— Mums reikės trijų tavo taksi ir visos likusios dienos, kad su visu tuo susitvarkytume.

Pasirodo, jis turi galvą ant pečių.

— Įsivaizduok Kiano butą, — nurodė jis. — Kambarį, kuriame miegojai.

— Gerai.

— Susikaupk. Pasistenk prisiminti smulkiausias jo detales, formą, struktūrą.

Ji linktelėjo galva ir užsimerkė.

— Jau.

Pirmiausia jis išsirinko skrynią, nes joje jautė didžiausią galią. Jos galia padės jam atlikti šią užduotį. Jis apėjo ją tris kartus — pirmyn, tada atgal, tada vėl pirmyn, tardamas burtažodžius, ir atsivėrė galioms.

Glenai buvo sunku susikoncentruoti. Jo balsas buvo gilus ir sod-

rus, o senoji kalba jo lūpose skambėjo labai jaudinamai. Ji juto jo išjudintų jėgų skleidžiamą karštį savo oda ir krauju. Tada staiga pajuto staigų ir stiprų oro sūkurį.

Kai ji atsimerkė, skrynios nebebuvo.

— Įspūdinga, — tiesą pasakius, ji buvo sužavėta. Gerai pasirengusi ir pasistengusi ji galėjo nedideliu atstumu perkelti nedidelius paprastus daiktus. Bet jis be didelių pastangų tik žybt ir perkėlė dviejų šimtų svarų skrynią.

Dabar ji jau galėjo įsivaizduoti jį, besiplaikstančia mantija stovintį ant to skardžio Airijoje, apie kurį jis pasakojo. Besigalynėjantį su audra ir ją puolantį. Vien tikėjimu ir burtais pasitinkantį tai, ko nepakeltų nei vienas žmogus.

Ji pajuto, kaip jos kūnu nuvilnijo nevaldomos aistros banga.

— Ar tu čia kalbėjai gėliškai?

— Airiškai, — atsakė jis taip išsiblaškęs, kad ji daugiau nedrįso jo kalbinti.

Jis vėl pradėjo sukti ratus, dabar jau aplink dėžes, kuriose buvo jos fotografavimo ir tapybos reikmenys. Ji jau norėjo protestuoti, bet laiku prisiminė tikėjimą. Šaukdamasi jo ji vėl užsimerkė ir vėl įsivaizdavo svečių kambarį. Iš paskutiniųjų stengėsi kuo geriau panaudoti savo sugebėjimus.

Jam užteko penkiolikos minučių, kad atliktų tai, kam jai būtų reikėję ištisų valandų, jeigu iš viso būtų pavykę.

— Žinai, tai... Tai nenusakoma.

Jis dar tebebuvo apimtas ekstazės, nuo kurios jo akys tapo visiškai neperprantamos, o žvilgsnis skrodė juos skiriančią erdvę. Ji jautė, kaip magija lyg juosta apjuosia juos ir riša. Jos troškimas buvo toks veriantis, kad ji buvo priversta atsitraukti ir sutraukyti tą juos siejantį ryšį.

— Nenorėčiau įžeisti, bet ar tu tikras, kad viskas nukeliavo ten, kur ir turėjo?

Tačiau jis tebežvelgė į ją tomis bedugnėmis mėlynomis akimis, kol ją apėmė toks karštis, jai net rodės, kad iš jos pirštų tuoj pliūptelės liepsnos.

Darėsi nebeįmanoma tai pakelti, tą spaudimą, tą poreikį, tą beprotišką ritmą, kuris stiprėjo sulig kiekvienu širdies dūžiu. Ji vėl pabandė atsitraukti, tačiau jis tik pakėlė ranką, paversdamas jos pastangas niekais.

Ji juto trauką, sklindančią iš jo ir traukiančią jo link, tačiau leidžiančią atsispirti, nutraukti saitą ir pabėgti. Ir vis tiek ji tebestovėjo, žvelgdama tiesiai jam į akis ir stebėdama, kaip jis vienu žingsniu įveikia juos skiriantį atstumą.

Tada jau nieko nebebuvo galima sustabdyti.

Jis prisitraukė ją taip staigiai, kad jai net užėmė kvapą, ji pabandė atsikvėpti ir sudejavo, susitikus jų lūpoms. Nuo aistringo bučinio jai visiškai apsvaigo galva, apsunko kūnas, o prigludus prie jo užvirė kraujas.

Kambaryje jos paliktos žvakės liepsnote liepsnojo.

Ji įžūliai ir godžiai įsitvėrė jo pečių ir stačia galva metėsi į aistros sūkurį. Štai ko ji troško nuo pat pirmos akimirkos, kai išvydo jį savo sapnuose.

Ji jautė, kaip jis glamonėjo jos plaukus, kūną, veidą ir virpėjo nuo kiekvieno jo prisilietimo. Tai buvo ne sapnas, tik aistra ir degantys kūnai.

Jis nebegalėjo sustoti. Ji jam buvo kaip puota po pasninko, godulys jį visiškai užvaldė. Jos lūpos buvo putlios ir švelnios ir taip puikiai tiko jo lūpoms, lyg dievai būtų jas sukūrę tik šiam vienam tikslui. Galia, kurią jis įgavo, atsisuko prieš jį, sukeldama neįsivaizduojamą alkį, nuo kurio sopėjo ir kūną, ir sielą, ir kuris reikalavo būti numalšintas.

Juos siejo kažkas daugiau. Jis tai suprato nuo pačios pirmosios akimirkos, tada prie laužo, net ir kamuojamas karštinės ir skausmo, persekiojamas vilkų. Ir to bijojo lygiai taip pat, kaip ir to, ką jiems buvo lemta patirti drauge.

Jis atstūmė ją, sukrėstas iki širdies gelmių. Jos veidas tebebuvo kupinas juos apėmusios aistros, geidulio ir pagundos. Jeigu jis priims tai, ką ji jam siūlo, kokią kainą jiems abiem teks sumokėti?

Nes mokėti vis tiek teks.

— Atleisk man. Aš... Aš pasidaviau kerams.

— Neatsiprašinėk. Tai skamba kaip įžeidimas.

Moterys, pagalvojo jis.

— O taip liesdamas tavęs neįžeidžiau?

— Jeigu būčiau nenorėjusi, kad taip mane liestum, būčiau neleidusi. Per daug nesipūsk, — metė ji, išvydusi jo veido išraišką. — Gal tu ir stipresnis fiziškai ir geriau įvaldęs kerus, bet aš galiu su savim susitvarkyti. Ir jeigu man reikės tavo atsiprašymų, aš taip ir pasakysiu.

— Šioje vietoje ir būdamas su tavimi nerandu pusiausvyros, — jis nebesuvaldė nusivylimo, kaip pirma magijos. — Man tai nepatinka, kaip ir tai, ką jaučiu tau.

— Tavo bėdos. Mes tik pasibučiavome.

Jis stvėrė jai už rankos, neleisdamas nusisukti.

— Netikiu, kad tai buvo tik bučinys, net ir šiame pasaulyje. Tu matei, su kuo mums teks susidurti. Aistra yra silpnybė, kurios mes negalime sau leisti. Todėl viską, ką turime, privalome aukoti vardan to, ką reikia padaryti. Nerizikuosiu tavo gyvybe ar pasaulio likimu dėl kelių malonumo akimirkų.

— Užtikrinu, kad jų būtų ne kelios. Bet nematau prasmės ginčytis su vyru, kuriam aistra yra silpnybė. Sakykime, kad tai buvo akimirkos silpnybė, ir užmirškime viską.

— Nenoriu tavęs skaudinti, — pradėjo jis šiek tiek apgailestaudamas, bet vos pažvelgusi ji privertė jį liautis.

— Pabandyk dar bent kartą atsiprašyti ir labai pasigailėsi. — Ji paėmė raktus ir rankinę. — Malonėk užpūsti žvakes ir eime. Noriu būti tikra, kad tikslą pasiekė visi mano daiktai, be to, reikia pasirūpinti skrydžiu į Airiją ir tuo, kaip tave išvežti iš šalies.

Nuo stalo ji paėmė akinius nuo saulės ir užsidėjo. Beveik visas jos susierzinimas išgaravo pamačius suglumimą jo veide.

— Apsauginiai stiklai, — paaiškino ji. — Sustabdo saulės spindulius, be to, yra labai madingi ir seksualūs.

Ji atidarė metalinius vartus, tada atsisukusi apžvelgė savo palėpę ir daiktus.

— Taip noriu tikėti, kad čia sugrįšiu, kad vėl visa tai pamatysiu...

Ji žengė į liftą ir paspaudė pirmojo aukšto mygtuką. Palikdama už savęs viską, ką taip mėgo.

Kai iš savo kambario pasirodė Kianas, Glena sukosi virtuvėje. Jiems grįžus Hoitas su visomis savo knygomis užsidarė greta svetainės esančioje studijoje. Retkarčiais ji pajusdavo iš ten sklindančias galios bangas ir spėjo, kad jis bando įvairius burtus.

Taip jis nesipainiojo jai po kojomis. Bet vis tiek ji negalėjo išmesti jo iš galvos.

Su vyrais ji buvo atsargi. Aišku, mėgavosi jais, bet nemėgo beatodairiškai atsiduoti. Tačiau Hoitui ji atsidavė visiškai, niekaip nebūtų galėjusi to paneigti. Tai buvo beatodairiška, impulsyvi ir akivaizdi klaida. Ir nors ji sakė, kad jie tik pasibučiavo, tokio artumo ji dar niekada nebuvo patyrusi.

Jis jos troško, nebuvo jokių abejonių. Bet jis nusprendė, kad jam jos nereikia. Glenai tai netiko.

Jai aistra neatrodė silpnybė, bet, žinoma, ji blaškė. Jis buvo teisus sakydamas, kad jie negali sau leisti blaškytis. Jo charakterio stiprumas ir sveikas protas ją nepaprastai traukė. Bet kadangi ji pati buvo gana impulsyvi, taip pat ir erzino.

Todėl norėdama kuo nors užsiimti ir nusiraminti, Glena ėmėsi gaminti valgyti.

Kai užsimiegojęs Kianas įėjo virtuvėn, ji spėriai smulkino daržoves.

— Matau, kad jautiesi kaip namie.

Ji toliau darė, ką dariusi.

— Iš namų, be kitų daiktų, atsinešiau šiek tiek maisto produktų. Nežinau, ar tu juos valgai.

Jis įtariai apžvelgė šviežias morkas ir salotų lapus.

— Vienas iš mano gyvenimo džiaugsmų yra tai, kad neprivalau valgyti daržovių tam, kad būčiau geras berniukas. — Tačiau jis užuodė ant viryklės kunkuliuojantį aštrų pomidorų padažą ir nuėjo jo pauostyti. — Bet šitas atrodo neprastai.

Jis atsirėmė į bufetą ir stebėjo, kaip ji dirba.

— Kaip ir tu.

— Neeikvok dėl manęs savo abejotinų kerų. Nedomina.

— Galėčiau pasistengti, kad pasijusčiau Hoito kailyje. Būtų smagu. Jis bando nekreipti į tave dėmesio, bet jam nekaip sekasi.

Ji sukluso, bet paskui vėl pradėjo pjaustyti.

— Esu tikra, kad galų gale jis susidoros. Tavo brolis labai ryžtingas.

— Visada toks buvo, jeigu atmintis neapgauna. Blaivaus proto, rimtas ir visiškai užvaldytas savo sugebėjimų, kaip žiurkė spąstuose.

— Tai tik tau taip atrodo. — Ji padėjo peilį ir atsisuko į jį. — Kad tai spąstai. Bet ne jam ir ne man. Taip, tai pareiga. Bet kartu ir privilegija, ir pasitenkinimas.

— Pažiūrėsime, kokie būsite patenkinti, kai pasimaišysite Lilitai po kojomis.

— Jau. Mano bute burtais bandėme nustatyti, kur ji yra. Ji slapstosi urve, išraizgytame daugybės tunelių. Man atrodo, netoli jūros. Tikriausiai kažkur netoli to skardžio, kur Hoitas su ja susitiko. Ji mus gerokai pagąsdino. Bet kitą kartą mes taip lengvai nepasiduosime.

— Linksminatės, kaip per kokias Užgavėnes. — Jis atidarė šaldiklį ir išėmė maišelį kraujo. Jo veidas sustingo, kai jis išgirdo tylų šūksnį, kurio Glenai nepavyko nuslopinti. — Tau teks priprasti.

— Tu teisus. Aš priprasiu. — Ji stebėjo, kaip jis supylė maišelio turinį į storą stiklą ir įdėjo jį į mikrobangę, kad pašiltų. Šį kartą ji negalėjo susilaikyti nesuprunkštusi. — Atsiprašau, bet visa tai velniškai keista.

Jis įdėmiai pažvelgė į ją, bet nepastebėjęs pašaipos atlėgo.

— Nori vyno?

— Kodėl ne. Klausyk, mums reikia keliauti į Airiją.

— Girdėjau.

— Tu nesupranti. Turime tai padaryti dabar. Kuo greičiau, tuo geriau. Aš turiu pasą, bet turime sugalvoti, kaip iš šios šalies išvežti Hoitą ir įvežti į kitą šalį. Be to, mums reikės vietos, kur galėtume apsistoti, mokytis ir praktikuotis.

— Kaip du vandens lašai, — suburbėjo Kianas, pildamas į taurę

vyną. — Žinai, ne taip paprasta perleisti kažkam tvarkyti verslo reikalus, ypač po to, kai tas vyrukas, kuris turi prižiūrėti klubą apačioje, tvirtai apsisprendė prisidėti prie Hoito kariuomenės.

— Klausyk, šiandien visą dieną kroviausi daiktus, pervedinėjau savo gana ribotas lėšas, kad susimokėčiau nuomą už butą iki lapkričio, atšaukčiau susitikimus ir atiduočiau porą tikrai pelningų darbelių kolegai. Taigi turėsi su tuo kažkaip susitvarkyti.

Jis išsiėmė savo stiklą.

— Ir ką jau tokio tu veiki? Kas per pelningi darbeliai?

— Piešiu sveikinimo atvirukus. Tapau. Šiek tiek fotografuoju.

— Gerai pavyksta?

— Tai ne. Žinoma, kad pavyksta. Labiausiai apsimoka fotografuoti vestuves. Meniškesnius dalykus darau dėl malonumo, o kartais pavyksta ir parduoti. Stengiuosi prisitaikyti ir sudurti galą su galu, — ji paėmė taurę. — O tu?

— Kitaip nebūčiau išgyvenęs tūkstančio metų. Na ką, išvykstame šį vakarą.

— Šį vakarą? Juk negalime...

— Nesispyriok, — pasakė jis ir išgėrė.

— Reikia išsiaiškinti, kada skrydžiai, nusipirkti bilietus...

— Turiu nuosavą lėktuvą. Ir piloto licenciją.

— Oho.

— Esu geras pilotas, — patikino jis. — Turiu kelių dešimtmečių patirtį, todėl neturėtum nerimauti.

Vampyras, geriantis kraują iš brangios taurės ir turintis nuosavą lėktuvą. Ne, iš tikrųjų, ko čia nerimauti?

— Hoitas neturi jokio tapatybės dokumento, paso ar kitokių popierių. Galiu paburti, kad muitinė jį praleistų, bet...

— Nėra jokio reikalo. — Jis perėjo per kambarį, atvėrė sienoje dureles, kurių ji net nebuvo pastebėjusi ir iš po kurių pasirodė seifas.

Atrakinęs seifą jis išėmė rakinamą dėžutę, grįžęs pastatė ją ant bufeto ir surinko kodą.

— Jis galės išsirinkti, — pasakė Kianas, ištraukdamas pustuzinį pasų.

— Nieko sau. — Glena ištraukė vieną iš krūvelės, atvertė ir apžiūrėjo nuotrauką. — Gerai, kad jūs tokie panašūs. Kadangi nematau čia nei vieno veidrodžio, tai turbūt gandai apie tai, kad vampyrai neturi atspindžių, yra teisingi. Kaip su fotografija?

— Jeigu fotografuoji veidrodiniu fotoaparatu, būna toks momentas, kai veidrodis susikabina — tuomet vaizdas būtų labai išplaukęs. Tada fotografuojant jis atsikabina — štai tau ir mano nuotrauka.

— Įdomu. Pasiėmiau savo fotoaparatus. Norėčiau pabandyti keletą kadrų, kai turėsime laiko.

— Pagalvosiu.

Ji numetė pasą.

— Tikiuosi, tavo lėktuve užteks vietos kroviniams, nes aš turiu daug bagažo.

— Kaip nors sutilpsime. Gerai, man dar reikia šen bei ten paskambinti ir susikrauti savo daiktus.

— Palauk, mes neturėsime kur apsistoti.

— Ne bėda, — atsakė jis, išeidamas iš kambario. — Rasiu tinkamą vietelę.

Glena atsiduso ir pažvelgė į puodą ant viryklės.

— Tada pirmiausia gerai užkąsime.

Leistis į kelią nebuvo paprasta net ir su Kiano pinigais bei ryšiais. Šį kartą bagažą ir krovinį reikėjo perkelti įprastu ir varginančiu būdu. Ji puikiai matė, kad visi trys vyrai, su kuriais ji susiejo savo likimą, ieškojo būdų, kaip sumažinti jos bagažą. Ji iš karto užkirto kelią jų mėginimams tvirtai pareikšdama, kad vešis viską, ir nėra čia ko svarstyti.

Glena neturėjo jokio supratimo, ką Kianas vežasi vieninteliame lagamine ir dviejose didelėse metalinėse skryniose, kurias susikrovė.

Ji net nebuvo tikra, ar norėtų sužinoti.

Buvo sunku įsivaizduoti, kaip jie visi atrodė — du aukšti tamsiaplaukiai gražuoliai, juodaodis milžinas ir raudonplaukė, kurios bagažo būtų užtekę „Titanikui" nuskandinti.

Ji pasinaudojo tuo, kad yra moteris, ir leido vyrams viską krauti, o pati žvalgėsi po puikų, gražiai sutvarkytą privatų Kiano lėktuvą.

Teko pripažinti, kad jis nebijojo spalvų ir negailėjo pinigų. Sėdynės buvo aptrauktos žvilgančia sodrios mėlynos spalvos oda ir pakankamai didelės, kad būtų patogios net ir Kingo sudėjimo vyrui. Kilimas buvo toks storas, kad ant jo net galima miegoti.

Čia puikavosi nedidukė, bet puikiai įrengta konferencijų salė, du ištaigingi vonios kambariai ir patalpa, kurią pradžioje ji palaikė jaukiu miegamuoju. Įsižiūrėjusi geriau, ji pastebėjo, kad joje nebuvo nei langų, nei veidrodžių, bet buvo atskira pusvonė, ir suprato, kad tai ne tik miegamasis. Slėptuvė.

Ji nuklydo į virtuvę, kuri jai patiko, ir nustebo pamačiusi, kad Kianas jau viskuo pasirūpino, nes joje buvo visko, ko tik būtų galėję prireikti. Keliaudami į Europą jie tikrai nebadaus.

Europa. Ji pirštais perbraukė vieną iš iki galo atlošiamų sėdynių. Ji seniai ketino ten vykti ir praleisti bent mėnesį. Tapyti, fotografuoti, žvalgytis. Lankytis istorinėse vietose, apsipirkti.

Ir štai ji ten keliauja, be to, kur kas ištaigingiau nei verslo klase. Deja, negalės laisvalaikiu klajoti po kalvas ir šventąsias vietas.

Norėjai nuotykių, priminė ji sau, — prašom. Ji suėmė delnu pakabuką ant kaklo ir meldėsi, kad užtektų ne tik jėgų, bet ir nuovokos visa tai išgyventi.

Kai sulipo vyrai, ji jau buvo patogiai įsitaisiusi ir demonstratyviai mėgavosi šampanu.

— Atkimšau butelį, — pasakė ji Kianui. — Tikiuosi, neprieštarauji. Atrodė tinkamas momentas.

— *Sláinte**, — pasakė jis ir nudrožė tiesiai į lakūno kabiną.

— Nori ekskursijos už du dolerius? — paklausė jis Hoito.

— Nori čia apsižvalgyti? — paaiškino Hoitui Glena. — Ko gero, Kingas jau ne kartą skrido šiuo gražuoliu.

— Baisiai mėgsta juo pasigirti, — sutiko Kingas ir, užuot gėręs šampaną, pasiėmė alaus. — Bet bosas žino, ką daryti su šiuo paukšteliu. — Jis pliaukštelėjo Hoitui per petį. — Nėra ko jaudintis.

* Sláinte — (*gėl.*) į sveikatą.

Kadangi šis neatrodė tuo tikras, Glena pakilo ir įpylė dar vieną taurę šampano.

— Išgerk ir atsipalaiduok. Čia praleisime visą naktį.

— Paukštis iš metalo ir audinio. Skraidanti mašina, — linktelėjo galva Hoitas ir, kadangi jau laikė rankoje, gurkštelėjo putojančio vyno. — Tik mokslas ir mechanika. — Jis dvi valandas skaitė apie aviacijos istoriją ir technologijas. — Aerodinamika.

— Tiksliai, — Kingas alaus buteliu susidaužė su Hoito taure, tada su Glenos. — Išspardysime visiems subines.

— Atrodo, negali to sulaukti, — mestelėjo Glena.

— Tai aišku. O tu ką, ne? Turime išgelbėti tą prakeiktą pasaulį. Bosas neranda sau vietos jau kelias savaites. O kai jis nerimsta, aš taip pat pradedu nerimauti. Veiksmas — geriausias vaistas.

— O kad gali mirti, tavęs nejaudina?

— Visi miršta, — jis žvilgtelėjo lakūno kabinos link. — Vienaip ar kitaip. Toks šunsnukis kaip aš taip lengvai nepasiduos.

Įėjęs Kianas pranešė:

— Leidimas skristi duotas, berniukai ir mergaitės. Patogiai įsitaisykite ir prisisekite diržus.

— Palaikysiu tau kompaniją, kapitone, — Kingas nusekė paskui Kianą į lakūno kabiną.

Glena atsisėdo ir su šypsena patapšnojo sėdynę šalia savęs. Ji ketino raminti Hoitą per jo pirmąjį skrydį.

— Tau reikės prisisegti diržus. Leisk, parodysiu, kaip.

— Aš pats žinau, kaip. Skaičiau apie tai. — Jis kurį laiką patyrinėjo sagtį, tada susegė abu jos galus. — Jeigu kartais kiltų turbulencija. Oro duobės.

— Tu ne itin nervinies.

— Aš atkeliavau per laiko vartus, — priminė jis. O tada pradėjo žaisti su sėdynės mygtukais, o atlošui tai nusileidžiant, tai pakylant, jo veidą nušviesdavo nuostaba. — Manau, kad kelionė man patiks. Tik gaila, kad reikia keliauti virš vandens.

— Ei, vos neužmiršau. — Ji pasirausė rankinuke ir ištraukė buteliuką. — Išgerk šito. Padės. Išgerk, — pakartojo ji, kai jis susi-

raukė pažvelgęs į buteliuką. — Tai tik žolės ir krištolo milteliai. Nieko kenksmingo. Gal padės nuo šleikštulio.

Jo nenoras buvo akivaizdus, bet pasistengė jį nuslopinti.

— Tu dedi per daug gvazdikėlių.

— Padėkosi man už tai, kai nereikės vemti į maišelį.

Ji išgirdo, kaip užriaumojo variklis ir pajuto vibraciją apačioje.

— Naktinės dvasios, suteikite mums sparnus, laikykite saugiai mus kol sutemę, kad saugiai vėl paliestume žemę, — ji žvilgtelėjo į Hoitą. — Tikrai nepakenks.

Jam nebuvo bloga, bet aiškiai matėsi, kad jo valia priešinasi stebuklingam gėrimui, stengdamasi išlaikyti budrumą. Ji padarė jam arbatos, atnešė apklotą, tada atlošė jo sėdynę, o sau pasikėlė paminą.

— Stenkis bent šiek tiek pamiegoti.

Jausdamasis pernelyg prastai, kad ginčytųsi, jis tik linktelėjo galva ir užsimerkė. Įsitikinusi, kad padarė dėl jo viską, ką tik galėjo padaryti, ji nukeliavo į piloto kabiną.

Čia grojo muzika. Ji atpažino „Nine Inch Nails"*. Antrojo piloto vietoje atsilošęs drybsojo ir griausmingai knarkė Kingas. Glena pažvelgė pro priekinį langą ir pajuto, kaip šoktelėjo širdis.

Ten buvo visiška tamsa.

— Niekada neteko būti piloto kabinoje. Stulbinantis vaizdas.

— Galiu jį išspirti iš čia, jeigu nori pasėdėti jo vietoje.

— Ne, ne. Gerai ir taip. Tavo brolis bando užmigti. Jis prastai jaučiasi.

— Jis visas pažaliuodavo, net kai reikdavo perplaukti upeliūkštį. Įsivaizduoju, kaip jam dabar bloga.

— Tik šiek tiek bloguoja. Daviau jam šio to prieš pakylant, o be to, jo plieninė valia. Ar ko nors norėtum?

Jis žvilgtelėjo į ją:

— Iš kur toks paslaugumas?

— Aš per daug sujaudinta skrydžio, kad miegočiau, iš tiesų, negaliu net sėdėti. Tai ko — kavos, arbatos, pieno?

* „Nine Inch Nails" — Amerikos populiariojo roko grupė.

— Kavos neatsisakyčiau. Ačiū.

Ji užplikė nedidelį kavinuką ir įpylė kavos jam į puodelį. Tada atsistojo už jo ir žiūrėjo į nakties dangų.

— Koks jis buvo mažas?

— Toks, kaip sakiau.

— Ar jis kada nors abejojo savo galia? Ar kada nors gailėjosi, kad yra apdovanotas tokiais sugebėjimais?

Jam buvo keista, kad moteris jo klausinėja apie kitą vyrą. Paprastai, jeigu jos nepasakodavo apie save, klausinėdavo apie jį, bandydamos prasibrauti pro tai, kas kai kurioms iš jų atrodė kaip paslapties skraistė.

— Man niekada neteko nieko panašaus iš jo girdėti. Būtų pasakęs, — po akimirkos tęsė Kianas. — Tais laikais buvome gana artimi.

— Ar jis ten paliko kokią nors moterį ar merginą?

— Ne, tik ieškojo. Jis, aišku, yra palietęs moterį, turėjo jų net keletą. Jis juk burtininkas, ne kunigas. Bet niekada nekalbėjo apie kokią nors ypatingą moterį. Niekada nemačiau, kad žiūrėtų į merginas taip, kaip žiūri į tave. Sakyčiau, Glena, kad tau iškilo pavojus. Bet jūs, mirtingieji, visiški kvailiai meilės reikaluose.

— O aš sakyčiau, kad jeigu tu nesugebi mylėti mirties akivaizdoje, mirtis neverta kovos. Lilita ten turėjo vaiką. Ar jis tau pasakojo?

— Ne, jis nieko nesakė. Turi suprasti, kad jausmams ir švelnumui vietos čia nėra. Tiesiog vaikas yra lengvas grobis ir labai gardus valgis.

Jai pasidarė negera, bet balsas išliko ramus.

— Jam buvo gal aštuoneri ar dešimt metų, — tęsė ji. — Lovoje su ja, tuose urvuose. Ji pavertė jį tokiu, kaip ir ji pati. Tą vaiką pavertė tokiu, kaip ji.

— Tave tai šokiruoja ir piktina. Nieko čia tokio. Tinkamose rankose sukrėtimas ir pyktis gali tapti stipriais ginklais. Bet neužmiršk vieno dalyko: jei pamatysi tą vaiką ar kitą tokį, verčiau užmiršk gailestį, nes jis tavęs nepasigailės ir nužudys net nesusimąstęs, nebent tu nužudysi jį pirmoji.

Ji stebėjo Kianą, jo profilį, kuris taip priminė jo brolio ir vis tiek buvo toks skirtingas. Ji norėjo paklausti, ar jis kada nors yra pavertęs vaiką vampyru arba gėręs jo kraują. Tačiau bijojo, kad atsakymas gali būti toks, kurio nesugebėtų atleisti, o Kianas jai buvo reikalingas.

— Nejau tu galėtum sunaikinti vaiką, kad ir kuo jis pavirto?

— Net nemąstydamas ir be jokio gailesčio, — jis žvilgtelėjo į ją ir ji suprato, kad jis jau žinojo, koks kitas klausimas sukasi jos galvoje. — Ir tikrai nepadarysi paslaugos nei mums, nei sau, jeigu nesugebėsi pasielgti taip pat.

Ji išėjo netarusi nei žodžio ir grįžusi išsitiesė šalia Hoito. Nuo pokalbio su Kianu ją krėtė šiurpas, todėl ji iki pat pasmakrės užsitraukė apklotą ir susirangė šalia šilto Hoito kūno.

Kai ji galų gale užmigo, sapnavo vaikus, auksaplaukius vaikus kruvinomis iltimis.

Glena atsibudo ir pamatė virš savęs palinkusį Kianą. Ji vos nesuriko, bet suprato, kad jis purtydamas bando išbudinti Hoitą.

Ji pasitaisė plaukus ir pirštais brūkštelėjo sau per veidą, kad šiek tiek pasigražintų. Jie kalbėjo prislopintais balsais ir, kiek ji suprato, airiškai.

— Kalbėkit žmoniškai. Dėl tų kirčių nesugebu visko suprasti.

Abu pažiūrėjo į ją ryškiomis mėlynomis akimis, ir jai pakėlus sėdynės atlošą Kianas atsitiesė.

— Ką tik jam pasakiau, kad mums skristi liko valanda.

— Kas pilotuoja lėktuvą?

— Valandėlei palikau jį Kingui. Leisimės auštant.

— Gerai. Puiku, — jai buvo sunku susivaldyti nežiovavus. — Aš tuoj paruošiu kavos ir ką nors pusryčiams, kad... Auštant?

— Taip, auštant. Reikėtų, kad užslinktų debesys. O jei dar lietus... Gal gali tuo pasirūpinti? Kitaip lėktuvą tupdyti turės Kingas. Jis moka, bet man likusią skrydžio dalį ir visą dieną teks praleisti galinėje lėktuvo dalyje.

— Juk sakiau, kad galiu tai padaryti, vadinasi, padarysiu.

— Galim tai padaryti abu, — pataisė jį Glena.

— Tai būkite geri, paskubėkite. Porą kartų buvau paženklintas saulės, nenorėčiau to patirti dar kartą.

— Su malonumu, — burbtelėjo ji, kai jis nuėjo. — Man reikia iš kelioninės skrynutės pasiimti porą dalykėlių.

— Man jų nereikia, — Hoitas nustūmė ją šalin ir atsistojo praėjime. — Šį kartą bus taip, kaip aš noriu. Galų gale, jis mano brolis.

— Tegul bus taip, kaip tu nori. Kuo galiu tau padėti?

— Pabandyk įsivaizduoti debesis ir lietų. Lietų ir debesis, — jis išsitraukė lazdą. — Pabandyk juos pamatyti, pajusti, užuosti. Tankūs ir nepajudinami, užrakinę saulę tamsoje. Blausi šviesa, kuri neturi galios žaloti. Pabandyk pamatyti, pajusti, užuosti.

Jis suėmė lazdą abiem rankomis, tvirtai įsirėmė į grindis kojomis, kad išlaikytų pusiausvyrą, tada iškėlė lazdą į viršų.

— Šaukiuosi lietaus, juodų, dangų dengiančių debesų. Šaukiuosi debesų, kupinų lietaus, čiurkšlėmis srūvančio iš dausų. Uždenk, apgaubk ir aklinai užklok.

Ji jautė, kaip galios veržiasi iš jo, sūkuriuoja ore. Lėktuvas kratėsi, šokinėjo, drebėjo, tačiau laikėsi, lyg būtų ant granito pagrindo. Lazdos galiukas švytėjo mėlynai.

Jis pasisuko į ją ir linktelėjo galva.

— Manau, kad pavyko.

— Puiku. Tuomet einu daryti kavos.

Jie nusileido į sutemas, lietui pilant lyg iš kibiro. Šiek tiek persistengta, nusprendė Glena, kelionė iš oro uosto turėjo būti apgailėtina, kad ir kur jie būtų keliavę.

Bet štai ji išlipo iš lėktuvo, žengė Airijos žeme ir iš karto pajuto tą ryšį, kuris nustebino net ją pačią. Staiga ji prisiminė vienkiemį — žalios kalvos, akmeninės tvoros ir baltas namelis su smarkiame vėjyje ant virvės plazdančiais skalbiniais. Kieme prie durų vešėjo sodas, kuriame augo didžiuliai it lėkštės jurginai ir baltos lyg troškimai kalijos.

Prisiminimai dingo beveik taip pat staigiai, kaip ir užplūdo. Ji svarstė, ar tai buvo atsiminimai iš kito laiko, kito gyvenimo ar tiesiog kraujo šauksmas. Jos prosenelė buvo kilusi iš Airijos, iš vienkiemio

Keryje. Į Ameriką ji atsivežė ne tik savo baltinius ir geriausius indus, bet ir burtus.

Ji palaukė, kol Hoitas išlips iš lėktuvo. Čia visada bus jo namai, suprato ji pamačiusi džiaugsmu nušvitusį jo veidą. Visai nesvarbu, ar čia judrus oro uostas, ar plynas laukas — čia jo namai. Ir iš dalies ji pradėjo suprasti, ką saugodamas jis pasiryžęs mirti.

— Sveikas sugrįžęs namo.

— Viskas pasikeitę.

— Ne viskas, — suspaudė jo ranką. — Tarp kitko, puikiai susitvarkei su oru.

— Toks oras man gerai pažįstamas.

Atbindzeno Kingas, šlapias kaip ruonis. Jo stori veltūnai varvėjo.

— Kianas pasirūpins, kad viskas būtų pristatyta sunkvežimiu. Pasiimkit tik tai, ką galit panešti arba ko būtinai reikia dabar. Visa kita bus pristatyta per porą valandų.

— Kur važiuojam? — paklausė Glena.

— Jis čia turi būstą, — gūžtelėjo pečiais Kingas. — Ten ir važiuojam.

Jie susėdo į furgoną, ir vis tiek visiems vos užteko vietos. Glenai pasirodė, kad dumti per pliaupiantį lietų šlapiais keliais, kurių daugelis buvo siauri kaip karklų šakelės, ne toks jau nekaltas nuotykis.

Kažkada kažkas jai čia priklausė. Galbūt priklausys ir vėl.

— Pažįstu šią vietą, — sumurmėjo Hoitas. — Pažįstu šią žemę.

— Matai, — Glena paplekšnojo jam per ranką, — taip ir žinojau, kad kas nors čia bus nepasikeitę.

— Ne, ši vieta, ši žemė. — Jis kilstelėjo, kad sugriebtų Kianą už peties. — Kianai.

— Netrukdyk vairuoti, — atsakė šis ir nusipurtė brolio ranką, prieš įsukdamas į siaurą žemės rėželį tarp gyvatvorių, kuris vingiavo per tankų mišką.

— Dieve, — iškvėpė Hoitas, — brangiausiasis dieve.

Vienišas tarp medžių ir ramus it mauzoliejus stovėjo akmeninis namas. Senas ir didelis, su kyšančiu bokštu ir akmeninėmis terasomis. Tamsoje jis atrodė apleistas ir ne iš šio laiko.

Tačiau už namo augo sodas, žydėjo rožės ir lelijos, skleidėsi didžiuliai jurginų žiedai. Tarp medžių stiebėsi aukšta violetinė rusmenė.

— Jis tebėra, — prabilo Hoitas jaudulio kupinu balsu. — Jis išliko. Jis tebestovi.

Viską supratusi Glena dar kartą spustelėjo jam ranką.

— Čia tavo namai.

— Tie patys namai, iš kurių išvykau vos prieš kelias dienas. Tie patys, kuriuos palikau prieš tūkstantį metų. Grįžau namo.

7 skyrius

Tačiau namas nebebuvo toks kaip anksčiau. Baldai, spalvos, apšvietimas, net ir jo žingsnių garsas jam žengiant grindimis buvo kitoks, paversdamas tai, kas buvo pažįstama, į svetima. Jis atpažino kai kuriuos daiktus — kelias žvakides ir komodą, bet jos stovėjo ne savo vietose.

Malkos jau buvo sukrautos į židinį, bet dar neuždegtos. Nesimatė šunų, nei susirangiusių ant grindų, nei pasitinkančių ir vizginančių uodegas.

Hoitas ėjo iš kambario į kambarį it vaiduoklis. Gal tik tai iš jo ir teliko. Jo gyvenimas prasidėjo šiame name ir didelė jo dalis praėjo šalia jo ir po šiuo stogu. Čia ji žaisdavo ir dirbdavo, valgydavo ir miegodavo.

Bet visa tai buvo prieš šimtus metų. Tai gal tikrai ir jo gyvenimas čia jau buvo baigtas.

Jo pirmykštis džiaugsmas pamačius namą išgaravo užgulus liūdesiui dėl visko, ką prarado.

Tada jis pamatė kabantį ant sienos po stiklu vieną iš jo motinos gobelenų. Priėjęs palietė stiklą ir išvydo jos sklendžiančią viziją. Jos veidas, balsas, kvapas buvo toks pat tikras kaip ir oras, kuriuo jis kvėpavo.

— Šis buvo paskutinis, kurį ji baigė prieš...

— Prieš man numirštant, — užbaigė Kianas. — Prisimenu. Užtikau jį aukcione. Jį ir keletą kitų daiktų, išlikusių nuo tų laikų. Namą man pavyko nusipirkti gal prieš kokius keturis šimtus metų. Taip pat ir didžiąją dalį žemės.

— Bet tu čia nebegyveni.

— Man čia per daug nuošalu ir ne itin patogu dirbti ir linksmintis. Turiu prižiūrėtoją, kurį dabar išsiunčiau iki nurodysiu grįžti atgal. Paprastai atvykstu čia kokį kartą per metus.

Hoitas nuleido rankas ir atsisuko.

— Čia viskas pasikeitę.

— Pasikeitimai būtini. Šiuolaikiškai įrengiau virtuvę. Pasirūpinau vandentiekiu ir elektra. Ir vis tiek čia tokie skersvėjai. Miegamieji viršuje įrengti, taigi — rinkis. Lipu viršun šiek tiek numigti.

Jau buvo beišeinąs, bet dar žvilgtelėjo atgal.

— Tarp kitko, jeigu tu nieko prieš, tai lietų galėtum ir sustabdyti. Kingai, ar nepadėtumei man sunešti aukštyn šių daiktų?

— Žinoma. Įspūdingos iškasenos, tik šiek tiek vaiduokliškos, — Kingas pakėlė skrynią, lyg tai tebūtų lengvas lagaminėlis ir pradėjo lipti pagrindiniais laiptais.

— Kaip jautiesi? — paklausė Glena Hoito.

— Nebežinau, kas esu. — Jis nuėjo prie lango ir atitraukė sunkias užuolaidas, kad žvilgtelėtų į lietaus merkiamą mišką. — Jis išliko, šis namas, mano protėvių sumūryti akmenys. Aš tuo tikrai džiaugiuosi.

— Bet jų čia nebėra. Šeimos, kurią palikai. Ėmeisi nelengvos užduoties. Ir tau daug sunkiau, negu mums.

— Dalinsimės tą naštą.

— Aš palikau tik savo palėpę. Tu palikai gyvenimą.

Ji priėjo prie jo ir lūpomis prisilietė prie skruosto. Norėjo pasisiūlyti pagaminti jam karšto maisto, tačiau suprato, kad dabar jam reikia vienatvės.

— Einu viršun, susirasiu kokį nors kambarį, išsimaudysiu duše — ir į lovą.

Jis linktelėjo galva ir toliau žiūrėjo pro langą. Lietus tiko jo nuotaikai, bet geriau buvo atšaukti kerus. Kai jis tai padarė, vis tiek lijo toliau, smulkia ūkanota dulksna. Rūkas slinko palei žemę, pynėsi apie rožių krūmus.

Ar gali būti, kad tai jo motinos rožės? Mažai tikėtina, bet galų gale čia juk rožės. Jai jos būtų patikusios. Jis mąstė, ar tai, kad jos sūnūs pagaliau vėl čia, kartu, jai taip pat būtų patikę.

Jis to nesužinos. Niekada to nebesužinos.

Užkūrė židinį. Spragsint ugniai namai atrodė artimesni. Jis nusprendė dar nesigulti. Vėliau jis nusineš savo skrynutę į bokštą. Jis vėl priklausys jam. Tada susirado savo apsiaustą, apsisiautė juo ir žengė į nesmarkų vasaros lietų.

Pirmiausia jis nuėjo prie upelio, kur permirkusios rusmenės supo sunkius žiedų varpelius, o laukinės raudonosios lelijos, kurias taip mėgo Nola, kerojo it ugnies liežuviai. Jis pagalvojo, kad namuose trūksta gėlių ir kad reikėtų šiek tiek jų paskinti, kol nesutemo. Namuose juk visada būdavo gėlių.

Jis vaikštinėjo aplink, uosdamas drėgną orą, šlapių lapų ir rožių kvapą. Brolis gerai prižiūrėjo šią vietą, dėl to Hoitas neturėjo jam jokių priekaištų. Arklidės tebebuvo išlikusios — ne visai tokios pačios, bet toje pat vietoje. Jos buvo didesnės, su iškyša vienoje pusėje, kurioje buvo matyti plačios durys.

Jos buvo užrakintos, tačiau sutelkęs mintis jis jas atrakino. Jos atsivėrė į lauką, o už jų pasirodė akmeninės grindys ir kažkoks automobilis. Jį stebino tai, kad šiame pasaulyje tiek daug skirtingų automobilių, įvairių dydžių, formų ir spalvų. Jeigu vienas gerai veikė ir buvo patogus, kam reikėjo tokios daugybės kitokių?

Čia taip pat buvo ilgas darbastalis ir įvairiausi puikūs įrankiai, kabantys ant sienos arba sudėti į didelės raudonos komodos stalčius. Jis kurį laiką apžiūrinėjo juos ir glotniai nuobliuotų ilgų lentų rietuvę.

Įrankiai, pamanė jis, mediena, mašinos, bet jokios gyvybės. Nei arklininkų, nei žirgų, nei kačių, slankiojančių aplinkui ir medžiojančių peles. Nei inkščiančių šunyčių vados, su kuria galėtų žaisti Nola. Jis uždarė ir užrakino duris ir nužingsniavo palei ilgąją arklidžių sieną.

Jis užsuko į jojimo reikmenų sandėliuką, čia raminamai veikė pažįstami odos ir alyvos kvapai. Iš tiesų tvarkinga, kaip ir ten, kur stovėjo automobilis, pastebėjo jis. Brūkštelėjo ranka per balną, pasilenkęs jį apžiūrėjo ir pastebėjo, kad jis ne taip labai skiriasi nuo tų, kuriuos naudodavo jis pats.

Šiek tiek pažaidė su vadelėmis, kamanomis ir pajuto, kad ilgisi savo žirgo taip, lyg ilgėtųsi mylimosios.

Tada žengė pro duris. Akmeninės grindys šiek tiek nuožulniai driekėsi tolyn, vienoje pusėje buvo du gardai, kitoje — vienas. Mažiau, negu jie turėjo anksčiau, tačiau didesni, pastebėjo jis. Medis buvo glotnus ir tamsus. Jis užuodė šieno ir grūdų kvapą, ir...

Jis paspartino žingsnį ir nuskubėjo akmeninėmis grindimis tolyn.

Paskutiniame iš trijų gardų stovėjo juodas it anglis eržilas. Išvydus jį Hoito širdis iš džiaugsmo smarkiai šoktelėjo. Tai čia vis dėl to yra žirgų, o šis buvo nepaprastai puikus.

Hoitui atidarius gardo vartelius, žirgas pradėjo kanopa kapstyti žemę ir suglaudė ausis. Ištiesęs abi rankas Hoitas pradėjo švelniai kalbinti jį airiškai.

Atsiliepdamas žirgas spyrė užpakalinės kojos kanopa į gardą ir suprunkštė lyg įspėdamas.

— Gerai gerai, viskas gerai. Geras žirgas, atsargus su nepažįstamais. Nieko tau nepadarysiu, noriu tik pasigrožėti tavimi, tu juk toks gražuolis. Na, apuostyk mane. Ką manai? Ei, sakiau tik apuostyk, nereikia kandžiotis, — tyliai juokdamasis Hoitas šiek tiek atitraukė ranką, pamatęs, kad žirgas iššiepė dantis.

Jis ir toliau švelniai kalbino žirgą, ramiai stovėdamas ištiesta ranka, kol šis demonstratyviai prunkštė ir rausė kanopa žemę. Nusprendęs įsiteikti žirgui, Hoitas pabūrė ir jo delne atsirado obuolys.

Pamatęs, kad žirgas susidomėjo, jis pakėlė obuolį ir su pasimėgavimu atsikando.

— Skanumėlis. Norėtum?

Dabar jau žirgas žengė pirmyn, pauostė, suprunkštė, tada nukiaukė obuolį teisiai Hoitui iš rankos. Jį krimsdamas jis maloningai leidosi glostomas.

— Man teko palikti savo žirgą. Puikų žirgą, kurį turėjau aštuonerius metus. Tai buvo kumelė. Vadinau ją Astra, nes jis turėjo žvaigždę štai čia, — jis dviem pirštais perbraukė eržilui per galvą. — Labai jos ilgiuosi. Ilgiuosi visko. Jokie pasaulio stebuklai negali atstoti to, kad esi atskirtas nuo visko, ką pažįsti.

Pagaliau jis išėjo iš gardo ir uždarė jo vartelius. Nustojo lyti, todėl girdėjosi upelio čiurlenimas ir nuo lapų į žemę tyškantys lietaus lašai.

Ar šiuose miškuose tebegyvena elfai? Tebežaidžia, teberezga pinkles ir stebisi žmonių silpnybėmis? Tačiau jis buvo pernelyg pavargęs, kad jų ieškotų. Pernelyg iškamuota širdimi, kad vienas eitų ten, kur, žinojo, turi būti palaidota jo šeima.

Jis grįžo į namą, pasiėmė savo skrynutę ir įvijais laiptais užlipo į pačią bokšto viršūnę.

Kelią jam pastojo sunkios durys, išmargintos simboliais ir burtažodžiais. Hoitas ranka perbraukęs per raižinius pajuto jų skleidžiamą galią ir šilumą. Tas, kas juos išraižė, turėjo nemenką galią.

Bet jis neketino likti išvarytas už savo darbo kambario durų. Jis rengėsi atšaukti duris užrakinusius kerus ir tam sukaupė visą savo nepasitenkinimą bei pyktį.

Juk tai *jo* namai. Dar nėra taip buvę, kad šios durys būtų jam užrakintos.

— Atsiverkite, spynos, — įsakė jis. — Savo teise čia įeisiu. Savo valia atšauksiu šiuos kerus.

Durys staiga atsivėrė lyg nuo vėjo gūsio. Hoitas įėjo vidun, kupinas apmaudo, durys užsitrenkė jam už nugaros.

Kambaryje nieko nebuvo, tik dulkės ir voratinkliai. Ir šaltis, pamanė jis. Šaltas, nevėdintas, nenaudojamas. Kažkada jame tvyrojo jo žolių ir žvakių kvapas, dvelkė jo deginančiomis galiomis.

Jis ketino pasistengti, kad bent jau tai būtų kaip buvę. Reikės nemažai pasidarbuoti.

Hoitas išvalė židinį ir užkūrė ugnį. Iš apačios atsitempė viską, ko reikėjo — krėslą, stalų. Elektros čia nebuvo, ir jam tai patiko. Jis pasišvies pats.

Jis sustatė žvakes ir palietęs dagtis jas uždegė. Žvakių šviesoje susitvarkė įrankius ir kitus reikmenis.

Visiškai nusiraminęs pirmą kartą per šias dienas išsitiesė ant grindų priešais ugnį, po galva pasikišo susuktą apsiaustą ir užmigo.

Ir sapnavo.

Stovėjo su Morgana ant aukšto kalno. Žemė leidosi žemyn stačiais šlaitais, tamsiomis bedugnėmis, iš kurių vos matėsi tolimi tamsių kalnų kontūrai. Tarp uolų augo šiurkšti žolė. Kai kurios uolos styrojo it ietys, kitos klojosi pilkais sluoksniais lyg milžiniški plokšti stalai. Žemė čia kilo aukštyn, čia niro žemyn, čia vėl kilo aukštyn į kalnus, tarp kurių gulė migla.

Miglose jis girdėjo šnypštimą, šniokštavimą kažko senesnio už laiką. Šioje vietoje galėjai justi pyktį. Nevaldomą įtūžį, kuris, rodės, tuoj prasiverš.

Tačiau dabar, kiek akys matė, virš žemės niekas nė nekrustelėjo.

— Čia tavo mūšio laukas, — pasakė ji jam. — Tavo paskutinės kovos. Kiti jau lauks susirinkę, iki tu ateisi. Bet būtent čia turi ją atsivilioti ir pastatyti prieš visus pasaulius, kurių likimas tą dieną kybos ant plauko.

— Kokia čia vieta?

— Tylos slėnis, kuris yra Ūkanotuosiuose kalnuose, Pažadėtoje žemėje. Čia liesis demonų ir žmonių kraujas. Nuo to, ką pasieksite jūs ir jūsų bendražygiai, priklausys, ar čia dar kas nors augs. Tačiau iki mūšio neturite įžengti į šią žemę.

— Kokiu būdu vėl čia pateksiu?

— Tau bus parodyta.

— Mūsų tik keturi.

— Bus daugiau. Dabar miegok, nes kai atsibusi, reikės veikti.

Jam bemiegant miglos sklaidėsi. Ant tos pačios kalvos pamatė stovint mergelę. Ji buvo liauna ir jaunutė, o palaidi rudi plaukai plaikstėsi jai už nugaros, kaip pridera mergelėms. Ji dėvėjo gedulo rūbus, iš jos akių matėsi, kad jai teko daug verkti.

Tačiau dabar jos buvo sausos. Kaip ir jis, mergelė žvelgė į tą apleistą žemę. Deivė prabilo į ją, bet jos žodžiai buvo skirti ne jam.

*

Ji buvo vardu Moira iš Pažadėtosios žemės. Tai buvo jos žemė, jos širdis, jos pareiga. Taika joje viešpatavo nuo pat tos dienos, kai ją sukūrė dievai, o tie, kurių gyslomis tekėjo jos kraujas, saugojo tą taiką. Tačiau dabar, ji žinojo, taikai atėjo galas, ir jos širdis sruvo krauju.

Tą rytą ji palaidojo savo motiną.

— Jie paskerdė ją it ėriuką.

— Žinau, kaip gedi,vaikeli.

Užverktomis akimis ji žvelgė į lietų.

— Nejau dievai gedi, mano ponia?

— Man suprantamas tavo pyktis.

— Per visą savo gyvenimą ji nieko nenuskriaudė. Kodėl ji, tokia gera, tokia maloni, turėjo mirti žiauria mirtimi? — Moira sugniaužė kumščius. — Negali suprasti, kaip gedžiu ir kokia įniršusi esu.

— Kiti mirs dar žiauresne mirtimi. Ar taip ir stovėsi, nieko neveikdama?

— Ką aš galiu padaryti? Kaip apsiginti nuo tokių padarų? Ar suteiksi man daugiau galių? — Moira iškėlė rankas, kurios dar niekada neatrodė tokios mažos ir bejėgės. — Daugiau išminties ir sumanumo? To, ką turiu, nebeužtenka.

— Tau duota viskas, ko reikia. Privalai puoselėti tai, ką turi, ir tuo pasinaudoti. Tavęs jau laukia kiti. Turi išvykti jau šiandien, dabar.

— Išvykti? — suglumusi Moira atsisuko į deivę. — Mano žmonės neteko savo karalienės. Kaip galiu juos palikti, kaip tu gali manęs to prašyti? Juk vyks išmėginimas — tokia buvo dievų valia. Net jei ir nestosiu į savo motinos vietą, neperimsiu jos kalavijo ir karūnos, turiu likti čia ir padėti tiems, kurie tai padarys.

— Daugiau padėsi išvykdama, nes tokia dievų valia. Tai tavo pareiga, Moira iš Pažadėtosios žemės. Išvykti iš šio pasaulio, kad jį išgelbėtumei.

— Nori, kad palikčiau savo namus, savo žmones, ir dar tokią dieną? Ant motinos kapo dar nenuvyto gėlės.

— Ar tavo motina būtų norėjusi, kad stovėtumei nuleidusi rankas, raudotumei jos ir žiūrėtumei, kaip žūsta tavo žmonės?

— Ne.

— Turi keliauti, tu ir tas, kuriuo labiausiai pasitiki. Keliaukite prie Dievų Vartų. Toje vietoje aš įteiksiu tau raktą, kuris nuves ten, kur tau reikia nukeliauti. Susirask kitus, surinkite kariuomenę. Ir kai per Vėlines grįši čia, į šią žemę, turėsi kautis.

Kautis. Ji dar niekada nebuvo kviečiama į kovą, žinojo tik taiką.

— Mano ponia, nejau esu čia nereikalinga?

— Būsi reikalinga. Tačiau dabar turi keliauti ten, kur esi reikalinga šiuo metu. Jei pasiliksi — tu pražuvusi. Kaip ir tavo žemė, ir kiti pasauliai. Taip buvo nulemta dar prieš tau gimstant. Tam ir atsiradai. Keliauk tuoj pat. Paskubėk. Jie tik ir telaukia saulėlydžio.

Čia lieka mano motinos kapas, netekusi vilties pagalvojo Moira. Čia lieka mano gyvenimas, viskas, ką pažinojau.

— Aš gedžiu. Motina, maldauju tavęs duoti dar bent kelias dienas.

— Pasilik dar bent vieną dieną ir pamatysi, kas ištiks tavo žmones ir tavo žemę.

Morgana mostelėjo ranka ir miglos prasiskyrė. Anapus plytėjo aklinai juoda naktis, kurią trikdė tik šalta sidabrinė mėnulio šviesa. Staiga tylą perskrodė šauksmai. Dangų užplūdo dūmai ir nutvieskė raudona blykčiojanti gaisrų pašvaistė.

Moira išvydo kaimą, kuris matėsi iš jos namų. Degė dirbtuvės ir pirkios, o iš jų sklido jos draugų ir kaimynų riksmai. Voliojosi į gabalus sudraskytų vyrų ir moterų kūnai, o tie siaubingi padarai, atėmę gyvybę jos motinai, siurbė vaikų kraują.

Ji pamatė besikaunantį ir kalaviju mojuojantį savo dėdę, kruvinu veidu ir rankomis. Tačiau jie puolė jį ir iš viršaus, ir iš apačios, tie padarai kruvinomis iltimis ir kraupiomis raudonomis akimis. Jie puolė jį stūgaudami taip, kad jai kraujas stingo gyslose. Virš krauju skalaujamos žemės sklandė įstabaus grožio moteris. Ji vilkėjo raudono šilko suknią, glaudžiai apgulusią jos liemenį ir nusagstytą brangakmeniais. Niekuo nepridengti plaukai liejosi ant jos baltų pečių it auksiniai saulės spinduliai.

Rankose ji laikė suvystytą kūdikį.

Siaučiant skerdynėms įstabioji gražuolė iššiepė iltis ir suleido jas kūdikiui į gerklę.

— Ne!

— Lik čia su savo širdgėla ir pykčiu, ir visa tai taps tikrove, — Morganos balse pasigirdęs šaltas pyktis pažadino Moirą iš ją apėmusio siaubo. — Viskas, ką žinojai, sugriauta, suniokota, sunaikinta.

— Kas šie demonai? Iš kokio pragaro jie mus puola?

— Išsiaiškink. Naudokis tuo, ką turi, tuo, kas esi, ir pasitik savo lemtį. Artėja mūšis. Apsiginkluok.

Ji nubudo šalia motinos kapo drebėdama iš siaubo. Atrodė, lyg širdį užgultų akmenys, iš kurių pastatyta motinos kapo piramidė.

— Nesugebėjau tavęs išgelbėti. Kaip galiu dar ką nors išgelbėti? Kaip galiu sustabdyti tą padarą ir neleisti jam čia ateiti?

Palikti viską, ką pažinojo, ką kada nors mylėjo. Dievams lengva kalbėti apie lemtį, pagalvojo ji, kai prisivertė atsistoti. Apžvelgė kapus, nurimusias žalias kalvas, mėlyną upės juostą. Saulė jau buvo aukštai ir skaisčiai švietė pasauliui. Ji išgirdo giedant vieversį ir tolumoje bliaunančius galvijus.

Dievai šypsojosi šiai žemei šimtus metų. Dabar atėjo laikas mokėti — karu, mirtimi ir krauju. Ir mokėti privalo ji.

— Ilgėsiuos tavęs kiekvieną dieną, — ištarė ji balsu, tada pažvelgė į tėvo kapą. — Bet jūs dabar kartu. O aš padarysiu viską, ką privalau, kad apginčiau Pažadėtąją žemę. Nes iš jūsų tik aš viena ir likau. Prisiekiu čia, šioje šventoje žemėje, prieš tuos, kurie mane pagimdė. Keliausiu pas nepažįstamuosius, į svetimą pasaulį ir atiduosiu savo gyvybę, jeigu to reikės. Tai viskas, ką dabar galiu jums duoti.

Ji paėmė gėles, kurias buvo atsinešusi, ir padalijusi jas padėjo ant abiejų kapų.

— Padėkite man tai padaryti, — paprašė ir nuėjo šalin.

Jis laukė jos pasilipęs ant akmeninės sienos. Ji žinojo, kad jis kenčia širdgėlą, tačiau leido jai tiek laiko būti vienai, kiek reikėjo. Juo ji pasitikėjo labiausiai. Jos motinos brolio sūnus — to dėdės, kurį vizijoje ji matė pakirstą mirties.

Merginai prisiartinus jis iš karto pašoko ir ištiesė rankas. Ji puolė jam į glėbį ir padėjo galvą ant krūtinės.

— Larkinai.

— Mes juos medžiosime. Rasime juos ir išskersime. Kad ir kas tokie būtų.

— Aš žinau, kas jie tokie. Mes juos tikrai rasime ir išskersime. Bet ne čia. Ir ne dabar, — ji atšlijo nuo jo. — Mane aplankė Morgana ir nurodė, ką reikia daryti.

— Morgana?

Ji šyptelėjo, išvydusi jo veide įtarimą.

— Niekaip nesuprantu, kaip turėdamas tokių sugebėjimų, abejoji dievais, — ji palietė jo skruostą. — Bet ar patikėsi manimi?

Jis suėmė rankomis jos veidą ir pabučiavo į kaktą.

— Juk žinai, kad taip.

Kai ji pasakojo apie tai, ką sužinojo, jo veido išraiška persimainė. Jis sėdėjo ant žemės, ranka kedendamas savo gelsvai rudus plaukus. Visą gyvenimą ji pavydėjo jam plaukų ir sielojosi, kad josios buvo paprasčiausi rudi. Jo akys irgi buvo gelsvai rudos — paauksuotos, galvodavo ji, o josios tik pilkos it lietus.

Be visų kitų dalykų, kurių ji jam pavydėjo, jis buvo dar ir aukštaūgis.

Baigusi ji giliai atsikvėpė.

— Ar eisi su manimi?

— Kažin ar leisčiau keliauti vienai, — jis ryžtingai ir tvirtai suėmė jos rankas. — Moira, ar tu tikra, kad šis regėjimas nebuvo tik tavo širdgėla?

— Aš visiškai tikra. Galiu tau pasakyti tik tiek, kad tai, ką mačiau, buvo tikra. Bet net jeigu tai tik širdgėla, mes prarasime tik laiką, kurio mums reikia nukeliauti iki Dievų Vartų. Larkinai, privalau pabandyti.

— Tada bandysime.

— Negalime niekam sakyti.

— Moira...

— Išklausyk manęs, — ji skubiai suėmė jį už rankų. — Tavo tėvas tikrai stengsis mus sustabdyti. Arba užsimanys keliauti kartu, jeigu manim patikės. Taip negalima, mano pareiga ne tokia. Deivė

sakė, kad turiu keliauti viena. Ir kartu pasiimti galiu tik tą, kuriuo labiausiai pasitikiu. Tai tu. Mes jam paliksime raštelį. Kol mūsų nebus, jis valdys ir gins Pažadėtąją žemę.

— Pasiimk kalaviją, — pasiūlė Larkinas.

— Ne. Kalavijas turi likti čia. Tai šventa priesaika, neketinu jos laužyti. Kalavijas lauks manęs sugrįžtant. Neužimsiu savo vietos, kol jo nepakelsiu, nekelsiu jo tol, kol nenusipelnysiu savo vietos. Yra kitų kalavijų. Ji liepė apsiginkluoti, todėl taip ir padaryk. Susitiksime po valandos. Ir niekam nė žodžio.

Ji suspaudė jam rankas.

— Prisiek man mūsų krauju. Mūsų netektimi.

Kaip jis galėjo jai atsakyti, kai net ašaros dar nebuvo nudžiūvusios nuo jos skruostų?

— Prisiekiu. Niekam nesakysiu, — guosdamas jis glostė jai rankas. — Lažinuosi, kad vis tiek grįšime iki vakarienės.

Ji nuskubėjo namo per laukus ir pakilo į kalną, į pilį, kur jos giminė valdė žemę nuo pat jos pradžių pradžios. Jai einant visi lenkė galvas reikšdami užuojautą, o jų akyse blizgėjo ašaros.

Tačiau ji žinojo, kad ašaroms išdžiūvus žmonės tikėsis, kad ji ims valdyti, tikėsis atsakymų. Daugeliui rūpės, kokia ji bus valdovė.

Jai ir pačiai tai rūpėjo.

Perėjo didžiąją menę. Dabar čia nesigirdėjo nei juoko, nei muzikos. Ranka suėmusi sunkius suknelės sijonus, laiptais užkopė į savo kambarį.

Visur buvo pilna moterų, kurios siuvo ir auklėjo vaikus, tyliai kalbėdamos, o jų balsai buvo panašūs į karvelių burkavimą.

Moira patyliukais praslinko pro šalį ir įsmuko į savo kambarį. Persirengė suknelę į jojimo drabužius, susivarstė batus. Jautėsi kalta, kad taip greitai, taip lengvai nusimetė gedulo apdarus, bet keliauti dėvint jojimo drabužius ir batus bus kur kas patogiau. Plaukus susipynė į kasą ir pradėjo krautis daiktus.

Ji nusprendė jų imti tik tiek, kiek paneš ant nugaros. Įsivaizduos, kad išeina į medžioklę — apie tai bent jau šį tą išmano. Todėl susirado savo strėlinę ir lanką, trumpaašmenį kardą ir sukrovė juos ant lovos, o pati sėdo rašyti laiško dėdei.

Kaip apsakyti žmogui, kuris tiek metų atstojo tėvą, kad išsivedi jo sūnų į mūšį, apie kurį neturi jokio supratimo, kovoti su tuo, ko neįmanoma suvokti, drauge su žmonėmis, kurių net nepažįsti?

Tokia dievų valia, mąstė ji rašydama, suspaudusi lūpas. Ji pati nebuvo tikra, ar pasikliauja dievų valia ar tik savo įniršiu. Bet ji vis tiek eis.

Privalau tai padaryti, — tęsė ji gerai apgalvodama kiekvieną žodį. — Maldauju, atleiskite man už tai ir supraskite, kad iškeliauju tik vardan Pažadėtosios žemės. Jeigu negrįšiu iki Vėlinių, prašau Jus pakelti kalaviją ir valdyti mano žemę. Žinokite, kad išeinu dėl Jūsų, dėl Pažadėtosios žemės, ir prisiekiu savo motinos krauju — kovosiu iki mirties, kad apginčiau tuos, kuriuos myliu. Dabar tai, ką myliu, palieku Jūsų rankose.

Ji sulankstė laišką ir, pakaitinusi vašką, jį užantspaudavo.

Prisisegė kalaviją, ant pečių užsimetė strėlinę ir lanką. Viena iš moterų sujudo, jai išėjus iš kambario.

— Mano ponia!

— Noriu pajodinėti pati sau viena, — ištarė ji taip griežtai ir atšiauriai, kad moteriškė žioptelėjusi nutilo, o ji dideliais žingsniais nuskubėjo tolyn.

Ją kamavo nerimas, bet ji nė nestabtelėjo. Pasiekusi arklides mostu atleido arklininką ir pati pasibalnojo žirgą. Žvelgė į jį iš viršaus, į jo vaikišką strazdanotą veidą.

— Nusileidus saulei privalai likti viduje. Ir taip kasnakt, kol įsakysiu kitaip. Supranti mane?

— Taip, mano ponia.

Ji apsuko arklį, kulnais lengvai spustelėjo jo šonus ir šuoliais leidosi tolyn.

Atgal geriau nežiūrėsiu, pagalvojo Moira. Nebeatsigręšiu į namus, geriau žiūrėsiu pirmyn.

Larkinas jos laukė sėdėdamas balne, o jo žirgas rupšnojo žolę.

— Atsiprašau, šiek tiek užtrukau.

— Moterys visada užtrunka.

— Ar ne per daug iš tavęs reikalauju? Kas, jeigu nebegrįšime?

Jis garsai paragino žirgą ir pasileido šalia jos.

— Kadangi netikiu, kad kur nors nuvyksime, tai man nėra ir ko nerimauti, — pasakė jis nerūpestingai šypsodamasis. — Tiesiog tau nuolaidžiauju.

— Man labai palengvėtų, jeigu tai būtų tik mano užgaidos. — Ji vėl pavarė žirgą šuoliais. Kad ir kas jos laukė, ji norėjo greičiau tai pamatyti.

Jiems jojant per kalnus, žaižaruojančius saulėje, Larkinas laikėsi jos tempo, kaip buvo įpratęs. Laukai buvo išmarginti geltonais vėdrynais, o ore šoko nuo jų apsvaigusių drugelių būriai. Ji pamatė virš galvos sklandantį sakalą ir atrodė, kad pečius užgulusi našta šiek tiek palengvėjo.

Motinai patiko stebėti sakalus. Pamačiusi sakalą ji sakydavo, kad tai Moiros tėvas sklęsdamas danguje stebi jas iš viršaus. Dabar ji meldėsi, kad ir jos motina laisva sklandytų danguje.

Sakalas garsiai klykdamas sklendė apie ratu sustatytus akmenis.

Iš susijaudinimo jai darėsi negera ir ji sunkiai rijo seiles.

— Štai ir atjojom, — atmetė plaukus Larkinas. — Ką siūlai daryti toliau?

— Tau nešalta? Nejauti šalčio?

— Ne. Visai šilta. Saulė šiandien gana kaitri.

— Kažkas mus stebi, — ji drebėjo net ir nušokusi nuo žirgo. — Kažkas šaltas.

— Be mūsų čia daugiau nieko nėra, — tačiau nušokęs nuo žirgo Larkinas uždėjo ranką ant savo kalavijo rankenos.

— Kažkas mus mato. — Jos galvoje aidėjo balsai, kuždesiai ir murmesiai. Lyg transo apimta mergina nuo balno nukėlė krepšį. — Pasiimk, ko tau reikia. Eik su manim.

— Elgiesi gana keistai, Moira, — atsiduseęs Larkinas pasiėmė savo krepšį, užsimetė ant peties ir nusivijo ją.

— Čia ji negalės įžengti. Niekada. Kad ir kokios būtų jos galios, ji niekada neįžengs į šį ratą ir nepalies šių akmenų. Jei pabandytų — sudegtų. Ji tai žino ir negali to pakęsti.

— Moira... Tavo akys.

Ji pažvelgė į jį. Jos akys buvo beveik juodos, it bedugnės. Kai ji atgniaužė delną, jame gulėjo krištolo lazdelė.

— Tu kaip ir aš privalai tai padaryti. Mes vieno kraujo.

Ji išsitraukė peilį, įsipjovė savo delną ir paprašė jo ištiesti savąjį.

— Nesąmonės, — suburbėjo jis, bet vis tiek ištiesė jai delną ir leido įpjauti.

Ji įsidėjo peilį atgal ir sugriebė jo kruviną ranką savąja.

— Kraujas — tai gyvybė, kraujas — tai mirtis, — ištarė. — Čia jis mums parodys kelią.

Laikydama jį už rankos ji žengė į ratą.

— Pasauliai laukia, — pradėjo ji, tardama žodžius, kurie sukosi galvoje. — Laikas bėga. Dievai stebi. Kartok su manimi.

Jiems kartojant žodžius jos ranka tvinkčiojo jo delne.

Vėjas sūkuriavo, čaižydamas aukštą žolę ir plaikstydamas jų apsiaustus. Instinktyviai Larkinas apkabino ją laisvąja ranka, apglėbdamas visu kūnu, lyg bandytų savimi pridengti. Staiga juos apakindama plykstelėjo šviesa.

Ji suspaudė jo ranką ir pajuto, kad pasaulis sukasi.

Tada stojo tamsa. Drėgna žolė, ūkanotas oras.

Jie tebestovėjo rate, ant tos pačios kalvos. Tačiau suprato, kad ji kitokia. Ir miškas už jos buvo pasikeitęs.

— Dingo žirgai.

Ji papurtė galvą:

— Ne, tai mes dingom.

Jis pažvelgė aukštyn. Matė tarp debesų plūduriuojantį mėnulį. Rimstantis vėjas šaldė iki pat kaulų.

— Jau naktis. Kai atėjome, buvo tik pusiaudienis, o dabar naktis. Kur, po galais, atsidūrėme?

— Ten, kur turime būti — tai viskas, ką žinau. Turime susirasti kitus.

Jis jautėsi sutrikęs ir netekęs savikliovos. Turėjo pripažinti, kad nebuvo galvojęs apie tai, ką darys, jeigu viskas išsipildys. Bet reikėjo susiimti, nes dabar jis turėjo tik vieną pareigą — apsaugoti savo pusseserę.

— Dabar mes susirasime pastogę ir palauksime aušros. — Jis metė jai jos krepšį ir žengė iš rato. Larkinas pradėjo mainytis tiesiog beeidamas — jo kūno forma, raumenys, kaulai. Vietoj odos kailis, gelsvai rudas kaip jo plaukai, vietoj plaukų — karčiai. Iš žmogaus tapo eržilu.

— Turbūt taip bus greičiau, — pasakė Moira ir nepaisydama šleikštulio šoko į balną. — Josime tuo keliu, kuris veda namų link. Man atrodo, taip protingiausia, jeigu čia dar galima rasti bent krislą proto. Geriau nešuoliuoti, jeigu tas kelias kartais skiriasi nuo to, kurį žinome.

Jis leidosi risčia, o ji žvalgėsi į medžius ir mėnulio apšviestas kalvas. Viskas atrodo beveik taip pat, bet vis dėlto šiek tiek skiriasi.

Augo didžiulis ąžuolas, kurio ji nebuvo mačiusi, o upelis čiurleno priešinga kryptimi. Kelias taip pat buvo kitoks. Ji paragino Larkiną ir pasuko ta kryptimi, kuria jotų namų link, jeigu šis pasaulis tebebūtų josios.

Jie įjojo į mišką, atsargiai rinkdamiesi kelią, vadovaudamiesi nuojauta ir ieškodami tvirtos žemės po kojomis.

Staiga jis sustojo ir pakėlęs galvą pradėjo uosti orą. Ji jautė, kaip jam sukantis persikreipia jo kūnas, kaip įsitempia raumenys.

— Kas atsitiko? Ką tu...

Staiga jis leidosi šuoliais ir skriejo, šokdamas per žemas šakas ir užsislėpusias uolas. Supratusi tik tiek, kad jis pajuto pavojų, ji pasilenkė ir tvirtai įsitvėrė karčių. Bet tas padaras pasirodė esąs it žaibas, atskriejęs iš miško, lyg turėtų sparnus. Surikusi ji išsitraukė kalaviją, bet Larkinas stojo piestu, pasitikdamas užpuoliką kanopomis.

Padaras suklykė ir puolė atgal į tamsą.

Ji jau norėjo vėl pavaryti jį šuoliais, bet jis nusipurtė, priversdamas ją nušokti, ir atvirto į žmogų. Jie stovėjo susirėmę nugaromis, laikydami nuleistus kalavijus.

— Ratas, — sukuždėjo ji. — Jeigu tik galėtume į jį sugrįžti.

Jis papurtė galvą.

— Jie atkirto kelią, — atsakė. — Mes apsupti.

Dabar jų priešininkai artinosi neskubėdami, sėlindami iš šešėlių. Penki, ne, šeši, skaičiavo Moira, o kraujas stingo gyslose. Mėnulio šviesoje blyksėjo jų iltys.

— Laikykis šalia manęs, — pasakė jai Larkinas. — Nesileisk nuviliojama tolyn.

Vienas iš padarų nusikvatojo. Baisiausia buvo tai, kad jo juokas priminė žmogaus juoką.

— Nuėjote ilgą kelią tam, kad mirtumėt, — pasakė jis ir liuoktelėjo į orą.

8 skyrius

Negalėdama užmigti Glena klajojo po namą. Jis buvo pakankamai didelis, kad sutalpintų visą kariuomenę, ir gana erdvus, kad keturi vienas kito beveik nepažįstantys žmonės gyventų patogiai, netrukdydami vienas kitam. Lubos buvo aukštos ir dailiai išpuoštos įmantriais gipso lipdiniais, į kitus kambarius vedė vingiuoti ir įviji laiptai. Kai kurie kambariai buvo nedidukai it celės, kiti — labai erdvūs.

Namą puošė įmantrūs metaliniai sietynai, primenantys gotišką stilių. Čia jie tiko labiau už bet kokias šiuolaikiškas puošmenas ir net už elegantišką krištolą.

Sudominta vaizdo ji grįžo pasiimti fotoaparato. Ji klajojo po namą ir pajutusi įkvėpimą sustodavo, nusitaikydavo į lubų lopinėlį arba šviestuvą. Pusvalandį praleido prie slibinų, išraižytų juodame židinio marmure didžiojoje svetainėje.

Burtininkai, vampyrai, kariai. Marmuriniai slibinai ir miško gilumoje besislapstantys senoviniai namai. Pakankamai peno menui, mąstė ji. Grįžusi į Niujorką galės iš to neblogai uždirbti.

Tai gal viskas ne taip jau blogai?

Kianas turėjo paaukoti nemažai laiko ir pinigų, kad atnaujintų ir išdailintų namą, nusprendė ji. Kita vertus, jam netrūko nei vieno, nei kito. Sodrios spalvos, puikūs audiniai ir antikvariniai kūriniai suteikė namui prabangos ir stiliaus pojūtį. Ši vietelė čia metų metus laikoma tuščia ir negyvenama!

Tikrai gaila. Niekais eina toks grožis ir istorinės vertybės. Jai buvo apmaudu.

Kita vertus, jis visa tai tebeturėjo. Dėl savo vietos, dydžio ir, kaip ji numanė, istorijos namas puikiai tiko karinei bazei.

Ji susirado biblioteką ir pritariamai palingavo galva. Joje puikavosi trimis aukštais išdėstytos knygos, siekiančios kupolo formos lubas, kurių vitraže dar vienas drakonas spjaudė ugnimi ir žaibais.

Čia stovėjo už žmogų aukštesnės žvakidės, o lempų gaubtai buvo išpuošti brangakmeniais. Ji net neabejojo, kad milžiniški rytietiški kilimai buvo patys tikriausi ir šimtų metų senumo.

Ne šiaip sau gera karinė bazė, mąstė ji, bet dar ir nepaprastai patogi. Didelis bibliotekos stalas, gilūs krėslai ir milžiniškas židinys pavertė ją puikia būstine.

Ji leido sau užkurti židinį ir uždegti lempas, kad išblaškytų pilkos dienos niūrumą. Atsinešė savo krištolo rutulius, knygas, žvakes ir rūpestingai išdėliojo jas po visą biblioteką.

Jai dar norėjosi gėlių, bet ir be jų kambarys tapo jaukesnis. Tačiau dar kažko trūko. Juk gyvybę kuria ne stilius, ne sėkmė ir ne burtai.

— Ką čia darai, Rude?

Atsisukusi tarpduryje ji pamatė Kingą.

— Sakykime, suku jaukų lizdelį.

— Čia jau visas lizdas.

— Aš irgi taip manau. Gerai, kad atėjai. Kaip tik tavęs man ir reikia.

— Tau ir visoms kitoms moterims. Ką čia sugalvojai?

— Turiu keletą klausimų. Tu jau esi čia buvęs, ar ne?

— Porą kartų.

— Kur laikomi ginklai? — Pamačiusi, kaip iš nuostabos pakilo

jo antakiai, ji skėstelėjo rankomis. — Tokie gana pavojingi daikčiukai, kurių reikia kariaujant — bent jau taip esu girdėjusi. Čia juk mano pirmasis karas. Tikrai jausčiaus geriau, jeigu po ranka turėčiau porą haubicų.

— Nemanau, kad bosas tokių turi.

— Tai ko jis turi?

Jis šiek tiek pasvarstė.

— Tai ką tu čia planuoji?

Ji žvilgtelėjo į krištolo rutulius.

— Atsinešiau keletą daiktų, kad būtų saugiau, drąsiau, paskatintų kūrybingumą ir panašiai. Man pasirodė, kad čia tam strategiškai gera vieta. Karo būstinė. Ko juokies? — paklausė ji, pamačiusi jo plačią šypseną.

— Gal aš tau ką nors ir rasiu. — Jis nužingsniavo prie knygų lentynų ir didžiuliais pirštais perbraukė per drožinėtą papuošimą.

— Tik nesakyk, kad čia yra .... Slaptas įėjimas, — užbaigė ji juokdamasi iš susižavėjimo, kai siena pasisuko.

— Čia jų pilna. — Kingas apsuko sieną aplink, jai net nespėjus dirstelėti pro plyšį. — Nežinau, ar jam patiktų, jei tu kaišiotum nosį į slaptavietes, bet sakei, kad tau reikia ginklų, — jis mostelėjo ranka. — Štai tau ir ginklai.

Kalavijai, kirviai, vėzdai, durklai, pjautuvai — atsuktoje sienos pusėje ašmenimis blykčiojo įvairiausi ginklai. Čia taip pat buvo arbaletų, didelių lankų ir, kaip jai pasirodė, net trišakis.

— Truputį baugu, — pareiškė ji, bet vis tiek priėjo ir paėmė nedidelį durklą.

— Vienas patarimas, — sustabdė ją Kingas. — Kad galėtum juo pasinaudoti, tavo priešininkas turi prieiti labai arti, kitaip iš jo nebus jokios naudos.

— Gera mintis, — atsakė ji kabindama durklą atgal ir imdama kalaviją. — Oho. Sunkus. — Pakabinusi jį, paėmė rapyrą — atrodo, taip tas daiktas turi vadintis. — Daug geresnis.

— Ar bent turi supratimą, ką su juo veikti?

— Durti ir badyti? Bac, bac, — pamosikavo ji bandydama ir net

pati nustebo, kaip jai patiko. — Iš tiesų tai ne. Neturiu žalio supratimo. Kažkas turės mane pamokyti.

— Ar manai, kad galėtum įsmeigti ją į gyvą padarą? — paklausė į kambarį įėjęs Kianas. — Kirsti iki kaulo, praliėti kraują?

— Nežinau, — ji nuleido rapyrą. — Atrodo, man dar teks tai išsiaiškinti. Mačiau, kas ji per viena, kaip elgiasi, kas ją supa. Neketinu su ja kovoti vien stebuklingais gėrimais ir kerais. Ir tikrai jau neketinu stovėti čia ir aikčioti, kai ji bandys man įkąsti.

— Šiais ginklais gali juos sužaloti ir pristabdyti, bet negali nužudyti, negali sustabdyti, nebent nukirstum galvą.

Pasivaipiusi ji apžiūrėjo plonus ašmenis ir apsigalvojusi padėjo rapyrą atgal ir vėl pasiėmė kalaviją.

— Kad šiuo daiktu mosikuotum, reikia turėti daug jėgos.

— Vadinasi, man reikės kaip reikiant sustiprėti.

— Kalbu ne tik apie raumenų jėgą.

Ji ramiai žiūrėjo į jį.

— Sustiprėsiu tiek, kiek reikės. Tu žinai, kaip jais naudotis. Hoitas taip pat, ir tu, — pasakė ji Kingui. — Jei manai, kad kai bus laikas kautis, aš sėdėsiu ir maišysiu savo katiliuką, tai labai klysti. Aš čia atvykau ne tam, kad mane gintų vyrai. Aš ne kokia bailė.

Kingas plačiai nusišypsojo ir rėžė:

— Man patinka bobos su kiaušais.

Abiem rankom suėmusi kalaviją už rankenos ji perskrodė juo orą ir paklausė:

— Tai kada pirmoji pamoka?

Hoitas leidosi laiptais. Stengėsi nesisieloti dėl to, kas buvo pasikeitę ar dingę. Jis būtinai sugrįš į savo tikruosius namus, pas savo šeimą, į savo gyvenimą.

Vėl išvys ant sienų liepsnojančius deglus, uos sode augančias motinos rožes. Vaikštinės uolomis šalia savo trobelės Keryje, žinodamas, kad pasaulis išvaduotas nuo jį sunaikinti trokštančių parazitų.

Jam reikėjo ramybės, tik tiek. Ramybės ir vienatvės jam gerai

žinomoje ir suprantamoje vietoje. Dabar jis dirbs ir planuos. Jam jau beveik pavyko susidoroti su tuo jausmu, kad buvo nublokštas kažkur, ko nepajėgia suvokti.

Sutemo ir namą apšvietė šviesos — tos keistos, ryškios šviesos, kurias skleidė ne ugnis, o elektra.

Jį erzino tai, kad apačioje jis nieko nerado, o iš virtuvės nesklido gaminamos vakarienės kvapas. Buvo laikas imtis darbų ir kitiems susivokti, kad jau pats metas imtis tolesnių veiksmų.

Staiga jis išgirdo garsą, kuris privertė jį sustoti ir sulaikyti kvapą. Išgirdęs, kad tai plieno žvangesys, jis leidosi bėgti. Pasuko ten, kur turėjo būti durys, ir nusikeikė radęs lygią sieną. Apibėgo ją ir įsiveržė į biblioteką, kurioje išvydo savo brolį su kalaviju rankoje puolantį Gleną.

Svarstymams ir abejonėms nebuvo laiko. Valios jėga jis pastūmė Kianą, kurio kardas besisukdamas nulėkė šalin ir žvangėdamas krito ant grindų. Nesutikusi pasipriešinimo pirmyn puolanti Glena perrėžė Kianui petį.

— Prakeikimas, — Kianas rankomis sugriebė kalaviją, nors Glena išsigandusi ir taip atitraukė jį atgal.

— O dievulėliau! Ar labai smarkiai tave sužeidžiau? — ji numetė kalaviją ir puolė pirmyn.

— Atgal! — dar kartą pasinaudojęs savo galia Hoitas atstūmė Gleną atgal, kad ji net tėškėsi ant grindų. — Užsimanei kraujo? — paklausė jis, pakeldamas Glenos numestą kalaviją. — Tai eikš, paragauk mano.

Kingas stvėrė kalaviją nuo sienos ir sukryžiavo jį su Hoito kalaviju.

— Atšok, bernužėli. Tuoj pat.

— Nesikišk, — pasakė Kianas Kingui. — Pasitrauk. — Jis iš lėto pakėlė kalaviją ir pažvelgė Hoitui į akis. — Negundyk.

— Nustokit! Tuoj pat liaukitės. Kas jums, po velnių, darosi? — Glena įsispraudė tarp brolių. — Juk tai aš jį sužeidžiau, dėl dievo. Leisk pažiūrėti.

— Jis tave puolė.

— Visai ne. Jis mane mokė kautis.

— Nieko čia nėra, — atstūmė Gleną Kianas, degančiomis akimis žvelgdamas Hoitui į akis. — Jau antri marškiniai suplėšyti per tave. Jei norėčiau jos kraujo, man nereikėtų kalavijo. Bet dėl tavojo galiu padaryti išimtį.

Glenai net kvapą užėmė, karštligiškai galvojant, ką čia tokio pasakius. Bet kiek ji pažinojo vyrus, reikėjo tik krustelėjimo, kad šiedu pralietų vienas kito kraują.

Todėl ji griebėsi griežto tono — taip susierzinusi moteris kalba su kvailais berniūkščiais.

— Klausykit, čia tik klaida. Viskas įvyko netyčia. Labai vertinu tai, kad puolei manęs gelbėti, — kreipėsi ji į Hoitą, — bet man nereikia princo ant balto žirgo. O tu, — bedė ji pirštu Kiano pusėn, — puikiai supranti, kaip jam tai turėjo atrodyti, todėl geriau nusiramink. O tu, — atsisuko ji į Kingą, — geriau dink iš čia ir jų nekurstyk.

— Ei, aš tik...

— Pili alyvos į ugnį, — pertraukė ji. — O dabar eik ir atnešk tvarsčių.

— Man jų nereikia, — Kianas nuėjęs pakabino kalaviją į vietą. — Mano žaizdos greitai gyja, nepamiršk to. — Jis parodė Kingui, kad šis atiduotų kalaviją. Glena pastebėjo, kad į Kingą Kianas pažvelgė prieraišumo ir net pasididžiavimo kupinu žvilgsniu. — Skirtingai nuo tos susierzinusios raganos labai vertinu tokius poelgius.

— Nieko ypatingo, — Kingas atidavė Kianui kalaviją ir droviai gūžtelėjo pečiais.

Sudėjęs ginklus Kianas atsisuko į brolį.

— Nesi įveikęs manęs, kai dar buvau žmogus. Tai dabar tuo labiau manęs neįveiktum.

Glena uždėjo ranką Hoitui ant rankos ir pajuto, kaip trūkčioja jo raumenys.

— Nuleisk kalaviją, — ramiai paprašė. — Taip negalima. — Ji ištiesė ranką ir paėmė iš jo kalaviją.

— Nuvalykit ašmenis, — nurodė Kianas.

— Aš tuo pasirūpinsiu, — atsitraukdamas nuo sienos tarė

Kingas. — Pagaminsiu ką nors vakarienei, nes mano apetitas visai įsisiautėjo.

Net ir jam išėjus Glena kambaryje jautė tiek testosterono, kad nebūtų pro jį prasibrovusi ir su Kiano kovos kirviais.

— Gal dabar jau galime tęsti? — paklausė ji gyvai. — Pamaniau, kad biblioteka puikiai tiktų karo būstinei. Visi tie ginklai, burtų ir karybos knygos, knygos apie vampyrus — man atrodo, ji tam labai tinka. Man kilo minčių...

— Nei kiek tuo neabejoju, — burbtelėjo Kianas.

— Pirmiausia... — Ji nuėjo prie stalo ir pasiėmė krištolo rutulį.

— Ar iš pirmojo karto nieko nepasimokei? — paklausė Hoitas.

— Neketinu jos ieškoti. Žinome, kur ji yra. Ar bent jau buvo, — jai norėjosi pakelti jiems nuotaiką. Jeigu jau čia susikaupė tiek įtampos, pamanė ji, reikėtų ją bent jau konstruktyviai panaudoti. — Turi pasirodyti kiti, taip buvo sakyta ne kartą — kad bus ir kitų. Manau, laikas juos susirasti.

Jis ketino daryti lygiai tą patį, bet neapsijuokdamas dabar to negalėjo pripažinti.

— Padėk jį atgal. Pernelyg anksti jį naudoti po ano karto.

— Aš jį išvaliau ir iš naujo įkroviau.

— Nesvarbu, — atrėžė jis pasisukdamas į židinį. — Darysime taip, kaip pasakysiu aš.

— Girdėta dainelė, — pasakė Kianas eidamas prie spintos ir išimdamas iš jos sunkų grafiną. Jūs čia tuo užsiimkit, o aš pagurkšnosiu brendžio. Kur nors kitur.

— Būk geras, pasilik, — nusišypsojo jam Glena ir atsiprašydama, ir meilikaudama. — Jeigu ką nors surasiu, būtų gerai, kad ir tu tai pamatytumei. Turėsime nuspręsti, ką daryti. Visi kartu. Reikėtų pakviesti Kingą, kad dalyvautume visi keturi.

Hoitas bandė juos ignoruoti, bet tai pasirodė ne taip paprasta, nes jį graužė pavydas. Pamanyk, sugalvojo ją mokyti kautis kalaviju, o kaip jinai tūpčiojo apie jį dėl to menko įbrėžimo.

Jis skėstelėjo rankomis ir sutelkė dėmesį į ugnį, savo apmaudu maišydamas liepsnas.

— Puiki mintis, — linktelėjo galva Kianas. — Man rodos, jis jau pradėjo.

— Na ką, gerai. Bet reikėtų nubrėžti ratą.

— Man to nereikia. Raganos nuolat braižo ratus, kalba eilėmis. Štai kodėl tikroji magija joms nepasiekiama.

Pamatęs, kaip Glena net išsižiojo iš nuostabos, Kianas jai šyptelėjo.

— Visada buvo baisus pasipūtėlis. Nori brendžio?

— Ne, — atsisakė Glena padėdama rutulį ir ant krūtinės susidėdama rankas. — Bet vis tiek ačiū.

Ugnis pradėjo traškėti ir augti, godžiai pasiglemždama malkas.

Savo gimtąja kalba, kuria kalbėjo nuo gimimo, kuri buvo įaugusi jam į kraują, Hoitas privertė ugnį šokti. Jam norėjosi šiek tiek pasirodyti, pratęsti šią akimirką, suteikti jai dramatiškumo.

Pakilo dūmai, ėmė šnypšti liepsnos ir jose pradėjo rodytis vaizdai. Šešėliai ir judėjimas, formos ir siluetai. Dabar jis užmiršo viską — liko tik burtai ir tikslas, tik būtinybė ir galia.

Liepsnose išryškėjo formos ir siluetai.

Moteris ant žirgo, jos plaukai supinti į ilgą kasą, besidriekiančią per nugarą, ant peties strėlinė su strėlėmis. Žirgas auksiniu žvilgančiu kailiu beatodairiškai šuoliavo per tamsų mišką. Moteris ant jo žemai pasilenkusi, viena ranka įsitvėrusi į besiplaikstančius karčius, o jos veide matyti baimė ir nepalaužiamas ryžtas.

Iš miško iššoko žmogus, kuris iš tiesų nebuvo žmogus, ir buvo nublokštas šalin. Jų pasirodė daugiau, sliūkinančių iš tamsos ir bandančių juos apsupti.

Žirgas suvirpėjo ir akimirksniu pavirto į aukštą, liauną jaunuolį. Jis ir toji moteris stovėjo susiglaudę nugaromis, apnuogintais ašmenimis. O prie jų artinosi vampyrai.

— Čia kelias, vedantis Dievų Vartų link, — Kianas šoko prie ginklų, stvėrė kalaviją ir dviašmenį kirvį. — Lik su Kingu, — nurodė jis Glenai ir puolė prie lango. — Pasilik čia. Nieko neįsileisk. Nei gyvo, nei negyvo.

— Bet...

Jis metėsi pro langą ir atrodė, kad paprasčiausiai išskrido per jį.

— Hoitai!

Bet Hoitas jau irgi buvo pasiėmęs ir kalaviją, ir durklą.

— Daryk, kas liepta.

Jis taip pat metėsi pro langą, beveik taip pat greitai, kaip ir jo brolis. Glena nedvejodama nusekė paskui jį.

Jis leidosi arklidžių link, galios jėga atidarinėdamas duris. Kai žirgas išsiveržė lauk, jis iškėlė rankas, kad jį sustabdytų. Subtilybėms laiko nebuvo.

— Grįžk! — sušuko jis Glenai.

— Aš joju su tavim. Negaišk laiko ginčams. Neketinu likti nuošaly. — Kai jis įsikibęs į žirgo karčius šoko į balną, ji atmetė galvą atgal. — Seksiu pėsčiomis.

Jis nusikeikė, bet ištiesė jai ranką įsikibti. Žirgas stojo piestu į arklides įsiveržus Kingui.

— Kas čia, po galais, darosi?

— Turim bėdų, — šūktelėjo jam Glena. — Pakeliui į Dievų Vartus. — Kai žirgas vėl stojo piestu, ji tvirtai apsikabino rankomis Hoitą. — Jojam!

Proskynoje Moira iš paskutiniųjų kovėsi, bet tai jau nebuvo kova už gyvybę. Jų buvo pernelyg daug, jie buvo pernelyg stiprūs. Ji galėjo juos žaloti, jai tai net pavyko. Jeigu užkliudydavo juos kalaviju, jie klykdami traukdavosi atgal, bet vėliau vėl pakildavo ir grįždavo.

Jų suskaičiuoti buvo neįmanoma, ji nebesusigaudė, kiek jų nukovė Larkinas. Tačiau žinojo, kad jeigu pasiduos, jam bus galas. Todėl ji toliau kovėsi, kad tik kaip nors atsilaikytų.

Ją puolė dviese, ir ji pasikūkčiodama kalaviju puolė vieną iš jų. Jis kraupiai suklykė pliūptelėjus kraujui ir taip išvertė raudonas akis, kad šios net pabalo. Ji su siaubu stebėjo, kaip vienas iš jo bendrų krito ant jo ir pradėjo siurbti kraują. Bet tada dar vienas prasibrovęs pro jos apsaugą šoko ant jos it pasiutęs šuo, godžiai iššiepęs iltis ir išvertęs raudonas akis.

Toliau besipriešindama ji išgirdo Larkiną su siaubu šaukiant ją vardu. Kažkuris jų iltimis brūkštelėjo jai per kaklą, o jų deginimas buvo neįtikėtinas.

Staigia kažkas pasirodė iš tamsos, juodbruvas karys, apsiginklavęs kalaviju ir kirviu. Jis svieste nusviedė ją užpuolusį padarą. Apstulbusi ji stebėjo, kaip jis užsimojo kirviu ir nukirto užpuolikui galvą. Šis spiegdamas pralėkė pro šalį ir pavirto į dulkes.

— Kapok jiems galvas! — šaukė karys Larkinui, tada degančiomis mėlynomis akimis pažvelgė į ją. — Šaudyk juos strėlėmis. Tiesiai į širdį.

Ir pradėjo švaistytis kalaviju.

Ji pašoko ant kojų, iš strėlinės išsitraukė strėlę. Nuo kraujo slidžiomis, virpančiomis rankomis pabandė įstatyti strėlę į lanką. Artėja raitelis, pagalvojo ji, išgirdusi kanopų dundėjimą.

Tada ją puolė dar vienas — už ją jaunesnė mergaitė. Moira kilstelėjo lanką, bet šauti nebebuvo kada. Mergaitė šoko ant jos ir strėlė ją perskrodė. Iš jos teliko dulkės.

Priartėjęs raitelis šoko žemyn mojuodamas kalaviju.

Dar nemirsime, pagalvojo Moira prakaitui varvant į akis. Bent jau ne šiąnakt. Ji įstatė strėlę į lanką ir iššovė.

Trys vyrai sudarė trikampį ir atmušinėjo juos puolančius padarus. Vienas iš jų prasmuko, ketindamas pulti žirgą, ant kurio sėdėjo moteris ir stebėjo kovą. Moira puolė pirmyn, bandydama nusitaikyti, tačiau viskas, ką galėjo padaryti, tik surikti ją įspėdama.

Antrasis karys apsisuko iškėlęs kardą ir pasirengę pulti. Tačiau moteris pavarė žirgą piestu ir šis kanopomis parmušė padarą žemėn.

Kai kalavijas perrėžė jam gerklę, iš jo nieko neliko — tik kraujas ir dulkės.

Staiga stojus tylai Moira krito ant kelių, gaudydama orą ir kęsdama baisų šleikštulį. Larkinas parpuolė šalimais, pirštais tikrindamas jos kūną ir veidą.

— Tu sužalota. Plūsti krauju.

— Nieko baisaus. Nieko baisaus. — Mano pirmasis mūšis, pagalvojo ji, aš visa dar gyva. — Kaip tu?

— Tik keli įpjovimai ir įbrėžimai. Ar gali atsistoti? Aš tave panešiu.

— Aš atsistosiu. Nereikia manęs nešti. — Tebeklūpėdama ji pažvelgė į iš tamsos pasirodžiusį vyrą. — Išgelbėjote man gyvybę, ačiū. Maniau, kad mes turim jus susirasti, bet visa laimė, kad jūs mus radote. Aš esu Moira. Mes atkeliavome per Dievų Vartus iš Pažadėtosios žemės.

Atrodė, kad jis į ją žvelgė visą amžinybę.

— Turime grįžti, užsidaryti name. Čia nesaugu.

— Mano vardas Larkinas, — prisistatė Moiros palydovas ir ištiesė ranką. — Koveisi kaip demonas.

— Beveik neapsirikai, — Kianas spustelėjo jam ranką. — Turime juos parsigabenti į namą, — pasakė jis Hoitui ir žvilgtelėjo į Gleną. — Tai jūs abu atjojot mano žirgu. Nebloga mintis. Dabar ji gali joti kartu su Glena.

— Galiu eiti pati, — pradėjo Moira, tačiau bemat buvo pakelta nuo žemės ir užsodinta ant žirgo.

— Turime paskubėti, — gyvai pasakė Kianas. — Hoitai, tu eisi priekyje, o tu sek paskui moteris. Aš eisiu paskui tave.

Hoitas ranka sulaikė pro šalį žengiantį eržilą ir pažvelgė į Gleną.

— Puikiai laikaisi balne.

— Jodinėju nuo tada, kai buvau ketverių. Daugiau nebandyk manęs taip palikti.

Tada ji pasisuko ir per petį pažvelgė į Moirą.

— Aš vardu Glena. Malonu susipažinti.

— Tiesą pasakius, malonesnių pažinčių mano gyvenime dar nėra buvę.

Žirgui pajudėjus Moira vogčiomis žvilgtelėjo atgal. Kario nesimatė. Atrodė, kad jis susiliejo su tamsa.

— Kuo jis vardu? Tas, kuris atėjo pėsčiomis?

— Tai Kianas. Priekyje eina Hoitas. Jie broliai, bet tau dar daug ką reikia sužinoti. Tvirtai įsitikinus tik dėl to, kad išgyvenome savo pirmąjį mūšį. Ir šiek tiek įkrėtėme tiems vampyrams.

*

Moira laukė tinkamos progos. Įprastomis aplinkybėmis ji būtų jautusis ir elgusis kaip svečias. Tačiau dabar aplinkybės buvo neįprastos. Ji ir Larkinas tapo kariais, labai nedidelės kariuomenės kariais.

Gal ir kvaila, bet jai palengvėjo, kad ji ne vienintelė moteris.

Ji sėdėjo įstabioje dvaro rūmų virtuvėje. Prie viryklės darbavosi milžinas tamsia it anglis oda, nors ir neatrodė kaip tarnas.

Jį vadino Kingu, tačiau, kaip ji suprato, tai nebuvo rangas. Jis buvo toks pat žmogus kaip ir kiti. Karys kaip ir ji.

— Mes tave sulopysime, — tarė jai Glena. — Jeigu nori nusiprausti, nuvesiu tave aukštyn.

— Tik po to, kai visi susirinks čia.

Glena pakraipė galvą.

— Kaip nori. Nežinau, kaip jūs, bet aš mielai išgerčiau.

— Už gėrimą atiduočiau pusę gyvenimo, — nusišypsojęs tarė Larkinas. — Iš tiesų tai vos neatidaviau viso. Netikėjau tavimi, — jis palietė Moiros ranką. — Dovanok man.

— Nieko tokio. Mes gyvi ir esame ten, kur turime būti. Daugiau niekas nesvarbu. — Ji pažvelgė į atsivėrusias duris, deja, pro jas įžengė Hoitas, o ne tas, kurį vadino Kianu. Ji vis tiek atsistojo. — Dar jums deramai nepadėkojome, kad atskubėjote mums į pagalbą. Jų buvo tiek daug. Jeigu ne jūs, nebūtume atsilaikę.

— Mes jūsų laukėme.

— Žinau. Morgana man parodė tave. Ir tave, — tarė ji Glenai. — Ar čia Airija?

— Taip.

— Bet...

Moira uždėjo ranką Larkinui ant peties.

— Mano pusbrolis dar ir dabar įsitikinęs, kad Airija — tai tik pasakų šalis. Mes atvykome iš Pažadėtosios žemės, tos, kurią dievai sukūrė iš Airijos žemės saujos, kad gyvuotų taikoje ir kad būtų valdoma didžiojo Fino* palikuonių.

* Finas — legendinis Fryzijos lordas.

— Tai tu ta mokslininkė.

— O, ji dievina knygas! Dabar jaučiuosi puikiai, — pasakė Larkinas, gurkštelėjęs vyno.

— O tu esi tas, kuris keičia pavidalą, — pridėjo Hoitas.

— Teisingai, tai aš.

Kai durys vėl atsidarė, Moira pajuto, kaip jos kūnu nusirito palengvėjimo banga.

Kianas metė žvilgsnį į ją, tada kreipėsi į Gleną:

— Ja reikėtų pasirūpinti.

— Tai kad ji nesileidžia, kol visi nesugrįžo. Larkinai, greičiau gerk savo vyną. Moira, eime į viršų.

— Turiu daug klausimų.

— Mes visi jų turime. Pasišnekėsime per vakarienę, — nutvėrusi Moirą už rankos Glena ištempė ją lauk.

Kianas įsipylė išgerti ir sudribo už stalo. Jo marškiniai buvo permirkę krauju.

— Ar tu visada savo moterį vediesi į tokias keistas vietas?

— Ji ne mano moteris — ji mano pusseserė. Ji pati čia mane atsitempė. Pamatė kažkokį regėjimą ar susapnavo, gal ją ištiko kažkoks mistiškas dalykas, bet jai nuolat taip atsitinka. Mėgsta visko prisigalvoti. Bet ji užsispyrė tai padaryti, ir aš negalėjau jos sustabdyti. Tie padarai — jų pasirodė ir Pažadėtoje žemėje. Jie nužudė jos motiną.

Jis išgėrė dar vieną nemažą gurkšnį.

— Palaidojome ją šį rytą, jeigu čia tas pats laikas. Jie sudraskė ją į gabalus. Moira viską matė.

— Kaip jai pavyko išgyventi?

— Ji nežino. Tiksliau sakant, ji apie tai nekalba. Bent jau iki šiol nekalbėjo.

Viršuje Moira prausėsi duše, kaip jai parodė Glena. Jo teikiamas malonumas malšino skausmus ir žaizdas, o šiltas vanduo jai atrodė kaip tikras stebuklas.

Nusiplovusi kraują ir prakaitą ji apsivilko Glenos duotą chalatą ir išėjusi rado savo naująją draugę laukiančią miegamajame.

— Nieko nuostabaus, kad Airija mums atrodo kaip pasakų šalis. Ji tokia ir yra.

— Atrodai daug geriau. Į skruostus grįžta raudonis. Leisk, apžiūrėsiu tą žaizdą tau ant kaklo.

— Ji dega, gana stipriai, — Moira palietė ją pirštais. — Bet čia tik įbrėžimas.

— Vis tiek čia vampyro įkandimas, — suspaudusi lūpas Glena ją atidžiai apžiūrėjo. — Oda neprakirsta, tik užkliudyta, nors tiek gerai. Turiu kai ko, kas turėtų numalšinti skausmą.

— Kaip jūs sužinojote, kur mūsų ieškoti?

— Matėme jus liepsnose. — Savo skrynutėje Glena ieškojo tinkamo balzamo.

— Tu ragana.

— Štai, ko mums reikia.

— O tas, kuris vardu Hoitas, yra burtininkas.

— Taip. Jis taip pat ne iš šio pasaulio, bent jau ne iš šio laiko. Atrodo, mus pradėjo pulti visas pragaras. Na kaip?

— Vėsina. — Moira atsiduso, pajutusi, kaip balzamas malšina deginimą. Ji pažvelgė į Gleną. — Puikus, ačiū tau. O Kianas, kas jis per vienas?

Glena šiek tiek padelsė, tačiau greitai apsisprendė — visiškas atvirumas. Sąžiningumas ir pasitikėjimas turi tapti jų mažojo bataliono ženklu.

— Jis vampyras.

Visa išblyškusi Moira pašoko.

— Kam tu taip sakai? Juk jis kovėsi su jais, išgelbėjo man gyvybę. Net ir dabar jis čia, name, sėdi virtuvėje. Kodėl vadini jį pabaisa, demonu?

— Aš jo taip nevadinu, nes tokiu nelaikau. Jis vampyras ir toks jau devynis šimtus metų. Jį tokiu pavertė vampyrė Lilita, ir tik dėl jos reikia nerimauti. Jis Hoito brolis, Moira, ir įsipareigojo kautis kaip ir mes visi.

— Jeigu tai, ką sakai... Jis — ne žmogus.

— O tavo pusbrolis pasiverčia arkliu. Sakyčiau, jis taip pat ne žmogus.

— Tai ne tas pat.

— Gal ir ne. Negaliu atsakyti į visus tavo klausimus. Kianas nekalba apie tai, kas jam tada nutiko. Bet būtent jis padėjo mums atvykti čia ir pirmasis puolė iš namų gelbėti tavęs, kai pamatė liepsnose. Suprantu, kaip jautiesi.

Moira vėl prisiminė, kas atsitiko jos motinai, girdėjo riksmus, užuodė kraują.

— Negali to suprasti.

— Iš pradžių aš juo taip pat nepasitikėjau. Tačiau dabar pasitikiu. Visiškai. Ir žinau, kad jis mums reikalingas, jei norime laimėti šią kovą. Štai, atnešiau tau drabužių. Aš už tave aukštesnė, bet kelnes gali tiesiog užsiraitoti, kol gausime ko nors, kas tau labiau tiks. Tada nusileisime žemyn, pavalgysime, viską aptarsime ir žiūrėsime, kas iš to išeis.

Jie vakarieniavo virtuvėje, lyg šeima ar tarnai. Moira stebėjosi, kad iš viso gali valgyti, bet jautėsi labai alkana. Keptas viščiukas buvo sultingas ir traškus, patiektas su bulvėmis ir šparaginėmis pupelėmis.

Vampyras valgė mažai.

— Pagaliau susirinkome, — pradėjo Hoitas. — Kada nors — dar sužinosime, kada — turėsime surinkti ir daugiau. Bet viskas turėjo prasidėti nuo mūsų. Viskas vyksta, kaip numatyta. Rytoj pradėsime mokytis ir treniruotis. Kianai, tu geriausiai žinai, kaip juos įveikti. Tu vadovausi. Mes su Glena imsimės burtų.

— Man taip pat reikia treniruotis.

— Vadinasi, turėsi daug darbo. Reikia išsiaiškinti savo stipriąsias ir silpnąsias puses. Turime būti pasirengę paskutiniajam mūšiui.

— Pažadėtoje žemėje, — tarė Moira, — Tylos slėnyje, Ūkanotuosiuose kalnuose. Per Vėlinių šventę, — vengdama Kiano akių ji pažvelgė į Hoitą. — Man tai pasakė Morgana.

— Taip, — linktelėjo galva Hoitas. — Mačiau tave ten.

— Atėjus laikui vėl keliausime per Dievų Vartus ir žygiuosime į kovos lauką. Tam prireiks penkių dienų, todėl turime laiku išvykti.

— Ar Pažadėtosios žemės žmonės kausis kartu su mumis?

— Visi iki paskutinio. Bet kuris iš jų paaukos savo gyvybę, kad apgintų mūsų namus ir pasaulius. — Ji pajuto ją prislėgusią atsakomybės naštą. — Jei tik aš paprašysiu.

— Labai pasitiki savo žmonėmis, — pastebėjo Kianas.

Ji pagaliau prisivertė pažvelgti jam į akis. Mėlynos, pamanė ji, nuostabios. Ar jam geriant kraują jos taptų tokios pat kaip demonų?

— Taip, pasitikiu. Ir savo šalies žmonėmis, ir žmonija. Jeigu nepasitikėčiau, užtektų jiems įsakyti. Kai grįšiu į Pažadėtąją žemę, turėsiu keliauti prie Karališkojo akmens ir, jeigu būsiu verta, jeigu būsiu išrinktoji, ištrauksiu tą kalaviją iš makštų. Ir tapsiu Pažadėtosios žemės karaliene. Neketinu žiūrėti, kaip mano žmones išskers tie padarai, kurie tave padarė tokį. Kaip kokius ėriukus. Jeigu jie ir žus, tai žus mūšyje.

— Tik žinok, kad tas menkas susirėmimas, kurį patyrei šį vakarą, buvo niekis. Visiškas niekis. Kiek jų ten buvo? Aštuoni, dešimt? O bus tūkstančiai. — Jis atsistojo. — Ji savo armiją telkė beveik du tūkstančius metų. Kad išgyventų, tavo ūkininkams neužteks iš savo noragų nusikaldintų kalavijų.

— Jie padarys viską, ko reikia.

Jis linktelėjo galva.

— Pasirenkite sunkiems mokslams. Ir ne rytoj. Pradėsime šį vakarą. Užmiršai, broli, kad dienomis aš miegu.

Tai pasakęs, juos paliko.

9 skyrius

Glena ženklu pakvietė Hoitą sekti iš paskos, o kitus paliko su Kingu. Ji žvilgtelėjo virtuvės pusėn ir į prieškambarį. Neturėjo supratimo, kur nuėjo Kianas.

— Turime pasikalbėti. Tik dviese.

— Turime dirbti.

— Sutinku, bet pirmiausia turime aptarti kai kuriuos dalykus, tik tu ir aš. Vieni.

Jis susiraukė, bet galiausiai sutiko. Jeigu jai norėjosi nuošalumo, jis žinojo tik vieną vietą, dėl kurios buvo tikras. Jis pakvietė ją į bokštą.

Glena vaikštinėjo po kambarį, apžiūrinėjo jo darbo vietą, knygas ir priemones, po vieną atidarinėjo visus siaurus langelius, kurie dabar buvo įstiklinti, ir vėl juos uždarinėjo.

— Puiku. Tiesiog puiku. Gal norėtum pasidalyti savo turtu?

— Ką turi galvoje?

— Man reikia vietos, kurioje galėčiau dirbti, tai yra, kur mes galėtume dirbti kartu. Ir nežiūrėk taip į mane, — numojo ji ranka, eidama užrakinti durų.

— Kaip aš į tave žiūriu?

— Lyg norėtum pasakyti: „Aš burtininkas atsiskyrėlis ir raganos man nerūpi". Turime laikytis vienas kito ir kitų. Kažkokiu būdu, vienas Dievas težino, kokiu, turime tapti vieninga visuma. Nes Kianas teisus.

Ji grįžo prie vieno iš langų ir pažvelgė į mėnulio nušviestą tamsą.

— Jis teisus. Jos armijoje bus tūkstančiai. Niekada nežiūrėjau į šį reikalą pernelyg rimtai, o kai pagalvoji, tai kas gali būti reikšmingesnio už apokalipsę? Ir ji, aišku, atsives tūkstančius. O mūsų — tik saujelė.

— Būtent taip mums ir buvo sakyta, — priminė jis. — Mes esame pirmieji, mūsų ratas.

Jis atsisuko, nors jos akys ir atrodė ramios, jose jis išvydo baimę. Ir abejonę.

— Mes vieni kitų net nepažįstame ir tikrai nesame pasirengę susikibti rankomis ir traukti vieningas giesmes. Mes nerimaujame ir vieni kitus įtarinėjame. O tu ir tavo brolis nuolat kupini apmaudo.

— Nepykstu ant savo brolio.

— Žinoma, kad pyksti. — Ji pasitaisė plaukus ir tame judesyje jis išvydo nusivylimą. — Vos prieš porą valandų laikei iškėlęs prieš jį kalaviją.

— Maniau, kad jis...

— Taip, žinoma, aš nepaprastai dėkinga, kad atskubėjai manęs gelbėti.

Jis šiek tiek įsižeidė dėl jos atsainaus tono.

— Nėra už ką.

— Jei kada nors iš tikrųjų išgelbėsi man gyvybę — būsiu nepaprastai tau dėkinga. Tačiau tavo noras apginti mane buvo tik viena iš priežasčių jį pulti, kaip ir jo reakcija, ir tai, kodėl jis vos tavęs nenugalėjo. Tu puikiausiai tai žinai, jis taip pat žino.

— Tada tau nėra jokio reikalo nesustojant apie tai tarškėti.

Ji žengė artyn. Patenkintas jis pastebėjo, kad ji taip pat įsižeidė.

— Negali jam atleisti, kad leidosi nužudomas ir, dar blogiau, paverčiamas vampyru. Jis negali tau atleisti, kam įtraukei jį į visa tai ir privertei prisiminti, koks jis buvo prieš Lilitai suleidžiant iltis jam į kaklą. Visa tai — tik laiko ir energijos švaistymas. Tas emocijas reikia arba nuslopinti, arba jomis pasinaudoti. Nes jeigu taip bus ir toliau, ji mus tiesiog išskers, Hoitai. O aš nenoriu mirti.

— Jeigu bijai...

— Žinoma, kad bijau. Gal tau galvoj negerai? Po to, ką matėme ir su kuo susidūrėme šiąnakt, būtume kvailiai, jei nebijotume, — ji užsidengė rankomis veidą, badydama nusiraminti. — Žinau, ką reikia padaryti, bet nežinau kaip. Tu taip pat nežinai. Nei vienas iš mūsų to nežinome.

Nuleidusi rankas ji žengė jo link.

— Bent jau mudu būkime nuoširdūs. Priklausome vienas nuo kito, todėl turime pasikliauti vienas kitu ir būti nuoširdūs. Mūsų tik saujelė. Aišku, turime galių ir sugebėjimų, bet vis tiek mūsų tik saujelė, sukilusi prieš nesuskaičiuojamą armiją. Kaip mums išlikti, o juo labiau pasiekti pergalę?

— Surinksime daugiau.

— Kaip? — ji pakėlė rankas. — Kaip? Šiame laike ir šioje vietoje žmonės netiki tokiais dalykais. Bet kas, atvirai šnekantis apie vampyrus, burtininkus, apokalipsės mūšius ir misijas, geriausiu atveju laikomas ekscentrišku arba tiesiog uždaromas į psichiatrijos ligoninę.

Jausdama poreikį jį paliesti, ranka ji brūkštelėjo jam per ranką.

— Turi tai pripažinti. Čia į pagalbą neatskubės jokia kavalerija. *Mes* esame ta kavalerija.

— Kalbi apie problemas, bet nesiūlai jokių sprendimų.

— Galbūt, — atsiduso ji. — Gal ir taip. Bet negali rasti sprendimo neįvardijęs problemos. Mūsų juokingai mažai. Ketiname kovoti su padarais — kitaip ir nepavadinsi — kuriuos sunaikinti galima tik keletu būdų. Juos valdo ir jiems vadovauja nepaprastos galios vampyrė ir jų troškulys. Neką išmanau apie karybą, bet puikiai suprantu, kad persvara ne mūsų pusėje. Privalome išlyginti jėgas.

Jos lūpomis kalbėjo šaltas ir sveikas protas, kurio jis negalėjo paneigti. Ir jam teko pripažinti, kad tam pasakyti reikia turėti drąsos.

— Kaip?

— Negalime tiesiog eiti ir kapoti tūkstančių galvų, tai paprasčiausiai neįmanoma. Vadinasi, turime nukirsti svarbiausią galvą. Jos.

— Jei tai būtų taip paprasta, seniai būtume ją nukirtę.

— Jei tai būtų neįmanoma, mūsų čia nebūtų, — apimta nusivylimo ji tvirtai suspaudė jo ranką. — Ar dirbsi kartu su manimi?

— Neturiu iš ko rinktis.

Jos akyse jis pastebėjo nuoskaudos šešėlį.

— Ar aš tau tikrai tokia nepatraukli?

— Ne, — jo akyse šmėstelėjo gėda ir dar kažkoks jausmas. — Atsiprašau. Tu nesi nepatraukli. Tu varginanti. Trikdanti. Tu trikdai savo išvaizda, savo kvapu, savo buvimu.

— O, — šyptelėjo ji. — Darosi įdomu.

— Paprasčiau tariant, neturiu tau laiko.

— Kodėl? Paaiškink? — Ji žinojo, kad nereikėtų erzinti ir gundyti jo. Bet buvo taip gera būti tiesiog žmogumi.

— Pavojuje daugybė gyvybių.

— Kokia prasmė gyventi be jausmų? Kažką tau jaučiu. Kažką manyje sužadinai. Taip, tai vargina ir trikdo. Bet tai leidžia pajusti, kad egzistuoju ir kad dar jaučiu baimę. Man to reikia, Hoitai, jausti kai ką daugiau, ne vien tik baimę.

Jis pirštais perbraukė jai per skruostą.

— Negaliu pažadėti, kad apginsiu tave, bet tikrai stengsiuosi.

— Neprašau, kad gintumei mane. Neprašau, bent kol kas, iš tavęs nieko daugiau, tik teisybės.

Neatitraukdamas rankos nuo jos veido jis suėmė jį ir kita ranka, tarsi įrėmindamas, ir pasilenkė jos pabučiuoti. Jos lūpos prasiskyrė lyg kviesdamos. Jis priėmė kvietimą, nes ir jam, kaip ir jai, reikėjo jausti ir pažinti.

Būti žmogumi.

Kraujas pradėjo kunkuliuoti, raumenys įsitempė, pulsas padažnėjo — ir jo, ir jos.

Kaip paprasta, pagalvojo jis, tiesiog paskęsti šilumoje ir švelnume. Panirti į ją tamsoje ir bent valandą, bent akimirką užmiršti tai, kas jų laukia.

Ji apsikabino jį abiem rankomis, suimdama jas jam už nugaros, o pati pasistiebė, kad dar stipriau lūpomis priglustų prie jo lūpų. Jis ragavo jos lūpų ir liežuvio, ir to, ką jie žadėjo. Visa tai gali priklausyti jam. Ir jam norėjosi tuo tikėti, kaip dar niekada niekuo nebuvo tikėjęs.

Ji bučiavo jį tardama jo vardą — vieną kartą, antrą. Nuo to jame netikėtai plykstelėjo liepsna, kurios karštis užliejo visą odą ir nudegino širdį.

Liepsna židinyje, kuri jau buvo virtusi pelenais, staiga įsiliepsnojo kaip tuzinas deglų.

Jis atsitraukė nuo jos, bet neatitraukė rankų nuo skruostų. Matė jos akyse šokančias ugneles.

— Tame yra tiesos, — sukuždėjo jis. — Bet aš nežinau, kas tai yra.

— Aš taip pat nežinau. Bet dėl to jaučiuosi geresnė. Stipresnė, — ji žvilgtelėjo į ugnį. — Kartu mes stipresni. Tai kažką reiškia, — ji atsitraukė. — Atsinešiu savo daiktus, kartu padirbėsime ir išsiaiškinsime, ką tai reiškia.

— Manai, kad jei permiegosim, tai rasime atsakymus?

— Galbūt, gal bent kai kuriuos. Bet aš dar nepasirengusi miegoti su tavim. Mano kūnas gal ir pasirengęs, — pripažino ji, — bet protas — ne. Jeigu kam nors atsiduodu, man tai įsipareigojimas, ir

labai svarbus. Mes abu jau šiek tiek įsipareigojome. Turime būti tikri, kad būsime pasirengę duoti dar daugiau.

— O kas čia dabar įvyko?

— Sąlytis, — ištarė ji tyliai. — Nusiraminimas, — ji ištiesė ranką, siekdama jo rankos. — Ryšys. Kartu ketiname kerėti, Hoitai, labai rimtai kerėti. Man tai intymu, ne mažiau už seksą. Einu, susirasiu, ko man reikia, ir atsinešiu čia.

Moterys, pagalvojo jis, galingos ir paslaptingos net ir be visų raganysčių. O dar pridėk joms galios — ir vyrai atsiduria tikrai nepavydėtinoje padėtyje.

Jį vis dar gaubė jos kvapas, o savo lūpomis jis tebejautė jos lūpų skonį. Moterų ginklai, nusprendė jis. Lygiai tokie patys, kaip ir sugebėjimas išsisukti.

Jis turėtų rimtai saugotis tokių dalykų.

Ji ketino dirbti čia, šiame bokšte, kartu su juo. Jos ketinimas buvo rimtai pagrįstas. Tačiau kaip vyras gali dirbti, kai jo mintys nuolat sukasi apie moters lūpas, jos odą, plaukus ar balsą?

Gal būtų protingiau bent laikinai naudotis kokiu nors barjeru. Jis nužygiavo prie savo darbo stalo, pasirengęs tai padaryti.

— Tavo stebuklingieji gėrimai ir kerai turės palaukti, — išgirdo nuo slenksčio tariant Kianą. — Meilė taip pat.

— Nesuprantu, kur lenki, — atrėžė Hoitas, neatsitraukdamas nuo darbo.

— Lipdamas laiptais sutikau Gleną. Iš tolo galiu pasakyti, jeigu moteris buvo paliesta vyro. Galėjau užuosti, kad lietei ją. Aišku, aš tavęs nekaltinu, — tingiai tarstelėjo Kianas, vaikštinėdamas po kambarį, — ta ragana labai seksuali. Labai patraukli, — pridėjo jis, išvydęs pastėrusį brolio žvilgsnį. — Viliojanti. Versk ją į lovą, jeigu jau taip nori, bet vėliau.

— Ne tavo reikalas, ką ir kada verčiuosi lovon.

— Gal ir ne mano reikalas, ką verti, bet kada verti, tai tikrai mano reikalas. Didžiojoje menėje mokysimės kautis. Mes su Kingu jau rengiame ją tam. Neketinu baigti gyvenimo su mietu širdy vien dėl to, kad tu ir toji raudonplaukė neturit laiko mokytis.

— Dėl to problemų nekils.

— Neketinu leisti, kad jų atsirastų. Apie atvykėlius nieko tikro nežinome. Tas vyrukas neprastai kaunasi kalaviju, bet pernelyg globėjiškas savo pusseserei. Jeigu ji nesugebės dalyvauti mūšyje, turime sugalvoti, kur kitur ją panaudoti.

— Tavo darbas pasirūpinti, kad ji sugebėtų dalyvauti mūšyje.

— Aš ją išmokysiu, — pažadėjo Kianas. — Ir visus kitus. Bet mums prireiks ne tik kalavijų, baslių ir raumenų.

— Turėsime viską, ko reikia. Palik tai man. Kianai, — sulaikė jis beišeinantį brolį, — ar dar kada nors juos matei? Ar žinai, kaip jiems sekėsi, kuo jie tapo?

Kianui nereikėjo ir sakyti, kad brolis kalbėjo apie jų šeimą.

— Jie nugyveno savo gyvenimą ir mirė, kaip įprasta žmonėms.

— Ar jie tau tik tiek tereiškia?

— Jie tėra tik šešėliai.

— Kažkada juos mylėjai.

— Kažkada ir mano širdis plakė.

— Ar taip tu matuoji meilę? Širdies dūžiais?

— Mes galime mylėti, net ir mes tai galime. Bet mylėti žmogų? — Kianas papurtė galvą. — Tai baigsis tik kančiomis ir tragedija. Tavo tėvai sukūrė mane tokį, koks buvau. Lilita sukūrė mane tokį, koks esu.

— Ar jauti jai meilę?

— Lilitai? — susimąstęs nusišypsojo Kianas. — Savotišką. Bet nesijaudink. Tai man nesutrukdys jos sunaikinti. Eime žemyn ir pažiūrėsime, iš kokio molio tu drėbtas.

— Kiekvieną dieną po dvi valandas kausitės vienas prieš vieną, — paskelbė Kianas, kai visi susirinko. — Kiekvieną dieną po dvi valandas mokysitės naudotis ginklais. Dvi valandos ištvermingumui lavinti, ir dvi — kovos menams. Aš jus treniruosiu naktimis, Kingas — dienomis, kai galėsite treniruotis lauke.

— Bet mums dar reikia laiko mokslams ir strategijai, — pastebėjo Moira.

— Tai pasistenkite jo rasti. Jie už jus daug stipresni ir žiauresni.

— Žinau, kokie jie.

Kianas vos teikėsi į ją žvilgtelėti.

— Tau tik taip atrodo.

— Ar esi bent vieną nužudęs iki šios nakties? — paklausė ji.

— Esu, ir ne vieną.

— Mano pasaulyje tie, kurie žudo tokius kaip jie patys, yra piktadariai ir atstumtieji.

— Jeigu nebūčiau to padaręs, būtumei nebegyva.

Jis puolė taip greitai, kad niekas nespėjo sureaguoti. Stovėjo Moirai už nugaros, apkabinęs ją per liemenį ir prispaudęs peilį jai prie gerklės.

— Nereikėtų nei peilio.

— Nedrįsk jos liesti, — Larkinas uždėjo ranką ant savo peilio rankenos. — Nedrįsk jai ko nors padaryti.

— Sustabdyk mane, — nusišaipė Kianas ir metė savo peilį į šoną. — Įsivaizduok, kad ką tik nusukau jai sprandą. — Jis suėmė Moiros galvą abiem rankom, tada truputėlį ją stumtelėjo ir ji krito ant Hoito. — Atkeršyk už ją. Pulk mane.

— Neketinu pulti vyro, kuris kovėsi petys į petį su manim.

— Dabar aš nesu su tavim išvien. Parodyk charakterį, o gal Pažadėtosios žemės vyrai visiški bestuburiai?

— Charakterio mums netrūksta. — Larkinas išsitraukė peilį, pasilenkė ir pradėjo sukti ratus.

— Mažiau žaidimų, — erzino jį Kianas. — Juk aš neginkluotas. Persvara tavo pusėje. Tai pasinaudok ja, greičiau.

Larkinas šoko pirmyn, padarė apgaulingą judesį ir kirto. Ir pasijuto begulįs ant nugaros, o peilis nuskriejo grindimis.

— Niekada nebūsi pranašesnis už vampyrą. Pirmoji pamoka.

Larkinas atmetė plaukus ir išsišiepė.

— Tu mitresnis už anuos.

— Kur kas mitresnis, — pralinksmėjęs Kianas ištiesė Larkinui ranką ir padėjo jam atsistoti.

— Pradėsime nuo kelių pagrindinių manevrų, pažiūrėsime, ko

jūs verti. Išsirinkite priešininkus. Turite vieną minutę savo priešininkui pargriauti plikomis rankomis. Kai pasakysiu, pulkite kitą priešininką. Judėkite greitai ir negailėkite jėgų. Pirmyn.

Jis stebėjo, kaip jo brolis suabejojo, o ta ragana pasisuko į jį, savo kūnu išmušė jį iš pusiausvyros ir užkabino jo koją savąja, kad pargriautų.

— Savigynos treniruotės, — paskelbė Glena. — Aš iš Niujorko.

Jai nespėjus susigaudyti Hoitas nubraukė jos kojas nuo žemės ir ji užpakaliu sunkiai tėškėsi ant grindų.

— Ei! Gal būtų galima paprašyt čiužinių ant grindų?

— Susikeist!

Jie lakstė, manevravo, grūmėsi. Tačiau tai buvo daugiau žaidimas ir rungtynės, o ne treniruotė. Bet mėlynių vis tiek bus pakankamai, pamanė Glena. Akis į akį susidūrusi su Larkinu ji pajuto, kad jis laikosi atsargiai. Ji jam koketiškai nusišypsojo, ir kai jo akyse taip pat pamatė šypseną, permetė jį sau per petį.

— Atsiprašau, bet mėgstu laimėti.

— Susikeist!

Jos regėjimo lauką užėmė masyvi Kingo figūra, ir jai teko užversti galvą, kad pažiūrėtų jam į akis.

— Aš taip pat, — pasakė jis jai.

Ji nusprendė pasikliauti nuojauta ir mostelėjusi rankomis šiek tiek pabūrė. Pamačiusi jo tuščią šypseną ji paklausė:

— Gal nori prisėsti?

— Tai aišku.

Kai jis pakluso, ji žvilgtelėjo per petį ir pamatė, kad Kianas ją stebi. Ji nuraudo.

— Tikriausiai tai ne pagal taisykles? Mažai tikėtina, kad man pavyks tuo pasinaudoti mūšio lauke, bet vis tiek.

— Nėra jokių taisyklių. Ji ne pati stipriausia, — sušuko jis visiems, — bet gudriausia iš jūsų visų. Ji naudojasi gudrybėmis ir sumanumu taip pat, kaip raumenimis ir mitrumu. Turi sustiprėti, — pasakė jis Glenai, — įgauti daugiau mitrumo. — Ir pirmą kartą nusišypsojo. — Atsinešk kalaviją. Pereisime prie ginklų.

Praėjus dar valandai Glena sruvo prakaitu. Ranka, kurioje laikė kalaviją, skaudėjo kaip sugedęs dantis, nuo peties iki riešo. Jaudulį dėl pradėto darbo, dėl to, kad jie pagaliau pradėjo daryti kažką apčiuopiamo, seniai pakeitė kartus nuovargis.

— O aš dar įsivaizdavau, kad esu geros formos, — pasiskundė ji Moirai. — Dėl tų visų pilateso ir jogos treniruotėse bei treniruoklių salėje praleistų valandų — bet turbūt viskas, ką čia kalbu, tau skamba kaip visiškos nesąmones?

— Tau puikiai sekasi. — Moira taip pat jautėsi silpna ir nevikri.

— Aš vos pastoviu. Juk nuolat treniruojuosi, tikrai sunkiai, o dabar visiškai ištižau. O tu atrodai visai nusivariusi.

— Labai jau ilga ir sunki diena pasitaikė.

— Švelniai tariant.

— Ponios? Gal malonėtumėte prisidėti prie mūsų? Ar mieliau prisėstumėte ir aptartumėte madas?

Glena pastatė savo vandens buteliuką.

— Jau beveik trys ryto, — pasak ji Kianui. — Ne pats geriausias laikas sarkazmui.

— Bet puikus laikas tavo priešui.

— Gal ir taip, bet ne visi gyvena pagal tą patį laikrodį. O Moira ir Larkinas ką tik iš ilgos kelionės ir buvo sutikti ne itin draugiškai. Mums reikia treniruotis, dėl to tu visiškai teisus. Bet jeigu nesiilsėsim, nei kiek nesustiprėsim ir tikrai netapsime mitresni. Pažvelk į ją, — pareikalavo Glena, — ji vos laikosi ant kojų.

— Man viskas gerai, — iš karto paprieštaravo Moira.

Kianas įdėmiai į ją pažvelgė.

— Tai dėl tavo nevykusio mostagavimo kalaviju ir prastos formos galime kaltinti nuovargį?

— Kalaviją valdau puikiai, — atšovė ji siekdama kalavijo ir žvelgdama įpykusiomis akimis. Larkinas prisiartino prie jos ir pliaukštelėjęs jai per petį suspaudė jį.

— Ji puikiai jį valdo, jau įrodė tai šį vakarą. Bet ašmenys ne tas ginklas, kurį rinktųsi mano pusseserė.

— Ar ne? — bodėdamasis pasiteiravo Kianas.

— Ji neprastai išmiklinusi ranką su lanku.

— Galės tai pademonstruoti rytoj, o šiandien...

— Galiu ir šiandien. Atidaryk duris.

Išgirdęs įsakmų toną Kianas kilstelėjo antakį.

— Čia ne tavo karalystė, mažoji karaliene.

— Ir ne tavo, — praėjusi pro jį ji pasiėmė lanką ir strėlinę. — Tai ar atidarysi duris, ar man pačiai reikės?

— Į lauką tu neisi.

— Jis teisus, Moira, — įsikišo Glena.

— Man ir nereikės. Larkinai, gal malonėtum?

Nuėjęs Larkinas plačiu mostu atidarė duris į plačią už jų esančią terasą. Eidama slenksčio link Moira įstatė strėlę į lanką.

— Manau, ąžuolas tiks.

Kartu su kitais Kianas priėjo prie jos.

— Ne per toliausiai.

— Ji nešaus į tą artimiausią, — pasakė rodydamas Larkinas. — Šaus į aną, į dešinę nuo arklidžių.

— Į žemiausią šaką.

— Tai kad jos beveik nesimato, — pastebėjo Glena.

— Tu ją matai? — pasiteiravo Moira Kiano.

— Puikiai.

Ji pakėlė lanką, nusitaikė, atsiduso. Ir paleido strėlę.

Glena išgirdo zvimbimą, tada tylų trinktelėjimą, strėlei pataikius į taikinį.

— Oho, turim nuosavą Robiną Hudą*.

— Puikus šūvis, — šiek tiek švelniau pagyrė Kianas ir nuėjo. Sujudimą jis pajuto dar prieš pasigirdus griežtam jo brolio balsui.

Kai atsisuko, pamatė Moirą jau pasirengusią kitam šūviui ir nusitaikiusią į jį.

Pajuto, kad Kingas pasirengęs pulti, ir rankos mostu jį sustabdė.

* Robinas Hudas — anglų folkloro herojus, plėšęs turtuolius, kad pamaitintų vargšus, kovojęs su neteisybe ir tironija.

— Tik žiūrėk, pataikyk į širdį, — patarė jis Moirai. — Kitaip tik suerzinsi mane. Leisk jai, — metė jis Hoitui. — Tegul sprendžia pati.

Lankas virptelėjo ir Moira jį nuleido. Taip pat ir akis.

— Man reikia pamiegoti. Atsiprašau. Man tiesiog reikia pamiegoti.

— Tai žinoma. — Glena paėmė iš jos lanką ir padėjo šalin. — Nuvesiu tave žemyn ir padėsiu įsikurti, — vesdama Moirą iš kambario Glena metė žvilgsnį į Kianą, kuris buvo neką mažiau aštresnis už strėlę.

— Atsiprašau, — pakartojo Moira. — Man taip gėda.

— Nėra čia ko gėdytis. Tu pervargusi ir persidirbusi. Kaip ir mes visi. Peržengtos visos ribos. O dar tik pati pradžia. Mums visiems reikėtų bent kelias valandas numigti.

— O jie? Ar jie miega?

Glena suprato, ko ji klausia. Apie vampyrus. Kianą.

— Atrodo, kad taip.

— Norėčiau, kad greičiau išaušty rytas ir patekėty saulė. Jai patekėjus jie šliaužia į savo urvus. Nebeturiu jėgų net galvoti.

— Ir nereikia. Eikš, padėsiu tau nusirengti.

— Atrodo, miške pamečiau savo daiktus. Neturiu naktinių marškinių.

— Pasirūpinsime tuo rytoj. Gali miegoti ir nuoga. Ar nori, kad šiek tiek pabūčiau su tavim?

— Ne. Ačiū, nereikia. — Jos akyse susikaupė ašaros ir jai vos pavyko jas numaldyti. — Elgiuosi kaip vaikas.

— Visai ne. Tiesiog esi pavargusi. Rytą jausiesi geriau. Labos nakties.

Glena dar ketino grįžti pas kitus, bet pasuko tiesiai į savo kambarį. Jai nė velnio nerūpėjo, ar vyrai nepagalvos, kad ji išsisukinėja. Jai reikėjo poilsio.

Ją vijosi sapnai, vampyrės urvo tuneliais, kur jos smegenis ir širdį it peiliais skrodė kankinamų aukų riksmai. Kad ir kur sukdavo, ji patek-

davo į labirintą, kiekvieną kartą įpuldavo į tamsias žiotis primenančias kiaurymes, tik ir tesitaikančias ją praryti, visur ją persekiojo riksmai.

Tačiau už visus tuos riksmus kur kas baisesnis buvo juokas.

Sapnai vijo ją uolingu verdančios jūros krantu, o juodą jūrą ir juodą dangų kapojo raudoni žaibai. Ją blaškė vėjas, o uolos prasiskverbdavo iš žemės, žalodamos rankas ir kojas, kol jos visiškai pasruvo krauju.

Jie atginė ją į tankų mišką, kuriame galėjai užuosti kraują ir mirtį, kurio šešėliai buvo tokie tiršti, kad galėjai justi, kaip jie braukia per odą it šalti pirštai.

Ji girdėjo, kaip kažkas ją pasitinka vos girdimu sparnų plazdėjimu, gličiu gyvačių vinguriavimu, apgauliu į žemę įsikirtusių nagų čežėjimu.

Išgirdo kaukiant vilką, o tą kauksmą buvo persmelkęs alkis.

Jie buvo visur, kad ir kur ji eitų, o ji nieko neturėjo — tik bejėges rankas ir besidaužančią širdį. Ir vis tiek ji bėgo nieko nematydama, peršinčia gerkle rydama siaubo riksmą.

Ji išsiveržė iš miško ir atsidūrė ant skardžio virš siautulingos jūros. Apačioje ji išvydo bangas, besidaužančias į uolas, kurios kilo į viršų smailios tarsi skustuvai. Apimta siaubo ji bėgo ratu ir vėl atsidūrė virš urvo, kuriame tūnojo kažkas, bauginęs net ir mirtį.

Ją čaižė vėjo gūsiai, o juose ji pajuto galią — jo galią, kunkuliuojančią, tyrą burtininko galią. Ji veržėsi tos galios link, bandydama ją pasiekti. Tačiau ji slydo pro jos virpančius pirštus, palikdama ją vienui vieną.

Kai ji atsisuko, pamatė Lilitą karališkais raudonais apdarais švelnioje it aksomas tamsoje švytinčią nepaprastu grožiu. Jai iš šonų tupėjo po juodą vilką — abu buvo ištroškę žudyti. Lilita glostė jų nugaras žiedais išdabintomis rankomis.

Jai nusišypsojus Glena viduje pajuto neįveikiamą trauką, gilų pasibaisėtiną ilgesį.

— Šėtonas arba gelmė, — kvatodamasi Lilita pirštų spragtelėjimu įsakė vilkams nejudėti. — Dievai savo tarnams retai leidžia rinktis, ar ne? Aš bent jau turiu ką pasiūlyti.

— Tu mirtis.

— O ne. Aš — gyvenimas. Čia ir glūdi jų melas. Tai jie yra mirtis, mėsa ir kaulai, yrantys purve. Ką jie šiandien gali tau pasiūlyti? Septyniasdešimt penkerius, aštuoniasdešimt metų? Pernelyg mažai, pernelyg ribota.

— Priimsiu tai, kas man duota.

— Ir būsi kvailė. Man atrodo, tu protingesnė, praktiškesnė. Juk žinai, kad negali laimėti. Jau dabar esi pavargusi, jau dabar abejoji. Siūlau išeitį ir dar daugiau. Kur kas daugiau.

— Tapti tokia kaip tu? Medžioti ir žudyti? Siurbti kraują?

— Gerti kaip šampaną. O, pirmas kartas, kai jo ragauji... Pavydžiu tau to. Pirmasis kartas, kai paragauji, tas momentas, kai viskas išnyksta, lieka tik tamsa.

— Man labiau prie širdies saulė.

— Tokio gymio? — nerūpestingai nusijuokė Lilita. — Juk po valandos paplūdimyje jau skrundi kaip šoninė. Aš tau parodysiu, kas yra vėsa. Vėsi raminanti tamsa. Juk tai glūdi tavyje ir tik laukia prabudimo. Ar jauti?

Glena jautė tai, bet vis tiek papurtė galvą.

— Melagė. Jeigu prisidėsi prie manęs, Glena, tapsi mano favorite. Suteiksiu tau amžiną gyvenimą. Amžiną jaunystę ir grožį. Galią, kokios jie tau niekada negalės pasiūlyti. Valdysi savo pasaulį. Duosiu tau tavo pačios pasaulį.

— Kodėl turėtum?

— O kodėl ne? Juk turėsiu jų daugybę. Ir mielai pasimėgaučiau savęs vertos moters draugija. Juk vyrai mums tėra tik įrankiai. Jeigu jų reikia — juos pasiimi. Siūlau tau puikią dovaną.

— Siūlai man prakeikimą.

Lilita smagiai ir gundomai nusikvatojo.

— Dievai baugina savo vaikus kalbomis apie pragarą ir prakeikimą. Juk jie tiesiog bando jus varžyti. Paklausk Kiano, ar jis iškeistų savo gyvenimą, savo amžinybę, savo jaunystės grožį ir lankstų kūną į moralės grandines ir pinkles. Galiu tave užtikrinti — niekada. Eikš. Eime su manimi, ir suteiksiu tau neprilygstamą malonumą.

Kai ji žengė artyn, Glena pakėlė abi rankas, sutelkė visą sustingusio kraujo galią ir iš paskutiniųjų pabandė apibrėžti apsaugos ratą.

Lilita mostelėjo ranka. Meili jos akių mėlynė pradėjo raudonuoti.

— Nejau manai, kad mane sulaikys tokie menki kerai? Esu gėrusi burtininkų kraujo ir mitusi raganomis. Jie dabar manyje, ir tavo kelias ten. Ateik savo valia ir gausi gyvenimą. Priešinkis — ir tu mirsi.

Ji žengė dar arčiau, o kartu su ja pakilo ir vilkai.

Glena pajuto gaivališką trauką, kerinčią, nuostabią ir tamsią, persmelkiančią visą kūną. Atrodė, kad pulsuojantis kraujas atsiliepia į tą šauksmą. Amžinybė ir galia, grožis ir jaunystė. Viskas iš karto.

Reikėjo tik ištiesti ranką.

Lilitos akys triumfavo, degė raudoniu. Jai šypsantis blykčiojo iltys.

Ašaros riedėjo Glenos skruostais, kai ji apsisuko ir šoko jūros ir uolų link. Kai pasirinko mirtį.

Kai ji pašoko lovoje, jos galva tebeplyšo nuo riksmo. Bet rėkė ne ji. Tai buvo Lilitos įtūžio riksmas.

Kūkčiodama ir negalėdama atgauti kvapo Glena išsiropštė iš lovos, paskui save vilkdama antklodę. Ji bėgo virpėdama iš siaubo ir šalčio kalendama dantimis, ji skuodė koridoriais, lyg demonai būtų tebesiviję. Instinktas nuvedė į vienintelę vietą, kurioje ji jautėsi saugi.

Hoitas pašoko iš gilaus miego, pajutęs savo glėbyje nuogą raudančią moterį. Vos teįžiūrėjo ją blankioje priešaušrio šviesoje, bet atpažino jos kvapą ir formas.

— Kas? Kas atsitiko? — Jis pabandė ją atstumti ir pasiekti šalia lovos gulintį kalaviją. Tačiau ji įsitvėrė jo lyg gebenė, apsivijusi ąžuolą.

— Nepalik manęs, prašau. Apkabink mane. Maldauju, apkabink.

— Tu sušalusi į ledą. — Jis patraukė antklodę aukštyn, bandydamas ją kaip nors sušildyti ir nusiraminti pats. — Ar buvai lauke? Po galais. Bandei burti?

— Ne, ne, ne, — ji tik glaudėsi prie Hoito. — Ji buvo atėjusi. Ji buvo mano galvoje, mano sapne. Ne, ne sapne. Tai buvo iš tikrųjų. Tai turėjo būti iš tikrųjų.

— Liaukis. Tuoj pat liaukis, — jis stipriai suėmė ją už pečių. — Glena!

Ji atmetė atgal galvą trūksmingai kvėpuodama.

— Prašau, man taip šalta.

— Nurimk, nurimk. — Hoito balsas ir prisilietimai sušvelnėjo, kai pradėjo šluostyti ašaras jai nuo skruostų. Jis dar stipriau apgaubė ją antklode ir prisitraukė arčiau. — Tai tik sapnas, košmaras. Ir nieko daugiau.

— Visai ne. Pažvelk į mane, — ji užvertė galvą, kad jis matytų jos akis. — Tai nebuvo tik sapnas.

Tikrai ne, suprato jis.

— Papasakok man.

— Ji įsibrovė į mano mintis. O gal... Gal ji išplėšė dalelę manęs. Kaip ir tada, kai tu sužeistas likai miške, o tavo ratą buvo apsupę vilkai. Viskas buvo lygiai taip pat tikra. Juk žinai, kad tai buvo tikra.

— Taip, tai buvo tikra.

— Aš bėgau, — pradėjo ji ir papasakojo jam viską.

— Ji bandė tave sugundyti. Dabar pagalvokime, kam jai to reikia? Nebent ji žino, kad tu stipri, žino, kad gali jai pakenkti.

— Aš miriau.

— Tu nemirei, tikrai ne. Tu čia. Tik sušalusi, — jis trynė jos rankas ir nugarą. Ar jam dar pavyks ją sušildyti? — Bet gyva ir saugi. Čia.

— Ji tokia graži. Kerinti. Manęs moterys netraukia, jei supranti, apie ką aš, bet ji mane traukė. Iš dalies net fiziškai. Geidžiau jos, net ir bijodama. Mintis apie tai, kad ji galėtų mane paliesti, paimti, tiesiog kaustė.

— Tai tik transas, ne daugiau. Tu jai nepasidavei. Neklausei jos ir nepatikėjai.

— Klausiausi jos, Hoitai. Ir kažkokia mano dalis ja tikėjo. Dalis manęs norėjo to, ką ji siūlė. Nepaprastai norėjo. Gyventi amžinai ir mėgautis visomis tomis galiomis. Pati sau maniau — o kodėl ne,

kodėl negalėčiau viso to turėti? O kai reikėjo atsisakyti — aš vos prisiverčiau tai padaryti. Atsisakyti buvo sunkiausia, ką man kada nors teko daryti.

— Bet tau pavyko.

— Šį kartą.

— Pavyks ir kitus kartus.

— Viskas vyko ant to paties skardžio. Jaučiau ten tavo buvimą. Jaučiau, kad esi netoliese, bet negalėjau tavęs pasiekti. Buvau viena, tokia vieniša, kaip niekada. Tada kritau ir tapau dar vienišesnė.

— Tu ne viena. Čia, — jis pabučiavo jai kaktą. — Tu juk ne viena, ar ne?

— Aš ne bailė, bet aš bijau. Ir ta tamsa... — Ji sudrebėjo ir apsižvalgė po kambarį. — Aš bijau tamsos.

Hoitas sutelkė mintis į žvakę prie lovos ir malkas židinyje, kad jos užsidegtų.

— Jau aušta. Žiūrėk. — Jis paėmė ją ant rankų ir išlipęs iš lovos prinešė prie lango. — Žiūrėk rytų pusėn. Saulė kyla.

Žemai danguje ji pamatė auksinę saulės pašvaistę. Šalčio kamuolys jos viduje pradėjo tirpti.

— Rytas, — sušnibždėjo ji, — jau beveik rytas.

— Tu laimėjai šią naktį, o ji pralaimėjo. Eime, tau reikia dar pamiegoti.

— Nenoriu likti viena.

— Neliksi.

Jis nunešė ją atgal į lovą ir prisitraukė prie savęs. Ji tebevirpėjo, todėl jis perbraukė ranka jai per kaktą. Ir švelniai pasiuntė miegą.

10 skyrius

Ji atsibudo saulei palietus veidą. Ji buvo viena.

Jis užpūtė žvakes, tačiau paliko rusenti ugnį židinyje. Kaip malo-

nu, pagalvojo Glena atsisėdusi, apsisupusi pečius antklode. Jis buvo tikrai mielas ir švelnus, suteikė paguodą ir saugumą, kurio jai taip reikėjo.

Tačiau ją vis tiek užplūdo gėdos banga. Atlėkė pas jį kaip koks vaikas, išsigandęs pabaisos spintoje. Kūkčiodama, drebėdama ir nieko nesusigaudydama. Jai nepavyko susivaldyti, todėl ir ieškojo kažko — jo — kad apsaugotų. Glena taip puikavosi savo drąsa ir nuovoka, o nesugebėjo atlaikyti pirmojo susidūrimo su Lilita.

Bestuburė, pagalvojo ji bjaurėdamasi, neparodė jokių ypatingų sugebėjimų. Baimė ir pagunda visiškai juos nuslopino. Dar blogiau, pagalvojo ji, — baimė ir pagunda sustingdė juos giliai viduje, kur jinai jų nebegalėjo pasiekti. Dabar, dienos šviesoje, ji puikiai matė, kokia kvaila pasirodė, kokia lengvabūdė. Nesugebėjo padaryti nieko, kad apsigintų, nei prieš tai, nei kai viskas vyko, nei po to. Tiesiog bėgo urvais, miškais, uolomis, nes jie to norėjo, o ji leido, kad siaubas užblokuotų viską, išskyrus žūtbūtinį norą sprukti.

Šios klaidos ji nebekartos.

Taip pat neketina sėdėti čia apgailestaudama dėl to, kas jau padaryta.

Ji atsikėlė, susisuko į antklodę ir iškišo galvą į koridorių. Apsidžiaugė pamačiusi, kad jame nieko nėra. Nenorėjo su niekuo kalbėtis, kol suims save į rankas.

Nusiprausė duše, apsirengė, rūpestingai pasidažė. Kad įgautų stiprybės, įsisegė gintaro auskarus. O paklojusi lovą po pagalve padėjo ametistą ir rozmarino. Išsirinkusi vieną iš savo žvakių pastatė ją prie lovos. Kai ruošis miegoti šią naktį, pašventins šią žvakę aliejumi, kad Lilita ir jos pakalikai negalėtų įsibrauti į sapnus.

Taip pat pasidarys kuolą ir iš ginklų sandėlio pasiims kalaviją. Daugiau nebebus beginklė ir pažeidžiama.

Prieš išeidama iš kambario ilgai žiūrėjo į save veidrodyje. Nusprendė, kad atrodo budri ir bet kam pasirengusi.

Ji bus stipri.

Pirmiausia nuėjo į virtuvę, nes manė, kad virtuvė — tai bet kurių namų širdis. Kažkas jau buvo išviręs kavos, ir atmetimo būdu ji nusprendė, kad tai padarė Kingas. Buvo įrodymų, kad kažkas jau

valgė. Ji užuodė šoninę. Tačiau aplinkui nesimatė nei gyvos dvasios, o kriauklėje — nešvarių indų.

Buvo malonu, kad kažkas, kas valgė — ar bent jau gamino valgį — viską sutvarkė. Jai nepatiko gyventi netvarkoje, tačiau pradėti rūpintis visais namų ūkio reikalais ji visai nenorėjo.

Iš kavinuko įsipylė kavos, pasigamino šio bei to pusryčiams. Tačiau dar nebuvo visiškai išsivadavusi iš sapno, todėl nesijautė jaukiai būdama viena.

Tada nuėjo į biblioteką, kurią laikė pagrindine arterija. Jai labai palengvėjo, nes čia ji pamatė Moirą.

Moira sėdėjo ant grindų priešais židinį apsivertusi knygomis. Ji sėdėjo susikūprinusi ties viena iš jų lyg studentė, kuri prieš egzaminą „kala" medžiagą. Dėvėjo rusvą palaidinę, rudas kelnes ir jojimo batus.

Ji pažvelgė į įėjusią Gleną ir droviai nusišypsojo.

— Labas rytas.

— Labas rytas. Studijuoji?

— Taip, — drovumas išblėso ir jos pilkos akys sužibo. — Ar čia nenuostabu? Namuose, pilyje, turime puikią biblioteką, bet šioji ją gerokai pranoksta.

Glena pritūpė ir pirštu pabarbeno sijos storumo knygą. Jos puošniame odiniame viršelyje buvo matyti tik vienas žodis.

VAMPYRAS.

— Mokaisi? — paklausė ji. — Tyrinėji priešą?

— Manau, kad naudinga žinoti viską, ką gali, apie viską, kas įmanoma. Ne visose knygose sutariama dėl visų klausimų, tačiau yra bendrų dalykų.

— Gali klausti Kiano. Manau, kad jis tau pasakytų viską, ką norėtum sužinoti.

— Man patinka skaityti.

Glena tik linktelėjo galva.

— Kur gavai drabužių?

— Šįryt išėjau pasivaikščioti ir radau savo daiktus.

— Viena?

— Buvo gana saugu, nes ėjau gerai matomais takais. Jie negali pasirodyti šviečiant saulei, — ji pažvelgė pro langą. — Iš tų, kurie mus puolė vakar, nieko nebeliko. Dingo net pelenai.

— Kur visi kiti?

— Hoitas dirba savo bokšte, o Kingas išvyko į miestą apsipirkti, kadangi jau mūsų taip padaugėjo. Dar nesu mačiusi tokio stambaus vyro. Jis gamino mums maistą ir išspaudė sulčių iš to vaisiaus — apelsino. Jos nuostabios. Kaip manai, ar grįždama į Pažadėtąją žemę galėčiau pasiimti keletą to apelsino sėklų?

— Kodėl ne. O kur kiti?

— Larkinas tikriausiai dar miega. Rytai jam tikra rykštė. O vampyras, sakyčiau, savo kambaryje. — Moira pirštu patrynė knygos viršelyje išvedžiotą žodį. — Ko jis prie mūsų šliejasi? Knygose neradau nieko, kas tai paaiškintų.

— Nemanau, kad knygos gali viską paaiškinti. Ar nori sužinoti dar ką nors?

— Ne, ačiū.

— Einu ką nors suvalgysiu, tada — dirbsiu. Kai Kingas grįš, vėl prasidės kankynė.

— Glena... Norėjau padėkoti tau už vakar vakarą. Buvau išvargusi ir nusiminusi. Jaučiuosi ne savo vietoje.

— Žinau, — Glena uždėjo ranką Moirai ant rankos. — Man atrodo, visi mes čia taip jaučiamės. Gal taip ir turi būti — išvilioti mus iš įprastinės aplinkos, surinkti draugėn, kad susigaudytume patys savyje, išsiaiškintume, ką sugebame kiekvienas atskirai ir visi kartu, kad galėtume įveikti tą padarą.

Ji pakilo.

— Kol dar ne laikas iškeliauti, turime priprasti prie šios vietos.

Ji paliko Moirą su knygomis ir grįžo į virtuvę. Susirado juodos duonos riekę ir storai aptepė ją sviestu. Kalorijos jai neberūpėjo. Kramsnojo ją, kopdama laiptais į bokštą.

Durys buvo uždarytos. Jau ketino belstis, bet prisiminė, kad čia ir jos darbo vieta, ne tik Hoito nuošali valda. Todėl padėjo duonos riekę ant kavos puodelio ir atidarė duris.

Nors dėvėjo melsvus marškinius, juodus džinsus ir batus rantytais padais, vis tiek atrodė kaip burtininkas. Ir ne tik dėl besiplaikstančių tankių juodų plaukų, pamanė ji, ar tų skvarbių mėlynų akių. Jame buvo galia, kuri jam tiko kur kas labiau už tuos skolintus drabužius.

Vos jam pažvelgus į ją, veidu nuvilnijo susierzinimas. Ji bandė suprasti, ar tai tiesiog įprotis — tas akimirkos susierzinimas, kai kažkas pertraukia ar trukdo. Tada susierzinimas dingo, ir ji pasijuto atidžiai stebima.

— Tai atsikėlei.

— Kaip matai.

Jis grįžo prie darbo ir iš kažkokios menzūrėlės pripylė į buteliuką portveino spalvos skysčio.

— Kingas išėjo pasirūpinti maistu.

— Girdėjau. Radau Moirą bibliotekoje. Atrodo, ji ketina perskaityti visas joje esančias knygas.

Viskas bus ne taip jau paprasta, suprato Glena, kai jis ir toliau dirbo tyloje. Geriau nekreipti į tai dėmesio.

— Ketinau atsiprašyti, kad prikėliau tave naktį, bet tai tebūtų mano pataikavimas. — Ji laukė jausdama, kaip širdis suplakė kartą ir kitą, kol jis pagaliau nukreipė nuo jos žvilgsnį. — Galėtum man pasakyti, kad dėl to nesijaudinčiau ir kad, aišku, viskas tvarkoje. Juk buvau išsigandusi ir nusiminusi.

— Taip ir buvo.

— Ir vis tiek tai būtų pataikavimas, mes abu tai suprantame. Todėl ir neatsiprašinėsiu. Tiesiog noriu tau padėkoti.

— Tai visai nesvarbu.

— Man svarbu, dėl kelių dalykų. Buvai šalia, kai man tavęs reikėjo, ir mane nuraminai. Padėjai man pasijusti saugiau. Parodei man saulę. — Ji padėjo puodelį ir žengė Hoito link. — Vidury nakties įšokau į tavo lovą. Visiškai nuoga. Jaučiausi pažeidžiama, buvau ištikta isterijos. Jaučiausi beginklė.

— Nemanau, kad tu beginklė.

— Tada taip jaučiausi. Daugiau tai nepasikartos. Būtum galėjęs tuo pasinaudoti. Abu tai žinom.

Kurį laiką abu tylėjo, tarytum tokiu būdu pripažinti tą paprastą tiesą būtų buvę lengviau negu žodžiais.

— Koks menkysta turėčiau būti, kad pasinaudočiau tavimi tokią akimirką? Pasinaudočiau tavo baime savo norams patenkinti?

— Būtum ne toks, koks esi dabar. Esu dėkinga tau tokiam, koks esi. — Apėjusi darbo stalą ji pasistiebė ir pabučiavo jį į abu skruostus. — Labai dėkinga. Padėjai man nurimti, Hoitai. Padėjai man užmigti. Palikai besikūrenantį židinį. Niekada to neužmiršiu.

— Dabar atrodai daug geriau.

— Taip. Ir jaučiuosi geriau. Buvau užklupta nepasirengusi, neleisiu, kad taip atsitiktų dar kartą. Nesiėmiau atsargumo priemonių, net pačių paprasčiausių, nes buvau pavargusi. — Ji prisiartino prie silpnos ugnies, kurią jis tebekūreno. — Buvau pernelyg nerūpestinga.

— Tikrai.

Ji atmetė galvą ir jam nusišypsojo.

— Ar geidei manęs?

Jis vėl ėmėsi darbo.

— Tai visai nesvarbu.

— Priimsiu tai kaip teigiamą atsakymą, ir pažadu, kad kai kitą kartą šoksiu į tavo lovą, nesielgsiu kaip isterikė.

— Kai kitą kartą įšoksi į mano lovą, nesudėsi bluosto.

Ji nusijuokė.

— Bent jau šiuo klausimu mes vienas kitą suprantam.

— Nepasakyčiau, kad tave suprantu, bet tai man netrukdo tavęs trokšti.

— Šis jausmas abipusis, abiem atžvilgiais. Bet man atrodo, kad pradedu tave suprasti.

— Ar atėjai čia dirbti, ar blaškyti manęs?

— Ir to, ir to. Kadangi su antruoju darbu susidorojau, tai dabar norėčiau sužinoti, prie ko čia darbuojies.

— Prie apsaugos.

Susidomėjusi ji priėjo arčiau.

— Čia jau daugiau mokslas negu burtai.

— Vienas kitam netrukdo, greičiau jau papildo.

— Sutinku. — Ji pauostė menzūrą. — Truputis šalavijo, — nusprendė ji, — ir gvazdikėlių. Ką naudoji kaip rišamąją medžiagą?

— Trintą agatą.

— Puikus sprendimas. Kokios apsaugos tau reikia?

— Nuo saulės. Kianui.

Ji bandė pagauti jo žvilgsnį, bet jis į jos žvilgsnį neatsakė.

— Suprantu.

— Išeidami laukan naktį rizikuojame būti užpulti. O jis mirs, jeigu jį apšvies saulė. Bet jeigu jis turės kokią nors apsaugos priemonę, galėsime dirbti ir mokytis kur kas veiksmingiau. Jeigu jis turės tokią priemonę, galėsim medžioti juos ir dieną.

Kurį laiką ji tylėjo. Taip, ji tikrai pradėjo jį suprasti. Jis buvo puikus vyras, keliantis sau labai aukštus reikalavimus. Todėl galėjo sau leisti būti nekantrus, irzlus ir net despotiškas.

Bet jis labai mylėjo savo brolį.

— Manai, jam trūksta saulės?

Hoitas atsiduso.

— O tau netrūktų?

Ji palietė jo ranką. Puikus vyras, pagalvojo ji vėl. Labai geras žmogus, neužmirštantis ir savo brolio.

— Ar galiu kuo nors padėti?

— Atrodo, aš pradedu tave suprasti.

— Tikrai?

— Tu geros širdies, — tarė jis žiūrėdamas į ją. — Geros širdies ir guvaus proto. Tam sunku atsispirti.

Ji paėmė iš jo buteliuką ir padėjo šalin.

— Pabučiuok mane. Juk abu to norime, todėl taip sunku dirbti. Pabučiuok mane, Hoitai, ir abu nurimsime.

— Bučiavimasis padės mums nurimti?

Kokią akimirką iš jo balso jai atrodė, kad jis tuoj nusijuoks.

— Jei nepabandysime, tai ir nesužinosime, — ji uždėjo rankas jam ant pečių ir pirštais pakedeno plaukus. — Bet žinau tik tiek, kad šią minutę daugiau apie nieką negaliu galvoti. Todėl būk toks malonus — tiesiog pabučiuok mane.

— Gerai, būsiu malonus.

Jos lūpos buvo švelnios, savo lūpomis jis galėjo jausti jų skleidžiamą šilumą. Jis švelniai ją apkabino ir ragavo jos taip, kaip to trošKo praeitą naktį. Perbraukė ranka jai per plaukus ir per visą nugarą, jausdamas, kaip jos skonis ir kvapas susilieja su jo pojūčiais.

Viduje kažkas atsivėrė ir jam labai palengvėjo.

Ji tyrinėjo pirštais jo stiprius skruostikaulius ir visiškai atsidavė akimirkai ir per jų kūnus sklindančioms nusiraminimo, malonumo ir aistros bangoms.

Kai jų lūpos atsiskyrė, ji akimirką skruostu prigludo prie jo skruosto.

— Jaučiuosi kur kas geriau, — pasakė ji. — O tu?

— Aš taip pat, — jis atsitraukė ir pakėlė jos ranką sau prie lūpų. — Įtariu, kad netrukus man vėl reikės nusiraminimo. Darbo labui.

Ji patenkinta nusijuokė.

— Aš tavo paslaugoms.

Jie dirbo kartu ilgiau kaip valandą, bet kiekvieną kartą apšvietus stebuklingą gėrimą saulės spinduliais jis užvirdavo.

— Gal išbandykime kitokius burtažodžius? — pasiūlė Glena.

— Ne. Mums reikia jo kraujo, — jis pažvelgė į ją per menzūros viršų. — Gėrimui sukurti ir išbandyti.

— Paprašyk jo, — pamąsčiusi pasiūlė Glena.

Pasigirdo barbenimas į duris ir iš už jų pasirodė Kingas. Jis dėvėjo maskuojamąsias kelnes ir alyvuogių spalvos marškinėlius. Savo veltūnus jis surišo į storą, išsipūtusią uodegą. Ir atrodė, pamanė sau Glena, kaip tikrų tikriausias kareivis.

— Stebuklų laikas baigėsi. Visi laukan. Laikas pajudėti.

Jeigu praeitame gyvenime Kingas nemuštravo naujokų, tai jo karma tikrai prašoko vieną etapą. Prakaitas užliejo Glenai akis, kai puolė kaliausę, kurią Larkinas padarė iš šiaudų ir suvyniojo į audinį. Ji prisidengė dilbiu, kaip buvo išmokyta, tada suvarė baslį į šiaudus.

Tačiau kaliausė vis puolė ir puolė, skraidinama skriemulių sistemos, kurią surentė Kingas, ir galų gale pargriovė ją ant žemės.

— Tu žuvai, — pranešė jis.

— Nesąmonė. Aš jį persmeigiau.

— Nepataikei į širdį, Rude. — Jis stovėjo virš jos, didžiulis ir negailestingas. — Ką tu sau manai, kiek galimybių turėsi? Jei nesusitvarkai su vienu vieninteliu, kurį matai tiesiai prieš nosį, tai ką darysi su kitais trimis, puolančiais tave iš už nugaros?

— Gerai, tu teisus. — Ji atsistojo ir nusibraukė nuo drabužių nešvarumus. — Pakartokime.

— Čia tai charakteris.

Ji vis bandė ir bandė, kol pradėjo nekęsti kaliausės taip, kaip dešimtoje klasėje nekentė istorijos mokytojo. Kupina pasipiktinimo ji apsisuko, abiem rankom stvėrė kalaviją ir sutaršė kaliausę į skutelius.

Kai baigė, aplinkui nesigirdėjo nei garso, tik jos sunkus kvėpavimas ir tvardomas Larkino juokas.

— Na ką, — Kingas pirštais trynėsi smakrą, — atrodo, nelaimėlis pagaliau atidavė galus. Larkinai, gal sumeistrautum mums kitą? Norėčiau tavęs kai ko paklausti, Rude.

— Labai prašom.

— Kaip tu čia nesudorojai tos baidyklės burtais?

— Burtams reikia susitelkimo. Manau, kad kovodama galėčiau jais šiek tiek pasinaudoti, gal ir pavyktų. Bet dabar aš tik žiūriu, kaip suvaldyti kalaviją ar baslį, nes esu nepratusi kautis nei vienu, nei kitu. Jei nesutelkčiau dėmesio, tiesiog paleisčiau ginklą ir jis nulėktų sau, nepataikydamas į taikinį. Dar turiu prie to padirbėti.

Ji apsižvalgė, norėdama įsitikinti, kad kur nors šalia nėra Hoito.

— Parastai man reikia visokių priemonių, giesmių, ritualų. Bet galiu ir taip. — Ji atgniaužė delną, susikaupė ir išleido ugnies kamuolį.

Apimtas smalsumo Kingas bakstelėjo tą kamuolį pirštu. Nudegęs pirštą greitai atitraukė ir įsikišo į burną.

— Čia tik fokusas.

— Ugnis yra viena iš stichijų, kaip oras, žemė ir vanduo. Pasinaudojus ja per mūšį ir nukreipus į priešus, vietoj jų arba kartu su jais galime nukentėti ir mes patys.

Kingas stebėjo blykčiojantį kamuolį savo skirtingų spalvų akimis.

— Tas pats, kaip taikytis šautuvu, jeigu nemoki šaudyti. Niekada nežinai, ką kliudys kulka. Viskas gali baigtis tuo, kad pataikysi pats sau į koją.

— Panašiai, — ji pradangino ugnį. — Bet gerai, kai pasilieki ką nors atsargai.

— Klausyk, Rude, eik pailsėk, kol ko nors nesužalojai.

— Nesiginčysiu. — Ji nubėgo į namą, ketindama išgerti kokius keturis litrus vandens ir pasigaminti ko nors užkąsti. Skubėdama vos neatsitrenkė į Kianą. — Nežinojau, kad jau esi atsikėlęs.

Jis laikėsi atokiai nuo saulės, kuri skverbėsi pro langus, tačiau ji pastebėjo, kad jam puikiai matėsi viskas, kas dėjosi lauke.

— Ką manai? — paklausė ji. — Kaip mums sekasi?

— Jeigu jie pultų dabar, taptumėte lengvu užkandžiu kaip vištiena per iškylą.

— Žinau. Mes esame nerangūs, nesugebame susivienyti. Bet mes išmoksime.

— Privalot.

— Tik pažiūrėk, šiandien tu kupinas pritarimo ir palaikymo. Mes čia treniruojamės jau dvi valandas, o juk nei vienas anksčiau nesame to darę. Larkinas labiausiai primena karį, bet ir jis dar žalias.

Kianas vos teikėsi į ją pažvelgti.

— Tu vieną kartą apsispręsk, kitaip mirties neišvengsi.

Nuovargis, žinoma, bjaurus dalykas, pagalvojo ji, taip pat kaip prakaitas ir įtampa, bet su tuo ji galėjo susidoroti. Tačiau jo žodžiai ją stipriai užgavo.

— Jau ir taip sunku daryti tai, ką mes čia darome. Negana to, vienas iš mūsų visiškas tešlagalvis.

— Jeigu taip tu vadini praktiškai mąstantį žmogų...

— Velniop visa tai ir tave taip pat, — pykčiu kunkuliavo ji sukdamasi po virtuvę ir mesdama į krepšį vaisių, duonos ir vandens. Ir ištempė krepšį lauk, nekreipdama į Kianą dėmesio.

Lauke ji pastatė krepšį ant stalo, kurį Kingas išnešė ginklams susidėti.

— Maistas! — Larkinas metėsi stalo link, lyg būtų mirtinai išbadėjęs. — Tegul būna palaiminta Glena, bučiuoju rankeles. Aš čia baigiu išsekti.

— Tikrai, juk praėjo net dvi valandos, kai pastarąjį kartą prisikimšai pilvą, — įsiterpė Moira.

— Likimo valdovas nemano, kad mes pakankamai stengiamės, jis palygino mus su vištiena vampyrų iškyloje. — Glena paėmė obuolį ir atsikando. — Gal, sakau, parodykime jam, kad jis klysta?

Ji atsikando dar kąsnelį, tada pasisuko naujos kaliausės link. Tada susikaupė ir sviedė obuolį. Jis skriejo iškamšos link ir ją pasiekęs virto basliu, kuris perskrodė audinį ir šiaudus.

— Tiesiog puiku, — iškvėpė Moira. — Nuostabu.

— Kartais pyktis suteikia burtams galios.

Tačiau baslys išslydo lauk ir kaip obuolys nuriedėjo žemėn. Ji žvilgtelėjo į Hoitą.

— Šį bei tą dar reikia tobulinti.

— Mums reikia kažko, kas suvienytų, laikytų mus drauge, — kalbėjo ji vėliau Hoitui. Ji sėdėjo bokšte, trindama balzamu įbrėžimus, o jis sklaidė burtų knygos lapus. — Paprastai komandos nariai dėvi vienodas uniformas arba dainuoja kovos dainas.

— Dainas? Tai dar reikės ir dainuoti? Gal dar susiraskime kokį arfininką?

Ji seniai pastebėjo, kad broliai ne tik labai panašūs išoriškai, bet ir vienodai kandūs.

— Kažko reikia. Tik pažiūrėk, net dabar — tu ir aš esame čia, Moira su Larkinu vėl kažkur. Kianas ir Kingas treniruočių salėje, bando sugalvoti, kaip čia dar mus pakankinus. Gal ir nieko blogo, kad komanda pasidalijusi į mažesnes grupeles, kurios kiekviena dirba savo darbus. Tik bėda ta, kad mes dar netapome viena komanda.

— Tai ką, išsitrauksime arfą ir pradėsime dainuoti? Mums reikia daug nuveikti, Glena.

— Tu nesupratai. — Ramiai, priminė ji sau. Jis šiandien dirbo taip pat sunkiai, kaip ir ji, ir yra toks pat pavargęs. — Aš kalbu apie simbolius. Mus vienija tas pats priešas, bet ne tas pats tikslas.

Nuėjusi prie lango išvydo, kaip pailgėjo šešėliai ir kaip žemai danguje kabo saulė.

— Greitai sutems, — pirštais ji ieškojo savo pakabuko. Ir tada jai šovė pati paprasčiausia, pati akivaizdžiausia mintis.

— Tu bandei sukurti apsaugą Kianui, nes jis negali pasirodyti dienos šviesoje. O kaip mes? Mes negalime rizikuoti eiti į lauką po saulėlydžio. Net būdami viduje žinome, kad ji gali čia ateiti ir įsiskverbti į mus. Argi mums nereikia apsaugos, Hoitai? Kas mus saugo nuo vampyrų?

— Šviesa.

— Taip, o koks simbolis? Kryžius. Turime pasidaryti kryžių ir juos užkerėti. Paversti juos ne tik apsaugos priemonėmis, bet ir ginklais, Hoitai.

Jis prisiminė tuos kryžius, kuriuos Morgana padovanojo jo šeimai. Ir vis tiek jo galios net ir kartu su Glenos galiomis neprilygo dievų galioms.

Vis dėlto...

— Sidabras, — sumurmėjo jis. — Geriausiai tiktų sidabras.

— Su raudonuoju jaspiu, kad saugotų naktį. Mums taip pat reikia česnako ir šalavijo. — Ji pradėjo raustis savo džiovintų žolių ir šaknelių skrynutėje. — Pradėsiu nuo stebuklingo gėrimo, — ji stvėrė vieną iš savo knygų ir pradėjo versti jos lapus. — Gal žinai, iš kur gauti sidabro?

— Taip.

Jis paliko ją ir nusileido į pirmąjį namo aukštą, į dabartinį valgomąjį. Baldai buvo nauji, bent jau jam jie atrodė nauji. Tamsaus sunkaus medžio stalai, kėdės aukštomis atkaltėmis ir puošniais raižiniais. Ant langų buvo užtrauktos tamsiai žalios užuolaidos, primenančios miško šešėlius, iš storo, sunkaus šilko.

Čia buvo paveikslų, vaizduojančių nakties miškus, laukymes ir skardžius. Net čia, pamanė jis, brolis vengė šviesos. O gal tiesiog jam patiko tamsa net ir paveiksluose?

Aukštose indaujose raižyto stiklo durimis puikavosi krištolas ir prabangus fajansas. Turtai, pamanė jis, turtingo ir statusą turinčio žmogaus, kuris jiems surinkti turėjo visą amžinybę.

Ar bent vienas iš šių daiktų Kianui ką nors reiškia? Kai turi tiek daug, ar gali ką nors reikšti kažkokie daiktai?

Ant didesniosios indaujos stovėjo dvi sidabro žvakidės, ir Hoitas spėliojo, ar jos, bent jos ką nors reiškė.

Kažkada jos priklausė jo motinai.

Jis pakėlė vieną jų ir išvydo savo motiną, aiškiai lyg ežero vandenyje, sėdinčią prie ratelio ir verpiančią, dainuojančią vieną iš senųjų dainų, kurias taip mėgo, ir koja mušančią į taktą.

Ji vilkėjo mėlyną suknelę ir šydą, jos veidas atrodė ramus ir jaunas, ją visą it švelnus šilkas dengė tylus pasitenkinimas. Jos kūnas buvo apsunkęs, nes ji laukėsi — jis tai suprato tik dabar. Ir laukėsi ne vieno — laukėsi jo ir Kiano.

O ant komodos po langu stovėjo šios dvi žvakidės.

Man jas dovanojo tėvas vestuvių dieną, ir iš visų gautų dovanų jas vertinu labiausiai. Kada nors viena iš jų atiteks tau, kita — Kianui. Taip ši dovana bus perduodama iš kartos į kartą, o ją dovanojęs žmogus atsimenamas kas kartą uždegus žvakę.

Jis pasiguodė tuo, kad jai atminti jam nereikia jokių žvakių. Tačiau žvakidė sunkiai svarino rankas, kai nešė ją aukštyn į bokštą.

Glena pažvelgė į jį virš katilo, kuriame maišė visokias žoles.

— O, puikiai tinka. Ir kokia graži. Bus gaila išlydyti. — Ji atsitraukė nuo darbo, kad geriau ją apžiūrėtų. — Sunki. Ir, atrodo, sena.

— Taip, ji labai sena.

Tada ji viską suprato, ir pajuto, kaip nudiegė širdį.

— Tavo šeimos?

Jis stengėsi, kad jo neišduotų nei veidas, nei balsas:

— Ji turėjo atitekti man, taip ir įvyko.

Ji jau norėjo sakyti, kad geriau surastų kokį kitą daiktą, kuris nebūtų jam toks reikšmingas. Tačiau nurijo žodžius. Jai atrodė, kad suprato, kas lėmė tokį jo pasirinkimą. Burtai reikalauja aukų.

— Tavo auka sustiprins kerus. Palauk, — nuo dešinės rankos didžiojo piršto ji nusimovė žiedą. — Jis priklausė mano senelei.

— Tai visai nebūtina.

— Asmeninė auka, tavo ir mano. Juk nemažai iš to tikimės. Man reikės šiek tiek laiko, kol surašysiu užkeikimą. Viskas, ką randu knygose, netinka, todėl reikės kai ką pakeisti.

Kai Larkinas atėjo pas juos, jie abu buvo įsigilinę į knygas. Jis apsižvalgė po kambarį, tačiau slenksčio neperžengė.

— Man liepė jus pakviesti. Saulė nusileido, prasidės vakarinė treniruotė.

— Pasakyk jam, kad ateisim, kai baigsim, — pasakė Glena. — Mes dar tik įpusėjome.

— Aš pasakysiu, bet nemanau, kad jam tai patiks. — Jis uždarė duris ir paliko juos.

— Jau sugalvojau. Nupiešiu, kaip jie, mano nuomone, turėtų atrodyti, ir mums abiem bus aiškiau. Kaip manai, Hoitai?

— Tai turi būti tyra, — tarė jis pats sau. — Užkerėta ne tik burtais, bet ir tikėjimu.

Daugiau nieko nesakiusi ji pradėjo piešti. Paprasta, pagalvojo ji, ir pagal papročius. Ji žvilgtelėjo ir pamatė jį sėdintį užmerktomis akimis. Kaupia galias, suprato ji, telkia mintis.

Pažvelgusi į jo rimtą veidą, ji suprato, kad gali visiškai juo pasikliauti. Glenai atrodė, kad pažįsta jį visą amžinybę, kaip ir jo balso skambesį, jo ritmą.

Bet jie dar taip trumpai kartu, o ir jiems likęs laikas tebuvo saujelė smiltelių smėlio laikrodyje.

Jeigu jie laimės — ne, kai laimės, jis grįš į savo laiką, savo gyvenimą, savo pasaulį. O ji — į savąjį. Bet gyvenimas nebebus toks kaip buvęs. Ir niekas niekada nebeužpildys tos tuštumos, kurią jis paliks.

— Hoitai.

Kai jis į ją pažvelgė, žvilgsnis buvo pasikeitęs. Gilesnis ir tamsesnis. Ji pastūmė jam piešinį.

— Ar taip bus gerai?

Jis pakėlė piešinį ir įdėmiai apžiūrėjo.

— Taip, bet šio to trūksta.

Jis paėmė iš jos pieštuką ir brūkštelėjo dar kelias linijas prie jos nupiešto keltiško kryžiaus ilgo pagrindo.

— Kas čia?

— Senieji airiški rašmenys.

— Žinau, kad čia airiški rašmenys. Bet kas čia parašyta?

— Šviesa.

Jis nusišypsojo ir linktelėjo galva.

— Tobula. O čia užkeikimas. Man regis, labai tinka.

Jis perskaitė užkeikimą, tada pažvelgė į ją.

— Eilės?

— Taip jau aš įpratusi. Apsiprask. Be to, man reikia rato. Jame geriau jaučiuosi.

Jis sutiko ir pakilo, kad kartu su ja nubrėžtų ratą. Savo peiliu ji pažymėjo naujas žvakes ir stebėjo, kaip jis jas uždega.

— Ugnį turime uždegti kartu, — jis ištiesė ranką jos rankos link.

Jos ranką iki pat širdies persmelkė galia. O vos per colį nuo grindų užsiplieskė liepsna, švari ir balta. Jis užkėlė katilą ant ugnies.

— Senas sidabre, sidabre skaistus, — jis įstatė žvakidę į katilą, — tegul ši liepsna tave išlydo.

— Iš šio burtininko bokšto, — tęsė Glena pridėdama jaspio ir žolių, — šia liepsna išlaisviname tavo galią, — ir įmetė savo senelės žiedą.

— Šaukiamės jūsų, dangaus ir jūros, oro ir žemės burtai. Mes, jūsų tarnai, prašome palaiminimo ir apsaugos šį išbandymų metą. Atsakome galva, širdimi ir rankomis už tai, kad išgintume iš žemės tamsą. Šaukiamės jūsų tris kartus po tris, kad apsaugotumėte tuos, kurie jums ištikimai tarnauja. Tegul šio kryžiaus šviesa perskrodžia naktį.

Jiems paskutinį kartą kartojant paskutinę eilutę pakilo sidabro dūmas, o baltos liepsnos, ant kurių katilas kūrenosi, šoktelėjo dar aukščiau.

Gleną užtvindė šviesa, apgaubė dūmai ir karštis, jos balsui kylant kartu su jo. Ji matė tik jo akis, prikaustytas prie jos akių.

Ji jautė, kaip kaista jos širdis ir kūnas, kaip tas jausmas vis stiprėja. Stipresnis, kur kas galingesnis už bet kokį kitą jausmą, kurį kada nors buvo jautusi. Šis jausmas sukunkuliavo joje, kai jis bėrė į katilą paskutines jaspio dulkes.

— Tegul kiekvienas sidabro kryžius tampa skydu. Tebūnie tavo valia.

Kambarį nutvieskė šviesos sprogimas, kurio garsas sudrebino sienas ir grindis. Katilas apsivertė, o skystas sidabras išsiliejo į ugnį.

Nuo sprogimo jėgos Glena vos neparpuolė ant grindų, tačiau ją sulaikė Hoito rankos. Greitai apsisukęs jis pridengė ją savo kūnu, kad apsaugotų nuo liepsnos pliūpsnių ir kaukiančio vėjo.

Hoitas pamatė, kaip prasivėrė durys. Kokią akimirką įkalintas tarpduryje stovėjo Kianas, paskendęs toje nepakeliamoje šviesoje. Paskui jis pradingo.

— Ne! Ne! — tempdamas Gleną kartu Hoitas žengė iš rato. Šviesa susitraukė, prarijo pati save ir dingo driokstelėjusi it griaustinis. Jam pasirodė, kad per jį apkurtinusį gaudimą jis išgirdo šūksnį.

Kianas kruvinas gulėjo ant grindų, pusiau nudegusiais, teberūkstančiais marškiniais.

Hoitas parklupo šalia jo, pirštais ieškodamas pulso, ir tik tada prisiminė, kad jokio pulso užčiuopti nepavyks.

— Dieve, o Dieve, ką aš padariau?

— Jis stipriai apdegė. Nuvilk jam marškinius, — Glenos balsas buvo ramus ir vėsus kaip vanduo. — Atsargiai.

— Kas čia vyksta? Kokia velniava čia užsiimat? — Kingas nustūmė Hoitą į šalį. — Tai šunsnukis. Kianai, dėl Dievo.

— Mes kaip tik baigėme kerėti, kai jis įėjo. Tada buvo tas šviesos sprogimas. Dėl to niekas nekaltas. Larkinai, — tęsė Glena, — padėk Kingui nunešti Kianą į jo kambarį. Aš tuoj ateisiu. Turiu kai ko, kas gali jam padėti.

— Jis nemirė, — ištarė Hoitas tyliai, stebėdamas brolį. — Tai ne mirtis.

— Tai ne mirtis, — pakartojo Glena. — Galiu jam padėti. Aš gera gydytoja. Tai viena iš mano stipriųjų pusių.

— Aš tau padėsiu, — prisiartinusi tarė Moira, pamačiusi, kaip Kingas ir Larkinas kelia Kianą, ji atsirėmė į sieną. — Aš taip pat šį tą sugebu.

— Gerai. Eik su jais. Aš pasiimsiu tai, ko reikia. Hoitai, galiu jam padėti.

— Ką mes padarėme? — Hoitas bejėgis spoksojo į savo rankas. Jos tebevirpėjo nuo kerų, jautėsi bejėgės ir nieko vertos. — Tai viršija viską, ką iki šiol esu padaręs.

— Aptarsime tai vėliau, — paėmusi už rankos ji ištempė jį iš kambario.

Grindyse buvo išdegintas tobulas baltas ratas. Jo viduryje spindėjo devyni sidabriniai kryžiai su raudono jaspio apskritimu ties sudūrimu.

— Devyni. Tris kartus po tris. Apmąstysime tai vėliau. Man regis, geriau juos kuriam laikui palikti čia. Nežinau — leisti jiems nusistovėti, ar ką.

Neklausydamas jos Hoitas peržengė ratą ir paėmė vieną kryžių.

— Jis vėsus.

— Puiku. Nuostabu. — Ji jau galvojo apie Kianą ir ką reikėtų su juo daryti. Pasiėmė savo skrynutę. — Turiu lipti žemyn, kad galėčiau jam padėti. Niekas dėl to nekaltas, Hoitai.

— Jau antras kartas. Antras kartas, kai aš jo vos nenužudžiau.

— Prie to ir aš prisidėjau. Eime drauge?

— Ne.

Jis bandė kažką sakyti, tada papurtė galvą ir išskubėjo.

Prašmatniame miegamajame ant plačios lovos nejudėdamas gulėjo vampyras. Jo veidas buvo lyg angelo. Keistas veidas, pamanė sau Moira. Ji išsiuntė vyrus atnešti šilto vandens ir tvarsčių, kad jie nesimaišytų po kojomis.

Dabar čia buvo tik ji ir vampyras, kuris gulėjo plačioje lovoje. Ramus it mirtis.

Jeigu uždėtų ranką jam ant krūtinės, nepajustų širdies dūžių. Jeigu prie jo lūpų pridėtų stiklą, jis neaprasotų nuo kvėpavimo. Jame niekas neatsispindėtų.

Ji skaitė apie tai ir dar apie daugelį kitų dalykų.

Bet jis išgelbėjo jai gyvybę ir ji jautėsi už tai skolinga.

Moira priėjo prie lovos ir paskutinėmis jai likusiomis galiomis pabandė vėsinti jo nudegusį kūną. Ji nuslopino sukilusį šleikštulį. Dar niekada nematė taip nusvilusio kūno. Kaip kas nors, gyvas ar negyvas, gali išgyventi taip sužalotas?

Staiga jis atsimerkė, blykstelėdamas veriančių akių mėlyne. Jo ranka suspaudė jos riešą.

— Ką čia darai?

— Tu sužeistas, — jai nepatiko, kad nepavyko nuslopinti virpulio balse, bet ji per daug bijojo būti viena su juo. — Nelaimingas atsitikimas. Laukiu Glenos. Mes tau padėsime. Tu tik nejudėk. — Ji iš karto pastebėjo, kad jį užliejo skausmas, ir jos baimė šiek tiek nuslūgo. — Gulėk ramiai. Galiu šiek tiek numalšinti skausmą.

— Ar tau nebūtų geriau, jei sudegčiau pragare?

— Nežinau. Žinau tik tiek, kad aš tavęs nenoriu ten pasiųsti. Ir vakar nebūčiau į tave šovusi. Man gėda, kad leidau tau manyti, kad galėčiau taip padaryti. Esu skolinga tau už savo gyvenimą.

— Tiesiog eik sau ir manysime, kad esame atsiskaitę.

— Ateina Glena. Ar šiek tiek lengviau?

Jis užsimerkė, o jo kūnas pradėjo virpėti.

— Man reikia kraujo.

— Bijau, kad savo kraujo tau neduosiu. Nesijaučiu tiek skolinga.

Jai pasirodė, kad jis vos pastebimai šyptelėjo.

— Ne tavo, nors galiu lažintis, kad būtų skanus, — jis sunkiai atsiduso užliejus skausmo bangai. — Toje spintelėje kitoje kambario pusėje. Juoda spintelė su sidabrine rankena. Man reikia kraujo, kad... Man tiesiog jo reikia.

Nuėjusi ji atidarė tą spintelę ir nurijo pasibjaurėjimą, pamačiusi permatomus paketėlius, pilnus tamsiai raudono skysčio.

— Nešk jį čia, mesk man ir gali bėgti, daryk, ką nori, bet man jo reikia tuoj pat.

Ji greitai atnešė jam paketėlį, stebėjo, kaip jis sunkiai atsisėdo ir bandė atplėšti jį apdegusiomis rankomis. Nieko nesakiusi ji atėmė iš jo paketėlį, pati jį atplėšė, išliedama šiek tiek kraujo.

— Atsiprašau, — ji sukaupė paskutines jėgas, tada apkabino jį viena ranka, o kita pridėjo gėrimą jam prie lūpų.

Gerdamas jis stebėjo ją, taip versdamas ją pačią žiūrėti jam į akis net nemirktelint.

Kai jis išgėrė viską iki paskutinio lašo, ji vėl jį paguldė ir nuėjo į vonią kokio nors skuduro, kad nuvalytų jam burną ir smakrą.

— Mažytė, bet narsi?

Jo balse ji išgirdo kandumą ir suprato, kad jo jėgos pamažu grįžta.

— Tu neturi pasirinkimo, nes esi, kas esi. Aš taip pat neturiu iš ko rinktis, nes esu, kas esu.

Ji atsitraukė į kambarį skubiai įžengus Glenai.

11 skyrius

— Ar nori ko nors nuo skausmo? — paklausė Glena, suvilgiusi ploną audinį balzamu.

— Ko tu turi?

— Šio bei to. — Audiniu ji atsargiai uždengė jam krūtinę. — Aš taip apgailestauju, Kianai. Mes užmiršom užsirakinti duris.

— Užrakintos durys nebūtų man sutrukdžiusios įeiti vidun, tik jau ne mano namuose. Po velniais, kitą kartą pasirūpinkit bent jau kokiu nors ženklu, kad būtų aišku, ką ten darot!

— Žinau, atsiprašau, žinau. Tau tuoj palengvės. Sakai, koks nors ženklas? — tęsė ji žemu, raminančiu balsu, besidarbuodama toliau. — Koks nors toks: „Degūs burtai. Laikykitės atokiai".

— Blogiau nuo to tikrai nebūtų. — Jis jautė, kad nudegė ne tik mėsa, bet ir kaulai, lyg ugnis būtų sprogusi ne tik išorėje, bet ir jame pačiame. — Kokią velniavą jūs ten darėt?

— Ėmėmės kai ko daugiau, negu kuris iš mūsų galėjome tikėtis. Moira, suvilgyk daugiau audinių. Kianai?

— Ko?

Ji įdėmiai pažvelgė į jį, laikydama rankas virš sunkiausių nudegimų. Jautė šilumą, bet negalėjo jos išleisti.

— Negalėsiu tau padėti, jeigu neleisi, — pasakė jam. — Jeigu nepasitikėsi manim ir neleisi tau padėti.

— Didelė kaina už šiokį tokį palengvėjimą po to, kai prisidėjai prie to, kas man atsitiko.

— Kam jai reikėtų tave skriausti? — paklausė Moira, tebetepdama balzamą ant audinio. — Tu jai reikalingas. Kaip ir mums visiems, ir visai nesvarbu, ar mums tai patinka, ar ne.

— Minutėlę, — paprašė Glena, — tik minutėlę. Noriu tau padėti. Privalai tuo patikėti. Patikėk manim. Pažvelk į mane, pažvelk man į akis. Štai taip, labai gerai.

Dabar ji pajuto užplūstantį karštį ir palengvėjimą, karštis ir palengvėjimas.

— Taip jau geriau. Juk geriau?

Jis pajuto, kad ji tikrai perima dalį deginimo, vos akimirką. Jis to neužmirš.

— Šiek tiek. Šiek tiek geriau. Ačiū.

Ji uždėjo daugiau audinių ir nusisuko prie savo skrynutės.

— Tiesiog pavalysiu įpjovimus ir nubrozdinimus. Tada duosiu tau kai ko, kas leis pailsėti.

— Man nereikia poilsio.

Ji vėl atsisuko ir prisėdo ant lovos krašto, ketindama pavalyti įpjovimus jo veide. Sutrikusi ji palietė pirštais jo skruostą ir pasuko jo galvą.

— Maniau, kad šie buvo giliausi.

— Buvo. Kai kurie dalykai gyja labai greitai.

— Tau gerai. Ar gerai matai?

Jis pažvelgė į ją savo mėlynomis deginančiomis akimis:

— Tave matau puikiai, Rude.

— Galėjo būti smegenų sukrėtimas. Ar tau taip gali būti? Man atrodo, gali, — tęsė ji, nelaukdama atsakymo. — Ar dar kur nors nudegei? — Ji pradėjo traukti nuo jo antklodę, tada metė į jį šelmišką žvilgsnį. — Ar jie ten tiesą kalba apie vampyrus?

Jis pratrūko juokais ir iš karto sudejavo iš skausmo.

— Mitas. Mes sudėti visiškai taip pat, kaip ir prieš pavertimą. Gali pažiūrėti pati, bet šita mano vieta visiškai sveika. Kur kas daugiau kliuvo krūtinei.

— Tiek to, nenoriu įžeist tavo kuklumo ir sugriaut savo iliuziją. — Tačiau kai ji paėmė jį už rankos, jo linksmumas kažkur išgaravo. — Maniau, kad tave nužudėm. Hoitas labai dėl to kenčia.

— O, ką tu sakai, jis kenčia? Tai gal jis norėtų pasikeisti su manim vietomis?

— Juk žinai, kad taip ir padarytų. Kad ir ką jam jaustum ar nejaustum, jis tave myli. Jis negali tiesiog nekreipti į tai dėmesio, be to, jis neturėjo viso to laiko, kurį turėjai tu, kad užmirštų, jog esate broliai.

— Mes nesam broliai nuo tos nakties, kai miriau.

— Visai ne. Meluoji pats sau, jeigu tuo tiki. — Ji atsistojo. — Šiuo metu daugiau nieko negaliu padaryti. Grįšiu po valandos ir pažiūrėsiu, kaip tu laikaisi.

Ji susirinko savo daiktus. Moira išslinko iš kambario kiek anksčiau ir laukė jos.

— Ar jis stipriai sužalotas?

— Nesu tikra.

— Turi būti. Tai galingas ginklas prieš juos. Galėtume juo pasinaudoti.

— Mes jo nesugebėjome suvaldyti. Ir nežinau, ar sugebėsime.

— Bet jeigu galėtumėte, — nenusileido Moira.

Glena atvėrė savo kambario duris ir įnešė skrynutę vidun. Ji dar nebuvo pasirengusi grįžti į bokštą.

— Galiu pasakyti tik tiek, kad ta jėga valdė mus. Ji buvo didi ir galinga. Pernelyg galinga, kad kuris nors iš mūsų galėtume ją suvaldyti. Negalėjome jos suvaldyti net ir kartu, o buvome taip suartėję, kaip dar su niekuo niekada nesu suartėjusi. Jaučiausi lyg būčiau saulės viduje.

— Saulė labai stiprus ginklas.

— Jeigu nesugebi valdyti kalavijo, gali vienodai sėkmingai nusikirsti tiek savo ranką, tiek nukirsti ją kitam.

— Matau, kad mokaisi.

Glena atsisėdo ant lovos ir ištiesė ranką.

— Aš vis dar drebu, — ištarė ji stebėdama drebančią ranką. — Net neįsivaizdavau, kad viskas viduje gali lygiai taip pat drebėti.

— O aš dar tave kamuoju. Atleisk. Atrodei tokia tvirta ir rami, kai gydei tą vampyrą.

— Jo vardas Kianas. Priprask jį taip vadinti.

Moira atmetė galvą lyg būtų gavusi antausį, o akys nuo griežto Glenos tono net išsiplėtė.

— Labai apgailestauju dėl tavo mamos, man labai pikta ir gaila dėl jos, bet ne jis ją nužudė. Jeigu ją būtų nužudęs mėlynakis blondinas, ar pradėtum nekęsti visų sutiktų mėlynakių blondinų?

— Nėra čia ko net lyginti.

— Visai palyginami dalykai, ypač mūsų situacijoje.

Moiros veide sustingo tikrų tikriausias užsispyrimas.

— Maitinau jį krauju ir padariau viską, ką galėjau, kad jam palengvėtų. Padėjau tau gydyti jo nudegimus. Manau, kad to pakanka.

— Ne. Palauk, — tarė Glena jau apsisukusiai išeiti Moirai. — Aš sukrėsta ir man stinga kantrybės. Palauk šiek tiek. Jeigu prieš tai ir atrodžiau rami, tai tik dėl to, kad tokio jau esu būdo — pirmiausia susidoroju su krize, tada pratrūkstu. Ne pati stipriausioji mano savybė. Bet dėl to, ką sakiau, nekeičiu nuomonės, Moira. Kaip ir dėl to, ką tu pasakei. Mums jo reikia. Todėl turėsi pradėti žiūrėti į jį kaip į asmenį, ne kaip daiktą, ir atitinkamai elgtis.

— Jie suplėšė ją į gabalus. — Subyrėjus nepaklusnumo, kuriuo ji bandė gintis, sienai Moiros akis užplūdo abejingumas. — Aišku, jo ten nebuvo, jis tame nedalyvavo. Jis pakėlė savo kalaviją vardan manęs. Žinau tai, bet negaliu to pajusti, — ji priglaudė ranką prie krūtinės. — Negaliu to pajusti. Neturėjau laiko net gedėti. Apraudoti savo motinos. Visas sielvartas ir visas pyktis prasiveržia dabar, kai aš čia. Visas tas kraujas ir mintys. Visai nenoriu tos naštos. Būti toli nuo

savo žmonių, nuo visko, ką pažįstu. Kodėl mes čia? Kodėl ant mūsų užkrauta ši našta? Kodėl niekas neduoda jokių atsakymų?

— Tai, žinoma, ne atsakymas, bet aš nežinau. Labai, labai užjaučiu tave dėl tavo mamos, Moira. Bet tu ne viena sielvartaujanti ir įniršusi. Ne tau vienai kyla klausimų, ne tu viena trokšti susigrąžinti tą gyvenimą, kurį turėjai.

— Vieną gražią dieną tu jį susigrąžinsi. Aš — niekada. — Ji atidarė duris ir išbėgo.

— Puiku. Tiesiog puiku, — ištarė Glena, susiėmusi galvą rankomis.

Savo kambaryje Hoitas suguldė kryžius ant balto lininio audeklo. Jie buvo vėsūs, ir nors metalas atrodė kažkoks blausus, jo spindesys buvo pakankamai ryškus, kad žilpintų akis.

Jis paėmė Glenos katilą. Šis buvo susvilęs iki juodumo. Hoitas abejojo, kad tą katilą dar kada nors bus galima naudoti. Iš žvakių, kurias ji pažymėjo ir degino, dabar buvo likę tik vaško klanai ant grindų. Juos reikės išvalyti. Teks švarinti visą kambarį prieš vėl jame buriant.

Ratas buvo įsiėdęs į grindis it plonas baltas žiedas. Už durų grindys ir sienos buvo išteptos jo brolio krauju.

Auka, pagalvojo jis. Už galią visada tenka mokėti. Jo motinos dovanotų žvakidžių ir Glenos senelės žiedo nepakako.

Šviesa buvo tokia intensyvi ir ryški, ir tokia nepakenčiamai deginanti. Tačiau jo odos ji nenudegino. Jis pakėlė ranką ir apžiūrėjo. Jokių žymių. Vis dar dreba, reikia tai pripažinti, bet jokių nudegimų.

Šviesa pripildė jį visą, tiesiog prarijo. Ji leido jam taip glaudžiai susilieti su Glena, lyg jie būtų tapę vienu asmeniu, viena galia.

Ir ta galia buvo svaiginanti ir neįtikima.

Ji lyg dievų rūstybė išsiveržė lauk ir puolė jo brolį. Pakirto jo kitą pusę, kol jis bandė suvaldyti šviesą.

Dabar jis jautėsi visiškai tuščias ir išsekęs. Jame likusi galia slėgė it švinas, sunkus ir šaltas, dar labiau sunkinamas kaltės.

Dabar jau nieko nebegalima padaryti, telieka tik susitvarkyti

kambarį. Jis ėmėsi darbų, kad nusiramintų, atlikdamas paprasčiausius dalykus. Kai į kambarį įsiveržė Kingas, jis ramiai ir nesigindamas pasitiko smūgį, kurį matė artėjant prie veido.

Kokią akimirką dar pagalvojo, kad tai tas pats, kaip būti parblokštam tarano, paleisto į sieną, ir, lyg būtų visai be kaulų, susmuko ant grindų.

— Kelkis. Kelkis, šunsnuki!

Hoitas išspjovė kraują. Akyse jam dvejinosi ir virš savęs jis matė kelis juodaodžius milžinus suspaustais milžiniškais kumščiais. Remdamasis ranka į grindis jis šiaip taip atsistojo.

Taranas smogė vėl. Šį kartą akis užliejo raudonis, tada viskas pajuodo ir galiausiai paskendo pykinančioje pilkumoje. Jis vos begirdėjo Kingo balsą, bet iš paskutiniųjų stengėsi vykdyti jo komandą stotis vėl.

Tada pilkumoje blykstelėjo spalvos, o ledinį skausmą perskrodė karščio srovė.

Staiga į bokštą įsiveržė Glena. Net nemėgindama pastumti Kingo ji įniršusi alkūne tvojo jam į pilvą, o tada visu kūnu griuvo ant Hoito, kad jį pridengtų.

— Liaukis! Palik jį ramybėje, kvailas šunsnuki. Hoitai, tavo veidas...

— Pasitrauk, — vos ne vos ištarė jis, o kai remdamasis į ją bandė atsistoti, jam rodės, kad pilve viskas apsivertė.

— Na, čionai, smok bent kartą. Pirmyn, — Kingas išskėtė rankas, tada paplekšnojo sau per smakrą. — Vienas smūgis tavo. Po velnių, nors ir du, tu, apgailėtinas šunsnuki. Kianui tu nedavei nei tiek.

— Tada jis žuvęs. Pasitrauk, — atstūmė jis Gleną. — Pirmyn, — tarė jis Kingui, — užbaik šitą reikalą.

Nors Kingo kumščiai ir neatsileido, vieną sekundės dalį jie nusviro. Hoitas vos laikėsi ant kojų, iš nosies ir burnos jam sruvo kraujas. Viena akis jau buvo visiškai užtinusi. O jis čia stovi ir svyruoja, laukdamas kito smūgio.

— Tu gal puskvailis ar nuo grandinės nutrūkai?

— Nei šioks, nei toks, — metė jam Glena. — Jis mano, kad nu-

žudė savo brolį, todėl ir leidžiasi čia mirtinai užtalžomas, nes kaltina save taip pat, kaip tu kaltini jį. Ir jūs abu neteisūs. Kianas nežuvo. Hoitai, jam viskas bus gerai. Jis ilsisi, tiesiog ilsisi.

— Nežuvo?

— Nepasinaudojai proga, tai antros galimybės negausi.

— Dėl Dievo! — puolė prie Kingo Glena. — Niekas čia nieko nenorėjo nužudyti.

— Pasitrauk, Rude, — Kingas pirštu bedė jos pusėn, — visai nenorėčiau tavęs sužeisti.

— Kodėl ne? Aš atsakinga tiek pat, kiek ir jis. Mes dirbom kartu. Darėm tai, dėl ko čia ir atvykom, po galais. Paprasčiausiai Kianas įėjo netinkamu laiku, kad ir kaip tragiškai tai baigėsi. Jeigu Hoitas galėtų ir norėtų tyčia taip sužaloti Kianą, ar manai, kad dar čia stovėtum? Jis tave sukapotų į gabalus vien minties jėga, ir aš jam padėčiau.

Dvispalvės Kingo akys susiaurėjo, burną iškreipė šypsenėlė. Tačiau kumščiai neatsigniaužė.

— Tai ko lauki?

— Nes tai prieštarauja mūsų principams. Tu to nesuprasi. Net ir būdamas bukas kaip siena turėtum suprasti, kad Hoitas Kianui jaučia lygiai tokį patį prisirišimą ir ištikimybę, kaip ir tu. Ir jis tai jaučia nuo pat gimimo. Dabar dink iš čia. Tiesiog dink.

Kingas atgniaužė kumščius ir pasitrynė juos į kelnes.

— Gal aš ir klydau.

— Lyg nuo to kam nors lengviau.

— Einu, pažiūrėsiu, kaip laikosi Kianas. Ir jeigu man kas nors nepatiks, užbaigsiu šitą reikalą.

Nebekreipdama į jį dėmesio Glena nusisuko paremti Hoito.

— Štai taip, pabandyk atsisėsti.

— Gal paliktum mane ramybėj?

— Net nemanau.

Nieko nebesakęs Hoitas tiesiog susmuko ant grindų.

Glena pasidavė, susirado daugiau skudurų ir į dubenį iš ąsočio įpylė vandens.

— Atrodo, vakarą teks praleisti valant kraują.

Ji priklaupė šalia jo, sudrėkimo skudurėlį ir pradėjo atsargiai valyti kraują nuo jo veido.

— Aš apsirikau. Tu paprasčiausias kvailys — kvaila taip stovėti ir leistis talžomam. Kvaila jaustis kaltam. Ir, be to, bailu.

Jis dėbtelėjo į ją krauju pasruvusiomis, užtinusiomis akimis.

— Galvok, ką kalbi.

— Bailu, — pakartojo ji dygiai, bandydama užgniaužti besikaupiančias ašaras, — užsidarius čia mėgautis kalte, vietoj to, užuot atėjus mums padėti. Užuot pasidomėjus, kaip jaučiasi tavo brolis. Gal tada sužinotum, kad jam neką blogiau už tave.

— Aš nenusiteikęs klausytis tavo dygių žodžių ir man visai nereikia, kad čia apie mane tupinėtum, — jis nustūmė jos rankas.

— Puiku. Labai gerai, — ji metė skudurėlį į dubenį, kad net vanduo ištiško ant grindų. — Tuomet pats savimi rūpinkis. Aš pavargau nuo jūsų visų — prislėgtų, paskendusių savigailoje, niekam tikusių. Jei tau įdomi mano nuomonė, tai tavo Morgana visiškai apsišovė surinkusi tokią netikėlių bandą.

— Prislėgti, paskendę savigailoje, niekam tikę... Tu nepaminėjai savo vaidmens visame šiame spektaklyje — furija.

Ji nuleido galvą.

— Pasenęs ir nieko nesakantis žodis. Mūsų pasaulyje sakytume tiesiog „kalė".

— Tavo pasaulis — kaip nori, taip ir vadinkis.

— Visiškai teisingai. Kol čia voliojies, galėtum pagalvot ir apie tai, kad šįvakar čia mums pavyko padaryti kažką nepaprasta, — mostelėjo ji ranka kryžių link. — Kažką, ko man dar niekada neteko patirti. Ir apie tai, kad kažkokiu būdu mums vis tiek reikia suvienyti šią juokingą kompaniją. O mes visi čia inkščiam kiekvienas savam kampe. Ir visi burtai, ir tas momentas tampa beprasmiai.

Įpykusi ji išlėkė lauk, vos nepargriaudama aukštyn laiptais skuodžiančio Larkino.

— Kianas jau keliasi. Jam atrodo, kad mes sugaišom pernelyg daug laiko, todėl šįvakar treniruosimės valanda ilgiau.

— Tegul pabučiuoja man į subinę.

Larkinas sumirksėjo ir ištiesęs kaklą per laiptų linkį stebėjo, kaip ji bėga žemyn.

— Visai nebloga ta subinė, — ištarė labai tyliai.

Tada dirstelėjo į bokšto kambarį ir išvydo ant grindų sėdintį visą kruviną Hoitą.

— Švenčiausioji Dievo motina, ar čia jos darbas?

Hoitas piktai pažvelgė į jį ir suprato, kad jo bausmė šį vakarą dar nesibaigė.

— Ne. Po galais, nejau manai, kad mane galėtų sumušti moteris?

— Man ji atrodo sunkiai įveikiama.

Ir nors jam nepatiko sukinėtis ten, kur buvo buriama, jis negalėjo palikti čia tysančio Hoito. Todėl Larkinas priėjo prie jo ir pritūpė.

— Tai ką, nieko gero? Įsitaisei porą mėlynių po akimis?

— Nesąmonė. Geriau padėk man atsistoti.

Larkinas neprieštaraudamas padėjo jam atsistoti ir pasiūlė savo petį atsiremti.

— Nei velnio nesuprantu, kas čia darosi, bet Glena kažko siunta, o Moira neišeina iš savo kambario. Kianas atrodo lyg būtų užsitraukęs visų dievų nemalonę, bet vis tiek jau išsirito iš lovos ir aiškina, kad turim eiti treniruotis. Kingas atkimšo viskio butelį ir aš norėčiau prisidėti prie jo.

Hoitas atsargiai apsičiupinėjo skruostikaulį ir sudejavo skausmui iškreipus veidą.

— Gerai, kad bent nesulaužytas. Užuot skaičiusi paskaitą, galėjo ir kaip nors padėti.

— Žodžiai... Negailestingiausias moters ginklas. Į tave pažiūrėjęs sakyčiau, kad ir tau būtų ne pro šalį šlakelis viskio.

— Mielai. — Hoitas ranka atsirėmė į stalą, mintyse melsdamas, kad tik visiškai neprarastų pusiausvyros. — Jei pavyks, pasistenk surinkti juos visus į treniruotę, Larkinai. Aš netrukus ateisiu.

— Tai, matyt, teks pačiam savim pasirūpinti. Bet tiek jau to. Damas bandysiu paimti švelnumu ir žavesiu. Gal man pavyks jas įtikinti, o gal teks nešt kudašių.

*

Kudašiaus nešt niekur nereikėjo, bet ir didelio entuziazmo jos neparodė. Moira sukryžiavusi kojas sėdėjo ant stalo, nuleistomis, nuo ašarų užtinusiomis akimis. Glena stovėjo kampe ir paniurusi iš taurės gurkšnojo vyną. Kingas stovėjo kitame kampe, barškindamas ledais viskio stikle.

Kianas sėdėjo pirštais barbendamas krėslo porankį. Jis buvo išblyškęs it popierius, o tose vietose, kurių nepridengė laisvi balti marškiniai, buvo matyti pilkšvi nudegimai.

— Visai ne pro šalį būtų muzika, — pabandė nutraukti tylą Larkinas. — Kad ir ta, kurią groja, kai degina mirusiuosius ar panaši.

— Reikia padirbėti su forma ir judrumu, — Kianas apžvelgė visą kambarį. — Kol kas nepastebėjau, kad kas nors iš jūsų galėtų tuo pasigirti.

— Ko tu sieki taip užgauliai elgdamasis? — su nuovargiu balse paklausė Moira. — Kam tai gali būti naudinga? Tas žvanginimas kardais ir švaistymasis kumščiais? Dar niekada nesu mačiusi, kad kas būtų taip nudegęs, kaip nudegei tu, bet štai — praslinko kelios valandos, o tu vėl ėmeisi savo. Jeigu tavęs negali sutramdyti net tokie burtai, tai kas galėtų?

— Taip, suprantu, kad būtum kur kas laimingesnė, jei iš manęs būtų likusi pelenų sauja. Bet kažkodėl visai nesigailiu, kad taip tave nuvyliau.

— Ji visai ne tai norėjo pasakyti, — Glena susierzinusi ranka atmetė plaukus.

— Tu čia vertėjauji?

— Man nereikia, kad kas nors už mane kalbėtų, — atšovė Moira. — Ir tikrai nereikia, kad kiekvieną mielą dieną ir kiekvieną valandą kas nors man nurodinėtų, ką turiu daryti. Žinau, nuo ko jie žūsta. Skaičiau apie tai knygose.

— Tai tu skaitei knygose, tiesiog puiku, — Kianas mostelėjo ranka durų link. — Tai tada prašom — eik laukan ir sudorok kelis vampyrus.

— Ir tai būtų geriau, negu čia voliotis po grindis kaip kokiam cirke, — metė ji jam.

— Dėl to tai aš sutinku su Moira, — Larkinas uždėjo ranką ant savo durklo rankenos. — Turime juos medžioti, imtis puolimo. O net nieko nesam pastatę į sargybą ar siuntę į žvalgybą.

— Čia kitoks karas, brolyti.

Larkinas piktai žybtelėjo akimis.

— Aš tau ne brolytis, ir kiek man teko matyti, tai čia joks karas.

— Tu dar nežinai, su kuo susidūrei, — įsiterpė Glena.

— Nejau? Aš koviausi su jais, tris iš jų nudėjau savomis rankomis.

— Tik todėl, kad jie buvo jauni ir silpni. Dėl tavęs ji nesišvaistė geriausiais, — tarė pakildamas Kianas. Jis judėjo nevikriai, matėsi, kad tam jam reikia pastangų. — Be to, tau pasisekė, kad turėjai kas tau pagelbėjo. Bet jeigu susidurtum su tokiu, kuris jau nemažai nugyveno ir šį bei tą sugeba, būtum jam tik mėsa.

— Susidoročiau ir pats.

— Tai pabandyk susidoroti su manim. Pulk mane.

— Tu sužeistas. Taip nesąžininga.

— Mes ne kokios mergiotės. Jeigu mane pargriausi, eisiu su tavim į lauką, — Kianas mostelėjo durų link. — Galėsim šiąnakt pamedžioti.

Larkino akyse šmėstelėjo susidomėjimas.

— Žodis?

— Žodis. O dabar pargriauk mane.

— Lengvai.

Larkinas staiga puolė, tada išsisuko, kad jo nepasiektų. Jis niūktelėjo, padarė apgaulingą judesį, vėl išsisuko. Tačiau Kianui užteko ištiesti ranką, kad nutvertų Larkiną už gerklės ir pakeltų jį į orą.

— Kaip tau šokis su vampyru? — iškošė jis ir nusviedė Larkiną per pusę kambario.

— Šunsnukis! — Moira pašokusi nuskuodė prie pusbrolio. — Tu jo vos nepasmaugei.

— Užtektų ir to „vos“.

— Ar to tikrai reikėjo? — Glena atsistojo ir priėjusi prie Larkino priglaudė delnus prie jo kaklo.

— Tas snarglius pats prisiprašė, — pastebėjo Kingas, o Glena nutvilkė jį žvilgsniu.

— Jūs abu tiek ir težinot, kaip ieškoti priekabių.

— Man viskas gerai, viskas tvarkoje, — Larkinas atsikrenkštė, kad atgautų kvapą. — Puikus manevras, — pasakė jis Kianui. — Net nepastebėjau, kad ketinai tai daryti.

— Ir kol nesugebėsi pastebėti — jokių medžioklių. — Kianas atsipalaidavo ir atsargiai atsisėdo į krėslą. — O dabar laikas imtis darbo.

— Dar šiek tiek palauk, — tarė Hoitas, įžengdamas į kambarį.

Kianas nesiteikė į jį net pažvelgti.

— Mes jau pakankamai ilgai laukėm.

— Tik truputį. Turiu kai ką pasakyti. Pirmiausia tau. Elgiausi nerūpestingai, bet lygiai taip pat ir tu. Turėjau užsklęsti duris, bet tau nederėjo eiti vidun.

— Dabar šis namas priklauso man. Jau daug amžių jis nebe tavo.

— Gal ir taip. Bet vien jau iš mandagumo ir atsargumo nederėtų veržtis į uždarytą kambarį, ypač kai ten buriama. Kianai, — jis palaukė, kol brolis pakėlė į jį akis. — Visai nenorėjau tavęs sužeisti. Čia tavo reikalas, tikėsi tuo ar ne, bet tikrai nenorėjau tavęs sužeisti.

— Nežinau, ar galėčiau pasakyti tą patį, — Kianas smakru parodė į Hoito veidą. — Ar čia nuo tų tavo burtų?

— Čia jų pasekmė.

— Atrodo, skausminga.

— Taip ir yra.

— Na ką, bent jau šiokia tokia pusiausvyra.

— Tai tik to mums ir pavyko pasiekti — sąskaitos ir skolos? — Hoitas atsisuko į visus kitus. — Ginčai ir apmaudas? Tu buvai teisi, — tarė jis Glenai. — Buvai teisi dėl daugelio dalykų, nors galiu prisiekti, kad kalbi tikrai per daug.

— Ką tu sakai?

— Mes nesame vieningi, kol taip bus, tol neturėsim jokios vilties. Galim treniruotis ir rengtis kiekvieną mums likusią dieną, kiekvieną valandą, ir vis tiek nelaimėsime, nes, kaip tu sakei, turime bendrą priešą, bet neturime bendro tikslo.

— Mūsų tikslas — juos nugalėti, — pertraukė jį Larkinas. — Juos įveikti, juos sunaikinti. Sunaikinti juos visus.

— Kodėl?

— Nes jie — demonai.

— Kaip ir jis, — Hoitas uždėjo ranką ant Kiano krėslo atlošo.

— Bet jis kaunasi drauge su mumis. Jis nekelia grėsmės Pažadėtajai žemei.

— Tau rūpi tik Pažadėtoji žemė, o tau, — tarė jis Moirai, — tik tavo motina. Kingas čia, su mumis, nes seka paskui Kianą, kaip ir aš. Kianai, kodėl tu čia?

— Nes paskui nieką neseku. Nei paskui tave, nei paskui ją.

— O kodėl tu čia, Glena?

— Aš čia dėl to, kad jeigu nekovosiu, nepabandysiu, galime prarasti viską, ką kiekvienas iš mūsų turime, kuo esame, ką žinome. Todėl, kad kažkas viduje verčia mane čia būti. Pirmiausia dėl to, kad gėriui reikia karių kautis su blogiu.

Čia tai bent moteris, pagalvojo jis, sugėdijo mus visus.

— Tai ir yra atsakymas. Jis gali būti tik toks, ir tik ji viena jį žinojo. Mūsų reikia. Labiau už narsą ar kerštą, ištikimybę ar išdidumą. Mes reikalingi. Ar galime stoti visi drauge ir įvykdyti šią misiją? Ne per tūkstantį metų ir ne su dar tūkstančiu karių. Mes šešiese, nes nuo mūsų prasideda viskas. Daugiau nebegalime elgtis taip, lyg būtume vieni kitiems svetimi.

Atsitraukęs nuo Kiano krėslo jis įkišo ranką į kišenę.

— Glena pasiūlė sukurti simbolį, kuris veiktų kaip apsauga ir bendro tikslo ženklas. Ir dėl to tikslo — vieningumo — burtai buvo tokie stiprūs kaip niekada. Pernelyg stiprūs, kad galėčiau suvaldyti, — tarė jis žvilgtelėjęs į Kianą. — Tikiu, kad jie gali mus apsaugoti, jeigu nepamiršime, kad skydui reikia kalavijo, ir jeigu visa tai naudosime bendram tikslui.

Jis išsitraukė kryžius, kurie sidabru žybtelėjo šviesoje. Žengė Kingo link ir ištiesė jam vieną kryžių.

— Ar nešiosi jį?

Kingas pastatė gėrimą į šalį, paėmė kryžių ir grandinėlę. Dėdamasis ją ant kaklo jis stebeilijosi į Hoitą.

— Galėtum ant akies užsidėti ledo.

— Man jo reikia ne tik ant akies. O tu? — ištiesė jis kryžių Moirai.

— Stengsiuos būti jo verta, — pasakė Moira. — Šįvakar elgiausi nekaip.

— Kaip ir mes visi, — tarė jai Hoitas. — Larkinai?

— Ne tik dėl Pažadėtosios žemės, — pasakė šis imdamas kryžių. — Daugiau ne.

— Ir tau, — Hoitas jau norėjo duoti kryžių Glenai, bet paskui priėjo arčiau ir žiūrėdamas jai į akis pats užkabino ant kaklo. — Šį vakarą mus visus sugėdinai.

— Stengsiuos tuo nepiktnaudžiauti. O čia tau, — ji paėmė paskutinį kryžių ir užkabino jam ant kaklo. Tada labai švelniai palietė lūpomis jo sumuštą skruostą.

Tada jis apsisuko ir žengė prie Kiano.

— Jei ketini klausti, ar aš jį nešiosiu, verčiau net neaušink burnos.

— Žinau, kad negali jo nešioti. Ir vis tiek prašau, kad stotum kartu su mumis, — jis ištiesė penkiakampės žvaigždės formos pakabutį, panašų į Glenos. — Šis akmuo viduryje — tai jaspis, kaip ir akmenys mūsų kryžiuose. Kol kas neturiu apsaugos tau. Todėl siūlau tau šį simbolį. Ar priimsi jį?

Nieko nesakęs Kianas ištiesė ranką. Kai Hoitas padavė jam pakabutį su grandinėle, Kianas ją pakratė, lyg tikrindamas, kiek šis sveria.

— Iš metalo ir akmens kariuomenės nesukursi.

— Bet jie neblogi ginklai.

— Tai tiesa, — Kianas užsikabino grandinėlę ant kaklo. — Dabar, jeigu jau visos ceremonijos baigėsi, gal pagaliau galėtume imtis darbo?

12 skyrius

Ieškodama nuošalios vietos ir neturėdama ko nusitverti, Glena prisipylė taurę vyno, susirado bloknotą, popieriaus, pieštuką ir įsitaisė virtuvėje prie stalo.

Bent valandėlę tylos, pagalvojo ji, kad galėčiau nusiraminti, šį bei tą užsirašyti. Paskui būtų galima eiti miegoti.

Kai išgirdo kažką artinantis, ji nejuokais įsiuto. Kodėl net tokiame dideliame name kiekvienam neatsiranda atskiro kampo?

Bet Kingas vis tiek įėjo vidun ir sustojo mindžikuodamas vietoje, susikišęs rankas į kišenes.

— Ko? — tepaklausė ji.

— Atsiprašau, kad taip išgražinau Hoitui veidą.

— Jo veidas, jo iš atsiprašinėk.

— Žinau, ką man daryti. Tik norėjau išsiaiškinti su tavim.

Kai ji nieko neatsakė, jis pasikasė galvą per savo storus juodus plaukus, ir jeigu šešių pėdų ir šešių colių ūgio vyras, sveriantis du šimtus septyniasdešimt svarų, gali susigūžti, tai Kingas susigūžė.

— Klausyk, aš užbėgu aukštyn, ir tada tas šviesos pliūpsnis, o jis guli ten kruvinas ir visas apdegęs. O burtininkų niekad nepažinojau, — tęsė Kingas dar patylėjęs. — Jį pažįstu vos savaitę. O Kianą pažįstu nuo... Tikrai ilgai. Ir esu skolingas jam beveik už viską.

— Tai kai pamatei jį sužeistą, iš karto nusprendei, kad jo brolis bandė jį nužudyt.

— Taip. Pamaniau, kad ir tu prie to prisidėjai, bet nejau turėjau pritvatint dar ir tave.

— Esu priblokšta tavo džentelmeniškumo.

Nuo jos kandaus tono jis dar labiau susigūžė.

— Tikrai sugebi sutrinti vyrą į miltus.

— Mielai supjaustyčiau tave į smulkius gabalėlius elektriniu pjūklu. Ei, gana čia dėtis tokiu apgailėtinu ir kaltu, — atsidususi ji atmetė plaukus. — Mes susimovėme ir tu susimovei, ir dabar visi labai dėl to apgailestaujam. Gal nori kokio vyno ir sausainukų?

Jis prisiverstinai nusišypsojo.

— Geriau jau alaus, — atidaręs šaldytuvą išsiėmė butelį. — Šįkart apsieisiu be sausainukų. Skaudžiai kandžiojies, Rude. Ši moterų savybė mane labai žavi — net jeigu man kliūva.

— Dar niekada neteko to daryti. Bent jau aš neprisimenu.

Ji atrodė tokia gražutė ir išblyškusi, ir, matyt, buvo pavargusi kaip šuo. Jis ją kaip reikiant nuvarė, kaip ir juos visus tą popietę, o Kianas šįvakar išsunkė iš jų paskutinius syvus.

Aišku, kad ji turėjo įsiusti, pagalvojo Kingas. Bet ne tiek, kiek jis tikėjosi. Ir dabar buvo aišku, kad Hoitas teisus. Ji buvo vienintelė, galinti pasakyti, kokio velnio jie čia visi susirinko.

— Tie dalykai, apie kuriuos čia kalbėjo Hoitas, ir viskas, ką tu pasakei, labai svarbu. Jei nesugebėsime susitvarkyti, būsime lengvas grobis. — Jis atkimšo butelį ir vienu godžiu gurkšniu nugėrė pusę. — Tai kaip tu, taip ir aš.

Ji pažvelgė į jo milžinišką ištiestą ranką ir ištiesė jam savąją.

— Kianui pasisekė, kad kažkas taip dėl jo kovoja. Kad kažkam jis tikrai rūpi.

— Jis tą patį padarytų dėl manęs. Grįžtame prie to, nuo ko pradėjome.

— Tokiai draugystei atsirasti ir sutvirtėti reikia laiko. Mes jo tiek neturėsim.

— Todėl teks ieškoti trumpesnių kelių. Taika?

— Taika.

Jis susivarvino paskutinius alaus lašus ir išmetė tuščią butelį į šiukšliadėžę po kriaukle.

— Aš jau keliausiu į lovą. Ir tu turėtum taip padaryti. Reikia pamiegoti.

— Taip ir padarysiu.

Likusi viena ji pasijuto užgauta ir pavargusi, niekaip negalėjo nusiraminti, todėl sėdėjo virtuvėje su vyno taure, palikusi degti šviesą, kad atsitrauktų tamsa. Ji nežinojo, kiek valandų, jai tai neberūpėjo.

Jie visi jau buvo betampą vampyrais — miegodavo dienomis, dirbdavo naktimis.

Glena čiupinėjo ant kaklo kabantį kryžių ir toliau sudarinėjo sąrašą. Jautė, kaip naktis savo šaltomis rankomis spaudžia pečius.

Ji pajuto, kaip jai trūksta miesto. Visai nebuvo gėda tai prisipažinti. Jai trūko jo garsų, spalvų, nuolatinio eismo keliamo triukšmo, kuris buvo it širdies plakimas. Ji ilgėjosi jo sudėtingumo ir paprastumo. Ten gyvenimas buvo gyvenimas. Ir net jeigu ten buvo mirties, žiaurumo ir smurto, visa tai vis tiek labai žmogiška.

Staiga jos mintyse vėl šmėkštelėjo vampyro, kurį matė metro, vaizdas.

Bent jau kažkada viskas atrodė žmogiška.

Ir vis tiek jai norėjosi atsikėlus rytą keliauti į konditerijos parduotuvę šviežių riestainių. Norėjosi pasistatyti savo molbertą ryto saulės spinduliuose ir tapyti, ir kad didžiausias jos rūpestis būtų apmokėti savo kreditinės kortelės sąskaitas.

Visą gyvenimą joje glūdėjo magija, ir ji buvo tikra, kad vertino tai ir gerbė. Bet tikrai niekada negalvojo, kad visa tai jai suteikta dėl šios priežasties, dėl šio tikslo.

Kad tai gali baigtis jos mirtimi.

Ji pakėlė vyno taurę ir krūptelėjo, pamačiusi tarpduryje stovintį Hoitą.

— Ne pati geriausia mintis čia šliaužioti tamsoje, kai tokia padėtis.

— Nebuvau tikras, ar galiu tave sutrukdyti.

— Tiek jau to. Aš čia sėdžiu ir savęs gailiuosi. Praeis, — pasakė ji, gūžtelėjusi pečiais. — Šiek tiek ilgiuosi namų. Vieni juokai, palyginus su tuo, kaip turėtumei jaustis tu.

— Stoviu kambaryje, kuris vaikystėje priklausė mudviem su Kianu, ir jaučiu, kad viso to man per daug, ir vis tiek negana.

Ji pakilo, paėmė antrą taurę ir įpylė vyno.

— Prisėsk, — ji pati vėl atsisėdo ir pastatė vyną ant stalo. — Aš taip pat turiu brolį, — tarė jam. — Jis gydytojas, dar tik pradedantis. Šiek tiek išmano burtus ir taiko juos gydydamas. Jis puikus gydytojas, geras žmogus. Žinau, kad myli mane, bet jis manęs nesupranta. Sunku, kai tavęs nesupranta.

Kaip atsitiko, stebėjosi jis, kad jo gyvenime niekada nebuvo moters, kuri nepriklauso jo šeimai, bet su kuria jis gali kalbėtis apie tai, kas tikrai svarbu. O su Glena gali kalbėtis apie bet ką.

— Man neramu dėl to, kad jį praradau, kad tai, ką vienas kitam reiškėme, nebeteko prasmės.

— Tai natūralu.

— Kianas mane menkai beprisimena, jo prisiminimai išblėsę, o man viskas dar pernelyg šviežia, — Hoitas kilstelėjo taurę. — Tikrai sunku, kai esi nesuprastas.

— Visada puikavausi tuo, kas esu, kuo esu apdovanota. Lyg rankose laikyčiau spindintį trofėjų, kuris skirtas tik man. Su juo elgiausi labai atsargiai, buvau už jį labai dėkinga, bet vis tiek puikavausi. Nemanau, kad kada nors dar sau tai leisiu.

— Nemanau, kad kuris nors iš mūsų dar galėtume tuo puikuotis po to, kas įvyko šįvakar.

— Bet mano šeima, mano brolis nesupranta nei to puikavimosi, nei tos dovanos. Ir niekada nesupras, kaip brangiai man dabar tai atsieina. Jie tiesiog negali suprasti.

Ji ištiesė ranką ir padėjo Hoitui ant rankos.

— Jis negali. Ir net jeigu mūsų padėtis ne tokia pat, vis tiek suprantu, apie kokį praradimą tu kalbi. Atrodai pasibaisėtinai, — tarė ji šiek tiek švelniau. — Galiu tau šiek tiek apmalšinti tuos sumušimus.

— Tu pavargusi. Tai neskubu.

— Tu to nenusipelnei.

— Leidausi užvaldomas tos jėgos. Nesugebėjau jos sulaikyti.

— Ne, ji veržte išsiveržė iš mūsų. Kas galėtų pasakyti, kad taip neturėjo būti?

Ji buvo susirišusi plaukus į mazgą, kad būtų patogiau treniruotis ir dirbti, dabar ištraukė smeigtukus ir plaukai netvarkingai pasklido ant pečių.

— Klausyk, mes tik mokėmės. Kartu mes kur kas stipresni, negu kuris nors iš mūsų būtų galėjęs numanyti. Ką dabar privalome padaryti — išmokti visa tai kontroliuoti, nukreipti reikiama kryptimi. Ir patikėk manim, iš jų visų dabar tikrai sulauksim daugiau pagarbos.

Jis šyptelėjo.

— Atrodo, puikuojiesi.

— Atrodo, taip.

Jis grukštelėjo vyno ir pajuto, kad pirmą kartą po ilgo laiko jaučiasi gerai. Tiesiog sėdėdamas apšviestoje virtuvėje su už stiklo įkalinta naktimi ir šnekučiuodamasis su Glena.

Čia tvyrojo jos kvapas, kurį jis galėjo užuosti savo išaštrėjusiomis juslėmis. Tas žemiškas moters kvapas. Jos akyse, tokiose skaidriose ir žaliose, šmėksojo vos pastebimas nuovargio šešėlis.

Jis mostelėjo galva popieriaus lapo link.

— Nauji kerai?

— Ne, kur kas žemiškesni dalykai. Sąrašai. Man reikia daugiau priemonių. Žolių ir viso kito. O Moirai ir Larkinui reikia drabužių. Be to, reikia susitarti dėl pagrindinių taisyklių namuose. Iki šiol namais daugiausia rūpinomės aš ir Kingas. Kalbu apie maisto gaminimą ir kitus dalykus. Tai nevyksta savaime, net jeigu rengiamės karui, vis tiek reikia maisto ir švarių rankšluosčių.

— Čia tiek daug įrangos darbams atlikti, — jis apžvelgė virtuvę. — Tai neturėtų būti sudėtinga.

— Tik tau taip atrodo.

— Anksčiau čia buvo žolelių darželis. Dar nespėjau kaip reikiant apžiūrėti žemių. — O iš tikrųjų vengiau, prisipažino jis pats sau. Nenorėjau matyti, kas pasikeitė, o kas liko kaip anksčiau. — Gal Kianas jį vėl pasodino. Arba gal aš galėčiau pabandyti jį atgaivinti. Žemė juk viską prisimena.

— Tai galima įtraukti į rytojaus darbų sąrašą. Tu pažįsti aplinkinius miškus, tai galėsi man parodyti, kur rasti kitus reikalingus dalykus. Galėsiu išeiti rytą ir jų prisirinkti.

— Kažkada juos pažinojau, — pasakė jis labiau pats sau.

— Mums reikia daugiau ginklų, Hoitai. Ir daugiau rankų, kurios galėtų juos laikyti.

— Pažadėtojoje žemėje mūsų lauks kariuomenė.

— Mes taip viliamės. Pažįstu keletą tokių kaip mes, o Kianas, atrodo, pažįsta nemažai tokių kaip jis. Tai gal laikas pradėti verbuoti.

— Daugiau vampyrų? Kianu ir taip sunku pasitikėti. Daugiau

raganų? Mes dar dorai nepažįstame vienas kito, kaip šįvakar išsiaiškinome. Gal geriau pradėkime nuo to, ką turime. Viskas dar tik prasideda. Bet dėl ginklų sutinku. Galime jų pasidaryti, kaip pasidarėme kryžius.

Ji vėl pakėlė vyno taurę, grukštelėjo ir lėtai iškvėpė.

— Gerai. Aš pasirengusi.

— Pasiimsime juos, kai keliausime į Pažadėtąją žemę.

— Jeigu jau apie tai prakalbome, tai kada ir kaip?

— Kaip? Per Dievų Vartus. Kada? Iš kur galiu žinoti? Manau, kad mums bus pasakyta, kai ateis laikas. Laikui atėjus, sužinosime.

— Kaip manai, ar kada nors grįšime atgal? Jeigu išgyvensime? Manai, kad galėsime grįžti namo?

Jis pažvelgė į ją. Ji susikaupusi piešė nevirpančia ranka. Jos skruostai buvo išblyškę, pastebėjo jis, nuo nuovargio ir įtampos. Jos puikūs plaukai žvilgėjo nusvirę priekin, kai ji nunarino galvą.

— Kas tau labiausiai neduoda ramybės? — pasiteiravo jis. — Mirtis ar tai, kad niekada nebepamatysi savo namų?

— Pati gerai nežinau. Mirtis neišvengiama. Nuo jos nepaspruks nei vienas iš mūsų. Paprasčiausiai tikiesi — ir aš taip pat — kad atėjus laikui užteks drąsos ir smalsumo deramai ją pasitikti.

Susimąsčiusi kairiąja ranka ji užsikišo plaukų sruogą už ausies, o dešiniąja piešė toliau.

— Anksčiau tai atrodė taip tolima. Bet tik ne dabar. Sunku galvoti apie mirtį, dar sunkiau apie ją galvoti žinant, kad galiu daugiau niekada nebepamatyti savo namų ir savo šeimos. Jie taip ir nesupras, kas man atsitiko.

Ji žvilgtelėjo aukštyn.

— Atrodo, bandau įtikinti pati save.

— Nežinau, kiek dar jie gyveno, kaip mirė, ar ilgai manęs ieškojo.

— Norėtum žinoti.

— Taip, norėčiau, — jis nusipurtė ir pakreipė galvą. — Ką tu čia pieši?

Suspaudusi lūpas ji žiūrėjo į piešinį.

— Regis, tave, — ji apsuko piešinį ir stumtelėjo jo link.

— Tai toks aš tau atrodau? — paklausė jis sutrikęs ir ne visai maloniai nustebintas. — Toks rūstus.

— Ne rūstus. Rimtas. Tu rimtas vyras, Hoitai Makenai, — ji užrašė jo vardą ant piešinio. — Taip tavo vardas būtų tariamas ir rašomas šiandien. Aš pasidomėjau, — ji įmantriai pasirašė piešinį. — Ir tavo rimtumas labai patrauklus.

— Rimtumas tinka nebent seniams ir politikams.

— Ir kariams, ir valdžios vyrams. Galimybė pažinti tave, potraukis tau padeda man suprasti, kad iki tavęs vyrų nepažinau. Gal man širdis linksta prie vyresnių.

Jis sėdėjo žiūrėdamas į ją, juos skyrė tik tas piešinys ir vyno taurės. Ir visi pasauliai, pagalvojo jis pats sau. Ir vis tiek jis dar niekada niekam nesijautė toks artimas.

— Taip sėdėdamas čia, su tavimi, name, kuris lyg ir mano, bet iš tikrųjų ne mano, pasaulyje, kuris lyg ir mano, bet iš tikrųjų ne, nieko daugiau nenoriu — tik tavęs.

Ji pakilo, priėjo prie jo ir apkabino. Jis priglaudė galvą jai prie krūtinės ir klausėsi jos širdies plakimo.

— Ar taip mes ieškome paguodos? — paklausė ji.

— Taip. Ir ne tik jos. Man tavęs labai reikia. Nebegaliu viso to laikyti savyje.

Ji nuleido galvą ir užsimerkusi skruostu prigludo prie jo plaukų.

— Leiskime sau tiesiog pabūti žmonėmis. Bent tą laiką, kuris mums liko šiąnakt. Visai nenoriu likti viena tamsoje, — jis suėmė rankomis jo veidą ir pakėlė prie savojo. — Veskis mane į lovą.

Atsistojęs jis suėmė ją už rankų.

— Atrodo, tie dalykai ir po tūkstantmečio išliko tokie patys.

Ji nusijuokė.

— Kai kurie dalykai niekada nesikeičia.

Jie ėjo iš virtuvės laikydami vienas kitą už rankos.

— Nesu turėjęs daug moterų — juk esu rimtas vyras.

— Aš nesu turėjusi tiek daug vyrų — juk esu jautri mote-

ris. — Prie miegamojo durų ji atsisuko ir valiūkiškai šyptelėjo. — Bet kažkodėl manau, kad pavyks.

— Palauk, — prieš jai atidarant duris jis ją prisitraukė ir pabučiavo. Ji pajuto šilumą ir giliai glūdinčią jėgą.

Tada jis atvėrė duris.

Ji pamatė, kad jis buvo uždegęs žvakes. Visas, ir kambarys buvo kupinas aukso švytėjimo ir švelnių kvapų. Židinyje ruseno raudona ugnelė.

Ją tai sujaudino iki širdies gelmių, o oda pašiurpo nuo lūkesčio.

— Puiki pradžia. Ačiū tau, — ir išgirdusi, kaip spynoje pasisuko raktas, prispaudė ranką prie krūtinės. — Aš kažko nervinuosi. Dar niekada taip nesinervinau dėl artumo su kokiu nors vyru. Net ir pirmąjį kartą. Turbūt ir vėl puikuojuos.

Jam jos nervinimasis netrukdė. Iš tikrųjų, tik dar labiau audrino.

— Tavo lūpos. Tokios putlios štai čia, — piršto galiuku jis perbraukė per jos apatinę lūpą. — Per miegus jausdavau jų skonį. Neduodi man ramybės net ir nebūdama šalia.

— Tave tai erzina, — pakėlusi rankas ji sunėrė jas jam už kaklo. — Man tai patinka.

Ji pasviro jo link, stebėdama, kaip jo žvilgsnis nusileido prie jos lūpų, palūkuriavo ir vėl grįžo prie jos akių. Jautė, kaip jo kvėpavimas susilieja su josios, o širdis daužosi šalia jos širdies. Dar kokią akimirką, begalinę akimirką jie laikėsi, o paskui jų lūpos susitiko. Ir tada jie paskendo vienas kitame.

Jos kūnu daugybe švelnių bangų vėl nuvilnijo nerimas, priešindamasis geismui. Tačiau tas galios pojūtis tebetvyrojo ore.

Tada jo rankos paniro į jos plaukus, braukdamos juos jai nuo veido su tokiu nekantrumu, kad ji net suvirpėjo, numanydama, kas bus toliau. Jo lūpos atsiplėšė nuo josios ir nusileido jos veidu iki kaklo, kur buvo justi tvinkčiojimas.

Ji galėjo jį paskandinti. Jis tai žinojo, bet vis tiek ėjo toliau. Tas nežmoniškas poreikis turėti ją galėjo jį nublokšti ten, kur jam dar neteko būti. Tačiau jis taip pat žinojo, kad keliaus ten drauge, kad ir kur tai būtų.

Jis glamonėjo jos kūną, čiuopdamas jo formas ir visiškai į jį pasinerdamas. Ji vėl godžiai įsisiurbė jam į lūpas. Jai atsitraukus, jis išgirdo, kaip trūksmingai ji kvėpuoja. Užlieta žvakių šviesos ji pakėlė rankas ir pradėjo sagstytis palaidinukę.

Po ja ji vilkėjo kažkokį baltą nėriniuotą drabužį, kuris prilaikė krūtis lyg jas siūlydamas. Nuo jos klubų nuslydus kelnėms jis išvydo daugiau nėrinių, subėgančių į masinantį trikampį tarp jos kojų.

— Moterys pačios nepaprasčiausios būtybės, — garsiai mąstė, piršto galiuku braukdamas per nėrinius. Jai suvirpėjus jis šyptelėjo. — Man patinka šis tavo drabužis. Ar visada jį vilki po tais kitais?

— Ne. Tik kai nuotaika tinkama.

— Man patinka tokia tavo nuotaika, — jis nykščiais perbraukė jos krūtis dengiančius nėrinius.

Ji atmetė galvą ir suvaitojo:

— O dieve.

— Tau tai malonu. Ką pasakysi apie tai? — Jis lygiai taip pat perbraukė per nėrinius jos pilvo apačioje, stebėdamas, kaip jos veidu nuvilnijo susijaudinimo banga.

Švelni oda, gležna ir glotni. Bet ji dengė tvirtus raumenis. Tai žavėjo.

— Leisk man tave liesti. Tavo puikus kūnas. Tiesiog leisk man tave liesti.

Ji atsirėmė į lovos atramą.

— Jeigu taip nori.

Jai šiurpo oda jaučiant, kaip jo pirštai bėgioja po jos kūną. Jam spustelėjus ji sudejuodavo. Ji jautė, kaip jo tyrinėjamas jos kūnas nustoja jos klausyti ir paklūsta jam. Ji visiškai atsidavė tam lėtam, dirginančiam malonumui, kuris vienu metu buvo ir triumfas, ir kapituliacija.

— Ar čia užsegimas?

Ji prisiversdama atsimerkė, jam pradėjus krapštinėtis su priekiniais jos liemenėlės kabliukais. Tačiau kai ji pradėjo juos atseginėti, jis atitraukė jos rankas.

— Duok kokią minutę, ir kaip nors susitvarkysiu pats. Va, kaip reikia.

Kai jis atkabino kabliukus, jos krūtys išsiveržė tiesiai jam į delnus.

— Nuostabu. Nepaprasta.

Pasilenkęs jis lūpomis lietė jų švelnią, šiltą odą. Jam norėjosi ir mėgautis, ir skubėti tolyn.

— O ta kita dalis? Kur jos užsegimas? — jo ranka nusliuogė jos kūnu žemyn.

— Ten nėra... — bandė sakyti ji ir nutilo, pajutusi, kaip jo ranka keliauja toliau. Jai užėmė kvapą ir ji vos nesudejavo, o pirštais įsikirto jam į pečius.

— Žiūrėk į mane. Tik žiūrėk į mane. — Jo rankos prasibrovė pro nėrinius. — Glena Vord, šiąnakt būsi mano.

Orgazmas ją užplūdo it sprogimo banga, tebežvelgiant jam į akis. Jos galva nusviro jam ant peties, o kūnas virpėjo.

— Noriu jausti tavo svorį, noriu jausti tave savyje.

Ji nutraukė jo megztinį ir nusviedė šalin. Ji glamonėjo ir bučiavo jo raumeningą kūną ir vėl pajutusi energijos antplūdį įsitraukė jį į lovą.

— Noriu tavęs savyje.

Ji godžiai įsisiurbė į jo lūpas, išrietusi klubus lyg kviestų jį. Jis nusiplėšė likusius drabužius, nekantraudamas užvaldyti ją dar labiau ir jausdamas iš jų abiejų sklindantį karštį.

Kai jis įsiskverbė į ją, ugnis suriaumojo, o žvakių liepsnelės pašoko aukštyn.

Juose kunkuliavo aistra ir galia, varydama juos beprotybės link. Ji laikė jį apsivijusi visu kūnu, negalėdama atplėšti ašaromis plūstančių akių nuo jo akių.

Jos plaukus, ryškius it židinio liepsna, plaikstė vėjas. Jis pajuto, kaip ji po juo įsitempė lyg styga. Kai liepsnos jį apgaubė, jis tegalėjo tik kartoti jos vardą.

Ji jautėsi taip, lyg šviestų, lyg tai, kas užsiliepsnojo tarp jų, dabar ramiai rusentų. Ji pagalvojo, kad nenustebtų, jeigu iš jos pirštų pradėtų sklisti tos ugnelės auksiniai spinduliai.

Židinyje iš ugnies taip pat teliko ramus rusenimas, lyg dar vienas malonus prisiminimas. Bet iš jo ir iš jų sklindantis karštis nusėjo jos odą prakaito lašeliais. Jos širdis tebesidaužė it pašėlusi.

Ji glostė jam galvą, besiilsinčią jai ant krūtinės.

— Ar tu kada nors...

Lūpomis jis vos juntamai palietė jos krūtį:

— Ne.

Ji pirštais šukavo jam plaukus.

— Aš taip pat ne. Gal taip buvo dėl to, kai tai pirmasis kartas, o gal dėl to, kad dar ne visai išblėso tai, ką veikėme prieš tai.

Kartu mes stipresni. Ji negalėjo išmesti iš galvos šios minties.

— Kas toliau?

Kai jis pažvelgė į ją, ji papurtė galvą.

— Tai tik posakis, — paaiškino ji. — Iš tiesų dabar tai visai nesvarbu. Žiūrėk, nebeliko nei vienos mėlynės.

— Žinau. Ačiū tau.

— Nežinau, ar tai mano nuopelnas.

— Tikrai tavo. Kai susiliejom, tu lietei mano veidą, — jis pabučiavo jos ranką. — Tavo rankose ir tavo širdyje glūdi magija. O akys vis tiek susirūpinusios.

— Aš tik pavargusi.

— Nori, kad išeičiau?

— Ne, jokiu būdu, — atsakė ji ir pagalvojo, ar tik ne dėl to ir nerimauja. — Noriu, kad liktum.

— Tada noriu tavęs kai ko paklausti, — pasakė jis šiek tiek kilstelėjęs kartu su ja ir taisydamasis antklodę.

— Ko?

— Tu turi ženklą, čia, — jis perbraukė pirštais per jos siaurą nugarą. — Penkiakampę žvaigždę. Ar šiais laikais taip ženklinamos raganos?

— Ne. Tai tik tatuiruotė. Pati nusprendžiau ją pasidaryti. Norėjau turėti kokį nors ženklą, rodantį, kas esu, net ir kai būsiu kaip motina pagimdė.

— O! Nenoriu pasirodyti nepagarbus šiam ženklui ar tam tikslui, dėl kurio jį pasidarei, bet man jis pasirodė ... viliojantis.

Ji nusišypsojo pati sau.

— Puiku. Vadinasi, jis atliko ir kitą savo funkciją.

— Vėl jaučiuosi sveikas, — tarė jis. — Vėl jaučiuosi savimi.

— Ir aš.

Bet vis tiek pavargusi, pagalvojo jis. Nuovargis girdėjosi jos balse.

— Gal šiek tiek numikime?

Ji atmetė galvą ir jų akys susitiko.

— Kai tempeisi mane į lovą, sakei, kad neleisi man miegoti.

— Tik šį kartą.

Ji padėjo galvą jam ant peties, bet neužsimerkė, net ir tada, kai jis užgesino žvakes.

— Hoitai, kad ir kas atsitiktų, tai buvo nepaprasta.

— Man taip pat. Ir pirmą kartą, Glena, aš tikiu, kad mes ne tik privalome laimėti, bet kad ir galime. Tikiu tuo dėl to, kad tu su manimi.

Ji akimirką užsimerkė, pajutusi, kaip nudiegė kažkur po širdimi. Jis kalbėjo apie karą, o ji apie meilę.

Ji atsibudo nuo lietaus ir nuo jo skleidžiamos šilumos. Glena gulėjo, klausydama lietaus barbenimo, mėgaudamasi tuo paprastu malonumu, kurį teikė šalia gulinčio vyro kūnas.

Per naktį ji daug ką apgalvojo. Tai, ką ji patyrė su Hoitu, buvo dovana, kurią reikia vertinti ir puoselėti. Ir nevertėjo keikti likimo, vis tiek nieko nebūtų buvę galima pakeisti.

Ir kokia nauda klausti, kodėl taip atsitiko? Svarstyti, ar ta jėga, kuri lydėjo juos į mūšio lauką, ir suvedė draugėn, įžiebė tą aistrą, poreikį ir, taip, meilę, nes ji teikė jiems stiprybės?

Užteko tiesiog jausti, ji visada tuo tikėjo. Ir dabar abejojo tik todėl, kad jausmas buvo toks stiprus.

Atėjo laikas vėl prisiminti praktiškumą ir mėgautis tuo, ką turėjo šiuo momentu. Ir daryti tai, ką turėjo daryti.

Ji išsilaisvino iš jo glėbio ir pradėjo ropštis iš lovos, bet jis sulaikė ją suėmęs už riešo.

— Dar anksti, be to, lyja. Dar pagulėkime.

Ji žvilgtelėjo per petį.

— Iš kur žinai, kad dar anksti? Čia nėra nei vieno laikrodžio. Gal tavo galvoj įtaisytas saulės laikrodis?

— Kokia iš jo būtų nauda, kai pila kaip iš kibiro. Tavo plaukai švyti kaip saulė. Grįžk į lovą.

Dabar jis visai neatrodė rimtas, pastebėjo ji, tomis užsimiegojusiomis akimis ir per naktį barzdele apžėlusiu veidu. Atrodė labai dailutis.

— Tau būtų ne pro šalį nusiskusti.

Jis pasitrynė ranka veidą, čiuopdamas šerius. Pasitrynė dar kartą — ir šerių nebeliko.

— Ar taip tau labiau patinku, *a stór* *?

Ji ištiesė ranką ir pirštu brūkštelėjo jam per skruostą.

— Labai glotni. Dar jeigu susitvarkytum plaukus...

Jis susiraukė ir persibraukė plaukus ranka.

— O kas negerai su mano plaukais?

— Jie puikūs, bet šiek tiek beformiai. Galiu tuo pasirūpinti, jei nori.

— Nelabai.

— Nepasitiki manim?

— Dėl plaukų — nelabai.

Ji nusijuokė ir apsivertusi apsižergė jį.

— Juk patikėjai man kitas savo kūno dalis, ir kur kas svarbesnes.

— Čia jau visai kitas reikalas, — jo rankos užkopė jos kūnu ir suėmė krūtis.

— Kaip vadinasi tas drabužis, kuriuo vakar buvai prisidengusi savo puikias krūtis?

— Tai liemenėlė, bet nekeiskime temos.

* A stór — (*gėl.*) brangioji.

— Man tikrai maloniau kalbėti apie tavo krūtis, negu apie savo plaukus.

— Tu šiandien linksmai nusiteikęs.

— Tu — mano šviesa.

— Saldžialiežuvis, — ji suėmė jo plaukų sruogą. — Čik, čik — ir tu naujas žmogus.

— Man pasirodė, kad aš tau patikau toks, koks esu.

Ji šyptelėjo, kilstelėjo klubus ir vėl juos nuleido, priimdama jį vidun. Žvakės, kurios buvo beveik išblėsusios, vėl blykstelėjo.

— Tik truputį padailinsiu, — sukuždėjo ji, pasilenkdama prie jo, kad paliestų jo lūpas savosiomis. — Paskui.

Jis sužinojo, kaip malonu praustis duše kartu su moterimi ir kaip malonu stebėti ją besirengiančią, kūną tepančią vienu kremu, veidą — kitu.

Šiandien jos liemenėlė ir tai, ką ji vadino kelnaitėmis, buvo žydros spalvos. Kaip liepsnelės kiaušinis. Ant viršaus ji užsitempė paprastas kelnes ir trumpą dukslią palaidinę, kurią vadino sportine. Ant jos buvo užrašyta PASIVAIKŠČIOJIMAS STEBUKLŲ ŠALYJE.

Jis pagalvojo, kad tie viršutiniai drabužiai labai gerai maskavo apatinių žavesį.

Jautėsi atsipalaidavęs ir nepaprastai patenkintas savimi. Tačiau vis tiek spyriojosi, kai ji liepė sėstis jam ant klozeto dangčio, grėsmingai čerkšėdama žirklėmis.

— Kodėl bent kiek proto turintis vyras turėtų prisileisti artyn moterį su tokiu įnagiu rankose?

— Toks aukštas ir tvirtas burtininkas kaip tu neturėtų bijoti šiek tiek pasitrumpinti plaukus. Be to, jeigu tau nepatiks, kaip aš tave apkirpsiu, galėsi iš karto juos atsiauginti.

— Kodėl po visko moterys būtinai turi žaisti su vyrais?

— Tokios jau mes esam. Elkis gražiai.

Jis atsiduso ir atsisėdo, tačiau vis tiek pradėjo muistytis.

— Sėdėk ramiai ir net nepastebėsi, kaip viskas bus baigta. Nejau manai, kad ir Kianas vengia prisižiūrėti save?

Jis vartė akis į visas puses, bandydamas pamatyti, ką ji su juo išdarinėja.

— Iš kur aš galiu žinoti.

— Neatrodo, kad jam tai būtų kankynė. Todėl jis visada atrodo idealiai.

Hoitas pažvelgė jai į akis.

— Tau taip patinka, kaip jis atrodo?

— Jūs atrodote beveik vienodai, tai jis man negali nepatikti. Tik jo smakras truputį skeltas, ne taip, kaip tavo.

— Mama sakydavo, kad čia jam įgnybo elfas.

— Tavo asketiškesnis veidas ir labiau išlenkti antakiai. Bet jūsų akys, burnos ir skruostikauliai niekuo nesiskiria.

Jis žiūrėjo, kaip jo plaukai krenta jam į sterblę, ir net sudrebėjo, nors ir buvo galingas burtininkas.

— Po galais, moterie, ar nusprendei nuskusti mane plikai?

— Tau pasisekė — man patinka ilgaplaukiai vyrai. Bent jau tu man toks patinki, — ji pabučiavo jam viršugalvį. — Tavo plaukai lyg juodas šilkas, tik truputį banguojasi. Ar žinojai, kad kai kuriose kultūrose, jei moteris nukerpa vyrui plaukus, jie laikomi susituokę?

Jis staiga trūktelėjo galvą, bet ji tai numatė ir atitraukė žirkles. Nuo vonios sienų ataidėjo jos juokas, kupinas pasitenkinimo ir erzinantis.

— Juokauju. Ar tu pagaliau nurimsi? Jau beveik baigiau.

Ji stovėjo apžergusi jo kojas, krūtimis beveik liesdama jo veidą. Jam net pradėjo rodytis, kad kirptis plaukus nėra jau toks sunkus išmėginimas.

— Man patinka jausti šalia moterį.

— Pastebėjau tai šiąnakt.

— Ne tai turiu galvoje. Man patikdavo jausti šalia moteris, kai jų turėdavau. Aš vyras, turiu tokių pat poreikių kaip ir visi kiti. Bet dar niekieno nebuvau taip užvaldytas kaip tavęs.

Ji padėjo žirkles į šoną, tada pirštais pašukavo jo drėgnus plaukus.

— Man patinka, kad negali išmesti manęs iš galvos. Pažvelk.

Jis atsistojo ir atidžiai apžiūrėjo save veidrodyje. Jo plaukai buvo trumpesni, bet ne taip jau baisiai. Jam pasirodė, kad jie pasidarė išvaizdesni, nors jam būtų buvę gerai ir taip, kaip buvo.

Kita vertus, ji nenuskuto jo kaip avies, be to, tokiu būdu jis galėjo jai įsiteikti.

— Visai neblogai, ačiū.

— Nėra už ką.

Jis baigė rengtis, ir kai jie nusileido žemyn, virtuvėje jau buvo susirinkę visi, išskyrus Kianą.

Larkinas kabino plaktą kiaušinienę.

— Labas rytelis. To žmogaus kiaušinienė tikrai stebuklinga.

— O mano pamaina prie viryklės baigėsi, — pasiskelbė Kingas. — Todėl jeigu judu norite pusryčių, pasirūpinkite jais patys.

— Kaip tik apie tai ir norėjau pasikalbėti. — Glena atidarė šaldytuvą. — Yra toks dalykas kaip pamainos — maistui gaminti, pasirūpinti skalbiniais ir namais. Turime šias pareigas pasidalyti.

— Aš mielai padėsiu, — įsiterpė Moira. — Tik parodykite man, ką ir kaip daryti.

— Puiku, žiūrėk ir mokykis. Šįryt apsiribosim kiaušiniene su pakepinta šonine. — Ji ėmėsi gaminti kiaušinienę Moirai stebint kiekvieną jos judesį.

— Jeigu jau taip, tai aš neatsisakyčiau dar vienos porcijos.

Moira žvilgtelėjo į Larkiną.

— Jis valgo už du arklius.

— Vadinasi, turėsim pasirūpinti nuolatiniu atsargų papildymu, — tarė Glena Kingui. — Matyt, tuo teks rūpintis tau arba man, nes ši trijulė nevairuoja. Be to, ir Larkinui, ir Moirai reikia tinkamų drabužių. Jeigu pabraižysi man planelį, kitą kartą galėsiu važiuoti aš.

— Šiandien nėra saulės.

Glena mostelėjo galva į Hoitą.

— Turiu apsauginin ką. Be to, gali išsigiedryti.

— Namais reikia pasirūpinti, kaip tu ir sakei, todėl gali išdėstyti mums savo planus, ir mes jų laikysimės. Bet dėl kitų dalykų tu negali

nusižengti. Niekas neina laukan, pro duris, į kaimą po vieną. Niekas neina laukan neapsiginklavęs.

— Tai ką, jeigu liūtis, mes atsiduriam apsiaustyje? — Larkinas šakute baksnojo orą. — Ar ne laikas jiems parodyti, kad neleisim diktuoti sąlygų?

— Jis teisus, — sutiko Glena. — Atsargus, bet ne bailys.

— Be to, arklidėse yra žirgas, — pridėjo Moira. — Juo taip pat reikia pasirūpinti.

Hoitas pats ketino juo pasirūpinti, kol kiti bus užsiėmę kitais reikalais.

— Mes su Larkinu prižiūrėsime žirgą, — jis atsisėdo, kai Glena padėjo ant stalo lėkštes. — Glenai reikia žolelių, man taip pat, todėl teks kažkaip su tuo susidoroti. Tik atsargiai, — pridėjo jis. Ir valgydamas pradėjo svarstyti, kaip tai būtų galima padaryti.

Hoitas prisisegė kalaviją. Iš lietaus teliko dulksna, ir jis žinojo, kad ji gali tęstis dienų dienas. Tačiau jis sugebėjo tai pakeisti. Kartu su Glena jis galėjo padaryti taip, kad pasirodytų saulė, kurios skaistumo pakaktų dangui nudeginti.

Bet žemei reikėjo lietaus.

Jis mostelėjo galva Larkinui ir atidarė duris.

Jie kartu išėjo laukan, vienas pasisukęs dešinėn, kitas kairėn, nugara į nugarą, kad įvertintų situaciją.

— Tokiu oru žvalgyba gali liūdnai baigtis, jeigu jie jau sėdi ir laukia, — pastebėjo Larkinas.

— Bet kokiu atveju turime laikytis netoli vienas kito.

Jie perėjo kiemą, žvalgydamiesi šešėlių ir judančių objektų. Bet aplink nieko nebuvo, išskyrus lietų, sulytas gėles ir žolės kvapą.

Kai pasiekė arklides, abu puikiai žinojo, ką daryti — išmėžti mėšlą, pakreikti šviežių šiaudų, įpilti grūdų, iššukuoti žirgui karčius ir uodegą. Kaip vis dėlto malonu, pagalvojo Hoitas, sukiotis šalia žirgo.

Larkinas dirbdamas niūniavo smagią melodiją.

— Namuose turiu kaštonę kumelę, — pasigyrė jis Hoitui. — Tikra gražuolė. Kažkodėl per Dievų Vartus nebuvo galima vestis žirgų.

— Aš taip pat turėjau ten palikti savo kumelę. Ar legenda nemeluoja? Apie kalaviją ir akmenį, ir apie tą, kuris valdo Pažadėtąją žemę? Lygiai kaip legendoje apie Artūrą?

— Tikra teisybė, ir kai kas net sako, kad visa tai pasiskolinta iš tos legendos, — kalbėdamas Larkinas pylė vandenį į lovį. — Po karaliaus arba karalienės mirties burtininkas vėl įkiša kalaviją į akmenį. Kitą dieną po laidotuvių po vieną eina įpėdiniai ir mėgina jį ištraukti. Tik vienam pasiseka ir tik jis valdo Pažadėtąją žemę. Kalavijas laikomas didžiojoje menėje, kad matytų visi, iki valdovo mirties. Ir taip visa tai kartojasi, karta iš kartos.

Jis pasitrynė antakį.

— Moira neturi nei brolių, nei seserų. Valdyti teks jai.

Susidomėjęs Hoitas sužiuro į Larkiną.

— O jeigu jai nepasisektų, tuomet būtų tavo eilė?

— Apsaugok viešpatie, — nuoširdžiai pasibaisėjo Larkinas. — Neturiu jokio noro būti valdovu. Sakyčiau, visiška nesąmonė. Tai ką, sutvarkyta? — jis pakasė žirgui šoną. — Tu, velniūkšti, tikras gražuolis. Jį reikėtų pramankštinti. Vienas iš mūsų turėtume jį prajodinėti.

— Tik ne šiandien. Nors tu teisus, jį tikrai reikia prajodinėti. Bet jis Kiano, tai jam ir spręsti.

Jie priėjo prie durų ir, kaip ir pirma, drauge žengė lauk.

— Ten, — mostelėjo Hoitas, — ten buvo žolelių darželis, gal ir dabar tebėra. Dar nesu ten ėjęs.

— Mes su Moira ten buvome. Nemačiau jokio darželio.

— Užmeskime akį.

Kažkoks padaras puolė nuo arklidės stogo taip greitai, kad Hoitas net nespėjo išsitraukti kalavijo. Tačiau tas padaras žuvo dar nepasiekęs žemės, kai jam į širdį įsmigo strėlė.

Iš jo teliko pelenai, tačiau tada puolė antras. Šis taip pat buvo pervertas mirtinos strėlės.

— Gal vardan mūsų draugystės paliktum kokį vieną ir mums! — šūktelėjo Larkinas Moirai.

Ji stovėjo virtuvės tarpduryje jau nutaikiusi trečiąją strėlę.

— Tai imkis to, kur puola iš kairės.

— Tas mano! — šūktelėjo Hoitui Larkinas.

Tas padaras buvo dvigubai didesnis už Larkiną, ir Hoitas ketino prieštarauti, bet Larkinas jau leidosi į kovą. Plienas žvangėdamas atsimušė į plieną. Jis matė, kaip du kartus padaras atsitraukė, kai jam į akis blykstelėjo Larkino kryžius. Bet jo mostai buvo labai jau platūs, o kalavijas labai ilgas.

Kai Hoitas pamatė, kad Larkinas paslydo ant šlapios žolės, jis metėsi pirmyn, švystelėjo kalaviju tam padarui per kaklą, bet nesutiko jokio pasipriešinimo, tik orą.

Larkinas pašoko nuo žemės, išmetė aukštyn medinį kuolą ir vikriai jį pagavo.

— Sviedžiau jį netekęs pusiausvyros.

— Puikiai susidorojai.

— Jų gali būti ir daugiau.

— Gali, — sutiko Hoitas, — bet turime baigti tai, ką pradėjome.

— Jei tu saugai mano kailį, aš saugau tavo. Dievas mato, Moira saugo mus abu. O tai jiems nepatinka, — pastebėjo jis palietęs kryžių. — Bent jau jam nebuvo taip paprasta.

— Gal jie ir galės mus nužudyti, bet kol juos nešiosime, jie negalės mūsų paversti vampyrais.

— Sakyčiau, neblogai padirbėta.

13 skyrius

Žolelių darželio nebebuvo, nei šliaužiančių čiobrelių, nei kvapniųjų rozmarinų. Kažkada jo motinos dailiai tvarkytas darželis dabar buvo pavirtęs į tolyn besidriekiančią trumpai nupjautą žalią veją. Jis

žinojo, kad pasirodžius saulei, ši vieta būtų puikiai apšviesta. Jo motina tyčia ją pasirinko, kad žolelės galėtų mėgautis saulėkaita, nors jos ir nebuvo šalia virtuvės, kaip būtų buvę patogiau.

Būdamas vaikas jis sužinojo iš motinos apie žoleles, kaip jas vartoti ir apie jų grožį, Hoitas sėdėdavo šalia jos ir stebėdavo ją ravinčią, pjaunančią ir renkančią žoleles. Ji pasakojo jam, kaip jos vadinasi ir kaip prižiūrėti. Jis išmoko atpažinti žoleles pagal kvapus ir lapų formą, pagal pumpurus, kurie išsprogdavo.

Kiek laiko jis praleido čia su ja dirbdamas žemę, kalbėdamasis ar tiesiog sėdėdamas ir tylėdamas, kad pasidžiaugtų drugeliais ir bičių dūzgesiu?

Ši vieta buvo jų, pamanė jis, daugiau negu bet kuri kita.

Kai jis suaugo, susirado sau tinkamą vietą ant skardžio. Dabar toji vieta vadinama Keriu. Jis pasistatė ten akmeninę trobelę, kurioje ieškodavo vienatvės, kurios jam reikėjo, kad pats galėtų rinkti žoleles ir imtis burtų.

Bet vis tiek visada grįždavo namo. Ir jam visada buvo malonu leisti laiką ir ieškoti nusiraminimo kartu su motina čia, jos žolelių darželyje.

Dabar jis stovėjo toje vietoje, kur anksčiau buvo darželis, visa tai prisimindamas ir to gedėdamas. Jis pyktelėjo ant brolio, kad leido tam darželiui išnykti.

— To ieškojai? — Larkinas apžvelgė žolę, tada per lietų pažiūrėjo į medžius. — Neatrodo, kad iš jo kas nors būtų likę.

Hoitas kažką išgirdo ir pasisuko to garso link kartu su Larkinu. Prie jų artinosi Glena, vienoje rankoje nešdamasi kuolą, kitoje — peilį. Lietus buvo išpuošęs jos plaukus lašais, primenančiais mažyčius perliukus.

— Geriau pasiliktum namuose. Jų čia gali būti daugiau.

— Jeigu jau taip, tai ir mūsų dabar trys, — ji mostelėjo galva namo link. — Penki, nes Moira ir Kingas mus dengia.

Hoitas apsižvalgė. Pro artimiausią langą žiūrėjo Moira, įstačiusi strėlę į žemyn nuleistą lanką. Tarpduryje stovėjo Kingas su palašu*.

* Palašas — lengvas dviašmenis kardas.

— Nebloga paspirtis, — Larkinas plačiai nusišypsojo savo pusseserei. — Tikiuosi, neperšausit kuriam iš mūsų subinės?

— Nebent labai to norėčiau, — atsiliepė ji.

Stovėdama šalia Hoito Glena apžiūrinėjo žemę.

— Ar jis tikrai buvo čia, tas darželis?

— Tikrai buvo. Ir vėl bus.

Iš jo sunkaus žvilgsnio ji suprato, kad jam labai negera.

— Žinau gaivinamųjų burtų. Su jais man labai neprastai sekasi atgaivinti augalus.

— Jų nereikės, — jis įsmeigė kalaviją į žemę, kad rankos liktų laisvos.

Jis puikiai prisiminė, kaip viskas atrodė, todėl puoselėjo tą vaizdą savo vaizduotėje, ištiesdamas ir išskėsdamas rankas. Žinojo, kad svarbu ne tik jo sugebėjimai, bet ir tai, kad viskas plauktų iš širdies. Tai buvo duoklė moteriai, kuri dovanojo jam gyvybę.

Ir kaip tik dėl to, žinojo, bus skaudu.

— Iš sėklos lapas, iš lapo žiedas. Žemė, saulė ir lietus. Prisimink.

Jo akys persimainė, o veidas atrodė lyg išskaptuotas iš akmens. Larkinas jau ketino kažką sakyti, bet Glena priglaudė pirštą prie savo lūpų, kad jį sustabdytų. Ji žinojo, kad dabar neturi girdėtis nė balso, nė žodžio — tik Hoitas.

Ji negalėjo padėti jam įsivaizduoti, nes Hoitas niekada nebuvo pasakojęs, kaip tas darželis atrodė, bet galėjo susitelkti į kvapus — rozmarino, levandos, šalavijo.

Jis pakartojo užkeikimą tris kartus, jo akys vis tamsėjo, o balsas garsėjo sulig kiekvienu pakartojimu. Ir tada po jų kojomis žemė tarytum pašiurpo.

Sukilo vėjas, pradėjo sūkuriuoti ir pūsti.

— Pakilk! Sugrįžk. Auk ir žydėk. Žemės ir dievų dovanos. Žemei ir dievams. Ermeda*, o senmotė, parodyk savo dosnumą. Ermeda, valų deive, pamaitink šią žemę. Kad vėlei būtų taip, kaip buvę.

* Ermeda (*angl.* Airmed) — airių mitologijoje ši deivė buvo siejama su gydymu vaistažolėmis.

Jis buvo išblyškęs tarsi marmuras, o akys tamsios it oniksas. Į virpančią žemę iš jo sklido galia.

Ir ji atsivėrė.

Glena girdėjo, kaip Larkinas sunkiai įkvėpė, jautė, kaip jos pačios širdies plakimas užgulė jai ausis. Augalai kilo aukštyn, jų lapai skleidėsi, o žiedai sprogte sprogo. Per ją nuvilnijo jaudulio banga ir išsiveržė lauk palaimingu juoku.

Sidabriškas šalavijas, žvilgantys rozmarino spygliukai, besidriekiantys čiobrelių, ramunėlių ir rūtų kilimai, gležni levandų daigai ir dar daugybė kitų kalėsi iš žemės tiesiai į dulkiantį lietų.

Ji pamatė, kad darželis buvo keltiško mazgo formos, rangėsi siauromis kilpomis ir takeliais, kad būtų lengviau rinkti žoleles.

Nutilus vėjui ir nurimus žemei Larkinas giliai atsikvėpė.

— Nieko sau ūkininkavimo būdas.

Ji uždėjo ranką Larkinui ant peties.

— Tai nuostabu, Hoitai. Dar niekada neteko matyti tokių nuostabių kerų. Tikra palaima.

Jis ištraukė kalaviją iš žemės. Širdis, kurią jis atvėrė kerams, sopėjo it sudaužyta.

— Pasirink, ko reikia, ir paskubėk. Pakankamai prisibuvome lauke.

Savo peiliu ji skubiai prisipjovė žolelių, nors būtų norėjusi tiesiog pasimėgauti tuo, ką veikė.

Ją apgaubė kvapai. Ji žinojo, kad žolelės, kurių prisirinks, tik dar labiau sustiprins jų tapsmo galią.

Tas vyras, kuris lietė ją naktį, kuris laikė savo glėby šį rytą, buvo galingesnis už visus, kuriuos jai teko pažinti, galingesnis, negu ji galėjo įsivaizduoti.

— Štai to man mieste tikrai trūksta, — prisipažino ji. — Auginu daugybę žolelių vazonuose ant palangės, bet tai visai neprilygsta tikrai sodininkystei.

Hoitas nieko neatsakė, tik stebėjo ją — ryškūs plaukai, žaižaruojantys lietaus lašeliais, liaunos baltos rankos, šukuojančios žalumą.

Atrodė, lyg kas staiga būtų ranka suspaudęs jam širdį, suspaudęs ir greitai atleidęs.

Bežiūrint į ją žolelių pilnomis rankomis, nuostabos ir džiugesio kupinomis akimis, jo širdis pašoko ir vėl krito, lyg perverta strėlės.

Apkerėtas, pamanė jis, ji tikrai mane apkerėjo. Moterų burtai visada nusitaiko į širdį.

— Su tuo, ką turiu, galėsiu nemažai nuveikti, — ji krestelėjo galvą, kad atmestų atgal drėgnus plaukus. — Be to, dar liks pakankamai, kad pagardinčiau sriubą, kurią virsiu vakarienei.

— Tai neškis viską vidun. Vakaruose justi šioks toks judėjimas, — Larkinas mostelėjo galva link vakarinio miško krašto. — Kol kas mus tik stebi.

Apkerėtas, ne kitaip, vėl pagalvojo Hoitas pasisukdamas. Pasidavęs jos apžavams visai užmiršo budrumą.

— Sakyčiau, koks pustuzinis, — tęsė Larkinas ramiai ir šaltakraujiškai. — Nors už jų gali būti ir daugiau. Turbūt tikisi, kad susigundysime sekti paskui juos. O ten jų jau lauks kiti, kad galėtų atkirsti mums kelią atgal.

— Padarėme viską, ką buvome suplanavę šiam rytui, — pradėjo Hoitas, o pamąstęs tęsė toliau. — Bet gal ir neverta leisti jiems manyti, kad jie nuvijo mus vidun. Moira, — paklausė jis, šiek tiek pakėlęs balsą, kad ji išgirstų, — ar gali kurį nors iš jų išvesti iš rikiuotės per tokį atstumą?

— Kurio norėtum?

Pralinksmėjęs jis gūžtelėjo pečiais.

— Tau rinktis. Duokime jų mintims šiokio tokio peno.

Jis dar nebaigė kalbėti, kai pro šalį taip greitai prašvilpė strėlė, kad jis net pagalvojo, ar tik jam nepasivaideno. Pasigirdo du riksmai, vienas susiliejantis su kitu. Iš šešių liko keturi ir visi jie puolė slėptis miške.

— Tie du duos jiems pakankamai peno mintims, — nuožmiai šyptelėjusi Moira paruošė kitą strėlę. — Galiu kelias strėles paleisti į mišką, kad keletą jų išviliočiau lauk, jei tik tu nori.

— Nešvaistyk strėlių, — prie lango už jos prisiartino Kianas. Jis atrodė užsimiegojęs ir šiek tiek suirzęs. Moira automatiškai atsitraukė.

— Nemanytum, kad jas švaistau, jeigu jie būtų puolę namus.

— Dabar jie kuriam laikui nurims. Jeigu būtų norėję ne tik padrumsti vandenį, būtų puolę, kol jų gretos dar nebuvo išretintos.

Jis praėjo pro ją, pasuko lauko durų link ir išėjo laukan.

— Pogulio laikas baigėsi? — paklausė Glena.

— Gal pasakytum, kas galėtų miegoti tokiomis sąlygomis? Galvojau, kad prasidėjo žemės drebėjimas, — jis apžiūrėjo sodą. — Aišku, tavo darbas, — pasakė Hoitui.

— Ne, — iš jo širdyje žiojėjusios žaizdos išsiveržė kartėlis. — Mano motinos.

— Na ką, kai kitą kartą sugalvosi imtis sodininkystės, įspėk mane, kad nereiktų laužyti galvos, ar čia jau namas griūva. Kiek jų paklojote?

— Penkis. Keturi krito nuo Moiros rankos, — Larkinas įkišo kalaviją į makštis. — Tas penktasis buvo mano.

Jis metė žvilgsnį atgal į langą.

— Mažoji karalienė surinko nemažai taškų.

— Norėjome apsišniukštinėti, — paaiškino jam Larkinas, — ir pasirūpinti tavo žirgu.

— Dėkingas už tai.

— Galvoju, gal galėčiau jį prajodinėti, jei tu neprieštarautum.

— Aš neprieštarauju, ir Vladui bus naudinga.

— Vladui? — pakartojo Glena.

— Čia toks mano juokelis. Tai jeigu pramogos jau baigėsi, grįžtu į lovą.

— Man reikia su tavim šnektelėti, — Hoitas palaukė, kol Kianas paživelgė jam į akis. — Vienudu.

— Ar tas privatus pokalbis būtinai turi vykti lietuje?

— Galime pasivaikščioti.

— Jeigu jau taip nori, — atsakė šis, tada nusišypsojo Glenai. — Šįryt tu tiesiog žydi.

— Ir esu kiaurai peršlapusi. Hoitai, galite ir viduje kalbėtis niekieno netrukdomi.

— Man reikia pakvėpuoti grynu oru.

Stojo nejaukios tylos minutė.

— Koks tu vis dėlto lėtas. Ji laukia, kol ją pabučiuosi, tuomet ji mažiau jaudinsis, kad kas nors tau perrėš gerklę, nes tu nusprendei pasivaikščioti lietuje.

— Eik vidun, — paliepė Hoitas ir nors jam nelabai patiko aplinkinių dėmesys, jis suėmė Glenos smakrą ranka ir švelniai pabučiavo ją į lūpas. — Man viskas bus gerai.

Larkinas vėl išsitraukė kalaviją ir pasiūlė jį Kianui.

— Geriau jau apsiginkluokit.

— Aukso žodžiai, — pasakė Kianas, tada pasilenkė ir įžūliai pakštelėjo Glenai į skruostą. — Man taip pat viskas bus gerai.

Jie ėjo tylėdami, nejausdami jokios bičiulystės, kurią Hoitas vis dar prisiminė, kaip ir laikus, kai jie suprato vienas kitą be žodžių. Dabar jo brolio mintys jam buvo neįskaitomos, kaip, jis spėjo, ir jo mintys buvo neįskaitomos Kianui.

— Išsaugojai rožes, bet žolelių darželiui leidai pražūti. Juk tai buvo vienas iš didžiausių jos malonumų.

— Nuo tada, kai įsigijau namą, tos rožės pasikeitė nežinia kiek kartų, o žolelių darželio neliko nė ženklo.

— Tai nėra tiesiog namas, kaip tavo butas Niujorke. Tai namai.

— Čia tau namai, — atrodė, kad Hoito pyktis nuo Kiano nubėgo kaip vanduo nuo žąsies. — Jeigu tikiesi iš manęs daugiau, negu aš galiu ir noriu duoti, tai man teks tave kaskart nuvilti. Šita žemė ir namas pirkti už mano pinigus, už mano pinigus čia viskas prižiūrima. Šįryt turėtum būti geresnės nuotaikos, naktį paišdykavęs su tokia gražuole raganaite.

— Prilaikyk liežuvį, — nuolaidžiai pertarė jį Hoitas.

— Mano liežuvis savo vietoje, — Kianas negalėjo susilaikyti nepaerzinęs. — Ji aukščiausios klasės, be jokių abejonių. Bet su moterimis turiu keliais amžiais daugiau patirties už tave. Tose stulbinančiose žaliose akyse matau kur kas daugiau negu geismą. Jos geba įžvelgti ateitį. Ir man labai įdomu, ką tu ketini daryti?

— Ne tavo rūpestis.

— Žinoma, kad ne, bet man labai smagu paspėlioti, ypač kai šiuo metu neturiu jokios moters, kuri mane užimtų. Ji ne kokia drūta

kaimietė, su kuria gali paišdykauti šieno kupetoje ir atsipirkti pigiu niekučiu. Iš tavęs ji nori ir tikisi kur kas daugiau, kaip paprastai ir būna su moterimis, ypač protingomis.

Jis instinktyviai pažvelgė aukštyn, į debesų uždangą. Airijos orai buvo apgaulingi, jis tai puikiai žinojo, nepaisant lietaus, bet kada galėjo prašvisti saulė.

— Jeigu išgyvensi šiuos tris mėnesius ir įsiteiksi dievams, ar ketini prašyti jų galimybės pasiimti ją su savimi?

— Ko tu rūpiniesi?

— Ne visi klausia dėl to, kad jiems rūpi atsakymas. Ar niekada nebandei jos įsivaizduoti savo namelyje ant Kerio uolų? Be elektros, vandentiekio, „Saks"* parduotuvės už kampo? Verdančią tau vakarienę ant ugnies? Dėl prastos sveikatos priežiūros ir prasto maisto jos gyvenimas sutrumpėtų dvigubai, bet ko nepadarysi dėl meilės.

— Ką tu apie tai išmanai? — atšovė Hoitas. — Lyg mokėtum mylėti...

— Labai dėl to klysti. Mes galime mylėti, labai stipriai, net beviltiškai. Visiškai neprotinga — bet tai mums bendra. Vadinasi, tu jos kartu neimsi, nes iš tavo pusės būtų pernelyg egoistiška. Tu tam per daug šventas, per daug švarus. Ir pernelyg mėgaujies kankinio aureole. Vadinasi, paliksi ją čia nykti dėl tavęs. Būtų visai smagu pasisiūlyti ją paguosti. Mes tokie panašūs, todėl lažinuosi, kad ji tą paguodą priimtų. Kaip ir mane.

Nuo smūgio jis net atsilošė, bet nepargriuvo. Pajuto kraujo skonį, jo nepakartojamą deginimą, tada ranka persibraukė per kruviną burną. Prireikė kur kas daugiau laiko, negu jis tikėjosi, kad išvestų brolį iš pusiausvyros.

— Pagaliau išmušė valanda mums abiem, — jis numetė šalin kalaviją, kaip ir Hoitas. — Pažiūrėkime, kuris kurį.

Kiano kumštis atlėkė taip greitai, kad tik šmėkštelėjo, ir tuoj pat Hoitui iš akių pasipylė žvaigždės, o iš nosies trykštelėjo kraujo fontanas. Tada jie puolė vienas kitą kaip įniršę buliai.

* „Saks" — JAV parduotuvių, prekiaujančių garsių dizainerių prekėmis, tinklas.

Kianas gavo smūgį į inkstus, o nuo antro jam sudūzgė ausyse. Jis buvo užmiršęs, kad išprovokuotas Hoitas galėjo kautis kaip velnias. Jis staigiai galva smogė Hoitui į saulės rezginį ir parbloškė žemėn. Ir tuoj pat pats pasijuto besėdįs ant žemės, kai jo brolis savo kojomis išmušė jam žemę iš po kojų.

Jis būtų galėjęs užbaigti viską akimirksniu, bet kraujas jau buvo pernelyg įkaitęs ir reikalavo grumtynių.

Jie raičiojosi ant žemės kumščiuodamiesi ir keikdamiesi, kiaurai merkiami lietaus, alkūnėmis ir kumščiais lamdydami vienas kitam šonus ir kaulus.

Staiga Kianas šnypšdamas atšoko, iššiepęs iltis. Ant jo rankos Hoitas pamatė kryžiaus formos nudegimą.

— Kad mane kur velniai, — sumurmėjo Kianas, čiulpdamas apdegusią ranką ir trykštantį kraują. — Atrodo, tam, kad mane nugalėtum, tau reikia ginklo.

— Kad tave kur velniai, man visiškai užtenka savų kumščių, — jis jau buvo benusiplėšiąs grandinę, bet staiga nuleido rankas supratęs, kaip visa tai kvaila. — Ar ne puiku? — spjaute išspjovė jis kartu su krauju. — Tiesiog nuostabu. Pešamės kaip kokios gatvės žiurkės, visiškai užmiršę saugotis nuo to, kas mus gali ištikti. Jeigu netoliese būtų buvęs koks nors pavojus, jau būtume mirę.

— Kalbėk už save, aš ir taip miręs.

— Aš visai nenoriu muštis su tavim, — pasakė Hoitas, nors jo veido dar neapleido kovinga išraiška, kai jis nusibraukė kraują nuo lūpų. — To niekam nereikia.

— Bet visai smagu.

Ištinusios Hoito lūpos virptelėjo ir staiga susierzinimas atslūgo.

— Buvo smagu, tikra teisybė. Šventasis kankinys, sugalvok tu man.

— Žinojau, kad tai tave tikrai įsiutins.

— Žinoma, visada žinojai, kaip mane įsiutinti. Jeigu negalime būti broliai, Kianai, tai kas mes esame dabar?

Kianas sėdėjo kaip sėdėjęs ir išsiblaškęs čia valėsi rankas į žolę, čia vėl jomis trynė kraujo dėmes ant marškinių.

— Jeigu tu laimėsi, dingsi po kelių mėnesių. Arba matysiu, kaip miršti. Ar bent įsivaizduoji, kiek mirčių man teko matyti?

— Jei laiko tiek nedaug, tai viskas dar svarbiau.

— Nieko neišmanai apie laiką, — atsakė stodamasis Kianas. — Nori pasivaikščioti? Eime — gal šį tą suprasi apie laiką.

Jis taip sparčiai žengė per merkiančią liūtį, kad Hoitas vos spėjo su juo.

— Ar žemė vis dar tau tebepriklauso?

— Didžioji dalis. Dalis buvo išparduota prieš keletą amžių, dar dalį per vieną iš karų užgrobė anglai ir atidavė kažkokiam Kromvelio* bičiuliui.

— Kas tas Kromvelis?

— Jo jau nebėra. Tikras šunsnukis, kuris nemažai laiko ir jėgų paskyrė tam, kad prievartautų Airiją vardan britų karaliukų. Politika ir karai — atrodo, be jų negali nei žmonės, nei dievai, nei demonai. Man pavyko įtikinti vieną iš to žmogaus sūnų parduoti žemę man, kai jis ją paveldėjo. Ir visai už neblogą kainą.

— Įtikinti jį? Tu jį nužudei.

— Net jeigu ir taip — tai kas? — bodėdamasis paklausė Kianas. — Tai buvo taip seniai.

— Ar taip ir sukaupei savo turtus? Žudydamas?

— Turėjau devynis šimtus ir net daugiau metų savo iždui pildyti, ir tai dariau įvairiausiais būdais. Mėgstu pinigus, be to, visada išmaniau finansinius reikalus.

— Tiesa.

— Iš pradžių buvo labai sunku. Daug dešimtmečių man teko suktis kaip tik galiu. Keliavau. Pasaulis didelis ir nuostabus, o aš esu laimingas, kad didelė jo dalis priklauso man. Kaip tik dėl to mane mažai jaudina Lilitos užgaida susirasti naują Kromvelį.

— Saugai savo investicijas, — pastebėjo Hoitas.

— Saugau. Ir saugosiu. Tai, ką turiu, užsidirbau. Puikiai moku penkiolika kalbų — versle tai tikras turtas.

* Oliveris Kromvelis (1599–1658) — kontroversiškas britų politikas, 1653 m. pasiskelbęs Anglijos, Škotijos ir Airijos lordu protektoriumi.

— Penkiolika? — nusistebėjo Hoitas ir pajuto, kad tapo kur kas paprasčiau vaikščioti kartu ir kalbėtis. — Kažkada nesugebėjai įkirsti net lotynų.

— Turėjau daug laiko mokytis. Ir tam, kad galėčiau mėgautis mokslo vaisiais. Iš tiesų, nepaprastai jais džiaugiuosi.

— Niekaip tavęs nesuprantu. Juk ji iš tavęs atėmė gyvybę ir žmogiškumą.

— Ir davė amžinybę. Gal aš ir nesu labai jai už tai dėkingas, nes ji tai darė ne mano labui, bet neketinu leisti amžinybės dėl to purkštaudamas. Mano egzistavimas ilgas, o tu ir tavo rūšis turite tik tai, — jis mostelėjo kapinių link. — Saujelė metų, o paskui tik purvas ir dulkės.

Jie priėjo akmenų griuvėsius, apaugusius vynuogienojais su aštriais dygliais ir juodomis uogomis. Buvo išlikusi aukštyn besistiebianti galinė siena. Joje matėsi išraižyti skaičiai, kuriuos laikas ir permainingas oras beveik ištrynė.

Pro plyšius skverbėsi gėlės ir net nedideli krūmokšniai, kurių pasišiaušusios violetinės viršūnės sviro žemyn, apsunkusios nuo lietaus.

— Koplyčia? Mama ketino statyti koplyčią.

— Ir pastatė, — patvirtino Kianas. — Čia tai, kas iš jos liko. Ir iš jų, ir iš tų, kurie gyveno po jų. Akmenys, kerpės ir piktžolės.

Hoitas tik purtė galvą. Žemė buvo nusėta antkapiais, žyminčiais mirusiųjų kapus. Jis vaikščiojo tarp jų nelygia žeme, tai šen, tai ten rasdamas kauburėlius, apaugusius aukšta žole, blizgančia nuo drėgmės.

Kaip ir tie raižiniai griuvėsiuose, kai kuriuose antkapiuose išraižyti žodžiai buvo beveik visiškai išsitrynę, o patys antkapiai apaugę samanomis ir kerpėmis. Kai kuriuos kitus buvo galima įskaityti, bet jų vardų jis nežinojo. Maiklas Tomas Makenas, mylimas Alisos vyras. Paliko šią žemę tūkstantis aštuoni šimtai dvidešimt penktų metų gegužės šeštą dieną. Ir Alisa, kuri nusekė paskui jį po šešerių metų. Jų vaikai — vienas iškeliavo iš šio pasaulio vos kelios dienos po atėjimo į jį, ir dar trys kiti.

Tomas ir Alisa gyveno ir mirė praėjus amžiams po jo gimimo. Ir štai jis stovi čia, vos per du šimtmečius po jų mirties, ir skaito jų vardus.

Laiko tėkmė nenugalima, o tie, kurie per ją brenda, tokie trapūs.

Pradėjo kilti kryžiai, o apvalūs antkapiai darėsi vis žemesni. Tai šen, tai ten kapai buvo apaugę piktžolėmis, lyg juos būtų prižiūrėję nerūpestingi vaiduokliai. Ir jis jautė juos, tuos vaiduoklius, sulig kiekvienu žingsniu.

Už antkapio, kuris vos siekė kelius, augo vešlus rožių krūmas, apsunkęs nuo sodriai raudonų žiedų. Jų žiedlapiai žvilgėjo kaip aksomas. Širdį jam pervėrė lyg strėle ir nusmelkė bukas skausmas.

Jis žinojo, kad stovi prie motinos kapo.

— Kaip ji mirė?

— Sustojo širdis. Labai paprastai.

Hoito rankos nusviro, delnai susigniaužė į kumščius.

— Kaip gali būti toks šaltas, net čia, net dabar?

— Žmonės kalbėjo, kad ji sustojo iš sielvarto. Gal ir taip. Bet jis išėjo pirmas, — Kianas mostelėjo ranka į antrą antkapį. — Šiltinė jį pasiėmė per rudens lygiadienį, kitą rudenį po to... Po to, kai aš išėjau. Ji nusekė paskui jį po trejų metų.

— O seserys?

— Čia. Visos trys, — jis mostelėjo į antkapių grupelę. — Ir ištisos kartos, gyvenusios po jų — bent jau tie, kurie liko gyventi Klere. Buvo badmetis, žemė tapo nederlinga. Daugybė žmonių tiesiog išmirė arba pabėgo į Ameriką, Australiją, Angliją — bet kur, kad tik neliktų čia, kur siautė kančia, skausmas, maras, plėšikai. Mirtis.

— O Nola?

Kokią akimirką Kianas nutilo, stengdamasis atrodyti nerūpestingas.

— Ji gyveno beveik septynias dešimtis metų — to laikotarpio moteriai, žmogui, geras, ilgas gyvenimas. Susilaukė penkių vaikų. O gal šešių.

— Ar ji buvo laiminga?

— Iš kur aš galiu žinoti? — nekantriai atsakė Kianas. — Niekada daugiau su ja nesikalbėjau. Tame name, kuris dabar priklauso man, nebuvau laukiamas. Kitaip ir negalėjo būti.

— Ji sakė, kad sugrįšiu.

— Tu ir sugrįžai, ar ne taip?

Hoito kraujas pagaliau buvo nurimęs, jis po truputį pradėjo atgauti šaltakraujiškumą.

— Nematau savo kapo. Jeigu grįšiu, ar jis čia atsiras? Ar nuo to čia kas nors pasikeis?

— Paradoksas. Kas galėtų pasakyti? Kad ir kaip ten būtų, tu dingai, kaip ir buvo sakyta. O tai priklauso nuo to, kas apie tave pasakojama. Šiuose kraštuose tu šiokia tokia legenda. Hoitas iš Klero — nors Keris taip pat mėgsta tave savintis. Giesmės ir sakmės apie tave neprilygsta toms, kurios sekamos apie dievus ir net apie Merliną, bet tu minimas kai kuriuose turistų vadovuose. Akmenų ratas ten šiauriau — ar per jį ir atkeliavai? Dabar jis vadinamas Hoito Vartais.

Hoitas nežinojo, ar čia jau laikas įsižeisti, ar jaustis pamalonintam.

— Tai Dievų Vartai, ir jie čia atsirado gerokai prieš man gimstant.

— Taip žūsta teisybė, ypač kai iliuzija patrauklesnė. Atsimeni olas po tuo skardžiu, kur numetei mane į jūrą? Legendos pasakoja, kad gulėjai ten, giliai po ta uola, kur stovėdavai norėdamas iškviesti žaibą ir vėją, saugomas elfų.

— Kvailystės.

— Stebinanti reakcija į šlovę.

Kurį laiką jie abu tylėjo, tiesiog stovėjo, du vyrai, taip pribloškiamai panašūs išoriškai, lietaus merkiamame mirusiųjų pasaulyje.

— Jei tik tą vakarą būčiau ėjęs su tavimi, kai mane kvietei, išjojęs su tavimi, apsistojęs toje kaimo užeigoje, kaip tu siūlei... Nusigėręs iki žemės graibymo... — Hoito gerklė perdžiūvo, kai jis visa tai prisiminė. — Bet man rūpėjo tik mano darbas ir visai nesinorėjo draugijos. Net ir tavo. Reikėjo tik eiti su tavimi, tada viskas būtų buvę kitaip.

Kianas susiglostė atgal permirkusius plaukus.

— Ar ne per daug prisiimi atsakomybės? Bet toks jau tu visada buvai. Jeigu būtum ėjęs, ji turėtų mus abu, ko gero, tu teisus — viskas dabar kitaip atrodytų.

Pamatęs Hoito veido išraišką jis staiga vėl įtūžo.

— Kam reikalingas tas tavo kaltės jausmas? Nebuvai ir nesi mano prižiūrėtojas. Aš stoviu čia, kur stovėjau prieš daugybę amžių, ir jeigu ne kokia nors nesėkmė, o gal greičiau mano kvailumas leistis tavo įtraukiamam į visa tai, ir visiškai realus pavojus gauti kuolą į širdį — stovėsiu čia ir po daugybės amžių. O tu, Hoitai, šersi kirmėles. Tai kuriam iš mūsų šypsosi lemtis?

— Ko vertos visos mano galios, jeigu neįstengiu pakeisti vienos nakties, vienintelės akimirkos? Būčiau miręs kartu su tavimi. Būčiau miręs dėl tavęs.

Kianas pakėlė galvą, jo veide tebebuvo matyti tas pats pyktis, kuris pastūmėjo jį kovai.

— Neužkrauk man savo mirties ir savo apgailestavimų.

Bet Hoitas atsakė be jokio pykčio:

— Tu būtum dėl manęs atidavęs savo gyvybę. Dėl jų visų, — jis išskėtė rankas, lyg bandydamas apglėbti visus kapus.

— Kažkada — taip.

— Tu — mano pusė. Ir to nekeičia niekas — nei tai, kuo tu tapai, nei tai, kas kažkada atsitiko. Tu tai žinai taip pat gerai, kaip ir aš. Ir tai daugiau už kūną ir kraują. Nepaisant visko, mes vis tiek esame tai, kas visada buvome.

— Aš *negaliu* egzistuoti šiame pasaulyje tai jausdamas, — Kiano veidą ir jo balsą staiga persunkė emocijos. — Negaliu sielvartauti dėl to, kuo tapau, sielvartauti dėl tavęs. Ar dėl jų. Ir kad tave kur velniai, būk prakeiktas už tai, kad verti mane visa tai prisiminti.

— Aš tave myliu. Negaliu to pakeisti.

— To, kurį tu myli, nebėra.

Tikrai ne, pagalvojo Hoitas, nes pajuto, kad pagaliau pasiekė širdį to, kurį taip mylėjo. Matė, kiek širdies įdėta į tas rožes, kuriomis brolis apsodino motinos kapą.

— Stovi čia su manimi ir mūsų šeimos dvasiomis. Ne taip jau labai ir pasikeitei, Kianai, kitaip kam būtum visa tai daręs? — Hoitas palietė rožės žiedlapius. — Bet juk negalėjai to nedaryti.

Staiga Kiano akis užplūdo per tiek amžių susikaupusi kančia.

— Mačiau, kaip atrodo mirtis. Mačiau, kaip mirė tūkstančių

tūkstančiai. Nuo senatvės, ligų, nužudyti ar per karą. Tik nemačiau, kaip mirė jie. Tai, — mostelėjo jis ranka į kapus, — daugiausia, ką galėjau dėl jų padaryti.

Kai Hoitas atitraukė ranką, peržydėjusios rožės žiedlapiai pasipylė žemyn ir pasklido ant motinos kapo.

— To užtenka.

Kianas pažvelgė į Hoito ištiestą ranką ir giliai atsiduso.

— Tegul mus abu nujoja velniai, — pasakė jis ir tvirtai ją suspaudė. — Jau pakankamai prisivaikščiojom. Nematau reikalo toliau bandyti likimą. Be to, noriu grįžti į lovą.

Jie pasuko atgal tuo pačiu keliu, kuriuo atėjo.

— Ar pasiilgsti saulės? — paklausė Hoitas. — Pasivaikščioti saulėkaitoje, veidu jausti saulės šilumą.

— Ar žinai, kad saulė sukelia odos vėžį?

— Nejau? — Hoitas šiek tiek apie tai pamąstė. — Bet vis tiek — jos šiluma vasaros rytmetį...

— Net negalvoju apie tai. Man patinka naktis.

Gal dabar ir nebuvo geriausias laikas prašyti Kiano leisti šiek tiek paeksperimentuoti su jo krauju.

— Ką tu veiki savo darbe? Ir ką veiki laisvalaikiu? Ar tu...

— Darau tai, kas man patinka. Man patinka dirbti, tai teikia pasitenkinimą. Gyvenimo žaidimas nuo to tampa kur kas žavesnis. Klausyk, negalime atsigriebti už kelis amžius per vieną rytinį pasivaikščiojimą lietuje, kad ir kaip to norėtume, — jis užsimetė kalaviją ant peties. — Be to, tu čia gali pasigauti mirtį, tai verčiau pasilaikyk savo klausimus sau.

— Aš drėbtas iš kur kas geresnio molio, — linksmai nusiteikęs atsakė Hoitas, — ir tai įrodžiau, kai ne taip seniai išgražinau tau veidą. Ant žando turi gražią mėlynę.

— Ji pranyks kur kas greičiau už tavąją, nebent vėl įsikiš tavo ragana. Kad ir kaip ten būtų, aš labai valdžiausi.

— Nesąmonė.

Sunkios mintys, kurios apnikdavo Kianą kiekvieną kartą lankantis šeimos kapinaitėse, pradėjo sklaidytis.

— Jeigu parodyčiau visą savo jėgą, reikėtų čia tau kasti kapą.

— Gerai, tai susiimkime dar kartą.

Kianas dirstelėjo į Hoitą. Atsiminimai, taip ilgai slopintas jų teikiamas malonumas po truputį brovėsi atgal.

— Kitą kartą. Ir kai gerai aplamdysiu tau kaulus, nebeturėsi sveikatos myluotis su savo raudonplauke.

Hoitas nusivaipė:

— Pasiilgau tavęs.

Kianas žvelgė pirmyn, į namą, kyšantį iš už medžių.

— Blogiausia, kad ir aš tavęs pasiilgau.

14 skyrius

Su užtaisytu arbaletu Glena budėjo prie bokšto lango. Ji žinojo, kad dar nepakankamai gerai yra įvaldžiusi šį ginklą, ir vargu, ar būtų pataikiusi į taikinį.

Bet negalėjo tiesiog sėdėti čia neapsiginklavusi ir grąžydama rankas kaip kokia bejėgė moteriškė. Jeigu pagaliau pasirodytų ta prakeikta saulė, jai nebereikėtų jaudintis. Be to, pagalvojo, ji šiek tiek įpykusi, jeigu Makenų berniukai nebūtų kažkur nuklydę — greičiausiai tam, kad vienudu paniurzgėtų vienas ant kito, — jos nebūtų kamavę tie vaizdiniai, kaip juos į gabalėlius drasko gauja vampyrų.

Gauja? Banda? Šutvė?

Koks skirtumas? Jie visi buvo apsiginklavę iltimis ir blogais ketinimais.

Kur jie dingo? Ir ko taip ilgai pasiliko ten, lauke, kai yra tokie pažeidžiami?

Gal ta gauja ar banda, ar šutvė jau sudraskė juos į skutelius ir nusitempė jų išdarkytus kūnus, kad... Po galais, ji būtų norėjusi išmesti tą prakeiktą vaizdą iš galvos bent kelioms minutėms.

Paprastai moterims tenka nerimauti tik dėl to, kad jų vyrų

kas nors neapiplėštų arba nepervažiuotų autobusu ir panašiai. Na, žinoma, jai būtinai reikia susidėti su tokiu, kuris kariauja su kraują siurbiančiais šėtonais.

Kodėl ji negalėjo įsimylėti kokio mielo apskaitininko ar biržos maklerio?

Ji jau buvo nusprendusi pasinaudoti savo sugebėjimais ir krištolo rutuliu, kad jų paieškotų. Paskui pagalvojo, kad, ko gero, šitaip elgtis būtų įkyru ir nemandagu.

Bet galiausiai vis tiek nusprendė, kad jeigu jie nepasirodys po dešimties minučių, ji spjaus į geras manieras ir pati juos susiras.

Glena niekada rimtai negalvojo apie tai, kokį emocinį sąmyšį išgyvena Hoitas, ko jis neteko ir kuo rizikuoja. Jam teko kur kas didesnė našta už bet kurį iš jų, suprato ji. Ją nuo jos šeimos skyrė tūkstančiai mylių, bet ne šimtmečiai. Jis buvo namuose, kuriuose užaugo, bet čia nebebuvo jo namai. Ir kiekviena diena, kiekviena valanda jam iš naujo apie tai primindavo.

Motinos žolelių darželio atgaivinimas jį labai sukrėtė. Ji turėjo pagalvoti ir apie tai. Mažiau pliurpti, ko jai reikia ir ko ji nori. Tiesiog susidaryti tą prakeiktą sąrašą ir pačiai susirasti arba nusipirkti, ko reikia.

Ji metė žvilgsnį į žoleles, kai kurias jų jau buvo surišusi į ryšulėlius ir pakabinusi džiūti. Nereikšmingi, kasdieniai dalykai gali kelti didžiausią skausmą.

Dabar jis vaikštinėjo kažkur ten, lietuje, su savo broliu. Su vampyru. Ji nemanė, kad Kianas galėtų pulti Hoitą, bent jau nenorėjo tuo tikėti. Bet jeigu Kianas rimtai įpyktų, būtų stipriai spaudžiamas, ar sugebėtų suvaldyti savo instinktus?

Ji nežinojo atsakymo.

Be to, niekas negalėjo būti tikras, ar netoliese netykojo daugiau Lilitos pakalikų, tik ir laukiančių palankios progos pulti.

Kvaila dėl to jaudintis. Juk jie abu buvo labai galingi vyrai, puikiai pažįstantys šią žemę. Be to, jie buvo apsiginklavę ne tik kalavijais ir durklais. Hoitas buvo ginkluotas ir dėvėjo vieną iš kryžių, kuriuos jie užkerėjo, todėl jis nėra bejėgis.

Ar tai, kad jie dabar buvo lauke ir vaikštinėjo ten visai laisvi, neįrodė, kad jų taip paprastai nepaimsi?

Neatrodė, kad kas nors dėl jų jaudintųsi. Moira sėdėjo bibliotekoje ir skaitė. Larkinas su Kingu treniruočių salėje inventorizavo ginklus. Ko gero, ji tik be reikalo jaudinasi.

Bet kur, po velniais, jie dingo?

Toliau žiūrėdama pro langą staiga ji pastebėjo sujudimą, kažkokius šešėlius tamsoje. Ji stvėrė arbaletą ir stengdamasi susitvardyti, kad nedrebėtų rankos, nusitaikė pro siaurą langą.

— Kvėpuok, — ragino ji save. — Tiesiog kvėpuok. Įkvėpt — iškvėpt, įkvėpt — iškvėpt.

Ji iškvėpė kartu su užplūdusia palengvėjimo banga, kai pamatė Hoitą ir šalia jo einantį Kianą. Žygiuoja sau kiaurai permirkę, pastebėjo ji, lyg jiems priklausytų visas pasaulio laikas ir lyg jų neslėgtų nė menkiausias rūpestis.

Jiems priėjus arčiau, ji susiraukė. Ar tik ne kraujas ant Hoito marškinių, o po dešine akim ne šviežutėlė mėlynė?

Ji persisvėrė per langą ir stuktelėjo į akmeninę palangę. Ir tada iš lanko mirtinai dūgztelėjusi išlėkė strėlė. Glena sukliko. Vėliau ji nekentė savęs už tai, bet tuo momentu, žiūrint į orą ir lietų skrodžiančią strėlę, išsiveržė tas grynai moteriškas sukrėtimo ir susikrimtimo šūksnis.

Strėlė įsmigo vos per kelis colius nuo Hoito bato nosies.

Iš karto plienu sušvytravo jų kalavijai, jiems besisukant ratu nugara į nugarą. Kitomis aplinkybėmis tas vaizdas, jų grakštūs, ritmingi judesiai, primenantys šokį, ją būtų sužavėję. Bet tuo momentu ją sukaustė gėda ir siaubas.

— Atsiprašau! Aš labai atsiprašau! — ji persisvėrė dar labiau ir šaukdama kaip paklaikusi mojo ranka. — Čia aš. Man tiesiog išsprūdo. Aš tik... — Velniop, — pagalvojo ji. — Einu žemyn.

Ji paliko ginklą ten, kur jis buvo, prisiekusi ištisą valandą mokytis naudotis juo, kol dar nepataikė į ką nors, išskyrus taikinį. Ji jau buvo besileidžianti bėgti, kai negalėdama patikėti savo ausimis išgirdo vyrišką juoką. Žvilgtelėjusi jį pamatė, kad Kianas net susirietė iš juoko. Hoitas tiesiog stovėjo ir žiūrėjo į langą.

Kai ji nulipo laiptais, iš treniruočių salės pasirodė Larkinas.

— Kas nors atsitiko?

— Ne, ne. Nieko. Viskas gerai. Visai nieko neatsitiko. — Ji jautė, kaip jai skubant į pirmą aukštą raudonis užlieja skruostus.

Kai ji lipo paskutiniais laipteliais, jie įėjo pro lauko duris, it šunys purtydamiesi nuo savęs lietaus lašus.

— Aš atsiprašau. Aš labai atsiprašau.

— Stengsiuos tavęs nebesiutinti, Rude, — nerūpestingai atsakė Kianas. — O tai dar taikydamasi man į širdį, pataikysi į tarpkojį.

— Aš tik žiūrėjau į jus pareinančius ir netyčia nuspaudžiau gaiduką. Galėjome to išvengti, jeigu judu nebūtumėte tiek laiko dingę, aš taip dėl jūsų jaudinausi.

— Žinai, kuo man labiausiai patinka moterys? — Kianas pliaukštelėjo broliui per petį. — Ji tavęs vos nenušauna, bet po to pasirodo, kad tu pats dėl to kaltas. Linkiu tau sėkmės. Einu miegoti.

— Turiu apžiūrėti tavo nudegimus.

— Dar pazyzk, ragana.

— Ir kas, po galais, atsitiko? Jus užpuolė? Tavo burna kraujuoja, ir tavo taip pat, — pasakė ji Hoitui. — O tavo akys užtinusios.

— Niekas mūsų neužpuolė, — jo balsas buvo kupinas susierzinimo, — kol tu vos nepataikei man strėle į koją.

— Jūsų veidai visiškai sudaužyti, o iš jūsų drabužių likę tik skutai. Jeigu jūsų niekas neužpuolė... — išvydusi jų veidus, ji staiga suprato. Juk ji turėjo brolį. — Jūs susimušėte? *Jūs mušėtės?*

— Jis pirmas man trenkė.

Ji metė į Kianą žvilgsnį, nuo kurio būtų nuvytusios gėlės.

— Ar ne puiku? Maniau, kad vakar tai išsiaiškinome? Ar nekalbėjome apie tarpusavio vaidus ir apie tai, kaip jie mums kenkia, nes jie beprasmiški?

— Spėju, kad teks eiti miegoti nevakarieniavus.

— Neužkalbinėk man dantų, — ji baksnojo pirštu Kianui į krūtinę. — Aš čia baigiu pražilti iš susirūpinimo, o judu mušatės kaip pora kvailių.

— Tu man vos nepervėrei strėle kojos, — priminė jai Hoitas. — Manau, kad šiandien visi kvailai elgiamės.

Ji įniršusi atsiduso.

— Marš į virtuvę abu. Reikia pasirūpinti tais įpjovimais ir mėlynėmis.

— Aš einu miegoti.

— Abu. Ir dabar. Dabar su manimi verčiau nesiginčyk.

Kai ji išdidžiai išplaukė iš kambario, Kianas pasikrapštė praskeltą lūpą.

— Aišku, viskas buvo jau labai seniai, bet vis tiek aš nepamenu, kad tau taip patiktų valdingos moterys.

— Anksčiau nepatiko. Bet pakankamai jas suprantu ir žinau, kad bus geriau, jeigu dabar jai nusileisime. Prisipažinsiu — man skauda akis.

Kai jie įėjo į virtuvę, Glena dėliojo ant stalo viską, ko jai būtų galėję prireikti. Katilėlyje jau buvo užviręs vanduo, rankovės paraitotos.

— Tau reikia kraujo? — paklausė ji Kiano tokiu ramiu balsu, kad jis net užsikosėjo.

Jis nustebo, staiga pajutęs graužatį. Tiesą pasakius, negalėjo net prisiminti, kada pastarąjį kartą taip jautėsi. Toks glaudus bendravimas su žmonėmis jam tikrai buvo ne į naudą.

— Ačiū, užteks ir tos arbatos, kurią verdi.

— Nusivilk marškinius.

Ji matė, kad jam ant liežuvio galo jau sukasi kandi pastaba, bet tąkart jis pasitelkė visą savo išmintį ir tą pastabą nurijo.

Jis nusivilko marškinius ir atsisėdo.

— Visai užmiršau apie tuos nudegimus.

Hoitas juos atidžiai apžiūrinėjo. Pūslių nebebuvo, teliko tik blyškus negražus raudonis.

— Jei gerai prisimenu, — pasakė jis, atsisėdęs priešais Kianą, — tau į krūtinę teko kur kas daugiau smūgių.

— Jau tie vyrai, — ištarė atsidususi Glena, bet niekas jos nepaisė.

— Tu kauniesi nebe taip, kaip anksčiau. Daugiau spardaisi ir mosikuoji alkūnėmis, — pastebėjo Hoitas, jausdamas skausmingas pasekmes. — Ir dar tas šokinėjimas į orą.

— Kovos menai. Turiu kelis juoduosius diržus. Aukščiausias įvertinimas, — paaiškino jis. — Tau reikėtų daugiau laiko skirti treniruotėms.

Hoitas pasitrynė skaudančius šonkaulius:

— Taip ir padarysiu.

Kaip jie draugiškai šnekučiuojasi, pamanė Glena. Kas čia per vyriškos keistenybės — ištalžyti vienas kitam snukius, o paskui bičiuliautis?

Ji įpylė į katiliuką karšto vandens ir palikusi, kad pritrauktų, prie stalo nusinešė gydomąjį tepalą.

— Būčiau sakiusi, kad tokio stiprumo nudegimams išgyti, net ir įvertinus viską, ką galiu padaryti, reikia trijų savaičių, — atsisėdusi ji kabino pirštais tepalą. — Dabar sakyčiau, kad užteks ir trijų dienų.

— Mes galime būti sužaloti, ir labai sunkiai. Bet jeigu tai ne mirtina — gyjame labai greitai.

— Tau gerai, nes be nudegimų dar įsitaisei ir krūvą sumušimų. Bet tu negali atsiauginti galūnių, — tęsė ji, tepdama tepalą. — Jeigu, pavyzdžiui, nupjautume tau kurią nors ranką, ji nebeataugtų.

— Kokia siaubinga ir įdomi mintis. Bet tu teisi, nesu girdėjęs, kad kam nors tai būtų pavykę.

— Vadinasi, jeigu nepavyksta pasiekti širdies arba galvos, galima bandyti su galūnėmis.

Ji nuėjo prie kriauklės, kad nuo rankų nusiplautų tepalą ir paruoštų šaltus kompresus sumušimams gydyti.

— Štai, — vieną kompresą ji ištiesė Hoitui. — Prisidėk prie akies.

Jis jį apuostė, bet galų gale pakluso.

— Nevertėjo rūpintis.

Kianas susiraukė.

— Neteisingas atsakymas. Geriau sakytum: „Ei, meilute, labai atsiprašome, kad privertėme tave jaudintis. Buvome tikri savanaudžiai ir labai neapdairūs. Nusipelnome už tai bausmės. Tikimės, kad mums atleisi“. Dar truputį sustiprink akcentą — moterys pamišusios dėl akcentų.

— O tada turbūt reikėtų bučiuoti jai kojas?

— Iš tiesų tai užpakalį. Užpakalio bučiavimas yra nesenstanti tradicija. Tau su juo reikės kantrybės, Glena. Hoitas vis dar mokosi.

Ji pastatė ant stalo arbatą ir nustebino juos abu, priglaudusi delną Kianui prie skruosto.

— O tu ketini jį išmokyti, kaip elgtis su šiuolaikine moterim?

— Man jo truputėlį gaila, tik tiek.

Ji šyptelėjo, pasilenkė ir pakštelėjo Kianui į skruostą.

— Tau atleista. Gerk arbatą.

— Taip lengvai? — pradėjo skųstis Hoitas. — Tu jam plekšnoji per skruostą ir dar bučiuoji? Galima pagalvoti, kad tai jo vos neperšovei strėle.

— Moterys — neįmenama paslaptis, — tyliai ištarė Kianas. — Ir vienas didžiausių pasaulio stebuklų. Arbatą nešuosi, — tarė jis atsistodamas. — Man reikės sausų drabužių.

— Tik išgerk visą, — pasakė Glena neatsisukdama ir imdama kitą buteliuką. — Tik tada pasijusi geriau.

— Tada išgersiu. Pasakyk man, jeigu jis nesistengs tau įsiteikti. Aš neprieštaraučiau, jei po jo pasirinktum mane.

— Toks jau jis yra, — pasakė Hoitas, kai Kianas išėjo iš virtuvės. — Mėgsta paerzinti.

— Žinau. Tai, žiūriu, nuleidote vienas kitam šiek tiek kraujo ir vėl susidraugavote?

— Aš smogiau jam pirmas. Kalbėjau jam apie mūsų motiną, apie sodą, o jis buvo toks abejingas. Ir nors mačiau, kad po tuo abejingumu kažkas slypi, aš.... Aš pratrūkau ir... Paskui jis nusivedė mane ten, kur palaidota mūsų šeima. Štai ir viskas.

Jis atsisuko ir jos akyse išvydo visą širdyje susikaupusį gailestį.

— Tikriausiai jums abiem buvo nelengva ten būti.

— Dabar aš geriau suvokiu, kad nors aš ir esu čia, jų visų nebėra. Anksčiau tai neatrodė tikra. Tiesiog negalėjau tuo patikėti.

Ji prisiartino prie jo ir šiek tiek patepė tinktūra jo sumušimus.

— O pagalvok apie jį — visą tą laiką gyventi neturint šeimos. Dar žiauriau, be viso to, kas su juo padaryta. Su jais visais. Juk ne-

galvojame apie tai, kai kalbame apie karą ir svarstome, kaip juos sunaikinti. O juk jie kažkada buvo žmonės kaip ir Kianas.

— Jie nori mus iššudyti, Glena. Visus, kurių krūtinėse plaka širdys.

— Žinau. Aš žinau. Kažkas išsiurbė jų žmogiškumą. Bet kažkada jie buvo žmonės, Hoitai, turėjo šeimas, mylėjo, tikėjo. Mes apie tai negalvojame. Gal negalime sau to leisti.

Ji nubraukė jam nuo veido plaukus. Mielas apskaitininkas, vėl pagalvojo ji. Arba biržos makleris. Kaip juokinga, kaip kasdieniška. O ji visai čia pat turi kažką nepaprasta.

— Manau, kad likimas pastūmėjo Kianą šiuo keliu, kad suvoktume, kaip atsakinga tai, ką darome. Kad žinotume, kad padarėme tai, ką turėjome padaryti. Bet viskas turi savo kainą.

Ji atsitraukė.

— Tai turėtų padėti. Tik žiūrėk, saugok savo veidą nuo kumščių.

Ji jau ketino nusisukti, bet jis suėmė ją už rankos ir stodamasis prisitraukė ją prie savęs. Ir švelniai pabučiavo.

— Glena, manau, kad likimas atvedė čia tave tam, kad padėtumei man suprasti, jog pasaulyje yra ne tik mirtis, kraujas ir žiaurumas. Pasaulyje tiek daug grožio ir gėrio. Ir aš visa tai turiu, — jis ją stipriai apkabino. — Čia.

Ji pasidavė, nuleido galvą jam ant peties. Ji norėjo paklausti, kas jiems nutiks, kai visa tai baigsis, bet žinojo, kad labai svarbu, tiesiog būtina priimti tai, ką atneša kiekviena diena.

— Reikia imtis darbo, — pasakė atsitraukdama. — Šį bei tą sugalvojau, kaip sukurti saugią zoną aplink namą, kurioje visi galėtume laisvai judėti. Ir manau, kad Larkinas teisus dėl žvalgybos. Jeigu dienos metu nusigausime iki olų, gal ką nors išsiaiškinsime. Gal net pavyktų paspęsti spąstus.

— Laiko tuščiai neleidai.

— Man to reikia. Kai esu kuo nors užsiėmusi, nesu taip išsigandusi, kaip gali pasirodyti.

— Tada prie darbo.

— Moira galės mums padėti, — pridūrė Glena jiems išeinant iš

virtuvės. — Ji skaito viską, kas jai pakliūna į rankas, todėl galės būti pagrindiniu mūsų informacijos šaltiniu, — paaiškino ji. — Be to, ji turi galių. Jos dar nelabai stiprios, bet jų yra.

Kai Glena ir Hoitas užsidarė bokšte ir name visi nurimo, Moira bibliotekoje gilino žinias apie demonus. Jai tai atrodė nepaprastai įdomu. Daugybė įvairių teorijų ir legendų. Ji iškėlė sau uždavinį išsiaiškinti tiesą.

Ji nusprendė, kad ją turėtų žinoti Kianas, bent jau dalį jos. Amžius trunkanti egzistencija buvo pakankamai ilgas laikas mokytis. Ir asmuo, prikimšęs į šią patalpą tiek knygų, siekė žinių ir jas gerbė. Bet ji dar nebuvo pasirengusi jo klausti ir nebuvo tikra, kad kada nors bus tam pasirengusi.

Jeigu jis ne toks, kaip tie padarai, apie kuriuos ji skaitė, kuriems kiekvieną naktį reikėjo žmogaus kraujo, kurie troško ne tik kraujo, bet ir žudyti — kas jis tada? Dabar jis rengėsi karui su tokiais kaip jis pats, o ji to suprasti negalėjo.

Moirai reikėjo sužinoti daugiau apie tai, ką jie norėjo nugalėti, apie Kianą, apie visus kitus. Kaip gali suprasti ir pasitikėti tuo, ko nepažįsti?

Ji rašėsi daug pastabų ant popieriaus lapų, kuriuos rado viename iš didelio stalo stalčių. Jai patiko tas popierius ir rašymo priemonė. Rašiklis, pasitaisė ji, kurio viduje, vamzdelyje buvo rašalas. Ji svarstė, ar negalėtų slapčiom parsinešti šiek tiek popieriaus ir kelių rašiklių atgal į Pažadėtąją žemę.

Moira užsimerkė. Jautė, kaip pasiilgo namų, tas ilgesys it nesiliaujantis skausmas smelkėsi per kūną. Ji užrašys savo norą, užklijuos voke ir paliks su savo daiktais Larkinui tam atvejui, jeigu ji žūtų.

Jeigu ji mirtų šioje pusėje, norėtų, kad jos kūnas būtų grąžintas į Pažadėtąją žemę ir ten palaidotas.

Ji rašė toliau, o galvoje virte virė mintys. Viena mintis vis sugrįždavo ir nedavė jai ramybės. Reikėtų įsidrąsinti ir paklausti Glenos, ar įmanoma padaryti ir ar kiti su tuo sutiktų — rasti kokį nors būdą užverti laiko vartus, kad nebūtų galima patekti į Pažadėtąją žemę.

Atsidususi ji pažvelgė pro langą. Ar Pažadėtojoje žemėje dabar taip pat lyja, o gal virš jos motinos kapo šviečia saulė?

Ji išgirdo besiartinančius žingsnius ir greitai užčiuopė savo durklo rankeną. Tačiau kai įėjo Kingas, ji nuleido ranką. Negalėjo paaiškinti kodėl, bet su juo jautėsi laisviau, nei su bet kuo kitu.

— Nepatinka kėdės, Mažyle?

Ji šyptelėjo. Jai patiko, kaip jam iš burnos ritosi žodžiai — lyg akmenys uolingu kalnu.

— Ne, tiesiog man patinka sėdėti ant grindų. Ar jau treniruočių laikas?

— Pertrauka. — Jis atsisėdo į platų krėslą, su milžinišku kavos puodu rankoje. — Larkinas galėtų nesustoti visą mielą dieną. Dabar kaip tik daro katas*.

— Man katos patinka. Primena šokį.

— Tik žiūrėk, kad tą šokį vestum tu, jeigu šoki su vampyru.

Ji tingiai pervertė knygos lapą.

— Hoitas su Kianu mušėsi.

Kingas gurkštelėjo gėrimo.

— Tikrai? Kas laimėjo?

— Regis, niekas. Mačiau juos grįžtančius, ir iš jų veidų ir klibinkščiavimo atrodė, kad lygiosios.

— Tai iš kur tu žinai, kad jie mušėsi? Gal juos užpuolė.

— Ne, — ji braukė pirštu per žodžius. — Tiesiog aš gerai girdžiu.

— Tai tu ilgaausė, Mažyle.

— Mama sakydavo tą patį. Atrodo, kad Hoitas ir jo brolis susitaikė.

— Viena problema mažiau, tik neaišku, kiek tai tęsis.

Pagal tai, kiek jis juos pažinojo, Kingas sprendė, kad visiškos paliaubos tarp brolių neturėjo trukti ilgiau už mašalo gyvenimą.

— Ką tu tikiesi rasti visose tose knygose?

— Viską. Anksčiau arba vėliau. Ar žinai, kaip atsirado pirmasis vampyras? Knygose radau kelias versijas.

* Katos — rytų kovos menų judesiai.

— Niekada apie tai negalvojau.

— Aš galvojau, tiksliau — galvoju. Viena iš versijų primena meilės istoriją. Labai seniai, kai pasaulis dar buvo labai jaunas, demonai buvo beišmirštą. Dar prieš tai, daugybę metų prieš tai, jų buvo kur kas daugiau. Daugybė jų klajojo po pasaulį. Bet žmonės vis stiprėjo ir darėsi protingesni, o demonų laikas ėjo į pabaigą.

Kingui patiko klausytis pasakojimų, todėl jis įsitaisė patogiau.

— Panašu į evoliuciją.

— Taip, pokyčiai. Daugelis demonų pasitraukė po žeme, kur slapstydavosi ir miegodavo. Tuo metu buvo kur kas daugiau burtų, nes žmonės nuo jų nenusisukdavo. Žmonės ir elfai sudarė sąjungą, kad kariautų su demonais, kad išguitų juos visiems laikams. Vienas iš jų buvo apnuodytas ir merdėjo. Jis mylėjo mirtingą moterį, o tai buvo draudžiama net ir demonų pasaulyje.

— Tai, vadinasi, ne tik žmonėms būdingas aklas prisirišimas. Tęsk, — pasakė jis, kai Moira nutilo.

— Todėl mirštantis demonas pagrobė tą mirtingąją iš jos namų. Jis buvo kaip apsėstas ir jo paskutinis noras — susiporuoti su ja prieš mirtį.

— Šiuo atžvilgiu nelabai skiriasi nuo vyrų.

— Man atrodo, visos gyvos būtybės trokšta meilės ir malonumo. Ir to fizinio akto, kuris išreiškia gyvenimą.

— O vyrukai paskui bando išsisukti.

Ji sutriko.

— Nuo ko išsisukti?

Jis užsikosėjo ir vos neišspjovė kavos. Tada plyšdamas juoku tik sumosikavo ranka.

— Nekreipk dėmesio. Baik savo pasakojimą.

— Jis nusivedė ją gilyn į mišką ir padarė su ja tai, ko norėjo, o ji, kaip užkerėta moteris, norėjo jo prisilietimų. Bandydama išsaugoti jo gyvenimą, ji pasiūlė jam savo kraujo. Todėl jis jai įkando, o ji paskui irgi siurbė jo kraujo, nes tai tiesiog kitokios rūšies poravimasis. Ji mirė kartu su juo, bet nesiliovė egzistuoti. Ji tapo padaru, kuris vadinamas vampyru.

— Tapo demonu vardan meilės.

— Atrodo, taip. Keršydama vyrams, ji juos medžiodavo, jais misdavo ir paversdavo juos vampyrais, kad sukurtų daugiau tokių kaip ji pati. Ir vis tiek ji gedėjo savo demoniškojo meilužio, todėl nusižudė išėjusi į saulės šviesą.

— Beveik kaip Romeo ir Džuljeta.

— A, čia ta pjesė. Mačiau lentynoje knygą. Dar jos neskaičiau.

Žaisdama su savo kaspino galu ji galvojo, kad visoms šiame kambaryje esančioms knygoms perskaityti reikėtų ne vienų metų.

— Bet skaičiau ir kitokį pasakojimą apie vampyrus. Jis pasakoja apie demoną, pamišusį ir sergantį nuo kerų, kurie buvo dar bjauresni už jį patį, nuo jų jis beprotiškai troško žmogaus kraujo. Jis mito žmonėmis, ir kuo daugiau jų sudorojo, tuo labiau stiprėjo jo pamišimas. Jis mirė susimaišęs krauju su mirtinguoju, o tas mirtingasis tapo vampyru.

— Įtariu, kad pirmoji versija tau labiau prie širdies.

— Ne, man labiau patiktų teisybė, man kažkodėl atrodo, kad teisinga yra antroji istorija. Kaip mirtingoji moteris gali mylėti demoną?

— Turbūt savo pasaulyje gyvenai labai saugų gyvenimą? Ten, iš kur atvykau aš, žmonės nuolat įsimyli tikrų tikriausius šėtonus — ar bent jau kitiems jie tokie atrodo. Meilėje logikos geriau neieškoti, Mažyle. Taip jau yra.

Ji atmetė savo kaspiną už nugaros, lyg norėtų paneigti jo žodžius.

— Jeigu aš įsimylėsiu, tikrai nesielgsiu kaip kvailė.

— Tikiuosi, būsiu šalia, kai tau teks atsiimti šiuos žodžius.

Ji užvertė knygą.

— Ar tu ką nors myli?

— Moterį? Esu kelis kartus priartėjęs, bet žinau, kad į dešimtuką taip ir nepataikiau.

— Iš kur žinai?

— Kai pataikai tiesiai į centrą, Mažyle, ir pats virsti iš koto. Bet pašaudyti vis tiek smagu. Be to, aš ne kiekvienai moteriai, — jis paplekšnojo pirštais sau per veidą.

— Man tavo veidas patinka — toks didelis ir tamsus.

Jis taip užsikvatojo, kad vėl vos neužspringo kava.

— Visiškai teisingai.

— Be to, tu stiprus. Tu maloniai kalbi ir skaniai gamini. Tu ištikimas savo draugams.

Jo didelis tamsus veidas sušvelnėjo.

— Nori dalyvauti konkurse į mano gyvenimo meilės vietą?

Ji nesivaržydama jam nusišypsojo.

— Nemanau, kad esu tavo taikinys. Jei tapsiu karaliene, vieną gražią dieną man teks ištekėti. Susilaukti vaikų. Tikiuosi, tai bus ne vienintelė mano užduotis. Noriu išsiaiškinti, kuo mano mamą sužavėjo tėtis. Ką jie rado vienas kitame. Noriu, kad jis būtų stiprus ir ištikimas.

— Ir gražus.

Ji gūžtelėjo pečiais, nes iš tikrųjų tikėjosi ir to.

— Ar čionykštės moterys ieško tik grožio?

— Nebūtinai, bet grožis nemaišo. Tokie vyrukai kaip Kianas nuo moterų turi gintis lazdomis.

— Tai kodėl jis toks vienišas?

Jis pažvelgė į ją per puodelio viršų.

— Geras klausimas.

— Kaip tu su juo susipažinai?

— Jis išgelbėjo man gyvybę.

Moira apsikabino kelius rankomis ir patogiai įsitaisė. Maža buvo dalykų, kurie jai patiktų labiau už pasakojimus.

— Kaip?

— Atsidūriau netinkamoje vietoje netinkamu metu. Prastas rajonas rytų Los Andžele.

Jis vėl gurkštelėjo kavos ir gūžtelėjo pečiais.

— Mano senis paliko mus, kai dar nebuvau gimęs, o motulė turėjo problemų su neteisėtomis medžiagomis, kaip jos pas mus vadinamos. Perdozavo. Pavartojo per daug kažkokio šlamšto.

— Ji mirė, — Moira nuoširdžiai dėl jo nuliūdo. — Labai tave užjaučiu.

— Netikę sprendimai, netikusi dalia. Kartais atrodo, kad kai kurie žmonės ateina į šį pasaulį tik tam, kad visiškai sumautų savo gyvenimą. Ji buvo kaip tik tokia. Taip ir atsidūriau gatvėje, dariau ką tik išmanydamas, kad išgyvenčiau ir neįkliūčiau. Sykį naktį leidausi į vieną tokią vietą. Ten tamsu ir karšta, kad net garuoja. Man tik reikėjo vietos nakčiai prastumti.

— Tu neturėjai namų?

— Turėjau gatvę. Prie įėjimo trynėsi pora vyrukų, matyt, laukė, kol galės su kažkuo suvesti sąskaitas. Aš iškart pasipūčiau, kad atrodyčiau grėsmingesnis. Man tik reikėjo prasmukti pro juos ir pasiekti tą vietą. Bet staiga pasirodė mašina ir pradėjo iš jos šaudyti, — pasakojo jis. — Kaip pasala. Ir aš į ją patekau. Kulka kliudė mano galvą. Žinojau, kad jei gausiu dar bent vieną — aš miręs. Tada kažkas mane sugriebė ir nutempė. Viskas išskydo, bet man atrodė, kad skraidau. Tada atsigavau kažkokioj nepažįstamoj vietoj.

— Kokioj?

— Prašmatniam viešbučio kambaryje. Tokį buvau matęs tik filmuose. — Prisiminęs jis sukryžiavo savo dideles sunkiais batais apautas kojas. — Milžiniška lova, kurioje laisvai tilptų dešimt žmonių, o joje guliu tik aš. Galvą skauda taip, kad net dūzgia, todėl susigaudau, kad dar nemiriau ir nepatekau į rojų. O tada iš vonios išeina jis. Nusivelka marškinius, o ant peties naujas tvarstis. Buvo peršautas, kai tempė mane iš susišaudymo.

— Ką tu darei?

— Nieko, man buvo šokas. Jis atsisėda ir spokso į mane kaip į kokią knygą. Sako: „Tu laimingas. Bet kvailas“. Kalba su kažkokiu akcentu. Pagalvojau, kad jis koks garsus dainininkas ar panašiai. Dėl to, kaip atrodo, kaip kalba, kaip gyvena. Dar pagalvojau, kad jis koks iškrypėlis, ir bandys manimi pasinaudoti. Taip sakant, iš baimės buvau prikrovęs kelnes. Man buvo tik aštuoneri.

— Tu buvai vaikas? — jos akys išsiplėtė. — Tu tada buvai vaikas?

— Man buvo aštuoneri, — pakartojo jis. — Kai augi tokiomis sąlygomis kaip aš, vaikystė ilgai netrunka. Jis pradėjo klausinėti, ko

aš ten tryniausi, ir aš pradėjau draskyti jam akis. Kad kaip nors sustiprinčiau savo pozicijas. Jis paklausė, ar aš alkanas, ir aš mečiau jam kažką tokio, kad tikrai neteiksiu jam seksualinių paslaugų už sumautą ėdalą. Tada jis užsakė kepsnio, vyno, kažkokio limonado. Ir sakė, kad jis nesidomi mažais berniukais. O jeigu aš turiu kur eiti, tai galiu sau ir keliauti. Arba galiu palaukti kepsnio.

— Ir tu nusprendei palaukti kepsnio.

— Dešimt balų, — jis jai mirktelėjo. — Nuo to viskas ir prasidėjo. Jis pasiūlė man maisto ir galimybę rinktis. Galėjau grįžti iš kur atėjęs — jam dėl to neskauda, arba galėjau dirbti jam. Sutikau dirbti. Nežinojau, kad dirbti reiškia mokytis. Jis mane ne tik aprengė, bet ir išmokslino, suteikė savigarbos.

— Ar jis tau pasisakė kas esąs?

— Ne tada. Bet gana greitai. Supratau, kad jis trenktas, bet man nelabai rūpėjo. Tada, kai supratau, kad jis sako tiesą, tikrų tikriausią tiesą, dėl jo jau būčiau padaręs bet ką. Dėl žmogaus, kuris tą naktį nepabijojo žūti gatvėje gelbėdamas mane. Jis nepavertė manęs vampyru, — tyliai pasakė Kingas, — bet jis pakeitė mane.

— Kodėl? Ar kada nors klausei jo, kodėl?

— Taip. Bet geriau jau klausk jo paties.

Ji linktelėjo. Jau pats pasakojimas davė pakankamai peno mintims.

— Pertrauka beveik baigėsi, — paskelbė jis. — Galime kokią valandą pasitreniruoti. Kad tavo liesas užpakalis kiek sutvirtėtų.

Ji nusivaipė.

— Arba galime pasitreniruoti su lanku — gal pagaliau išmoksi padoriai nusitaikyti?

— Ei, gudruole, — jis susiraukė ir žvilgtelėjo durų link. — Tu nieko negirdėjai?

— Kalbi apie beldimą? — ji gūžtelėjo pečiais, šiek tiek sugaišo tvarkydama knygas ir netrukus paskui jį išskubėjo iš kambario.

*

Glena sparčiai leidosi laiptais. Kad ir kaip lėtai jie stūmėsi tolyn, šiuo metu jai teko viską palikti Hoitui. Kažkas turėjo pasirūpinti vakariene, o kadangi ji pati pasisiūlė, tai nebuvo kur dėtis. Galėtų pamarinuoti viščiuką, o paskui dar valandai grįžti viršun.

Gera vakarienė padės gerai nusiteikti visos grupės susitikimui.

Ji ketino užsukti į biblioteką ir atitraukti Moirą nuo knygų, kad pasimokytų kulinarijos, jeigu jau pati pasišovė. Gal ir seksistiška, kad dabar už tai bus atsakingos tik moterys, bet juk reikėjo nuo kažko pradėti.

Nuo beldimo į duris ji net sudrebėjo, tada virpančia ranka persibraukė plaukus.

Jau norėjo iš viršaus pasikviesti Larkiną arba Kingą, bet paskui susilaikė. Pati kalba apie seksizmą, o kaip ketina išgyventi rimtą mūšį, jeigu lietingą popietę pati viena net durų nesugeba atidaryti?

Gal čia koks kaimynas, nusprendęs užsukti mandagumo vizito. O gal Kiano namo prižiūrėtojas, užsukęs patikrinti, ar jiems nieko netrūksta.

Juk joks vampyras negalės įeiti į namus, peržengti per slenkstį, jeigu ji jo nepakvies.

O tai menkai tikėtina.

Bet pirmiausia ji vis tiek pasižiūrėjo pro langą. Pamatė merginą, maždaug dvidešimties — daili blondinė, mūvinti džinsus ir vilkinti ryškai raudoną megztinį. Plaukus buvo susirišusi į uodegą, kuri kyšojo iš po raudonos kepurės. Rankose laikė žemėlapį — atrodė, kad bando jame susigaudyti, tuo pat metu kramtydama nykštį.

Matyt, pasiklydo, pagalvojo Glena, ir kuo greičiau ji parodys jai kelią ir nukreips tolyn nuo namo, tuo geriau bus visiems.

Kai ji nusisuko nuo lango, beldimas pasigirdo vėl.

Ji atidarė duris, stengdamasi laikytis savoje slenksčio pusėje.

— Labas. Gal galėčiau jums padėti?

— Liabas. Ačiū, teip.

Glena pajuto palengvėjimą, išgirdusi, kad moteris kalba su ryškiu prancūzišku akcentu.

— Aš, e, pasiklydau. *Excusez-moi*[1], aš nėliabai mokėti anglyškai.

— Nieko tokio. Prancūziškai aš beveik visai nemoku. Kuo galėčiau padėti?

— Enis? *S'il vous plait*[2]? Ar žynoti, koks kelias eiti į Enis?

— Nežinau. Aš čia ne vietinė. Bet galiu paieškoti žemėlapyje. — Glena žiūrėjo moteriai į akis, tiesdama ranką į žemėlapį ir stengdamasi, kad net pirštų galiukai neišsikištų už slenksčio. — Aš Glena. *Je suis*[3] Glena.

— A, *oui. Je m'apelle*[4] Lora. Aš atostogos, studentė.

— Puiku.

— Lėtūs, — Lora ištiesė ranką, į kurią pradėjo tikšti lietaus lašai. — Tikriausiai aš pasiklysti lėtūs.

— Bet kam taip gali atsitikti. Duokite, žvilgtelėsiu į jūsų žemėlapį, Lora. Ar jūs keliaujate viena?

— *Pardon*[5]?

— Viena? Jūs viena?

— *Oui. Mes amies*[6] — mano draugai Enis, bėt aš bliogai pasūkti. Nėgėrai?

O ne, pagalvojo Glena. Tikrai ne.

— Stebiuosi, kad pastebėjote namą nuo pagrindinio kelio. Mes nuo jo gana atokiai.

— Atsyprašau?

Glena plačiai nusišypsojo.

— Lažinuosi, kad norėtumėte užeiti puodelio arbatos, kol išsiaiškinsime, kur jums reikia keliauti. — Ji pamatė, kaip nekaltose mėlynose blondinės akyse sužibo viltis. — Bet juk jūs negalite, ar ne? Negalite įeiti pro duris.

— *Je ne comprendrez pas*[7].

[1] Excusez-moi (*pranc.*) — atsiprašau.
[2] S'il vous plait — (*pranc.*) prašau.
[3] Je suis — (*pranc.*) aš esu.
[4] Oui. Je m'apelle — (*pranc.*) Taip. Mano vardas.
[5] Pardon — (*pranc.*) atsiprašau.
[6] Mes amies — (*pranc.*) mano draugai.
[7] Je ne comprendrez pas — (*pranc.*) aš nesuprantu.

— Esu tikra, kad suprantate, bet jeigu kartais šiandien mano nuojauta mane apgauna, tai jums reikia grįžti į pagrindinį kelią ir pasukti į kairę. Į kairę, — pakartojo Glena ir pradėjo gestikuliuoti.

Išgirdusi už nugaros Kingo riktelėjimą ji apsisuko. Jos plaukai švystelėjo ir jų galiukai kyštelėjo per slenkstį. Ją kaip sprogimas užliejo skausmas, kai kažkas taip patraukė už plaukų, kad ji skriste išskrido iš namo ir trenkėsi į žemę, kad atrodė, lyg būtų lūžę visi kaulai.

Ten jų buvo dar du ir jie pasirodė iš niekur. Glena viena ranka instinktyviai siekė savo kryžiaus, tuo pat metu aklai spardydamasi kojomis. Ji beveik nieko nematė, o burnoje jautė kraujo skonį. Tuo metu Kingas vieną jų perskrodė peiliu, taip bandydamas atitraukti to padaro dėmesį ir tuo pat metu šaukdamas jai, kad keltųsi ir bandytų grįžti į namą.

Ji atsiklaupė ir pamatė, kaip jie jį apsupo uždaru ratu. Ji girdėjo savo riksmą ir jai pasirodė, kad name išgirdo į jos riksmą atsiliepiančius šūksnius. Bet suprato, kad jie nebespės. Vampyrai taršė Kingą kaip šunys.

— Prancūziška kalė, — išspjovė Glena ir puolė blondinę.

Ji pajuto, kad kumščiu sutraiškė kaulą, ir pajuto pasitenkinimą, bet kartu ir kraujo čiurkšlę. Tada ji dar kartą atšoko atgal ir kai trenkė šį kartą, akyse tapo tamsu.

Ji pajuto, kad ją tempia, ir bandė priešintis. Tada šalia išgirdo Moiros balsą:

— Čia aš. Čia aš. Tu jau viduje. Gulėk ramiai.

— Ne. Kingas. Jie užpuolė Kingą.

Moira iš karto puolė lauk, išsitraukusi durklą. Glenai bandant atsistoti, per ją peršoko Larkinas ir išlėkė pro duris.

Glena atsiklaupė, tada svyruodama atsistojo. Ji svyruodama ėjo durų link, o gerklę degino aitrus šleikštulys.

Kaip greitai, miglotai pagalvojo ji, ar įmanoma taip greitai judėti? Moirai ir Larkinui bandant juos prisivyti, tie padarai įgrūdo besipriešinantį Klingą į juodą furgoną. Jie dingo jai dar nespėjus išeiti iš namo.

Staiga Larkino kūnas virptelėjo, suraibuliavo ir jis pavirto į pumą. Jis metėsi paskui furgoną ir netrukus dingo iš akių.

Glena parklupo ant žolės ir pradėjo žiaukčioti.

— Grįžk vidun, — Hoitas sugriebė ją už rankos savo laisvąja ranka. Kitoje jis laikė kalaviją. — Grįžk į namą. Glena, Moira, grįžkit vidun.

— Per vėlu! — šaukė Glena, o iš akių jai pasipylė siaubo ašaros. — Jie pagrobė Kingą. — Ji žvilgtelėjo aukštyn ir pamatė už Hoito stovintį Kianą. — Jie jį pagrobė. Jie pagrobė Kingą.

15 skyrius

— Marš namo, — dar kartą pakartojo Hoitas. Kai jis pradėjo tempti Gleną vidun, pro juos prasibrovė Kianas ir nuskubėjo arklidžių link.

— Eik su juo, — išspaudė Glena pro ašaras ir skausmą. — Dėl Dievo, eik su juo. Paskubėk.

Palikti ją visą drebančią ir kruviną buvo sunkiausias dalykas, kokį jam kada buvo tekę daryti.

Durys, už kurių stovėjo juodoji mašina, buvo atidarytos. Jo brolis bet kaip metė vidun ginklus.

— Ar tai padės juos sugauti? — paklausė Hoitas.

Kianas vos teikėsi pažvelgti į jį krauju pasruvusiomis akimis.

— Pasilik su moterimis. Man tavęs nereikia.

— Reikia, nereikia, bet aš čia. Po galais, kaip patekti to daikto vidun? — kalbėjo jis pats sau, grumdamasis su durimis. Kai jos pagaliau atsidarė, jis susirangė viduje.

Nieko nesakydamas Kianas sėdo už vairo. Mašina staiga siaubingai suriaumojo ir pradėjo drebėti, lyg pasiruošęs lėkti žirgas. O paskui atrodė, kad jie skrenda. Į orą iš po ratų lėkė akmenys ir žemės.

Hoitas dar spėjo pamatyti tarpduryje stovinčią Gleną, besilaikančią už rankos, kuri, jis bijojo, galėjo būti ir sulaužyta.

Jis maldavo visų dievų, kad dar bent kartą ją pamatytų.

Ji žiūrėjo į juos nuvažiuojančius ir galvojo, ar tik neišsiuntė savo meilės į tikrą mirtį.

— Surink visus ginklus, kuriuos gali panešti, — pasakė ji Moirai.

— Tu sužeista. Leisk man tave apžiūrėti.

— Surink ginklus, Moira, — kai ji atsisuko, jos veidas buvo kruvinas ir kupinas įniršio.

Moira linktelėjo galva:

— Ar nori kalavijo, ar lanko?

— Ir to, ir to.

Glena greitai nuėjo virtuvėn, prisirinko butelių. Ranką skaudėjo nežmoniškai, todėl ji kaip įmanydama pasistengė apmalšinti skausmą. Čia Airija, pagalvojo ji niūriai, čia kiekviename žingsnyje bažnyčia, o bažnyčioje turėtų būti švęsto vandens. Į furgoną ji nunešė butelius, mėsininko peilį ir ryšulį baslių iš sodo.

— Glena, — furgono link žygiavo Moira, ant vieno peties užsimetusi didelį lanką, ant kito — arbaletą, rankoje nešdama du kalavijus. Ji sudėjo ginklus į vidų, tada ištiesė sidabrinį kryžių, kurį laikė už grandinėlės.

— Šitą radau treniruočių salėje. Turbūt jis Kingo. Jis neapsaugotas.

Glena užtrenkė krovinių skyriaus duris.

— Mes jį apsaugosime.

Gyvatvorės ir kalvos lėkė pro šalį, vos pastebimos pro pilką lietaus uždangą. Hoitas matė kitas mašinas, — automobilius, priminė jis sau — lekiančias šlapiu keliu, ir kaimo tvoras.

Laukuose jis matė besiganančius galvijus ir avis, ir vingiuojančius akmeninius aptvarus. Tačiau nesimatė nei Larkino, nei automobilio, kuriuo išsivežė Kingą.

— Ar gali juos susekti? — paklausė jis Kiano.

— Ne, — šis staigiai pasuko vairą ir į viršų pašoko vandens banga. — Jie veža jį pas Lilitą. Jie jo nežudys, — bandė įtikinti jis pats save. — Ir veš pas Lilitą.

— Į tuos urvus? — Hoitas galvojo apie tai, kiek jam užtruko nukeliauti nuo jo skardžio iki Klero. Bet jis jojo žirgu, be to, buvo sužalotas ir karščiavo. Bet vis tiek kelionė turi užtrukti gana ilgai.

— Manai, nežudys? Kianai, bet kam jiems jo reikia gyvo?

— Jis jai bus kaip prizas. Būtent taip — prizas. Jis gyvas, ir ji norės pati jį nužudyti. Nemanau, kad mes nuo jų labai smarkiai atsiliekame. Be to, „Jaguaras" nepalyginamai greitesnis už bet kurį sumautą furgoną.

— Jie negalės jam įkąsti. Kryžius jiems neleis.

— Bet jis nesustabdys kalavijo ar strėlės. Ar prakeiktos kulkos. Bet kita vertus, šautuvai ir lankai ne vampyrams, — svarstė jis pats sau. — Pernelyg didelis atstumas. Mes mėgstame žudyti iš arti, taip jau esame įpratę. Mums patinka žiūrėti aukai į akis. Pirmiausia ji pageidaus jį pakankinti. Tikrai nenorės, kad jis mirtų greitai. — Jis suspaudė vairą taip, kad net įplėšė odą, kuria jis buvo aptrauktas. — Taigi mes išlošime šiek tiek laiko.

— Artėja naktis.

Ir nors Hoitas nepasakė, jie abu žinojo, kad naktį jų gali būti daugiau.

Kianas tokiu greičiu aplenkė kažkokį sedaną, kad „Jaguaras" susimėtė slidžiame kelyje, tačiau padangos netrukus vėl sukibo su keliu ir jie šovė pirmyn. Jį apakino priešpriešiais važiuojančios mašinos žibintai, bet greičio jis nesumažino. Prakeikti turistai, spėjo pagalvoti, ir tuoj pat kitas automobilis prispaudė jį prie kelkraščio. Gyvatvorės šakos braukė per „Jaguaro" šoną ir langus. Iš po ratų kaip kulkos pasipylė žvyras.

— Jau turėjome juos pasivyti. Nebent jie nuvažiavo kitu keliu arba ji kur nors turi kitą olą.

Per daug sumaišties, pagalvojo Kianas, ir dar padidino greitį.

— Ar gali paburti? Paieškoti, kur jie?

— Nieko nepasiėmiau. — Jis pliaukštelėjo ranka per prietaisų skydelį, kai Kianas šovė per kitą posūkį. — Nors palauk.

Jis stvėrė kryžių, kuris kabėjo jam ant kaklo, sutelkė į jį visas savo galias ir pradėjo gerti į save jo šviesą.

— Skyde ir simboli. Vesk mane. Atverk man regėjimą.

Hoitas pamatė per lietų lekiančią pumą, kurios nugarą it sidabrinis bizūnas pliekė kryžius.

— Matau Larkiną. Jis netoli, bet atsilieka nuo mūsų. Lekia laukais. Jau pavargęs.

Jis ieškojo toliau, naudodamasis šviesa kaip pirštais.

— Matau Gleną. Ir Moirą su ja. Jos nepasiliko name. Jos kažkur važiuoja. Ji kenčia.

— Jos man nepadės. Kur Kingas?

— Nematau jo. Jį dengia tamsa.

— Jis miręs?

— Nežinau. Negaliu jo pasiekti.

Staiga Kianas užmynė ant stabdžių ir stipriai pasuko vairą. „Jaguaras" apsisuko taip, kad juos net ėmė pykinti, vis artėdamas prie juodo furgono, kuris stovėjo skersai siauro kelio. Sužviegė padangos ir pasigirdo duslus bumbtelėjimas, kai metalas atsitrenkė į metalą.

Kianas su kalaviju rankoje iššoko lauk, automobiliui dar nespėjus sustoti. Kai jis atplėšė furgono duris, jame nieko neaptiko. Nei gyvos dvasios.

— Čia moteris, — šūktelėjo Hoitas, — ji sužeista!

Keikdamasis Kianas apibėgo furgoną ir atidarė krovinių skyriaus duris. Ten buvo kraujo, ir jis užuodė, kad tai žmogaus kraujas, bet jo nebuvo tiek, kiek palieka mirtinai nukraujavęs žmogus.

— Kianai, jai įkando, bet ji gyva.

Kianas žvilgtelėjo per petį. Jis pamatė ant kelio gulinčią moterį, o iš žaizdų jos kakle sunkėsi kraujas.

— Nepribaigė jos. Matyt, neužteko laiko. Atgaivink ją. Nešk į automobilį.

Hoitas pirštų galiukais palietė žaizdą ir pajuto deginimą.

— Ponia, ar girdite mane? Atsibuskite.

Ji sujudėjo, tada staiga atsimerkė, o jos akių lėliukės buvo didelės it mėnuliai.

— Rori! Rori, padėk man.

Kianas šiurkščiai nustūmė Hoitą į šoną. Jis turėjo savų galių.

— Pažiūrėk į mane. Į mane. — Jis pasilenkė žemyn, kol jos žvilgsnis susitiko su jo akimis. — Kas atsitiko?

— Moteris, su furgonu. Manėme, kad reikia pagalbos. Roris sustojo ir išlipo. Kai jis išlipo, jie ... O Dieve, gailestingasis Dieve... Rori...

— Jie nuvažiavo jūsų mašina? Kokia?

— Mėlyna BMW. Rori! Jie jį pasiėmė. Jie jį pasiėmė... Tau nėra vietos. Jie pasakė: „Tau nėra vietos" ir išmetė mane lauk. Jie juokėsi.

Kianas atsitiesė.

— Padėk man patraukti furgoną nuo kelio. Jie nekvaili, nepaliko raktelių.

— Negalime jos čia taip palikti.

— Tai pasilik su ja, tik padėk man patraukti tą prakeiktą furgoną.

Įsiutęs Hoitas apsisuko ir furgonas šoktelėjo keliu per tris pėdas.

— Puikiai susitvarkei.

— Ji gali mirti. Juk ji niekuo nekalta.

— Ji nebus nei pirma, nei paskutinė. Vyksta karas, supranti?— Kianas pasuko atgal. — Be aukų neapsieisi. Nebloga strategija, — murmėjo jis, vertindamas padėtį. — Mus pristabdyti ir persėsti į greitesnį automobilį. Dabar jau iki olų aš jų nebepasivysiu, jeigu tik jie ten vyksta.

Jis pasisuko į brolį ir pamąstė.

— Gal vis dėl to tu man dabar ir praverstum.

— Aš nepaliksiu sužeistos moters šalikelėje kaip sergančio šuns.

Kianas nuėjo prie savo automobilio, atidarė daiktadėžę ir išsiėmė mobilųjį telefoną. Kažką trumpai į jį pasakė.

— Čia ryšio priemonė, — pasakė Hoitui, mesdamas telefoną

atgal. — Iškviečiau pagalbą — gydytojus ir policiją. O tu gali likti čia, kad jie tave nutvertų, ir bandyti atsakyti į visus jų klausimus, į kuriuos negali atsakyti.

Jis atidarė bagažinę, išėmė antklodę ir kelias signalines raketas.

— Užklok ją, — nurodė jis. — O aš imsiuosi vampyrų. Dabar Kingas masalas, — pridūrė Kianas, uždegdamas raketas, — ir masalas, ir prizas. Ji žino, kad mes ateinam. Ji laukia mūsų.

— Tai nenuvilkime jos.

Dabar, praradęs viltį pasivyti varžovus prieš jiems pasiekiant olas, Kianas vairavo atsargiau.

— Ji pasirodė kur kas gudresnė, agresyvesnė nei manėme. Ne taip bijanti prarasti savo karius. Ji turi persvarą.

— Jų bus gerokai daugiau nei mūsų.

— Taip būtų bet kokiu atveju. Bet galbūt dabar ji norės derėtis. Mainytis.

— Vieną iš mūsų už Kingą.

— Jūs jai visi vienodi. Žmogus yra žmogus, todėl jai neturi ypatingos vertės. Galbūt ji norės tavęs, nes ji gerbia galią ir jos trokšta. Bet tikriausiai ji norės manęs.

— Ketini atiduoti savo gyvybę už jo?

— Ji manęs nežudys. Bent jau ne iš karto. Pirmiausia ji norės pademonstruoti savo talentus. Pasimėgauti tuo.

— Pakankinti.

— Ir įtikinti. Jeigu jai pavyktų persivilioti mane į savo pusę, tai būtų neblogas manevras.

— Žmogus, atiduodantis gyvybę už draugą, nepaverčia jo vampyru ir jo neišduoda. Kodėl ji turėtų manyti kitaip?

— Todėl, kad mes permainingi padarai. Be to, juk tai ji mane tokį padarė. Tai jai suteikia šiokios tokios persvaros.

— Ne, tik ne tu. Aš tikiu, kad tu galėtum atiduoti gyvybę dėl Kingo, bet nemanau, kad ji tuo tiki. Turi pasiūlyti mane, — šiek tiek patylėjęs pasakė Hoitas.

— Ką tu sakai?

— Aš tau nieko nereiškiu jau šimtus metų. Jis tau reiškia kur

kas daugiau už mane. Ji tai supras. Žmogus už burtininką — jai tai neblogi mainai.

— Ir kodėl ji turėtų manyti, kad tu atiduosi savo gyvybę už žmogų, kurį pažįsti vos savaitę?

— Nes tu laikysi peilį man prie gerklės.

Kianas barbeno pirštais vairą.

— Gal ir pavyktų.

Kai jie pasiekė uolas, lietus buvo užleidęs vietą niūriai mėnesienai. Uolos kilo aukštai į dangų, mesdamos smailius šešėlius virš banguojančios jūros.

Girdėjosi tik į uolas dūžtantis vanduo, o ore tvyrojo kažkoks gaudesys, primenantis dievų kvėpavimą.

Kito automobilio, žmonių ar padarų nebuvo nei ženklo.

Palei kelią iš jūros pusės ėjo turėklai. Apačioje matėsi tik akmenys, vanduo ir olų labirintas.

— Išviliosime ją į paviršių, — linktelėjo Kianas skardžio link. — Jeigu nusileisime žemyn pas ją, pateksim į spąstus su jūra už nugaros. Lipsime aukštyn ir priversime ją ateiti pas mus.

Jie pradėjo kopti slidžiais akmenimis ir šlapia žole. Ant kyšulio matėsi švyturys, kurio spindulys skrodė tamsą.

Jie abu pajuto grėsmę, nors niekas nė nekrustelėjo. Padaras apnuogintomis iltimis iššoko iš už uolų. Kianas tiesiog pasisuko, trinktelėjo pečiu ir tas padaras nusirito žemyn. Antrąjį jis persmeigė basliu, kurį turėjo prisikabinęs prie diržo.

Tada išsitiesė ir pasisuko į trečiąjį, kuris elgėsi kur kas atsargiau už savo bendrus.

— Pasakyk savo šeimininkei, kad Kianas Makenas nori su ja pasikalbėti.

Mėnulio šviesoje grėsmingai žybtelėjo iltys.

— Šiąnakt siurbsim jūsų kraują.

— Arba mirsite alkani nuo Lilitos rankos dėl to, kad neperdavėte jai mano kvietimo.

Padaras iš karto pradingo.

— Aukščiau jų gali laukti dar daugiau, — pastebėjo Hoitas.

— Nemanau. Ji tikisi, kad mes pulsim olas, o ne lipsim kažkur į padebesius derėtis dėl įkaitų. Jai bus įdomu ir ji ateis.

Jie lipo toliau, tada šlaitu paėjėjo aukštėliau, kol priėjo tą vietą, kur Hoitas jau kartą buvo susitikęs su Lilita ir tuo padaru, kuriuo ji pavertė jo brolį.

— Jai čia patiks.

— Įspūdis toks, kaip tada, — Hoitas pasikišo kryžių po marškiniais, kad jo nesimatytų. — Oras. Naktis. Kažkada ši vieta priklausė man. Būtent čia mintimis iškviesdavau galias.

— Tikėkimės, kad ir dabar galėsi, — pasakė Kianas išsitraukdamas peilį. — Klaupkis, — paliepė jis ir prispaudė peilio ašmenis Hoitui prie gerklės, stebėdamas, kaip iš vos matomo pjūvio sunkiasi kraujas. — Dabar.

— Tai atėjo metas rinktis?

— Rinktis tenka visada. Jeigu būtum galėjęs, būtum čia mane nužudęs.

— Jeigu būčiau galėjęs, būčiau čia tave išgelbėjęs.

— Bet tu nepadarei nei vieno, nei kito, — tai sakydamas, jis ištraukė peilį iš Hoito makštų ir suglaudė abejus ašmenis ties jo gerkle. — Ant kelių.

Kūnu jausdamas šaltus ašmenis Hoitas atsiklaupė.

— Koks nuostabus vaizdas.

Mėnulio šviesoje pasirodė Lilita. Ji vilkėjo smaragdo žalumo suknią, o jos pečiais lyg saulės spinduliai vilnijo ilgi palaidi plaukai.

— Lilita, senokai matėmės.

— Labai seniai, — jai žengiant šlamėjo šilkas. — Ar atkeliavai čia tam, kad įteiktum man dovaną?

— Noriu mainytis, — pataisė ją Kianas. — Vyk šalin savo šunis, — pasakė jis tyliai. — Arba aš nužudysiu jį, o paskui juos, ir tu liksi be nieko.

— Įtikinai, — pasakė ji ir mostelėjo ranka jai iš šonų sėlinantiems vampyrams. — Tu subrendai. Kai aš tave apdovanojau, buvai tik dailutis šunytis. O dabar žiūrėk — koks klastingas vilkas. Man patinka.

— Svarbiausia, kad jis tebėra tavo šuo, — išspjovė Hoitas.

— Tik pažiūrėkite, kaip žemai puolė didysis burtininkas. Tu mane pažymėjai, — ji praskleidė savo suknią, kad parodytų Hoitui penkiakampę žvaigždę, išdegintą ties jos širdimi. — Dėl jos kentėjau skausmus kokį dešimtmetį. O tas randas taip ir nenyksta. Esu tau už tai skolinga. Pasakyk man, Kianai, kaip tau pavyko jį čia atitempti?

— Jis mano, kad aš tebesu jo brolis. Tai palengvino užduotį.

— Ji atėmė tau gyvybę. Ji — tai tik melas ir mirtis.

Kianas nusišypsojo žvelgdamas Hoitui virš galvos.

— Tuo ji man ir patinka. Aš tau jį atiduodu už tą žmogų, kurį pagrobei. Jis man naudingas ir ištikimas. Noriu jį susigrąžinti.

— Bet jis žymiai didesnis už šitą. Kur kas daugiau kraujo.

— Jis neturi jokių galių. Tik paprastas mirtingasis. O aš tau siūlau burtininką.

— Ir vis tiek tu nori susigrąžinti žmogų.

— Kaip jau sakiau, jis man naudingas. Ar žinai, kiek laiko ir pastangų reikia, kad iš žmogaus padarytum gerą tarną? Noriu jį susigrąžinti. Niekam neleisiu iš manęs vogti. Nei tau, nei kam nors kitam.

— Manau, galėsime tai aptarti. Vesk jį žemyn. Aš gražiai susitvarkiau savo olas. Patogiai atsisėsime ir papuotausime. Turiu putlutį studentėlį iš Šveicarijos — pasidalysiu juo su tavimi. Ei, bet palauk, — ji skambiai nusijuokė. — Girdėjau, kad tu pastaruoju metu minti kiaulių krauju.

— Mažiau klausyk, kas ką plepa. — Kianas lėtai pakėlė peilį, kuriuo buvo įpjovęs Hoitui, ir lyžtelėjo kruvinus ašmenis.

Nuo žmogaus kraujo skonio, kurio nebuvo jutęs tokį ilgą laiką, nubudo žvėriškas alkis, o akys iš karto apsipylė raudoniu.

— Bet aš taip ilgai gyvenau ne tam, kad tu mane kvailintum. Tai vienkartinis pasiūlymas, Lilita. Vesk čia man tą žmogų ir imk burtininką.

— Kaip galiu tavimi pasitikėti, branguti? Juk tu žudai net ir tokius kaip tu.

— Žudau ką noriu ir kada noriu. Kaip ir tu.

— Susivienijai su jais. Su žmonėmis. Rezgate prieš mane sąmokslą.

— Man čia tik pramoga. Bet jau darosi nuobodu ir brangiai kainuoja. Atiduok man tą žmogų, o pati imk šitą. Be to, kviečiu tave pas save į svečius. Ten bus visi kiti — galėsi iškelti sau puotą.

Hoitas trūktelėjo galvą ir ašmenys įsmigo jam į odą. Jis nusikeikė gėliškai, su tyliu, bet nenumaldomu įtūžiu.

— Jo kraujyje užuodžiu galią, — svajingai ištarė Lilita. — Ji nuostabi.

— Dar žingsnis — ir aš perrėžiu jam kaklą. Ir tu negausi nieko.

— Tikrai? — ji žavingai nusišypsojo. — Kažkodėl aš abejoju. Ar šito tu nori? — paklausė ji mostelėjusi ranka.

Ant skardžio krašto, kur stūksojo švyturys, Kianas pamatė Kingą, susmukusį tarp dviejų vampyrų.

— Jis gyvas, — pasakė ji linksmai. — Aišku, turi pasikliauti mano žodžiu, kaip ir aš tavuoju, kad tu man atiduodi tą burtininką, kaip gražią dovanėlę, suvyniotą į blizgantį popierių. Pažaiskime.

Ji suėmė savo sijonus į rankas, pasisukiojo.

— Nužudyk jį, ir aš tau atiduosiu tą žmogėną. Nužudyk savo brolį, bet ne peiliu. Nužudyk taip, kaip esi sutvertas tai daryti. Išsiurbk jo kraują — ir tas žmogus tavo.

— Pirmiausia atvesk jį čia.

Ji patempė lūpą ir įnoringai susiglostė savo sijonus.

— Gerai.

Ji aukštai iškėlė vieną ranką, tada kitą. Kianas atitraukė peilius nuo Hoito gerklės, kai pamatė juos tempiančius Kingą artyn.

Staiga jie metė jį žemėn ir stipriu spyriu nusviedė į jūrą.

— Oi! — Lilita prisidengė lūpas ranka, o jos akys juokėsi. — Kokie atgrubnagiai. Dabar turi man sumokėti ir nužudyti šitą.

Kriokdamas kaip laukinis Kianas metėsi į priekį. Ji pakilo, o jos suknia išsiskleidė kaip sparnai.

— Paimkite juos! — sušuko ji. — Ir atveskite man.

Ji išnyko.

Kianas stipriau suspaudė peilių rankenas, o Hoitas pašoko ir pradėjo traukti iš už diržo baslius.

Orą ir vampyrų širdis skrodė strėlės. Kianui dar nespėjus smogti

pirmojo smūgio, pustuzinis vampyrų pavirto dulkėmis, kurias tuoj pat į jūrą nunešė vėjas.

— Jų artinasi daugiau! — iš už medžių priedangos šaukė Moira. — Turime trauktis. Privalome trauktis. Čia. Greičiau!

Atsitraukimo skonis buvo kartus, šlykščiu prieskoniu nusėdęs gerklėje. Bet šį kartą reikėjo susitaikyti su tokia mirtimi. Todėl jie pasitraukė iš mūšio.

Kai jie pasiekė automobilį, Hoitas pabandė paimti brolį už rankos.

— Kianai ...

— Nereikia, — jis užsidarė automobilyje ir stebėjo, kaip kiti lipa į furgoną. — Prašau, nereikia.

Jų kelią namo dar labiau prailgino sielvarto ir įniršio kupina tyla.

Glena neverkė. Verkti buvo per sunku. Ji paskendo transe, kūnas tvinkčiojo nuo skausmo ir sukrėtimo, o protas buvo visiškai apmiręs. Tik kažkur giliai kirbėjo mintis apie bailumą.

— Tu dėl to nekalta.

Ji girdėjo Moiros balsą, bet nieko negalėjo atsakyti. Jautė, kaip Larkinas palietė jos petį, tikriausiai norėdamas paguosti, bet buvo pernelyg apkvaitusi, kad galėtų kaip nors reaguoti. Kai Moira atsisėdo automobilio gale kartu su Larkinu, kad paliktų ją ramybėje, jai menkai tepalengvėjo.

Glena pasuko į mišką, stengdamasi neiškrypti iš siauro kelio. Prie namo degė žibintai. Ji išjungė variklį ir automobilio žibintus. Ištiesė ranką atidaryti duris.

Jos staiga atsivėrė ir ji buvo išplėšta lauk, kojos net nelietė žemės. Net ir tada, pamačiusi alkio kupinas Kiano akis, ji nieko nepajuto, net baimės.

— Pasakyk man bent vieną priežastį, dėl kurios neturėčiau nusukti tau sprando ir viską baigti.

— Negaliu.

Pirmasis juos pasiekė Hoitas ir stipraus smūgio iš karto buvo nublokštas atgal.

— Nereikia. Nekaltink jo, prašau, — pasakė ji Hoitui, kol jis nepuolė dar kartą. — Prašau, nedaryk to, — pasakė ji Larkinui.

— Manai, mane tai bent kiek jaudina?

Ji vėl pažvelgė Kianui į akis.

— Ne. Kodėl turėtų? Jis priklausė tau, o aš jį nužudžiau.

— Tai ne jos darbas, — Moira pabandė nustumti Kiano ranką, bet ši nekrustelėjo nei per colį. — Negali jos dėl to kaltinti.

— Leisk jai pačiai kalbėti.

— Ji negali. Ar nematai, kokia ji sukrėsta ir sužeista? Ji neleido man ja pasirūpinti, nes iš karto išskubėjom pas jus. Turime grįžti vidun. Jeigu dabar kas nors mus puls — visi žūsime.

— Jeigu tu ją nuskriausi, — tyliai pasakė Hoitas, — užmušiu tave savo rankomis.

— Ar tai ir viskas? — vos girdimai sukuždėjo Glena. — Tik mirtis? Ar jau visada tik taip ir bus?

— Duok ją man, — Hoitas ištiesė rankas ir išplėšė Gleną iš Kiano gniaužtų. Nešdamas ją į namą kažką kuždėjo jai gėlų kalba.

— Eik ir išklausyk jo, — Moira paėmė Kianą už rankos. — Jis to nusipelno.

— Neaiškink man, ko jis nusipelno. — Jis išsivadavo iš jos su tokia jėga, kuri atstūmė ją per du žingsnius atgal. — Nieko apie tai neišmanai.

— Išmanau daugiau negu tau atrodo, — atsakė ji, bet leido jam sekti paskui Hoitą į namą.

— Nesugebėjau jų pasivyti, — pasakė Larkinas žiūrėdamas į žemę. — Bėgau per lėtai, niekaip negalėjau.

Jis atidarė krovinių skyriaus duris ir iškrovė ginklus.

— Negaliu pasiversti į tokį daiktą, — jis vėl užtrenkė duris. — Galiu pasiversti tik į gyvą padarą. Bet jų pasivyti negali net puma.

Kianas nieko nesakęs nuėjo vidun.

Glena gulėjo ant sofos didžiojoje svetainėje. Ji buvo užsimerkusi,

labai išblyškusi, oda išpilta prakaito. Blyškiame veide per žandikaulį ir skruostą ryškėjo sumušimas. Lūpų kampučiuose buvo sukepęs kraujas.

Hoitas atsargiai tikrino jos ranką. Nesulaužyta, atsikvėpė jis lengviau. Išnirusi, bet nelūžusi. Stengdamasis jos stipriai nejudinti nuvilko marškinėlius ir pamatė daugiau sumušimų ant pečių, liemens ir klubų.

— Žinau, ko reikia, — pasakė Moira ir išskubėjo.

— Nesulaužyti,— Hoitas apčiupinėjo jos šonkaulius. — Gerai, kad niekas nelūžo.

— Jai pasisekė, kad galva dar vietoje. — Kianas nužygiavo tiesiai į kabinetą, pasiėmė viskio ir pradėjo gerti tiesiai iš butelio kaklelio.

— Kai kurie sužalojimai vidiniai. Ji stipriai sužalota.

— Ne daugiau, negu nusipelno už tai, kad išėjo iš namo.

— Ji niekur nėjo, — Moira parskubėjo atgal, nešdama Glenos skrynutę. — Bent jau ne taip, kaip tu įsivaizduoji.

— Nori įtikinti mane, kad Kingas išėjo lauk, o ji puolė jo gelbėti?

— Jis išėjo dėl manęs, — Glena atsimerkė, o jos akys iš skausmo spindėjo it veidrodis. — Ir jie jį pagrobė.

— Tyliau, — paliepė Hoitas. — Moira, padėk man.

— Paimkime šitą, — ji paėmė vieną buteliuką. — Pilk ant sumušimo.

Padavusi jam buteliuką ji priklaupė ir priglaudė rankas Glenai prie liemens.

— Sutelkiu visas man duotas galias, kad palengvinčiau tavo skausmą. Sutelkiu gydančiąją šilumą, kad išnyktų visa padaryta žala, — ji maldaujamai pažvelgė į Gleną. — Padėk man. Aš menkai teįgudusi.

Glena uždėjo savo ranką ant Moiros rankos ir vėl užsimerkė. Kai savo ranką uždėjo dar ir Hoitas, Glena giliai įkvėpė ir sudejavo. Bet kai Moira norėjo atitraukti savo ranką, Glena ją stipriai suspaudė.

— Kartais gydymas skausmingas, — išspaudė ji. — Kartais taip turi būti. Pakartok tą užkeikimą. Tris kartus.

Moira kartojo užkeikimą, o Glenos odą nusėjo prakaito lašeliai, bet sumušimas po truputį pradėjo nykti ir įgavo gyjančios žaizdos spalvą.

— Labai palengvėjo. Ačiū.

— Turime viskio, — staiga pasiūlė Moira.

— Ne, geriau nereikia, — bandydama lygiai kvėpuoti Glena pasikėlė ant alkūnių. — Padėkite man atsisėsti. Noriu pažiūrėti, kaip jausiuos.

— Leisk, patikrinsiu čia, — Hoitas atsargiai apčiupinėjo jo veidą. Ji sugriebė jo ranką ir nebegalėdama susivaldyti pravirko.

— Aš labai apgailestauju.

— Neturėtum savęs kaltinti, Glena.

— O ką dar? — metė atgal Kianas. Tada Moira pašoko ant kojų.

— Jis buvo be kryžiaus, — ji pasirausė kišenėje ir ištraukė jį. — Nusiėmė viršuje, ten ir paliko.

— Jis rodė man kai kuriuos imtynių judesius, — paaiškino Larkinas. — O kryžius jam trukdė, jis pats taip sakė. Ir, matyt, visai jį užmiršo.

— Bet juk jis neketino eiti lauk. Ir nebūtų, jei ne ji.

— Jis apsiriko. — Moira padėjo kryžių ant stalo. — Glena, jis turi žinoti teisybę. Teisybė ne tokia skausminga.

— Jis turbūt manė, kad ketinau ją įleisti vidun arba pati ketinau išeiti lauk. Bet aš per daug savimi pasitikėjau, tad koks dabar skirtumas? Pasipūtėlė. Dėl to jis ir žuvo.

Kianas išgėrė dar.

— Tai pasakyk, kodėl jis nebegyvas.

— Ji pasibeldė į duris. Reikėjo tiesiog neatidaryti, bet pamačiau, kad ten moteris. Mergina su žemėlapiu. Neketinau nei pati eiti lauk, nei jos kviesti vidun, prisiekiu. Ji pasakė, kad pasiklydo. Kalbėjo su prancūzišku akcentu. Labai žavinga, bet aš žinojau, jaučiau... Ir negalėjau susilaikyti su ja nepažaidusi. Dieve, o Dieve, — jai iš akių vėl pasipylė ašaros, — kaip kvaila. Kokia tuštybė.

Ji giliai įkvėpė.

— Ji sakė, kad jos vardas Lora.

— Lora, — Kianas nuleido butelį. — Jauna, patraukli ir kalba su prancūzišku akcentu.

— Taip. Tu ją pažįsti?

— Taip, — jis gurkštelėjo dar gurkšnį. — Taip, aš ją pažįstu.

— Supratau, kas ji tokia. Nežinau kaip, bet supratau. Turėjau tiesiog užtrenkti duris jai prieš nosį. Bet galvodama, kad galiu klysti, nusprendžiau paaiškinti jai, kur važiuoti. Tą ir buvau bedaranti, kai Kingas šūktelėjo ir pradėjo bėgti per prieškambarį. Aš apsisukau. Išsigandau ir užmiršau atsargumą. Ji nutvėrė mane už plaukų ir už jų ištraukė lauk.

— Viskas įvyko labai greitai, — tęsė Moira. — Aš sekiau paskui Kingą. Ji, ta vampyrė, judėjo beveik nepastebimai. Jis išbėgo pas juos, o jų susiriko daugiau. Dar keturi ar penki. Pasirodė kaip žaibo blyksniai.

Moira įsipylė sau viskio ir išgėrė viską, kad šiek tiek aprimtų nervai.

— Jie visi jį puolė, o jis liepė Glenai eiti vidun. Bet Gelna atsistojo ir bėgo jam padėti. Ta moteris ją vėl nubloškė, lyg ji būtų koks akmuo svaidyklėje. Glena bandė jam padėti, nors jau ir taip buvo sužeista. Gal ji buvo neatsargi, bet ir jis elgėsi neatsargiai.

Moira vėl pakėlė kryžių.

— Už tai sumokėta baisi kaina. Per didelė kaina už norą apginti draugą.

Padedama Hoito Glena atsistojo.

— Žinau, kad atsiprašymo negana. Žinau, ką jis tau reiškė.

— Iš kur tu gali žinoti.

— Manau, kad žinau. Žinau, ką jis reiškė mums visiems. Žinau, kad jis žuvo dėl mano kaltės. Šią naštą nešiu visą gyvenimą.

— Aš taip pat. Tik man blogiau, nes gyvensiu daug ilgiau už tave.

Jis pasiėmė viskio butelį ir išėjo.

16 skyrius

Kokią akimirką tarp pabudimo ir miego tebuvo tik žvakės šviesa ir nebūties palaima. Maloni šiluma, levandomis kvepianti patalynė ir sklandymas raminančioje nebūtyje.

Bet akimirka praėjo ir Glena prisiminė.

Kingas žuvo monstrų nusviestas į jūrą su tokiu pačiu nerūpestingumu, su kokiu berniukas sviestų akmenuką į ežerą.

Ji viena užlipo viršun, pati to paprašė, nes norėjo vienatvės ir miego teikiamos užmaršties.

Stebėdama plevenančią žvakės liepsną mąstė, ar dar kada nors sugebės užmigti tamsoje. Ar dar kada nors matydama besiartinančią naktį galės negalvoti, kad su ja artinasi jų laikas? Be baimės vaikščioti mėnesienoje? Ar dar kada nors viskas bus taip paprasta? Ar visada lietingomis dienomis jos nugara šiurps iš baimės?

Ji pasuko galvą ant pagalvės ir pamatė Hoito, žvelgiančio į žolelių daržėlį, siluetą, užlietą sidabriškos mėnulio šviesos, sklindančios pro langą. Budi naktyje, pagalvojo ji, sergi ją. Juos visus. Kad ir kokia našta juos slėgė, jo buvo sunkiausia. Ir vis tiek jis nusprendė stoti tarp jos ir tamsos.

— Hoitai.

Ji atsisėdo ir jam atsisukus ištiesė į jį rankas.

— Nenorėjau tavęs pažadinti, — jis priėjo ir suėmęs jos rankas blausioje šviesoje stebėjo jos veidą. — Ar tau dar skauda?

— Ne. Skausmas atlėgo, bent jau laikinai. Noriu už tai padėkoti tau ir Moirai.

— Tu sau padėjai ne mažiau už mus. Tau reikia pamiegoti.

— Neišeik. Prašau. Kur Kianas?

— Nežinau, — jis susirūpinęs žvilgtelėjo durų link. — Užsidarė savo kambaryje su viskio buteliu. — Žvelgdamas į ją jis nubraukė atgal jos plaukus ir pasuko jos veidą, kad geriau apžiūrėtų sumušimus. — Šįvakar mes visi stengiamės padėti kuo galime, tai skausmas turėtų praeiti.

— Ji niekada nebūtų jo paleidusi. Niekada nebūtų paleidusi Kingo. Kad ir ką mes būtume darę.

— Ne, — jis atsisėdo ant lovos krašto. — Kianas kažkur giliai savyje tai žinojo, bet jam reikėjo pabandyti. Mums visiems reikėjo pabandyti.

Apsimetant įkaitu, pagalvojo ji, prisiminusi Hoito paaiškinimą apie tai, kas vyko ant skardžio.

— Dabar mes visi žinome, kad čia nebus jokių derybų, — tęsė jis. — Ar turėsi jėgų išklausyti, ką noriu pasakyti?

— Taip.

— Mes praradome vieną iš kovotojų. Vieną iš šešių, kurių, kaip mums buvo pasakyta, reikia šiam mūšiui ir šiam karui laimėti. Nežinau, ką visa tai reiškia.

— Praradome savo karį. Galbūt tai reiškia, kad visi privalome tapti kariais. Geresniais kariais. Šiąnakt aš nužudžiau, Hoitai, daugiau per atsitiktinumą, o ne dėl įgūdžių stokos, bet sunaikinau tą padarą, kuris kažkada buvo žmogumi. Galiu tai daryti ir darysiu vėl. Tik meistriškiau. Kiekvieną dieną vis geriau. Ji pasiėmė vieną iš mūsų ir mano, kad tai mus susilpnins ir išgąsdins. Bet ji klysta. Turime jai parodyti, kad ji klysta.

— Aš vadovausiu tam mūšiui. Tu turi puikių sugebėjimų burti. Bokšte galėsi dirbti su ginklais, skydais, kerais. Apsaugos ratu, kad...

— Palauk, palauk, — ji pakėlė ranką. — Ar teisingai supratau? Aš turėsiu sėdėti bokšte kaip kokia princesė?

— Nesuprantu, apie ką tu kalbi.

— Kaip dar viena bejėgė moteriškė, kuri laukia, kada pagaliau bus išgelbėta. Aš dirbsiu su burtais, dar ilgiau ir sunkiau. Aš treniruosiuosi, tik ilgiau ir sunkiau. Bet tikrai kiaurą parą nesėdėsiu bokšte su savo katilais ir krištolo rutuliais, kurdama burtažodžius, kol jūs kovosite.

— Šiandien buvo tavo pirmasis mūšis ir tu vos nežuvai.

— Bet kur kas geriau pradėjau suvokti, su kuo susidūrėme. Aš buvau pašaukta šiai kovai kaip ir kiti. Ir neketinu nuo jos slėptis.

— Pasinaudoti savo pranašumu nereiškia slėptis. Man teko atsakomybė už šią kariuomenę...

— Tai gal tau užkabinti keletą ordinų ir vadinti pulkininku?

— Ko tu pyksti?

— Nenoriu, kad mane gintum. Noriu būti vertinama.

— Kad tave vertinčiau? — Jis staiga pašoko ir liepsna raudoniu nudažė jo veidą. — Aš tave taip vertinu, kad vos galiu tai pakelti. Jau ir taip daug praradau. Mačiau, kaip buvo pagrobtas mano brolis, su kuriuo drauge augome mūsų motinos įsčiose. Stovėjau prie savo šeimos kapų. Neketinu žiūrėti, kaip tie padarai tave sukapos — tu mano vienintelė šviesa tamsoje. Neketinu dar kartą rizikuoti tavo gyvybe. Nenoriu stovėti prie tavo kapo.

— O aš turiu rizikuoti tavo gyvybe? Aš galiu stovėti prie tavo kapo?

— Aš vyras.

Jis pasakė tai taip paprastai, kaip suaugęs žmogus vaikui sakytų, kad dangus yra mėlynas — jo žodžiai kelias sekundes Glenai net amą atėmė. Tada ji krito atgal ant pagalvių.

— Vienintelė priežastis, dėl kurios tavęs dar nepaverčiau į bliaunantį asilą, yra tas nereikšmingas faktas, kad tu iš ne itin apsišvietusio amžiaus.

— Ne itin apsišvietusio?

— Leisk, aš tau papasakosiu apie mūsų amžių, Merlinai. Moterys prilygsta vyrams. Mes dirbame, mes kovojame, mes balsuojame, be to, mes pačios sprendžiame, ką daryti su savo gyvenimu, kūnu ir protu. Vyrų valdžia čia baigiasi.

— Man neteko matyti pasaulio, kuriame valdytų vyrai, — sumurmėjo Hoitas. — Bet fiziškai, Glena, tu neprilygsti jokiam vyrui.

— Pasistengsiu tai kompensuoti kitais privalumais.

— Kad ir kokios jūs protingos ir gudrios, jūsų kūnai trapesni. Jie tinkami vaikams gimdyti.

— Tu prieštarauji pats sau. Jeigu vyrai būtų atsakingi už gimdymą, pasaulio jau seniai būtų nebelikę, o gaujai šlovės ištroškusių vampyrų net piršto dėl to nereikėtų pajudinti. Leisk pastebėti vieną nereikšmingą dalyką — visą šitą košę užvirė moteris.

— Tai turėtų rūpėti tik man.

— Bet taip nėra. Todėl pamiršk savo nuostatas. Mus čia draugėn taip pat subūrė moteris, todėl persvara ne tavo pusėje. Turiu ir daugiau argumentų, bet nuo tokio juokingo pokalbio man įsiskaudėjo galvą.

— Tau reikia pailsėti. Pakalbėsime apie tai rytoj.

— Neketinu ilsėtis ir daugiau mes apie tai nebekalbėsime.

Vienintelė šviesa? — pagalvojo jis. — Kartais ji priminė spindulį, spiginantį tiesiai į akis.

— Tu užsispyrusi ir nepakenčiama.

— Taip, — nusišypsojo ji ir vėl ištiesė į jį rankas. — Pasėdėk čia. Suprantu, kad rūpiniesi manimi, jaudinies dėl manęs, ir labai tai vertinu.

— Jeigu padarytum tai dėl manęs, — pasakė jis, keldamas jos rankas prie savo lūpų, — man nuo pečių nukristų didelis rūpestis. Būčiau daug geresnis vadas.

— O, nuostabu! — Ji ištraukė rankas ir švelniai kumštelėjo jam į krūtinę. — Labai gerai. Pasirodo, ne tik moterys yra gudrios.

— Tai ne gudrybė, tai — tiesa.

— Prašyk manęs ko nors kito, tada aš tikrai dėl tavęs stengsiuosi. Bet to negaliu tau pažadėti, Hoitai. Aš rūpinuosi tavimi ir dėl tavęs nerimauju. Dėl mūsų visų. Klausiu savęs, ką mes galime padaryti, ką mes galime. Vis bandau suprasti, kodėl visame pasaulyje, tiksliau, pasauliuose, būtent mums buvo patikėta ši užduotis. Tik tai nieko nekeičia. Mes esame tie išrinktieji. Ir jau praradome labai gerą žmogų.

— Jeigu prarasiu tave... Glena, vien pagalvojus apie tai manyje atsiveria tuštuma.

Ji žinojo, kad kartais moteris turi parodyti daugiau stiprybės.

— Pasaulių tiek daug, kiek ir kelių. Nemanau, kad kada nors vienas kitą prarasime. Dabar turiu daugiau, negu kada nors anksčiau. Manau, tai mums padeda būti geresniems negu buvome. Gal iš dalies dėl to ir esame čia tam, kad surastume vienas kitą.

Ji palinko prie jo ir atsiduso, kai jo rankos ją apglėbė.

— Pasilik su manim. Prigulk šalia. Pamylėk mane.

— Tau reikia sveikti.

— Taip, — atsakė ji prisitraukdama jį ir paliesdama lūpomis jo lūpas. — Reikia.

Jis tikėjosi, kad suras savyje pakankamai švelnumo, kurio jai reikėjo. Norėjo jai atiduoti jį, jo stebuklingą galią.

— Tada labai lėtai, — jis švelniai bučiavo jai skruostą. — Labai atsargiai.

Jis lietė ją tik lūpomis, apiberdamas šiltais ir raminančiais bučiniais jos lūpas, veidą ir kaklą. Nubraukė plonytį drabužį, kurį ji vilkėjo, lūpomis atsargiai leisdamasis jos krūtimis ir sumušimais.

Lietė ją tik lūpomis ir pirštų galiukais, švelniai it paukščio sparnais, kad atpalaiduotų jos protą ir kūną, kad sujaudintų ją.

Kai jų akys susitiko, jis žinojo daugiau, negu kada nors anksčiau. Ir turėjo daugiau, negu kada nors anksčiau.

Jis užkėlė ją ant oro ir sidabro šviesos pagalvės, burtus paversdamas jų guoliu. Žvakės kambaryje atsidūsėjusios atgijo, o jų skleidžiama šviesa priminė išsilydžiusį auksą.

— Kaip gražu, — sklęsdama ji suėmė jį už rankų ir užsimerkė užplūdus nepaprastai palaimai. — Kaip nepaprasta.

— Atiduočiau tau viską, ką turiu, bet vis tiek to būtų negana.

— Visai ne. Tu jau atidavei man viską.

Daugiau už malonumą, daugiau už aistrą. Ar jis bent numanė, kas jai darėsi, kai jis taip ją lietė? To negalėjo užgožti niekas, su kuo jie susidūrė — nei siaubas, nei skausmas, nei mirtis, nei prakeikimas. Joje it švyturys užsiplieskė šviesa, kuri visiems laikams išsklaidė tamsą.

Čia virė gyvenimas, saldžiausias ir dosniausias, koks tik gali būti. Ji jautė Hoito skonį, o jis ramino jos sielą, nors jo prisilietimai žadino troškimus. Paskendusi jame ji ištiesė rankas delnais į viršų. Balti it sniegas rožių žiedlapiai pažiro žemyn kaip lietus.

Ji šypsojosi, jausdama jį savyje, lėtai ir švelniai judėdama kartu su juo. Jų kūnai ir širdys kilo ir krito kartu, gaubiami šviesos ir oro, kvapų ir jutimų.

Dar kartą susipynė jų pirštai, susiliejo jų lūpos. Kartu atsidavę meilės tėkmei jie išgijo.

*

Virtuvėje Moira suko galvą, ką daryti su sriubos skardine. Kol kas dar niekas nebuvo valgęs, o ji buvo pasiryžusi ką nors pagaminti iki atsibus Glena. Jai pavyko užplikyti arbatos. Glena jau buvo rodžiusi, kaip reikia ruošti maistą.

Ji buvo tik mačiusi, kaip Kingas atidarė vieną iš cilindrų mažu aparatu, kuris leido bjaurų garsą. Ji pabandė tris kartus, bet nei karto jai nepavyko priversti to daikto dirbti. Ji rimtai svarstė, ar nestvėrus kalavijo ir vienu kirčiu neatidarius to cilindro.

Ji šiek tiek išmanė virtuvės kerus, dabar jie jai tikrai pravers. Apsižvalgiusi, kad įsitikintų, ar ji tikrai viena, sutelkė visas savo galias ir įsivaizdavo atidarytą skardinę.

Ant bufeto stovinti skardinė šiek tiek virptelėjo, bet taip ir liko sveikutėlė.

— Gerai, bandysiu dar kartą.

Ji pasilenkė ir atidžiai apžiūrėjo atidarytuvą, kuris buvo pritvirtintas prie spintelės apačios. Turėdama reikiamus įrankius būtų galėjusi jį išardyti ir išsiaiškinti, kaip veikia. Jai patiko ardyti daiktus. Bet jeigu turėtų reikiamus įrankius, tai galėtų tiesiog atidaryti tą prakeiktą cilindrą.

Moira atsitiesė, atmetė atgal plaukus, pamankštino pečius. Tada kažką murmėdama sau po nosimi pamėgino dar kartą. Šį kartą, kai aparatas pradėjo suktis, skardinė atsidarė. Ji patenkinta pliaukštelėjo rankomis ir vėl pasilenkė, kad pasižiūrėtų, kaip tas aparatas veikia.

Kaip gudru, pagalvojo ji. Čia buvo tiek daug gudrių dalykėlių. Ji svarstė, ar jai kada nors bus leista vairuoti furgoną. Kingas buvo žadėjęs ją išmokyti.

Kai ji pagalvojo apie tai ir apie jį, jos lūpos virptelėjo, bet ji tik stipriau jas suspaudė. Ji meldė, kad tik jo mirtis būtų buvusi greita, o kančios trukusios neilgai. Rytą kapinaitėse, kurias jie su Larkinu matė vaikštinėdami, ji pastatys jam antkapį.

O kai ji grįš į Pažadėtąją žemę, pastatys jam kitą ir paprašys arfininko, kad jo garbei sukurtų dainą.

Ji išvertė skardinės turinį į puodą ir pastatė jį ant viryklės, įjungė ją taip, kaip buvo mokiusi Glena.

Jiems juk reikėjo valgyti. Sielvartas ir alkis visiškai juos išsekins, o silpni jie taps lengvu grobiu. Duona, nusprendė ji. Jie užvalgys šiek tiek duonos. Paprastas maistas, bet sotus.

Ji pasisuko bufetinės link ir atšoko pamačiusi tarpduryje stovintį Kianą. Jis atsirėmė į sieną, rankoje vos nulaikydamas beveik tuščią viskio butelį.

— Naktinis užkandis? — Jam nusišypsojus sušvito balti dantys. — Aš ir pats juos mėgstu.

— Niekas nevalgė. Pamaniau, kad gal bent mes turėtume.

— Nuolat galvoji, ar ne, mažoji karaliene? Mintys niekada nenurimsta.

Ji matė, kad jis girtas. Nuo pernelyg didelio viskio kiekio jo akys buvo apsiblaususios, o balsas prikimęs. Ji matė ir jo skausmą.

— Gal geriau prisėsk, kol dar nenugriuvai.

— Ačiū už malonų pasiūlymą, mano paties prakeiktuose namuose. Bet aš atėjau tik pasiimti kito butelio, — ir jis papurtė butelį, kurį laikė rankoje. — Atrodo, šitą kažkas jau pribaigė.

— Jeigu jau tu toks kvailas, tai prisigerk iki žemės graibymo. Bet galėtum ir ką nors suvalgyti. Žinau, kad valgai, mačiau. Be to, man teko šiek tiek pavargti, kol viską pagaminau.

Jis žvilgtelėjo į bufetą ir išsiviepė:

— Atidarei skardinę.

— Taip, atsiprašau, aš tik atidariau skardinę, nes neturėjau laiko nukauti riebesnio buivolo. Bet jeigu jau taip nori, tu gali tai padaryti.

Ji nusisuko ir vėl ėmėsi savo darbų, bet staiga sustingo, pajutusi jį už savęs. Jo pirštai vos juntamai, it drugio sparneliai lietė jos kaklą.

— Aš ir pagalvojau, kad tu būtum gardus kąsnelis.

Girtas, piktas, susisielojęs, pagalvojo ji. Jis tikrai pavojingas. Jeigu ji parodys, kad bijo, tik įpils alyvos į ugnį.

— Pasitrauk iš kelio.

— Ne dabar.

— Neturiu laiko girtuokliams. Gal tau maisto ir nereikia, bet jo reikia Glenai, kad atgautų jėgas ir greičiau sveiktų.

— Man pasirodė, kad ji jau pakankamai sustiprėjo, — karčiai

ištarė jis, žvilgtelėjęs aukštyn. — Nejau nepastebėjai, kaip neseniai paryškėjo šviesos?

— Pastebėjau. Ką tai turi bendra su Glena?

— Tai reiškia, kad ji ir mano brolis mėgaujasi vienas kitu. Seksas, — paaiškino jis, pamatęs, kad ji nesuprato, — šiek tiek pliko prakaituoto sekso, kad apvainikuotų vakarą. O, žiūrėkit, ji paraudo, — jis nusijuokė ir priėjo arčiau. — Visas tas puikus kraujas čia pat po oda. Skanumėlis.

— Nustok.

— Man patikdavo, kai mano aukos virpėdavo taip, kaip dabar virpi tu. Nuo to kraujas užkaista, o jaudulys tik dar padidėja. Buvau beveik užmiršęs.

— Tu dvoki viskiu. Čia ir taip pakankamai karšta. Sėskis, įpilsiu tau lėkštę sriubos.

— Nenoriu tos sumautos sriubos. Norėčiau aistringo, prakaituoto sekso, bet atrodo, kad aš per girtas, kad su tuo susitvarkyčiau. Tai tiek to, pasiimu naują butelį ir reikalas baigtas.

— Kianai, mirties akivaizdoje žmonės ieško vienas kitame paguodos. Ir tai nėra nepagarba, tiesiog poreikis.

— Nepradėk man skaityt paskaitų apie seksą. Apie jį žinau daugiau, negu kada nors galėtum įsivaizduoti. Apie jo malonumus, jo teikiamą skausmą ir jo paskirtį.

— Žmonės griebiasi ir butelio, bet tai ne taip sveika. Žinau, ką jis tau reiškė.

— Nieko tu nežinai.

— Jis su manimi kalbėjosi daugiau, negu bet kas kitas. Gal dėl to, kad man patinka klausytis. Jis papasakojo, kaip jį radai ir ką dėl jo padarei.

— Tiesiog smaginausi.

— Nustok, — staiga įsakmiu tonu, įaugusiu jai į kraują, paliepė ji. — Dabar jau tu rodai nepagarbą žmogui, kuris buvo mano draugas. O tau buvo sūnus, draugas ir brolis. Jis tau buvo viskas. Rytoj noriu pastatyti jam antkapį. Galiu palaukti, iki nusileis saulė, kad ir tu galėtum eiti kartu ir...

— Kas man iš to antkapio? — paklausė jis ir išėjo.

*

Glena buvo tokia laiminga matydama saulę, kad vos neverkė. Plaukė debesys, bet jie buvo lengvi ir pro juos skverbėsi spinduliai, nuklodami žemę šviesa ir šešėliais.

Jai vis dar sopėjo ir širdį, ir kūną. Bet ji su tuo susidoros. O kol kas ji pasiėmė vieną iš savo fotoaparatų ir išėjo lauk, leisdama glostyti saulei veidą. Pakerėta melodingo upelio čiurlenimo ji leidosi jo link. Tada atsigulė ant kranto ir šildėsi.

Giedojo paukščiai, pripildydami gėlėmis pakvipusį orą džiaugsmo. Ji matė, kaip švelnus vėjelis atsargiai šokdino rusmenę. Kokią akimirką ji jautė, kaip žemė po ja atsidūsta ir kužda apie naujos dienos malonumus.

Ji žinojo, kad sielvartas tai atsitrauks, tai vėl sugrįš. Bet šiandien jai terūpėjo šviesa ir darbas, nes iš pasaulio burtai vis tiek niekur nedingo.

Kai saulę jai užstojo šešėlis, ji pasuko galvą ir pamačiusi Moirą nusišypsojo.

— Kaip šiandien jautiesi?

— Geriau, — atsakė Glena. — Kur kas geriau. Viską maudžia, viskas sustingę, dar ne visai atsigavau, bet vis tiek geriau.

Ji dar daugiau pasisuko, kad geriau apžiūrėtų Moiros palaidinę ir paprastas kelnes.

— Tau reikia nupirkti drabužių.

— Man ir šie geri.

— Galėtume nusikasti iki miesto, gal ko rastume.

— Neturiu kuo mokėti.

— Tam yra banko kortelės. Mokėsiu aš. — Ji gulėjo išsitiesusi ir vėl užmerkusi akis. — Atrodo, dar niekas neatsikėlė.

— Larkinas išjojo prajodinėti žirgo. Tai bus naudinga jiems abiem. Nemanau, kad jis miegojo.

— Nemanau, kad bent vienas iš mūsų miegojo. Vis dar sunku patikėti tuo, kas atsitiko, ypač tokią šviesią, saulėtą dieną, kupiną paukščių giesmių.

— O man viskas atrodo dar tikroviškiau, — atsakė Moira sėsdamasi. — Labai aiškiai matai, ką gali prarasti. Susiradau akmenį, — tęsė ji, ranka braukdama per žolę. — Pamaniau, kai grįš Larkinas, galėtume nueiti į kapinaites ir pastatyti Kingui antkapį.

Glena neatsimerkė, bet ištiesė ranką Moiros rankos link.

— Tu geros širdies, — pasakė jai. — Gerai, būtinai supilsime Kingui kapą.

Sužalojimai neleido Glenai treniruotis, bet nuo darbo sulaikyti jie negalėjo. Kitas dvi dienas ji gamino maistą, pirko atsargas, gilinosi į magiją.

Ir fotografavo.

Pakankamai užsiėmusi, įtikinėjo ji save. Viskas labai praktiška ir gerai organizuota. O nuotraukos buvo — turėjo būti — savotiški dokumentai, savotiška duoklė.

Visi tie darbai padėjo jai nesijausti nereikalingai, kol kiti mosavo kalavijais ir kovojo vienas su kitu iki devinto prakaito.

Ji mintinai išmoko visus kelius ir įvairius maršrutus. Vairavo ji gana prastai, todėl nusprendė pašlifuoti savo įgūdžius, manevruodama furgonu vingiuotais keliukais, posūkiuose liesdama gyvatvores, prašvilpdama žiedinėmis sankryžomis ir įgaudama vis daugiau pasitikėjimo savimi.

Ji įniko į kerų knygas, stengdamasi kuo daugiau išsiaiškinti apie puolimą ir gynybą, ieškodama sprendimų. Ji negalėjo sugrąžinti Kingo, bet darys viską, kas jos galioje, kad apsaugotų tuos, kurie liko.

Tada jai kilo puiki mintis, kad visi komandos nariai turi išmokti vairuoti furgoną. Ji pradėjo nuo Hoito.

Glena sėdėjo šalia jo ir stebėjo, kaip jis vairuoja vos ne vos keliuku tai aukštyn, tai žemyn šliaužiantį furgoną.

— Mano laikais buvo geresnių priemonių.

— Nei kiek tuo neabejoju. — Tokiais tempais, pagalvojo ji, prireiks tūkstantmečio, kad jis ryžtųsi važiuoti greičiau negu penkias mylias per valandą. — Bet kiekvienas iš mūsų turi būti pasirengęs perimti vairą, jeigu to prireiks.

— Kodėl?

— Todėl.

— Ar ketini imti mašiną į mūšį?

— Tik jei tu nevairuosi. Čia praktiški dalykai, Hoitai. Aš vienintelė galiu vairuoti dienos metu. Jeigu man kas nors atsitiks...

— Nereikia. Negundyk dievų, — jis uždėjo savo rankas ant josios.

— Turime numatyti tokias aplinkybes. Dabar mes čia, o vieta gana nuošali. Mums reikalingos transporto priemonės. O vairavimas visiems mums suteikia šiek tiek nepriklausomybės ir kitokių įgūdžių. Turime būti pasirengę bet kam.

— Mums reikia daugiau žirgų.

Išgirdusi ilgesį jo balse ji padrąsinamai patapšnojo jam per petį.

— Tau puikiai sekasi. Bet galėtum pabandyti važiuoti šiek tiek greičiau.

Jis šovė pirmyn, ir iš po padangų pasipylė žvyras. Glena giliai įkvėpė ir sušuko:

— Stabdyk! Stabdyk! Stabdyk!

Iš po ratų vėl pasipylė žvyras ir furgonas sustojo kaip įkaltas.

— Gausi bizūno, — pasakė ji maloniai.

— Tu sakei, kad važiuočiau greičiau. Šitas yra tam, kad važiuotum greičiau, — Hoitas mostelėjo akseleratoriaus link.

— Taip, taip, gerai. — Ji įkvėpė dar kartą. — Čia sraigė, o čia kiškis. O koks gyvūnas būtų tarp jų? Gal šuo? Gražus, sveikas auksinis retriveris.

— Šunys gainiojasi kiškius, — pastebėjo jis ir ją prajuokino. — Puiku. Buvai tokia liūdna. Jau pasiilgau tavo šypsenos.

— Aš tau labai plačiai nusišypsosiu, jeigu šią pamoką išmoksi iš karto. Padarysime didelį šuolį ir važiuosim tiesiai į kelią. — Ji ištiesė ranką ir palietė krištolo rutulį, kabantį ant galinio vaizdo veidrodėlio. — Tikiuosi, kad pavyks.

Jam sekėsi geriau, negu ji tikėjosi, o tai reiškė, kad nei vienas nebuvo suluošintas ar kaip nors sužalotas. Jos širdis gerokai prisišoki-

nėjo krūtinėje, bet, kad ir kaip ten būtų, jiems pavyko išsilaikyti kelyje — bent jau didžiąją jo dalį.

Jai patiko stebėti, kaip jis bando įvertinti posūkį — antakiai suraukti, akyse įtampa, ilgi pirštai spaudžia vairą, lyg jis būtų gelbėjimosi lynas audros siaubiamoje jūroje.

Juos supo gyvatvorės, žali jų tuneliai, išmarginti kruvinais fuksijų lašais, o paskui pasaulis atsiverdavo besidriekiančiais laukais, su baltais besiganančių avių taškeliais ar tingiomis margomis karvėmis.

Ji, kaip miestietė, buvo sužavėta. Kiti laikai, mąstė ji, kitoks pasaulis, ir ji tikriausiai būtų radusi daug dalykų, už kuriuos pamėgtų šią vietą. Šviesos ir šešėlių žaismas ant žalumos, laukų durstinys, staigus vandens žaižaravimas, čia iškylantys, čia vėl dingstantys senovės griuvėsiai.

Buvo taip gera, suprato ji, pamatyti pasaulį už to namo miške sienų, pamatyti jį ir mylėti tai, už ką jie kovojo.

Kai jis sulėtino greitį, ji žvilgtelėjo į jį.

— Turi išlaikyti greitį. Važiuoti pernelyg lėtai gali būti lygiai taip pat pavojinga, kaip ir važiuoti per greitai. Ir kai dabar pagalvoju, ši taisyklė daug kam pritaikoma.

— Aš noriu sustoti.

— Turi sustoti kelkraštyje. Įjunk signalą, kurį tau rodžiau, ir po truputį atleisk akseleratorių.

Ji pati apžiūrėjo kelią. Kelkraštis buvo siauras, bet eismo nebuvo.

— Perjunk pavarų svirtį. Iki pat viršaus. Gerai. Tai ką? — paklausė ji, kai jis atidarė savo dureles.

Ji atsisegė saugos diržą, ištraukė raktelius, šiek tiek pagalvojusi, dar pasiėmė fotoaparatą ir nuskubėjo paskui jį. Jis buvo nuėjęs jau pusę lauko, greitai artėdamas prie seno akmeninio bokšto griuvėsių.

— Jeigu norėjai pramankštinti kojas arba mažo reikaliuko, galėjai taip ir sakyti, — pradėjo ji šiek tiek suirzusi, kai jį pasivijo.

Jos plaukuose šoko vėjas, blokšdamas juos jai nuo veido. Kai ji palietė jo ranką, pajuto, kokie įsitempę jo raumenys.

— Kas yra?

— Žinau šią vietą. Čia yra gyvenę žmonės. Ir vaikai. Vyriausioji mano sesuo ištekėjo už jų antrojo sūnaus. Jis buvo vardu Fergusas. Jie dirbo šią žemę. Jie... Jie ja vaikščiodavo. Jie čia gyveno.

Jis įėjo, kaip ji dabar galėjo matyti, į buvusio nedidelio bokšto vidų. Stogo nebebuvo, taip pat ir vienos sienos. Grindys buvo apaugusios žole, žydinčiomis baltomis gėlėmis ir padengtos avių mėšlu.

Čia kiaurai košė vėjas — atrodė, lyg giedotų vaiduokliai.

— Jie turėjo dukterį, tikrą gražuolę. Mūsų šeimos vylėsi, kad mes...

Jis priglaudė delną prie sienos.

— Liko tik akmenys, — pasakė tyliai. — Viskas pavirto griuvėsiais.

— Bet vis tiek čia, Hoitai. Čia viso to dalis. Ir tu jų neužmiršai. Visa tai, ką darome, ką turime padaryti — ar tai nereiškia, kad jie nugyveno ilgą, visavertį gyvenimą? Dirbo šią žemę ir ja vaikščiojo. Joje gyveno.

— Jie atėjo į mano brolio budynes, — jis nuleido ranką. — Nežinau, kaip turėčiau jaustis.

— Negaliu ir įsivaizduoti, kaip tau sunku, kiekvieną dieną. Hoitai, — ji uždėjo savo rankas ant jo rankų, akimis ieškodama jo žvilgsnio. — Vis dar išliko dalis pasaulio, kuris buvo tavo. Ir tai išliko mano pasaulyje. Manau, kad tai svarbu. Manau, kad kaip tik tame turimę ieškoti vilties ir stiprybės. Ar nori čia šiek tiek pabūti? Galiu grįžti ir palaukti tavęs furgone.

— Ne. Kiekvieną kartą, kai aš susvyruoju ar pradedu galvoti, kad nebegaliu pakelti tos man užkrautos naštos, pasirodai tu. — Jis pasilenkė ir nuskynė vieną iš baltųjų gėlyčių. — Jos augo ir mano laikais, — jis ją pasukinėjo ir įkišo Glenai į plaukus. — Vadinasi, mes nešame viltį.

— Be jokios abejonės. Palauk, — ji pakėlė fotoaparatą. — Tas vaizdas prašyte prašosi nufotografuojamas. Ir apšvietimas puikus.

Ji paėjėjo tolyn, kad išsirinktų geriausią kampą. Nusprendė, kad padovanos jam vieną nuotrauką. Kad su savimi turėtų ką nors, kas primintų ją. O vieną tokią pačią nuotrauką pasikabins savo palėpėje.

Įsivaizdavo, kaip jis žiūri į savo nuotrauką, o ji tada žiūri į savąją. Ir abu prisimena, kaip stovėjo čia vasaros popietę, banguojant gėlėtam žolės kilimui.

Bet ši mintis labiau žeidė negu guodė.

Ji nukreipė fotoaparatą į jį.

— Tiesiog žiūrėk į mane, — paprašė jo. — Neprivalai šypsotis. Iš tikrųjų tai... — ji spustelėjo mygtuką. — Puiku, tiesiog nuostabu.

Apimta įkvėpimo ji nuleido fotoaparatą.

— Įjungsiu laikmatį ir nusifotografuosime kartu.

Ji apsižvalgė aplink, ieškodama, kur galėtų pastatyti fotoaparatą, ir pasigailėjo, kad nepasiėmė stovo.

— Reikės truputį paburti.

Ji nusitaikė — vyriškis ir akmuo vidury lauko.

— Ore nejudėk, paklusk, nurimk, man po rankomis sustink. Laikyk čia tai savo galia, tebūnie tavo valia.

Ji pastatė fotoaparatą ant oro plokštumos ir įjungė laikmatį. Tada nuskuodė prie Hoito.

— Žiūrėk į fotoaparatą. — Ji apsikabino jį per liemenį ir buvo maloniai nustebinta, kai jis padarė tą patį. — Ir jei galėtum šyptelėti... Vienas, du...

Ji stebėjo, kaip blykstelėjo lemputė.

— Štai ir viskas. Būsimoms kartoms.

Jis nusekė paskui ją, einančią pasiimti fotoaparato.

— Iš kur tu žinai, kaip viskas atrodys, kai išimsi iš tos dėžutės?

— Nežinau, bent jau ne šimtu procentų. Tiesiog viliuosi — tik kitaip.

Ji vėl žvilgtelėjo į griuvėsius.

— Dar nori pabūti čia?

— Ne. — Vis tiek to niekada nepakaks, pagalvojo jis. — Reikia grįžti. Turime kitų darbų.

— Ar tu ją mylėjai? — paklausė Glena, kai jie per lauką patraukė atgal.

— Ne, nemylėjau. Mano mama labai dėl to nusivylė, bet ta mergaitė, kiek atsimenu, ne. Neieškojau moters santuokai ir šeimai. Man

atrodė... Maniau, kad mano talentas ir darbas reikalauja vienatvės. O žmonai reikia laiko ir dėmesio.

— Tikra teisybė. Teoriškai ir ji tau tai suteikia.

— Norėjau būti vienas. Visą gyvenimą man to buvo per mažai — vienatvės ir ramybės. O dabar bijau, kad to visada bus per daug.

— Tai priklauso nuo tavęs, — sustojusi ji paskutinį kartą žvilgtelėjo į griuvėsius. — Ką papasakosi jiems grįžęs? — net tai sakant, jos širdis plyšo iš skausmo.

— Nežinau, — jis paėmė ją už rankos ir jie stovėjo drauge, žiūrėdami į griuvėsius ir įsivaizduodami, kaip jie atrodė anksčiau. — Nežinau. Ką tu papasakosi saviškiams, kai viskas baigsis?

— Turbūt nieko. Tegul galvoja, kad, kaip ir sakiau jiems prieš išvykdama, leidausi į spontanišką kelionę po Europą. Kam jiems gyventi bijant to, ką žinome mes? — atsakė ji, kai jis pasisuko į ją. — Mes žinome, kad tai, kas vyksta naktimis, yra tikra. Dabar mes tai žinom ir tai mus slegia. Tiesiog pasakysiu, kaip juos myliu, ir tegul viskas lieka, kaip yra.

— Ar tai nėra kitokia vienatvė?

— Tokią vienatvę galiu išgyventi.

Dabar už vairo sėdo ji. Atsisėdęs šalia jis paskutinį kartą pažvelgė į griuvėsius.

Ir pagalvojo, kad be Glenos vienatvė gali jį praryti.

17 skyrius

Jį kamavo mintis apie grįžimą į savo pasaulį. Apie mirtį šiame pasaulyje. Apie namus, kurių galbūt daugiau niekada nebepamatys. Apie visą likusį savo gyvenimą ten be moters, kuri tam gyvenimui suteikė kitą prasmę.

Be to karo, kurį reikėjo laimėti kalaviju ir ietimi, jame virė kita

kova, neleisdama nurimti širdžiai, kuri kentėjo taip, kaip jis ir nenumanė ją galint kentėti.

Jis stebėjo ją pro bokšto langą, fotografuojančią besitreniruojančius Larkiną ir Moirą arba liepiančią jiems pozuoti ne tokiomis karingomis pozomis.

Sužalojimai pakankamai išgijo, todėl jos greituose judesiuose nebebuvo matyti sąstingio ar nuovargio. Bet jis niekada neužmirš, kaip ji atrodė parblokšta ant žemės, visa kruvina.

Glenos drabužiai jau nebeatrodė keisti, kaip tik atrodė tinkami būtent jai. Jos judesiai ir kūnas, aptemptas tomis tamsiomis kelnėmis ir balta palaidine, jos ugniniai plaukai, nerūpestingai susegti viršugalvyje — dabar jam viskas atrodė tobula.

Jos veide jis matė grožį ir gyvybę, o protas spinduliavo išmintimi ir smalsumu, širdis buvo kupina gailesčio ir narsos.

Jis suprato, kad joje yra viskas, ko jis kada nors galėtų trokšti, net nežinodamas, kad jam to trūko.

Aišku, jis į ją neturėjo jokių teisių. Kai visa tai pasibaigs, jie į vienas kitą neturės jokių teisių. Jeigu jie išgyvens, jeigu išliks jų pasauliai, jam teks grįžti į savąjį ir palikti ją josios pasaulyje.

Net ir meilė negali įveikti tūkstančio metų.

Meilė. Nuo to žodžio jam taip gėlė širdį, kad jis net prispaudė ranką prie krūtinės. Tai štai kokia ta meilė. Kankinanti ir deginanti. Šviesi ir tamsi.

Ne tik įkaitę kūnai ir kuždesiai žvakių šviesoje, bet ir skausmas, ir sunkus suvokimas išaušus rytui. Ir nakties gilumoje. Kai tiek daug jauti vienam žmogui, kad tai temdo visa kita.

Tai kėlė siaubą.

Aš ne koks bailys, priminė sau Hoitas. Jis buvo kerėtojas iš prigimties, kariu tapo, nes taip susiklostė aplinkybės. Savo rankose galėjo išlaikyti žaibą ir iškviesti vėją, kad paleistų tą žaibą į darbą. Jis žudė demonus ir net du kartus buvo susidūręs su jų karaliene.

Tai nejau negali susidoroti su meile? Juk meilė negali jo suluošinti, nužudyti ar atimti galių. Tai kokia čia jį apėmė verčianti gūžtis baimė?

Pagautas impulso, jis skubiai išėjo iš kambario ir pasileido laiptais žemyn. Praeidamas pro brolio kambarį išgirdo muziką — kažkokie žemi slegiantys garsai. Jam pasirodė, kad tai sielvarto muzika.

Dar pagalvojo, kai jeigu jo brolis nemiega, tai gali nemiegoti ir tokie kaip jis. Artėjo saulėlydis.

Jis spėriai perėjo per namą, kyštelėjo nosį į virtuvę, kur kažkas kunkuliavo ant viryklės, tada pro užpakalines duris išskubėjo lauk.

Larkinas linksminosi pasiversdamas į auksinį vilką, o Glena mėgavosi šokinėdama aplink su savo mažu aparatėliu ir jį fotografuodama. Fotoaparatas, priminė jis sau.

Larkinas vėl atvirto į žmogų ir iškėlęs kalaviją atsistojo išdidžia poza.

— Pasivertęs į vilką atrodai geriau,— paerzino jį Moira.

Jis mostelėjo kalaviju, vaizduodamas, kad ją puola ir nusivijo. Jų šūkaliojimai ir juokas taip nesiderino su jo brolio muzika, kad Hoitui beliko tik stebėtis.

Pasirodo, iš pasaulio niekur nedingo juokas. Tebebuvo laiko žaidimams ir malonumams, o jų taip reikėjo. Šviesa niekur nedingo, nors tamsa ir sėlino artyn.

— Glena.

Ji atsisuko, o jos akyse tebešoko linksmos ugnelės.

— O, puiku! Sustok štai čia. Va čia, kad už tavęs matytųsi namas.

— Aš noriu...

— Ššš... Tuoj bus per tamsu. Va, va, taip. Toks atitolęs ir suirzęs. Nuostabu! Gaila, kad nebėra laiko tau atsinešti apsiausto. Tau labai tinka jį dėvėti.

Ji šokinėjo aplink, keisdama regėjimo kampą, pritūpdama ir fotografuodama jį iš apačios.

— Ne, nežiūrėk į mane. Žiūrėk kur nors kitur — man virš galvos, mąstyk ką nors protinga. Žiūrėk į tuos medžius.

— Kad ir kur žiūrėčiau, matau tik tave.

Ji akimirką nuleido fotoaparatą, o iš malonumo jos skruostus užplūdo raudonis.

— Tu tik nori mane prablaškyti. Dar kartą pažvelk kaip tikras burtininkas. Žiūrėk į medžius, rimtuoli.

— Noriu su tavim pasikalbėti.

— Dvi minutės. — Ji dar kelis kartus nufotografavo jį skirtingais kampais, tada atsitiesė. — Reikia butaforijos, — sumurmėjo ir pradėjo žiūrinėti ant stalo suguldytus ginklus.

— Glena, ar grįši kartu su manim?

— Dvi minutės, — pakartojo ji, svarstydama, kas geriau — ilgas kalavijas ar durklas. — Man vis tiek reikės grįžti ir pažiūrėti, kaip ten sriuba.

— Aš kalbu ne apie tą prakeiktą virtuvę. Ar vyksi su manim?

Ji žvilgtelėjo į jį, automatiškai keldama fotoaparatą, nusitaikydama į jo veidą ir bandydama užfiksuoti išraišką. Gerai užvalgysiu, pagalvojo ji, gerai išsimiegosiu ir rytoj jau būsiu pasirengusi treniruotis kartu su visais.

— Kur?

— Namo. Į mano namus.

— Ką? — Ji nuleido fotoaparatą ir pajuto, kaip šoktelėjo širdis. — Ką tu pasakei?

— Kai visa tai baigsis, — pasakė jis, artėdamas prie jos ir nenuleisdamas akių nuo jos akių, — ar vyksi su manim? Ar būsi su manim? Ar priklausysi man?

— Grįžti su tavim? Į dvyliktą amžių?

— Taip.

Ji lėtai nuleido fotoaparatą.

— Kam tau manęs reikia?

— Nes matau tik tave, trokštu tik tavęs. Jaučiu, kad jei pasaulyje be tavęs teks nugyventi bent penkias minutes, jos man virs amžinybe. Nepakelsiu amžinybės nematydamas tavo veido, — jis brūkštelėjo pirštais jai per skruostą, — negirdėdamas tavo balso, negalėdamas tavęs liesti. Manau, kad buvau čia atsiųstas ne tik dėl šio karo, bet ir tam, kad rasčiau tave. Ne tik tam, kad kovotum kartu su manim, bet kad padėtum man atsiverti, Glena.

Jis suėmė jos rankas ir pakėlė prie lūpų.

— Visame šiame siaube, sielvarte ir netektyje matau tik tave.

Ji klausėsi jo nenuleisdama akių ir lyg kažko ieškodama jo žvilgsnyje. Kai jis nutilo, ji prisilietė prie jo krūtinės, ten kur plakė širdis.

— Tavo tokia didelė širdis, — ištarė ji tyliai. — Joje telpa tiek daug, ir aš labai laiminga, kad ten yra vietos ir man. Keliausiu su tavim. Keliausiu su tavim bet kur.

Išgirdus tai jį užliejo džiaugsmas, o vėl palietus jos skruostą užplūdo šiluma.

— Atsisakysi savo pasaulio? Visko, ką pažįsti? Kodėl?

— Nes pagalvojau, kad net penkios minutės gyvenimo be tavęs pavirstų amžinybe. Aš myliu tave. — Ji pastebėjo, kaip kažkas pasikeitė jo žvilgsnyje. — Kad ir kokie būtų burtai, šie žodžiai yra patys stipriausi. Aš myliu tave. Po tokio užkeikimo aš priklausau tau.

— Kai kalbu apie tai, atrodo, kad tai gyva. Ir niekas niekada negali to sunaikinti, — jis suėmė rankomis jos veidą. — Ar norėtum, kad aš pasilikčiau čia, su tavimi?

— Bet juk tu sakei...

— Ar norėtum, Glena?

— Žinoma, kad norėčiau.

— Tuomet, kai viskas bus baigta, pažiūrėsim, kuris pasaulis mums tinka labiau. Kad ir kur tai būtų, kad ir kada tai būtų — vis tiek tave mylėsiu. Tave, — jis ją pabučiavo. — Tik tave.

— Hoitai, — ji apkabino jį. — Jeigu turėsime tai, galėsim padaryti bet ką.

— Aš dar ne viską pasakiau.

Ji nusijuokė ir apibėrė bučiniais jo veidą.

— Beveik viską.

— Palauk, — jis ją šiek tiek atitraukė ir savo gyvomis mėlynomis akimis įsižiūrėjo į ją. — Aš myliu tave.

Danguje plykstelėjo vienintelis šviesos spindulys ir jo užlieti jie atsidūrė baltame šviesos rate.

— Atlikta, — sumurmėjo jis. — Šiame gyvenime ir visuose kituose, kurie dar ateis, aš tavo, o tu mano. Prisiekiu viskuo, kas esu, Glena.

— Prisiekiu viskuo, kuo būsiu, — ji vėl prisiglaudė prie jo ir skruostu prigludo prie jo skruosto. — Kad ir kas atsitiktų, dalysimės viskuo drauge.

Ji šiek tiek atmetė galvą, kad jų lūpos galėtų susitikti.

— Žinojau, kad tai tu, — ištarė ji švelniai. — Nuo pat to momento, kai įžengiau į tavo sapną.

Jie stovėjo apsikabinę šviesos rate, susiglaudę ir jos skalaujami. Kai ji išblėso ir dienos šviesą pakeitė prieblanda, jie susirinko likusius ginklus ir kartu nunešė juos į namą.

Kianas stebėjo juos pro savo miegamojo langą. Toje šviesoje nuo jų sklido meilė, toji šviesa degino jam odą ir svilino akis.

Ir jam pasirodė, kad suspaudė širdį, kuri neplakė jau beveik tūkstantį metų.

Tai jo brolis pasidavė, pagalvojo jis, tam vieninteliam dalykui, nuo kurio negalėjo apsaugoti joks skydas. Dabar jie gyvens savo trumpą skausmingą gyvenimą nutvieksti tos šviesos.

Galbūt gyvenimas ir vertas to?

Tada jis atsitraukė į savo kambario šešėlius ir vėsią tamsą.

Kai jis nusileido žemyn, buvo visiškai tamsu, ir ji viena buvo virtuvėje. Dainuoja sau prie kriauklės, pastebėjo Kianas, nerūpestingu ir laimingu balsu. Jis pagalvojo, kad gyvą vaizduotę turintis žmogus pamatytų iš jo lūpų kartu su melodija besiliejančias rausvas širdeles.

Ji ėmėsi namų ruošos — dėjo indus į indaplovę. Virtuvė kvepėjo žolelėmis ir gėlėmis. Plaukai buvo surišti, o klubai judėjo į dainos taktą.

Kažin, svarstė jis, jeigu būtų gyvas, ar turėtų tokią moterį, kuri dainuotų virtuvėje arba stovėtų nutvieksta šviesos, žvelgdama į jį meilės kupinomis akimis?

Aišku, jis turėjo moterų. Daugybę. Kai kurios net mylėjo jį — tuo blogiau joms, pagalvojo jis. Bet jeigu jų veiduose ir švietė tokia meilė, dabar jis jų vis tiek neprisiminė.

Jis nebeįsileido meilės į savo gyvenimą.

Ar bent jau taip tvirtino pats sau. Iš tikrųjų, juk mylėjo Kingą kaip tėvas sūnų, kaip brolis brolį. Mažoji karalienė dėl to nei kiek neklydo, kad ją kur velniai.

Jis atidavė savo meilę ir pasitikėjimą žmogui, o tas žmogus mirė, kaip kad su jais atsitinka.

Mirė, kad išsaugotų kitą žmogų, pagalvojo jis, stebėdamas Glenną, kraunančią indus į lentynėlę. Dar vienas žmonių polinkis — aukotis dėl kitų žmonių.

Tas jų bruožas jį labai domino. Jam kur kas suprantamesnis buvo kitas polinkis — žudyti vienas kitą.

Staiga ji atsisuko ir krūptelėjo. Indas, kurį ji laikė, išslydo iš rankų ir subyrėjo į šipulius.

— O Dieve! Atsiprašau. Išgąsdinai mane.

Jis pastebėjo, kad kaip tokios gracingos moters, jos judesiai kažkodėl pasidarė staigūs ir kampuoti. Iš spintos ji išsiėmė šluotą ir semtuvėlį ir pradėjo šluoti šukes.

Nuo tos nakties, kai mirė Kingas, jis dar nešnekėjo nei su ja, nei su kuo nors kitu. Paliko juos pačius sau — tegul treniruojasi ar šiaip veikia ką panorėję.

— Negirdėjau, kaip įėjai. Kiti jau baigė vakarieniauti. Visi sulipo į viršų pasitreniruoti. Šiandien buvau kokiai valandai išvežusi Hoitą pasivažinėti. Mokiau jį vairuoti. Pamaniau... — Ji išmetė šiukšles ir vėl atsisuko. — Po galais, gal ką nors pasakytum?

— Net jei ir išgyvensit, jūs iš dviejų skirtingų pasaulių. Kaip ketinat tai išspręsti?

— Ar Hoitas su tavim kalbėjosi?

— Jam nereikia to daryti. Aš ir taip viską matau.

— Nežinau, ką mes darysim, — ji pastatė šluotą į šalį. — Ką nors sugalvosim. Lyg tau tai rūpėtų.

— Nei trupučio. Šiaip smalsu.

Iš bufeto jis išsitraukė vyno butelį ir pradėjo tyrinėti etiketę.

— Tarp žmonių gyvenu gana ilgai. Jei ne smalsumas, būčiau seniai miręs iš nuobodulio.

Ji pasistengė nusiraminti.

— Mylėdami vienas kitą mes stipresni. Aš tuo tikiu. Mums reikia stiprybės. Iki šiol mums nekaip sekėsi.

Jis atidarė vyno butelį ir paėmė dvi taures.

— Tau ypač nekaip sekėsi.

— Kianai, — pasakė ji pasisukusi eiti. — Žinau, kad kaltini mane dėl Kingo. Turi teisę — kaltinti mane ir manęs nekęsti. Bet jeigu neišmoksime kartu dirbti, prisiderinti vienas prie kito, tai jis nebus vienintelė auka. Jis tik bus pirmasis.

— Šiuo atžvilgiu aš jį pralenkiau keliais šimtais metų, — jis kilstelėjo taurę sveikindamas ją ir išėjo nešdamasis butelį.

— Beprasmiška, — sumurmėjo Glena ir nusisuko baigti tvarkyti indų.

Jis ir toliau jos nekęs, pagalvojo ji, tikriausiai nekęs ir Hoito, nes Hoitas ją myli. Jų komanda susiskaldė net nespėjusi tapti vieninga visuma.

Jeigu jie bent jau turėtų laiko, ji tiesiog leistų viskam nusistovėti, palauktų, kol Kiano apmaudas atvės ir pradės blėsti. Bet jie negalėjo veltui gaišti brangaus ir trumpo jiems duoto laiko. Todėl jai reikėjo rasti būdą, kaip susitvarkyti su šia situacija.

Ji nusišluostė rankas ir numetė šluostę.

Staiga už galinių durų pasigirdo smūgis, lyg būtų nukritęs kažkoks sunkus daiktas. Ji instinktyviai atsitraukė ir ištiesė ranką paimti kalavijo, atremto į bufetą, ir vieno iš baslių, gulinčių ant jo.

— Jie negali įeiti vidun, — sukuždėjo ji, bet net kuždesys atrodė per garsus. — Jeigu jie nori šnipinėti, kaip tvarkau virtuvę, tai kas čia tokio?

Bet iš tikrųjų ji galvojo, kad ji ir Hoitas turėjo labiau pasistengti, kurdami apsaugos zoną apie namą.

Ir vis tiek ji negalėjo leistis išgąsdinama. Tikrai neketino vėl atidaryti durų ir šnekėtis su kuo nors, kam rūpėjo tik kaip perrėžti jai gerklę.

Tada ji išgirdo, kad kažkas braižosi palei durų apačią ir dejuoja. Jos ranka, spaudžianti kalaviją, suprakaitavo.

— Padėk man. Prašau.

Balsas buvo silpnas, vos girdėjosi per duris. Bet jai pasirodė...

— Įleisk mane, Glena. Glena. Dėl Dievo, įleisk mane, kol jie neprisiartino.

— Kingai? — kalavijas terkštelėjo ant grindų ir ji puolė prie durų. Tačiau rankoje tvirtai tebelaikė baslį.

Vieną kartą jau apsikvailinau, pagalvojo ji, todėl atidariusi duris laikėsi gana atokiai.

Jis gulėjo lauke, ant akmenų, kruvinais suplėšytais drabužiais. Viena veido pusė buvo visa kruvina, o jam kvėpuojant girdėjosi šaižus švilpesys.

Gyvas — daugiau jai niekas nerūpėjo.

Ji pasilenkė ir pradėjo traukti jį vidun, bet šalia atsirado Kianas. Jis ją nustūmė, pritūpė šalia Kingo ir pridėjo ranką prie sumušto skruosto.

— Reikia jį įnešti vidun. Paskubėk, Kianai! Turiu kai ko, kas jam padės.

— Jie jau arti. Sekė mane, — Kingas apgraibom ieškojo Kiano rankos. — Nesitikėjau, kad man pavyks.

— Bet pavyko. Eime vidun. — Jis suėmė Kingą už pažastų ir įtempė vidun. — Kaip tu pasprukai?

— Nežinau, — Kingas tysojo ant grindų užmerktomis akimis. — Aš neatsitrenkiau į uolas. Maniau, kad paskęsiu, bet išsikapsčiau iš vandens. Baisiai skaudėjo. Buvau išsijungęs, nežinau, kiek laiko. Ėjau nesustodamas visą dieną. Naktį slapsčiausi. Naktimis ateina jie.

— Leisk man pažiūrėti, kuo galiu jam padėti, — pradėjo Glena.

— Uždaryk duris, — paliepė jai Kianas.

— Ar visi grįžo? Ar visi... Aš toks ištroškęs.

— Žinau, — pasakė Kianas, laikydamas jį už rankos ir įdėmiai žvelgdamas į akis. — Žinau.

— Pradėsim nuo šito, — Glena spėriai kažką sumaišė puodelyje. — Kianai, eik pakviesk kitus. Hoitas ir Moira gali padėti. Reikia nunešti Kingą į lovą, kad jis pailsėtų.

Kai ji kalbėdama pasilenkė prie jo, ant jos kaklo kabantis kryžius pakibo ties Kingo veidu.

Jis sušnypštė it gyvatė, iššiepė iltis ir atsitraukė.

Tada, Glenos siaubui, jis atsistojo ir išsiviepė.

— Niekada nepasakojai, kas tai per jausmas, — papriekaištavo Kianui.

— Žodžiais to nenupasakosi. Tai reikia patirti pačiam.

— Ne, — Glena, negalėdama su tuo susitaikyti, purtė galvą. — Dieve, tik ne tai.

— Galėjai man tai pasiūlyti jau seniai, bet gerai, kad to nepadarei. Gerai, kad viskas įvyko dabar, kai aš geriausios formos.

Kalbėdamas Kingas suko ratu aplink, užtverdamas išėjimą iš virtuvės.

— Iš pradžių jie mane kankino. Lilita žino, kaip skaudinti. Ji tau nepalieka jokios vilties.

— Atleisk man, — šnibždėjo Glena, — aš taip apgailestauju.

— Nesivargink. Ji sakė, kad palieka tave man. Galiu išsiurbti tavo kraują arba paversti vampyre — kaip tik panorėsiu.

— Juk nenori manęs skriausti, Kingai.

— Jis tikrai to nori, — nerūpestingai pasakė Kianas. — Jis nori, kad kentėtum lygiai taip pat, kaip jis trokšta tavo kraujo. Taip jau jis sutvertas. Ar ji tave jau buvo apdovanojusi, kai jie numetė tave nuo skardžio?

— Ne. Bet buvau sužalotas, smarkiai sužalotas. Vos laikiausi ant kojų. Prieš numesdami, jie aprišo mane virve. Pasakė, kad apdovanos mane, jei išgyvensiu. Ir aš išgyvenau. Ji nori susigrąžinti tave, — pasakė jis Kianui.

— Žinau, kad ji to nori.

Glena žvalgėsi tai į vieną, tai į kitą. Suprato, kad įkliuvo. Taip pat suprato, kad jis žinojo, Kianas tikrai žinojo, kuo pavirto Kingas, jau prieš įleisdamas jį į namą.

— Nedaryk to. Kaip galėtum taip padaryti savo broliui?

— Aš negaliu jo turėti, — Kianui pasakė Kingas. — Tu taip pat. Ji pati nori Hoito. Nori išsiurbti jo, burtininko, kraują. Paragavusi jo kraujo ji pakils dar aukščiau. Jai priklausys visi pasauliai.

Kalavijas buvo per toli, o baslio ji nebeturėjo. Todėl tylėjo.

— Reikia jai nuvesti Hoitą ir tą kitą moterį gyvus. O ši ir berniukas bus mūsų, jei tik panorėsime.

— Taip ilgai neragavau žmogaus kraujo, — Kianas ištiesė ranką ir perbraukė pirštu Glenai per sprandą. — Jaučiu, kad jos kraujas turėtų svaiginti.

Kingas apsilaižė.

— Galėtume ją pasidalyti.

— Žinoma, kodėl ne? — Kianas stipriau suspaudė Gleną ir tik nusijuokė, kai bandydama priešintis ji vos begalėjo įkvėpti oro. — Ką, gal šauksies pagalbos? Kviesk juos visus čia, kad bėgtų tavęs gelbėti. Mums nereikės lipti viršun.

— Sudek pragare. Gailiuosi dėl to, kas tau atsitiko, — pasakė ji prie jos besiartinančiam Kingui. — Atsiprašau, jei tame yra mano kaltės. Bet neketinu lengvai pasiduoti.

Pasinaudojusi Kianu kaip atrama, ji švystelėjo aukštyn kojas ir spyrė. Jai pavyko pastumti Kingą kelis žingsnius atgal, bet šis tik nusikvatojo ir vėl pajudėjo jos link.

— Jie leidžia aukoms bėgti urvais, kad galėtų jas vytis. Man patinka, kai jos bėga. Ir kai rėkia.

— Neketinu rėkti, — ji smogė atgalia ranka ir spyrė vėl.

Staiga ji išgirdo skubius žingsnius ir tenorėjo tik juos sulaikyti. Todėl galų gale vis tiek suriko, nenustodama spardytis ir priešintis.

— Tas prakeiktas kryžius — jis neleidžia prie jos prieiti. Išjunk ją, — pareikalavo Kingas. — Plėšk jį velniop. Aš alkanas!

— Tuoj viską sutvarkysiu, — Kianas atstūmė Gleną šalin kaip tik tada, kai visi kiti sugužėjo į virtuvę.

Ir žiūrėdamas Kingui tiesiai į akis suvarė baslį, kurį laikė sau už nugaros, tiesiai savo draugui į širdį.

— Daugiau niekuo negaliu tau padėti, — pasakė, numesdamas baslį šalin.

— Kingas? Tik ne Kingas.

Šalia iš Kingo likusių dulkių suklupo Moira. Tada ji uždengė jas delnais ir prakalbo springdama ašaromis:

— Leisk tam, kuo jis buvo, jo sielai ir širdžiai vėl būti pasvei-

kintai pasaulyje. Jį užvaldęs demonas nebegyvas. Tegul šviesa parodys jam kelią atgal.

— Neprikelsi žmogaus iš dulkių krūvos.

Ji pažvelgė į Kianą.

— Ne, bet gal išlaisvinsiu jo sielą, kad ji galėtų atgimti. Tu juk nenužudei savo draugo, Kianai.

— Ne, tai padarė Lilita.

— O aš jau pamaniau... — Glena tebevirpėjo, kai Hoitas padėjo jai atsistoti.

— Žinau, ką pamanei. Kodėl neturėtum?

— Turėjau tavim labiau pasikliauti. Priekaištavau, kad mes niekaip nesukuriam vieningos visumos, bet aš pati dėl to kalta nei kiek ne mažiau už kitus. Nepasitikėjau tavim. Maniau, kad mane nužudysi, o tu mane išgelbėjai.

— Tu klysti. Aš gelbėjau jį.

— Kianai, — ji žengė jo link. — Aš dėl to kalta. Ir negaliu...

— Ne, tu nekalta. Ne tu jį nužudei ir pavertei vampyru. Visa tai padarė Lilita. Ir atsiuntė jį čia, kad mirtų dar kartą. Jis buvo ką tik paverstas, dar prie to nepripratęs. Ir sužalotas. Jis negalėjo įveikti mūsų visų, ir ji tai žinojo.

— Ji žinojo, ką tu padarysi, — Hoitas prisiartino prie brolio ir uždėjo ranką jam ant peties. — Ir kiek tau tai kainuos.

— Ji ar šiaip, ar taip nieko nepraranda. Bent jau jai taip atrodo. Jeigu aš jo nenužudau, jis pasiima bent vieną iš jūsų, o jeigu aš prisidedu prie jo — tai gal ir visus. Jeigu aš einu kitu keliu, sunaikinu jį — man tai kainuoja lyg ir nedaug, bet iš tikrųjų ne taip jau mažai.

— Draugo mirtis, — tarė Larkinas, — labai sunki mirtis. Mes visi tai jaučiam.

— Matau. — Jis pažvelgė į ant grindų tebeklūpinčią Moirą. — Bet man sunkiausia, nes man jis buvo geriausias draugas. Ji taip su juo pasielgė ne dėl tavęs, — pasakė jis Glenai. — Tik dėl manęs. Galėjau tave kaltinti dėl to, kad jinai jį nužudė, ir kaltinau. Bet tu dėl to nekalta. Tai tik jos ir mano reikalas.

Nuėjęs jis paėmė baslį, kuriuo ką tik smeigė, ir atidžiai apžiūrėjo smaigalį.

— Ir kai ateis laikas, kai susitiksim su ja, ji mano. Jei kuris iš jūsų bandysit ją nužudyti, aš jums neleisiu. Kaip matot, ji apsiskaičiavo. Esu jai skolingas ir už tai sumokėsiu mirtimi.

Tada jis pasiėmė kalaviją.

— Šįvakar treniruosimės.

Ji vienas prieš vieną kovėsi su Larkinu, kalavijas prieš kalaviją. Kianas liepė Moirai kautis su Hoitu, o pats stovėjo nuošaly arba vaikštinėjo aplink, klausydamas žvangančio plieno ir šūkaliodamas visokius įžeidimus — Glena suprato, kad toks jo motyvavimo būdas.

Jos ranka išlinko, o dar ne iki galo sugiję šonkauliai tvinkčiojo. Nors nugara ir veidas buvo pasruvę prakaitu, ji vis tiek puolė. Skausmas ir pastangos leido negalvoti apie Kingą, virtuvėje besiartinantį jos link su iššieptomis iltimis.

— Nenuleisk rankos! — šaukė ant jos Kianas. — Jei nesugebi išlaikyti to sumauto kalavijo, tai neatsilaikysi ir penkių minučių. Ir nustok su ja šokti, dėl dievo meilės, Larkinai. Čia tau ne koks nors naktinis klubas.

— Ji dar ne visai išgijusi, — atšovė jam Larkinas, — ir kas per velnias tas naktinis klubas?

— Man reikia pertraukos, — nuleido kalaviją Moira ir nusišluostė prakaituotą kaktą atgalia ranka. — Pailsėti minutėlę.

— Nieko tau nereikia, — Kianas pasisuko į ją. — Ar manai, kad prašydamasi poilsio darai jai paslaugą? Ar manai, kad jie sutiks padaryti prakeiktą pertrauką vien dėl to, kad tavo draugužei reikia atgauti kvapą?

— Man viskas gerai. Ir nereikia čia jos pulti. — Glena vos galėjo atgauti kvapą, kojos jos visai nelaikė. — Man viskas gerai. Ir nereikia susilaikyti, — pasakė ji Larkinui. — Nereikia manęs saugoti.

— Turi ją prižiūrėti, — Hoitas ranka mostelėjo Larkinui. — Jai dar per anksti taip treniruotis.

— Ne tau spręsti, — pastebėjo Kianas.

— Bet aš sprendžiu. Ji išsekusi ir kenčia skausmus. Pakanka.

— Juk sakiau, kad man viskas gerai. Galiu pati už save kalbėti. Ir nors tavo brolis mėgaujasi elgdamasis kaip tikras šunsnukis, jis visiškai teisus. Man nereikia, aš nenoriu, kad tu kalbėtum už mane.

— Verčiau su tuo apsiprask, nes darysiu tai, jeigu manysiu, kad to reikia.

— Aš pati žinau, ko man reikia ir kada.

— Turbūt judu ketinat priešą mirtinai užkalbėti, — sausai pastebėjo Kianas.

Netekusi kantrybės Glena atsuko kalaviją į Kianą.

— Pirmyn, eikš čia, tu ir aš. Tu tai tikrai manęs negailėsi.

— Ne, — jis atrėmė jos kalaviją savuoju. — Net neketinu.

— Pasakiau — gana. — Hoitas perskyrė juos savo kalaviju, o nuo jo įniršio plienu nuvilnijo liepsna.

— Su kuriuo iš mūsų norėtum susiremti? — šilkiniu balsu paklausė Kianas, ir kai Hoitas pasisuko jo link, jo akys pavojingai patamsėjo iš malonumo.

— Turėtų būti įdomu, — pasakė Larkinas, bet čia įsikišo Moira.

— Palaukit, — tarė ji. — Palaukit. Mes visi nusiminę, pervargę ir perkaitę kaip nuvaryti žirgai. Nematau jokio tikslo žaloti vieniems kitus. Jeigu neketinam ilsėtis, tai bent jau praverkim duris, kad įeitų gryno oro.

— Nori atidarytų durų? — apsimestinai nuoširdžiai paklausė Kianas, pakreipęs galvą. — Truputėlį gryno oro? Tikrai, kodėl ne, įsileiskim truputėlį gryno oro.

Jis nužygiavo prie terasos durų ir plačiai jas atidarė. Tada staigiu, vos pastebimu judesiu ištiesė rankas į tamsą.

— Užeisit ar ką? — paklausė jis ir pro duris už pakarpos įtraukė porelę vampyrų.

— Čia daugybė maisto. — Jis nuėjo prie stalo, o tiedu pašoko ir išsitraukė kalavijus. Ant kalavijo galo jis pamovė lėkštėje gulėjusį obuolį. Tada atsirėmė į sieną ir nuėmė jį nuo kalavijo, ruošdamasis atsikąsti.

— Pažiūrėkim, ką jūs sugebėsit padaryti su jais, — pasiūlė jis. — Galų gale, vos du prieš vieną. Pabandykit išgyventi.

Hoitas sukosi, instinktyviai stengdamasis savimi pridengti Glenną. Larkinas jau artinosi, švytruodamas kalaviju. Jo priešininkas be didelių pastangų atmušė kirtį, smogė laisvąja ranka, ir Larkinas nuskriejo per pusę kambario.

Tada apsisukęs metėsi prie Moiros. Pirmuoju smūgiui išmušė jos kalaviją — nuo smūgio jėgos ji prarado pusiausvyrą ir nučiuožė tolyn grindimis. Ji desperatiškai bandė nutverti baslį, kuris skriejo jos link.

Glena stengėsi užgniaužti siaubą ir pasitelkti įniršį. Ji sutelkė visas savo galias — kas pirmesnis, tas gudresnis — ir įžiebė liepsną. Vampyras užsiliepsnojo tiesiog ore.

— Gražiai susitvarkei, Rude, — pakomentavo Kianas ir toliau stebėjo, kaip jo brolis kovoja dėl savo gyvybės.

— Padėk jam. Padėk man.

— Ko tu jam nepadedi?

— Aš pernelyg arti, ugnis gali sužaloti.

— Pamėgink su šituo, — jis metė savo baslį ir vėl atsikando obuolio.

Ji negalvodama, nes galvoti nebuvo kada, metėsi į priekį. Ir įsmeigė baslį į nugarą vampyrui, kuris buvo parmetęs Hoitą ant kelių.

Bet į širdį nepataikė.

Šis sustaugė, bet tame staugime girdėjosi daugiau malonumo negu skausmo. Jis atsisuko ir aukštai iškėlė kalaviją. Ir Moira, ir Larkinas metėsi į pagalbą, bet Glenai jau pasirodė, kad mato savo mirtį. Jie buvo per toli, o ji nebeturėjo kuo apsiginti.

Tada to padaro kaklą perskrodė Hoito kalavijas. Prieš jam pavirstant į dulkes jos veidą dar aptaškė jo kraujas.

— Apgailėtinas vaizdas, bet galų gale, gana efektyvu, — Kianas nusišluostė rankas. — Dabar vėl susiskirstot poromis. Gana žaisti.

— Tu žinojai, kad jie ten laukia. — Moiros ranka, kurioje ji vis tebelaikė baslį, drebėjo. — Tu juk žinojai.

— Aišku, kad žinojau. Jeigu bent šiek tiek mąstytum arba pasitelktum savo pojūčius, būtum ir tu žinojusi.

— Būtum leidęs, kad jie mus iššudytų.

— Tiksliau sakant, tu pati leistumeisi jų nužudoma. Tu pati, — jis mostelėjo į Moirą. — Stovėjai čia visiškai pasidavusi baimei, skleisdama jos kvapą. O tu, — tarė jis Larkinui, — tu puolei visai be galvos ir vos jos nepraradai. O apie tave, — pasakė jis Hoitui, — pasakysiu tik tiek, kad gelbėti moteris, aišku, labai riteriška, bet taip žūsit jūs abu — aišku, tavo garbė liks švari. Bent jau Rudė pradžioj šiek tiek mąstė ir pasinaudojo tuo, ką jai davė dievai, bet paskui irgi palūžo ir romiai stovėjo laukdama mirties.

Jis žengė pirmyn.

— Dirbsim su jūsų silpnybėmis, kurių turite milijonus.

— Man pakaks, — Glenos balsas buvo vos girdimas. — Pakaks kraujo ir mirčių, vienam vakarui tikrai pakaks. Gana. — Ji numetė baslį ir išėjo.

— Leisk jai eiti, — Kianas mostelėjo ranka Hoitui, kuris jau susiruošė sekti iš paskos. — Jei turėtum bent kruopelytę smegenų, suprastum, kad ji ne šiaip sau išėjo, jai tiesiog reikia pabūti vienai. Tiesiog leisk jai pabūti vienai.

— Jis teisus, — greitai prašneko Moira. — Kad ir kaip skaudu tai sakyti, bet jai reikia ramybės. — Ji nuėjo ir pasiėmė kalaviją, kuris buvo išmuštas jai iš rankos. — Silpnybės, — ji palinksėjo galva ir atsisuko į Kianą. — Puiku. Parodyk man.

18 skyrius

Hoitas tikėjosi, kad atėjęs ras ją lovoje. Tikėjosi, kad ji miegos, ir jis galės ją užmigdyti dar giliau ir pagydyti jos sužalojimus.

Tačiau ji stovėjo prie lango tamsoje.

— Nejunk šviesos, — paprašė ji neatsisukdama. — Kianas teisus, lauke jų turėtų būti daugiau. Kai atidžiai įsižiūri, gali juos pajusti. Jie juda lyg šešėliai, bet juk vis tiek juda — daugiau jauti tai, negu matai. Netrukus dings. Grįš į kokį nors urvą, kur pralindės visą dieną.

— Tau reikia pailsėti.

— Žinau, kad taip sakai, nes rūpiniesi, ir dabar aš pakankamai rami, kad nenuimčiau tau už tai galvos. Žinau, kad viršuje elgiausi nekaip. Bet man jau nebesvarbu.

— Tu pavargusi, aš taip pat. Noriu nusiprausti ir pamiegoti.

— Turi savo kambarį. Ir niekas tavęs to neprašė, — tęsė ji jam dar nespėjus nieko pasakyti. Ji atsisuko. Tamsoje, tamsaus chalato fone, jos veidas atrodė labai išblyškęs. — Pasirodo, ne tokia aš rami, kaip galvojau. Neturėjai jokios teisės, jokios teisės manęs užstoti.

— Turėjau teisę. Meilė suteikia man visas teises. Ir net be viso to, jeigu vyras negina moters nuo pavojaus...

— Tuo ir baikime, — ji ištiesė ranką delnu į jį, lyg bandytų jį sustabdyti. — Mes kalbame ne apie vyrus ir moteris, o apie žmones. Tos kelios sekundės, kurias tu galvojai apie mane, dėl manęs rūpinaisi, vos nekainavo tau gyvybės. Daugiau taip nebegalime, nei vienas iš mūsų. Nei vienas. Jei nesugebėsi patikėti, kad galiu apsiginti, kad tai gali padaryti bet kuris iš mūsų — toli nenueisime.

Nors jos žodžiuose buvo daug tiesos, jam tai nei kiek nebuvo svarbu — taip jis buvo dėl jos susirūpinęs. Jis vis negalėjo užmiršti, kaip tas vampyras šoko ant jos.

— O kas būtų atsitikę tau, jei nebūčiau sunaikinęs to padaro?

— Čia visai kas kita, visai kas kita.

Ji priėjo arčiau, kad jis galėtų ją užuosti, visus tuos losjonus, kuriais ji tepėsi odą. Tai buvo taip moteriška.

— Visa tai kvailystės ir laiko gaišimas.

— Man tai neatrodo kvaila, todėl geriau paklausyk. Kautis kartu su kitais kariais ir kautis už juos yra vienas dalykas, būtinybė. Visi turime pasikliauti vieni kitais. Bet išstumti mane iš mūšio — visai kas kita. Turi suvokti tą skirtumą ir su juo susitaikyti.

— Kaip galėčiau, Glena, juk tai tu. Jeigu tavęs netekčiau...

— Hoitai, — ji nekantriai suspaudė jam ranką, lyg bandytų jį paguosti. — Šioje kovoje galime žūti bet kuris iš mūsų, net ir mes visi. Bandau tai įsisąmoninti ir su tuo susitaikyti. Bet jeigu tu žūsi, nenoriu jaustis atsakinga už tai, kad žuvai dėl manęs. Neleisiu, kad taip atsitiktų.

Ji prisėdo ant lovos krašto.

— Šiąnakt žudžiau. Žinau, ką reiškia ką nors pribaigti. Niekada nemaniau, kad turėsiu tam pasinaudoti savo galiomis, kad man jų prireiks būtent tam. — Ji ištiesė rankas ir žvelgė į jas, lyg tyrinėdama. — Padariau tai tam, kad išgelbėčiau kitą žmogų, ir vis tiek tai slegia. Žinau, kad jeigu būčiau tai padariusi kalaviju ar basliu, būtų lengviau. Bet pasitelkiau burtus, kad naikinčiau.

Ji pakėlė akis ir jis išvydo jose gilų liūdesį.

— Ši dovana visada buvo tokia šviesi, o dabar joje atsirado tamsių dėmių. Turi įsisąmoninti tai ir susitaikyti su tuo. Turi man duoti laiko.

— Glena, visiškai priimu tavo galias ir visa tai, ką gali ir ką darysi jas pasitelkusi. Manau, kad mums visiems būtų geriau, jeigu tu užsiimtum tik burtais.

— O kruvinas darbas tegul lieka jums? Toliau nuo fronto linijos, toliau nuo pavojų maišysiu savo puodą?

— Šįvakar tavęs vos nepraradau jau du kartus. Darysi kaip sakau.

Kokią akimirką jai net žadą atėmė.

— Nei velnio. Dukart šįvakar žiūrėjau mirčiai į akis, bet išgyvenau.

— Aptarsim tai rytoj.

— Tai jau ne, nieko mes neaptarinėsim, — ji staiga mostelėjo ranka ir užtrenkė vonios kambario duris jam dar nespėjus prie jų prieiti.

Jis staiga atsisuko, baigdamas prarasti paskutinę kantrybę.

— Nesipuikuok prieš mane savo galiomis.

— O tu nesipuikuok savo vyriškumu. Be to, visai nenorėjau, kad taip būtų.

Kadangi susierzinimas praėjo, o gerklę kuteno juokas, ji atsikvėpė, kad jį numaldytų.

— Hoitai, daugiau neketinu klausytis tavo įsakymų, kaip kad nesitikiu, kad tu klausysi manęs. Buvai dėl manęs išsigandęs, ir Dievas mato, aš puikiai tai suprantu, nes ir pati buvau išsigandusi. Dėl savęs, dėl tavęs, dėl mūsų visų. Bet turim kažkaip su tuo susidoroti.

— Kaip? — paklausė jis. — Kaip tai padaryti? Ši meilė man tokia nauja, tas poreikis ir visas su tuo susijęs siaubas. Kai buvom pakviesti atlikti šią misiją, numaniau, kad tai bus sunkiausia užduotis, kokią kada nors esu gavęs. Bet aš klydau. Mylėti tave kur kas sunkiau, mylėti tave ir žinoti, kad galiu tavęs netekti.

Ji pagalvojo, kad visą gyvenimą troško būti taip mylima. Koks žmogus to netrokštų?

— Niekada nemaniau, kad galėsiu kam nors jausti tokius jausmus. Man tai nepatirta, sunku, gąsdina ir nauja. Norėčiau tau pasakyti, kad niekada manęs neprarasi. Norėčiau to. Bet žinau tik tiek, kad kuo stipresnė esu, tuo daugiau galimybių turiu išlikti. Kuo stipresnis kiekvienas iš mūsų, tuo daugiau galimybių turime išgyventi. Ir laimėti.

Ji vėl atsistojo.

— Šįvakar žiūrėjau į Kingą, į žmogų, kuris man taip patiko. Žiūrėjau į tai, ką jie iš jo padarė. Tas padaras, kuriuo jie jį pavertė, troško mano kraujo, mano mirties, ir tikrai būtų ja mėgavęsis. Visa tai matydama ir suprasdama labai kentėjau, nenorėjau tuo tikėti. Jis buvo tikras draugas. Mes taip greitai susidraugavome.

Jos balsas suvirpėjo. Ji grįžo prie lango ir vėl nusisuko į sutemas.

— Nors ir bandžiau apsiginti, dalis manęs vis tiek matė jį tokį, koks jis buvo anksčiau — tą žmogų, su kuriuo kartu gamindavome maistą, sėdėdavome, juokdavomės. Negalėjau nukreipti savo galių prieš jį, tiesiog negalėjau prisiversti. Jeigu ne Kianas... — ji atsisuko į Hoitą, tiesi ir liauna. — Daugiau neleisiu sau būti silpnai. Kitą kartą tikrai neabejosiu. Todėl turit manim pasitikėti.

— O pati šaukei man, kad paskubėčiau. Ar taip mūšyje bandei užstoti mane?

Ji norėjo kažką sakyti, bet vėl nutilo, tada kostelėjo.

— Tuo metu tai atrodė teisinga. Gerai, gerai. Suprantu tavo mintį ir su ja sutinku. Abu turim apie tai pagalvoti. Ir aš jau galvojau apie ginklus, kurie galėtų padėti. Bet prieš baigdami šią temą ir eidami miegoti, turime aptarti dar vieną dalyką.

— Kažkodėl manęs tai visai nestebina.

— Man nepatinka ir nemalonu, kai dėl manęs bariesi su savo broliu.

— Ne tik dėl tavęs.

— Žinau. Bet aš tapau savotišku katalizatorium. Ketinu apie tai pasikalbėti ir su Moira. Aišku, jos mintis atitraukti Kiano dėmesį nuo mūsų visiškai pakeitė situaciją.

— Buvo beprotiška įsileisti tuos padarus į namus. Jo susierzinimas ir pasipūtimas galėjo kainuoti mums gyvybę.

— Ne, — tyliai pasakė ji visiškai užtikrinta. — Gerai, kad jis tai padarė.

Priblokštas jis dėbtelėjo į ją.

— Kaip gali taip sakyti? Kaip gali jį ginti?

— Jis labai aiškiai parodė mums vieną labai svarbų dalyką, kurio niekaip negalėsime užmiršti. Juk ne visada žinosime, kad jie ateina, todėl turime būti pasirengę žudyti arba būti nužudyti kiekvieną dieną, kiekvieną minutę. Juk iš tikrųjų mes tam nebuvome pasirengę. Net ir po Kingo žūties. Jeigu jų būtų buvę daugiau ir jėgos būtų buvusios apylygės, kažin, kuo visa tai būtų pasibaigę.

— Bet jis tik stovėjo šalia ir nieko nedarė.

— O taip, ir dar kaip darė. Jis iš mūsų stipriausias ir šiomis aplinkybėmis protingiausias. Todėl būtent mes privalome į jį lygiuotis. Ir aš turiu keletą minčių, ką reikėtų daryti bent jau mudviem.

Ji priėjo prie jo, pasistiebė ir lūpomis brūkštelėjo per skruostą.

— Eik, nusiprausk. Noriu, kad mintys susigulėtų, kol miegosime. Noriu miegoti su tavimi.

Ji sapnavo deivę, su kuria vaikštinėjo po sodų pasaulį, kur paukščiai buvo ryškūs lyg gėlės, o gėlės priminė brangakmenius.

Nuo aukšto juodo skardžio į skaidrų it stiklas duburį, kuriame nardė aukso ir rubino spalvos žuvys, šniokšdamas virto mėlynas it safyras vanduo.

Buvo šilta, ore dvelkė daugybė įvairių kvapų.

Anapus sodų atsivėrė sidabrinis paplūdimio pjautuvas, kurio pakraščius švelniai it meilužės glostė turkio žalsvumo bangos. Vaikai čia statė žėrinčias smėlio pilis ir taškėsi putotoje bangų mūšoje. Jų juokas skardeno ore kaip paukščių giesmės.

Nuo paplūdimio kilo akinamo baltumo laiptai, kurių kraštas buvo išpuoštas ryškiai raudonais brangakmeniais. Aukštai virš jų galėjai matyti namus, išdažytus ramiomis pastelinėmis spalvomis ir apjuostus gausybe gėlių ir medžių, kurių šakos sviro nuo žiedų.

Ji girdėjo džiaugsmingą arfų ir fleitų muziką, sklindančią aukštai nuo kalno.

— Kur mes esame?

— Pasaulių yra daugybė, — atsakė jai Morgana, kuri ėjo šalia. — Tai tik vienas iš jų. Norėjau tau parodyti, kad kovoji ne tik už savo, jo ar savo draugų pasaulius.

— Jis nuostabus. Jame gali justi... laimę.

— Kai kurie jų tokie. Kai kurie — ne. Kai kuriuose gyvenimas sunkus, kupinas skausmo ir pastangų. Bet tai vis tiek gyvenimas. Šis pasaulis labai senas, — pasakė deivė, o jai išskėtus rankas jos drabužiai plaikstėsi vėjyje. — Jis nusipelnė šio grožio ir taikos per tuos skausmus ir pastangas.

— Juk galėtum sustabdyti tai, kas artinasi. Galėtum ją sustabdyti.

Kai ji pasisuko į Gleną, jos ryškūs plaukai šoko vėjyje.

— Padariau, ką galėjau, kad ją sustabdyčiau. Tam pasirinkau jus.

— To nepakanka. Mes jau praradome vieną kovotoją. Jis buvo geras žmogus.

— Gerų žmonių netrūksta.

— Ar taip sutvarkytas likimas? Aukštesnės jėgos? Ar jos turi būti tokios šaltos?

— Būtent aukštesnės jėgos leidžia tiems vaikams juoktis, leidžia žydėti gėlėms ir šviesti saulei. Atneša meilę ir malonumus. Bet taip pat mirtį ir skausmą. Taip turi būti.

— Kodėl?

Morgana atsisuko į ją ir nusišypsojo.

— Kitaip visa tai nieko nereikštų. Tu apdovanota, vaike. Bet kiekviena dovana turi savo naštą.

— Savo dovaną naudojau tam, kad naikinčiau. Visą gyvenimą tikėjau, buvau mokoma, *žinojau*, kad tai, ką turiu, kuo esu, neturi kenkti. Bet panaudojau tam, kad kenkčiau.

Morgana paglostė Glenai plaukus.

— Čia ta našta, kurią privalai nešti. Tau pagaliau teko panaudoti savo dovaną blogiui atmušti.

— Dabar jau niekas nebebus taip, kaip buvę, — atsiduso Glena, žvelgdama į jūrą.

— Ne, taip, kaip buvę, tikrai nebebus. Ir tu tam nepasirengusi. Nei vienas iš jūsų. Vis dar nesudarote vieningos visumos.

— Praradome Kingą.

— Nepraradote jo. Jis tik perėjo į kitą pasaulį.

— Mes ne dievai ir gedime žuvusio draugo. Apgailestaujame, kokia žiauri buvo jo mirtis.

— Mirčių bus daugiau, ir daugiau sielvarto.

Glena užsimerkė. Buvo dar sunkiau, kur kas sunkiau kalbėti apie mirtį žvelgiant į tokį grožį.

— Kiek puikių naujienų šiandien išgirdau. Noriu grįžti.

— Taip, turi būti ten. Ji pralies dar daugiau kraujo ir parodys kitokių galių.

— Kas? — Gleną apėmusi baimė privertė krūptelėti. — Lilita? Ar ji artinasi?

— Žiūrėk ten, — Morgana parodė vakarų link. — Kai sužaibuos.

Dangus pajuodo ir tada jį perskrodė žaibas, kuris it strėlė smogė tiesiai jūrai į širdį.

Kai ji sukūkčiojusi apsivertė, ją apkabino Hoito rankos.

— Tamsu.

— Tuoj pradės aušti, — lūpomis jis palietė jos plaukus.

— Artinasi audra. O su ja artinasi ji.

— Tu sapnavai?

— Morgana buvo mane nusivedusi į kažkokią nuostabią šalį. — Ji tvirtai prigludo prie jo. Jis buvo toks šiltas, toks tikras. — Tobula ir nuostabi vieta. Tada viskas aptemo ir į vandenis smogė žaibas. Girdėjau, kaip jie dejavo tamsoje.

— Dabar tu saugi.

— Nei vienas iš mūsų nesame saugus, — ji kilstelėjo galvą ir karštligiškai jį pabučiavo. — Hoitai.

Ji pakilo virš jo, liaunutė ir kvepianti. Balta oda perlamutro šešėliuose. Ji suėmė jo rankas ir prispaudė sau prie krūtinės. Pajuto, kaip jo delnai suima jos krūtis.

Šilti ir tikri.

Jos širdis pradėjo plakti greičiau ir žvakės kambaryje sužibo ryškiau. Prabudo ir ugnis židinyje.

— Mumyse gyvuoja galia. — Ji pasilenkė prie jo, lūpomis keliavo jo veidu kaklo link. — Ar matai ją? Jauti? Tai, ką kuriame drauge?

Glena negalėjo galvoti apie nieką kitą, tik apie gyvenimą. Čia buvo gyvenimas, šiltas ir žmogiškas. Čia buvo galia, kuri įstengė pasipriešinti lediniams mirties pirštams.

Ji vėl pakilo įsileisdama jį vidun, stipriai ir giliai, ir išsilenkė, perverta virpulio, kuris it vynas nuvilnijo jos kūnu.

Jis apkabino ją visu savo kūnu, lūpomis siekdamas jos krūtų, kad jaustų jos širdies plakimą. Gyvenimas, pagalvojo jis. Štai toks yra gyvenimas.

— Atiduodu tau save visą, — vos atgaudamas kvapą jis mėgavosi ja. — Ir dar daugiau. Nuo šios akimirkos, visam likusiam laikui.

Ji suėmė rankomis jo veidą ir žvelgė į savo atvaizdą jo akyse.

— Bet kuriame pasaulyje. Visuose.

Per ją greitai nusirito tokios karštos palaimos bangos, kad ji net sušuko.

Siaučiant jų aistrai po truputį pradėjo švisti.

— Tai ugnis, — pasakė jam Glena.

Jie sėdėjo bokšte, gėrė kavą ir valgė sklindžius. Ji rūpestingai užrakino duris ir dar šiek tiek pabūrė, kad niekas neįeitų, kol ji baigs.

— Tai taip jaudina. — Jo akys tebebuvo užsimiegojusios, kūnas atsipalaidavęs.

Seksas, pagalvojo Glena, gali daryti stebuklus. Ji ir pati jautėsi nuostabiai.

— Seksas ką tik atsibudus tikrai nuostabus, bet aš kalbu ne apie tokią ugnį. Bent jau ne vien apie tokią. Ugnis yra ginklas, ir labai stiprus, prieš tą jėgą, su kuria kovojame.

— Vieną jų praėjusią naktį sunaikinai būtent ugnimi.

Jis įsipylė dar kavos. Labai ją pamėgo.

— Veiksmingas ir greitas ginklas, bet taip pat...

— Šiek tiek nenuspėjamas, tikra teisybė. Jeigu taikinys atsitrauktų arba vienas iš mūsų būtų per arti, įžengtų ar būtų įstumtas į ugnies liniją — baigtis būtų tragiška. Bet... — ji pirštais pabarbeno į puodelį. — Turime išmokti ją kontroliuoti, nukreipti ten, kur reikia. Juk nuolat tai ir darome — praktikuojamės, praktikuojamės ir dar kartą praktikuojamės. Be to, ji gali padėti mums patobulinti kitus ginklus. Taip, kaip tu praėjusį vakarą padarei iš kalavijo išleisdamas ugnį.

— Nesupratau?

— Liepsna, kurią spjovė tavo kalavijas, kai jūs susikirtot su Kianu. — Ji kilstelėjo antakius, pamačiusi, kad jis tikrai nesupranta, apie ką ji kalba. — Matai, tu jos net nesistengei iškviesti, ji tiesiog išsiveržė. Aistra, o anuo atveju — pyktis. Aistra, kai mylimės. O praėjusį vakarą liepsna šovė iš kalavijo, vos akimirką. Liepsnojantis kalavijas.

Ji atsikėlė iš už stalo ir pradėjo vaikštinėti po kambarį.

— Mums taip ir nepavyko sukurti apsaugos zonos aplink namą.

— Gal kaip nors dar rasime būdą.

— Gana keblu, nes tarp mūsų yra vampyras. Negalime naudoti kerų, kurie atbaidytų vampyrus, neatbaidydami Kiano. Aišku, laikui bėgant ką nors sugalvotume, bet laiko mes turime mažai. O ugnis ne tik veiksminga, bet ir labai simboliška. Ir galiu tau prisiekti tavo dailiu užpakaliuku, kad priešams įvarysiu mirtinos baimės.

— Ugnis reikalauja sutelkti visas galias ir dėmesį. Ne taip paprasta, kai kovoji už savo gyvybę.

— Turime su tuo padirbėti, kol dar nėra taip sunku. Norėjai, kad daugiau dėmesio skirčiau burtams, ir aš esu pasirengusi tau paklusti. Laikas rimtai ginkluotis.

Ji grįžo ir atsisėdo ant stalo.

— Kai ateis laikas keliauti į Pažadėtąją žemę kariauti šio karo, mes būsime gerai apsiginklavę.

Ji visą dieną prie to dirbo, ir su juo, ir be jo. Ji užsivertė knygomis — ir savo, ir tomis, kurių prisinešė iš Kiano bibliotekos.

Kai nusileido saulė, ji užsidegė žvakių, kad galėtų dirbti toliau, ir nekreipė dėmesio į Kianą, daužantį į duris. Ji buvo kurčia jo keiksmams ir riksmams, kad jau seniai laikas treniruotis.

Ji būtent *tai* ir darė.

Ir pasirodys tik tada, kai bus deramai pasirengusi.

Ta mergina buvo visai jaunutė ir gaivi. Ir labai labai vieniša.

Lora stebėjo ją iš šešėlių, džiaugsmingai pamaloninta savo sėkmės. Ji tikrai susierzino, kai Lilita pasiuntė ją ir dar trejetą pėstininkų į tą paprastą žvalgybos misiją. Jai norėjosi pašėlti po aplinkines užeigas, pasilinksminti ir papuotauti. Kiek dar Lilita ketina juos laikyti tuose urvuose, neišsiduodant ir medžiojant atsitiktinius turistus?

Per šias savaites vienintelė pramoga buvo tai, kad jai pavyko apkumščiuoti tą raganą ir pagrobti tą juočkį tiesiai iš po nosies tai nuobodžiai šventuolių brigadai.

Jeigu bent jau jie būtų apsistoję kur nors kitur, o ne šiame nuobodžiame užkampyje. Kur nors Paryžiuje arba Prahoje. Kur nors, kur žmonių tiek daug, kad ji galėtų raškyti juos kaip slyvas. Kur nors, kur pilna garsų ir plakančių širdžių, ir gyvo kūno kvapo.

Šitoje idiotiškoje šalyje karvių ir avių buvo daugiau negu žmonių.

Čia buvo taip nuobodu.

Ir še tau — ši nuostabi galimybė.

Tokia gražutė. Tokia vargšiukė.

Ji puikiai tiks greitam užkandžiui ir lengvai leisis paverčiama vampyre. Būtų visai smagu turėti naują draugužę, ypač moterį. Galėtų ją mokyti ir su ja pramogauti.

Naujas žaisliukas, nusprendė ji, kad prablaškytų tą nesibaigiantį nuobodulį, bent jau kol prasidės tikrosios linksmybės.

Įdomu, kur ta gražuoliukė sutemus keliauja savo mašinyte? Nieko gero, kai tokiame nuošaliame kaimo kelyje prakiūra padanga.

Neblogas paltas, dar pagalvojo Lora, stebėdama, kaip moteris išsitraukė domkratą ir atsarginę padangą. Kadangi moteris turi labai panašią figūrą, taigi ji galės gauti ne tik tai, kas apvilkta tuo paltu, bet ir patį paltą.

Ir iki soties atsigerti to nuostabaus šilto kraujo.

— Lilita neleido mums maitintis, kol...

Ji staigiai apsisuko, iššiepusi iltis ir dėbtelėjo krauju pasruvusiomis akimis. Išvydusi vampyrą, kuris kažkada buvo du šimtus dvidešimt svarų svėręs vyras, skubiai atšoko atgal.

— Tu abejoji manim?

— Ne.

Ji buvo čia, šalia, ir jis puikiai užuodė jos alkį. O Lilitos čia nebuvo.

— Pristatyk ją man, — paliepė Lora, plekšnodama jam per krūtinę, o paskui žaismingai pagrūmojo pirštu tiesiai prieš veidą. — Ir jokių ragavimų. Man jos reikia gyvos. Laikas įsitaisyti naują bičiulę, — ji žaviai patempė lūpas. — Ir žiūrėk, nesugadink palto. Jis man patinka.

Jie pasirodė iš šešėlių ir patraukė į kelią, trys būtybės, kurios įprastame gyvenime buvo vyrai.

Jie užuodė žmogų. Ir moterį.

Nubudo jų nenumalšinamas alkis, ir tik bausmės, kurios galėjo sulaukti iš Loros, baimė sulaikė nuo troškimo pulti it vilkams.

Mergina žvilgtelėjo į besiartinančius vyrus. Atsitiesė, draugiškai nusišypsojo ir ranka persibraukė savo trumpus tamsius plaukus, blausioje šviesoje apnuogindama kaklą.

— Tikėjausi, kad pagaliau vis tiek kas nors pasirodys.

— Galima sakyti, kad jums labai pasisekė, — nusišiepė tas, kurį išbarė Lora.

— Ko gero. Tokiam tamsiam, apleistam kely kaip šitas, dar neaišku kur vedančiam. Net šiek tiek baisoka.

— Čia tikrai gali būti baisu.

Jie apsupo ją trikampiu, automobilį palikdami jai už nugaros. Ji žingtelėjo atgal, akys išsiplėtė, ir jie pradėjo urgzti.

— O Dieve. Juk neketinate manęs skriausti? Pinigų turiu ne per daugiausiai, bet...

— Mums reikia ne pinigų, bet juos taip pat paimsime.

Ji tebelaikė rankoje raktą ratams tvirtinti, bet kai juo užsimojo, tas, kuris stovėjo arčiausiai, tik nusijuokė.

— Nesiartink. Neljsk prie manęs.

— Metalo mes nebijom.

Jis metėsi prie jos, ištiesęs rankas griebti už kaklo. Ir... pavirto į dulkes.

— Aišku kad ne, bet šio smailaus dalykėlio išties turėtumėte bijoti, — ji pamosavo basliu, kurį laikė už nugaros.

Ji šoko pirmyn ir staigiu spyriu į pilvą nubloškė vieną jų šalin, dilbiu blokuodama smūgį ir tada vėl puldama basliu. Ji leido prisiartinti paskutiniajam, kurį į priekį stūmė jo įniršis ir alkis. Ji iš visų jėgų smogė jam raktu į veidą. Ir kai tik jis dribo ant žemės, iš karto jį puolė.

— Tai vis dėlto metalas ne toks jau nekaltas, — pasakė ji. — Vis tiek baigsime su juo.

Ji persmeigė jį ir pakilo. Nusivalė nuo palto dulkes.

— Prakeikti vampyrai.

Mergina jau pasuko eiti prie automobilio, bet staiga sustojo ir pakėlusi galvą lyg šuo pradėjo uosti orą.

Ji tvirtai atsistojo ir patogiau suėmė ratų raktą ir baslį.

— Tai gal lįsk lauk ir pažaiskime? — šūktelėjo ji. — Puikiai tave užuodžiu. Su tais trim nebuvo ką veikti o aš truputį įsiaudrinusi.

Kvapas pradėjo blėsti. Po kelių akimirkų ore jo nebeliko nė pėd-

sako. Ji dar kiek pasižvalgė, palaukė ir gūžtelėjusi pečiais įsikišo baslį į makštis prie diržo. Kai baigė keisti padangą, žvilgtelėjo į dangų.

— Artinasi audra, — sumurmėjo.

Treniruočių salėje Hoitas visu svoriu driokstelėjo ant nugaros. Jautė, kaip subraškėjo visi kaulai. Larkinas staiga metėsi ant Hoito ir jam prie krūtinės prispaudė buką baslį.

— Šįvakar tave nužudžiau jau šešis kartus. Tu iškritai iš žaidimo.

Jis tyliai nusikeikė, pajutęs prie gerklės ašmenis. Moira juos atitraukė ir pasilenkė virš jo šypsodamasi.

— Jis, aišku, jau būtų pavirtęs į dulkes, bet ir tu čia jau viską būtum aptaškęs krauju.

— Kai tu puoli žmogų iš už nugaros...

— Jie tikrai puls, — priminė Kianas, pritariamai linktelėdamas Moirai, kas pasitaikydavo labai retai. — Ir ne po vieną. Nužudei vieną — pulk kitą. Skubėk, skubėk ir dar kartą skubėk.

Tada jis rankomis suspaudė Moiros galvą vaizduodamas, kad nusuka jai sprandą.

— Dabar jau jūs visi negyvi, nes per daug plepat. Turite išmokti susidoroti su keliais priešininkais, nesvarbu, ar kalaviju, ar basliu, ar plikomis rankomis.

Hoitas atsistojo ir pasipurtė.

— Kodėl tu mums neparodai?

Suerzintas jo iššūkio Kianas kilstelėjo antakius.

— Jeigu taip nori. Pulkite mane visi kartu. Pasistengsiu nesužaloti jūsų labiau, negu to reikia.

— Pagyrūnas. Ar tai ne plepalai? — Larkinas pasilenkė, ruošdamasis kovai.

— Būtų plepalai, jeigu nebūtų tiesa. — Kianas paėmė buką baslį ir metė jį Moirai. — Ką jums dabar reikia daryti — numatyti vienas kito veiksmus, taip pat ir mano. Tada... O, tai ir tu nusprendei sudalyvauti vakarėlyje.

— Dirbau prie vieno dalyko. Šį tą pavyko padaryti. — Glena palietė durklo, kurį buvo prisisegusi prie juosmens, rankeną. — Man reikėjo šiek tiek pabūti nuošaly. Ko čia mokotės?

— Žadame gerai pakedenti Kianui duknas, — atsakė Larkinas.

— A, tada mielai pažaisiu. Kokie ginklai?

— Kokie tik patinka, — Kianas linktelėjo durklo link. — Atrodo, kad jau pasirinkai.

— Ne, čia ne šiam žaidimui. — Ji nuėjo ir pasiėmė kitą buką baslį. — Kokios taisyklės?

Nieko nesakęs Kianas puolė pirmyn, apvertė Larkiną ir tėškė ant pakloto.

— Laimėti. Vienintelė taisyklė.

Kai jį puolė Hoitas, Kianas pasitiko smūgį ir leidosi jo šiek tiek išmetamas į orą. Tada atsispyrė nuo sienos, apsivertė ir visu savo kūnu užsviedė Hoitą ant Moiros. Tada parbloškė juos abu.

— Turite tai numatyti, — pasakė jis ir beveik nežiūrėdamas spyrė atgal, taip išmesdamas į orą Larkiną.

Glena stvėrė kryžių ir ištiesė jį žengdama į priekį.

— Gudruolė, — jo akis užliejo raudonis, palei pat kraščiukus. Už durų pasigirdo griaustinis.

— Gintis ir pulti, priversti priešą trauktis. Išskyrus... — Jis puolė į priekį ir dilbiu išmušė kryžių jai iš rankos. Bet kai jis pasisuko, kad atimtų baslį, Glena nėrė po juo.

— Tikra gudruolė, — Kianas pritariamai linktelėjo ir jo veidą akimirką nutvieskė už lango blykstelėjęs žaibas. — Ji sugeba mąstyti ir pasikliauti savo instinktais bent jau, — sukikeno jis, — kai po ranka neturi baslio.

Jie pradėjo jį supti, bet jam neatrodė, kad jie labai ištobulino strategiją. Komanda jų nepavadinsi, neveikia, kaip gerai suteptas mechanizmas, bet vis šioks toks tobulėjimas.

Jiems artinantis Larkino akyse jis pamatė norą pulti.

Kianas pasirinkto silpniausią grandį iš jų visų — jis apsisuko ir viena ranka pakėlė Moirą nuo žemės. Kai jis ją sviedė, Larkinas instinktyviai puolė jos gaudyti. Viskas, ką Kianui liko padaryti, — mos-

telėti koja ir išmušti Larkiną iš pusiausvyros, kad jie abu kristų žemyn, susipynę rankomis ir kojomis.

Jis tuoj pat apsisuko, kad atmuštų brolio puolimą, ir griebė jį už marškinių. Nuo stipraus smūgio galva Hoitas suklupo, taip suteikdamas Kianui tą vienintelę akimirką, kurios jam reikėjo, kad iš Glenos atimtų baslį.

Ranka jis tvirtai apkabino ją už kaklo ir prispaudė prie savęs nugara.

— Ką darysim dabar? — paklausė jis likusiųjų. — Turiu čia įkaitę. Ar ketinate atsitraukti ir palikti ją man? Ar pulsite mane ir aš būsiu priverstas perplėšti ją per pusę? Štai dilema.

— O gal jie leis man pačiai pasirūpinti savim? — Glena stvėrė už grandinėlės, kabančios jai ant kaklo, ir švystelėjo kryžium Kianui prieš veidą.

Jis paleido ją ir pašoko iki pat lubų. Akimirką pakabėjo ten, lyg milžiniška pavojinga musė, tada lengvai nusileido ant kojų.

— Neblogai. Ir vis tiek jūs keturi dar manęs nenugalėjote. Jeigu aš būčiau... — Staiga blykstelėjo žaibas, kai jis ištiesęs ranką vos per colį nuo savo krūtinės pagavo mirtinai nusmailintą baslį.

— Pavadinsime tai sukčiavimu, — pasakė jis atlaidžiai.

— Pasitraukite nuo jo.

Jie atsisuko ir pamatė pro terasos duris įžengiančią moterį, kuriai už nugaros dangų perskrodė dar vienas žaibo blyksnis. Ji buvo liauna, apsivilkusi juodu odos paltu, kuris siekė kelius. Jos juodi plaukai buvo trumpai kirpti, tartum įrėminant aukštą kaktą ir milžiniškas ryškiai mėlynas akis.

Ji metė ant grindų didelį krepšį, kurį atsinešė, ir vienoje rankoje laikydama kitą baslį, o kitoje — dviašmenį peilį, dar paėjėjo į šviesą.

— Kas, po galais, tu per viena? — reikliai paklausė Larkinas.

— Merfi. Blera Merfi. Šiąnakt saugosiu jūsų gyvybę. Kokio velnio įsileidot į namą šitą vampyrą?

— Taip jau išėjo, kad jis man priklauso, — atsakė jai Kianas. — Čia mano namas.

— Nuostabu. Tavo įpėdiniai greitai galės švęsti. Pasakiau, laikykis nuo jo atokiau, — metė ji, pamačiusi, kad Larkinas ir Hoitas žengė užstoti Kiano.

— Tai aš ir būsiu jo įpėdinis, nes jis mano brolis.

— Jis vienas iš mūsų, — pasakė Larkinas.

— To tai jau nebus.

— Bet taip yra, — Moira ištiesė rankas rodydama, kad ji neginkluota, ir lėtai žengė link įsibrovėlės. — Negalime tau leisti jo žaloti.

— Kai įėjau, man pasirodė, kad jūs iš paskutiniųjų stengėtės jį sužaloti, tik jūsų pastangos buvo apgailėtinos.

— Mes treniravomės. Jis nusprendė mums padėti.

— Vampyras padeda žmonėms? — jos didelės akys prisimerkė iš nuostabos, bet kartu jose sužibo šelmiškos ugnelės. — Kažkas nauja. — Blera lėtai nuleido baslį.

Kianas nustūmė į šoną savo apsaugą.

— Ką tu čia veiki? Kaip čia atsidūrei?

— Kaip? Eras Lingusas. Ką ketinu veikti? Žudyti tiek tokių kaip tu, kiek pavyks. Išskyrus šią kompaniją, laikinai.

— Iš kur tiek žinai apie tokius kaip jis? — pasiteiravo jos Larkinas.

— Ilga istorija. — Ji nutilo, apsižvalgė po kambarį ir susimąsčiusi kilstelėjo antakius, kai pamatė krūvą ginklų. — Nebloga slėptuvė. O ši alebarda kažkuo man labai miela.

— Morgana. Morgana sakė, kad ji ateis su žaibais, — Glena prisilietė prie Hoito rankos, tada prisiartino prie Bleros. — Tave atsiuntė Morgana.

— Ji sakė, kad jūsų čia bus penki. Tik neminėjo, kad komandoje bus prisikėlusių pusiau luptų, pusiau skustų.

Po minutės ji įsikišo peilį į makštis, o baslį užsikišo už diržo.

— Bet ji deivė. Tuos dievus ne visada lengva suprasti. Klausykite, kelionė buvo ilga. — Ji pakėlė savo krepšį ir persimetė jo diržą per petį. — Ar yra čia ko nors valgomo?

19 skyrius

— Turime tau daug klausimų.

Blera linktelėjo Glenai ragaudama troškinio.

— Nei kiek tuo neabejoju. Aš jų taip pat turiu. Ir tai nėra blogai. — Jos burnon nukeliavo dar vienas kąsnis. — Ačiū, ir perduokite mano komplimentus virėjui ir taip toliau.

— Nėra už ką. Jeigu tu ne prieš, aš pradėsiu. — Glena apžvelgė visų susirinkusiųjų veidus. — Iš kur atkeliavai?

— Dabar? Iš Čikagos.

— Iš dabartinės Čikagos?

Plati Bleros burna išsiviepė. Ji ištiesė ranką į didelį gabalą duonos, kurį padėjo Glena, ir perplėšė jį pusiau ryškiai rausvai lakuotais nagais.

— Iš tos pačios. Iš paties centro, Žemės planetos. O tu?

— Iš Niujorko. Čia Moira ir jos pusbrolis Larkinas. Jie ir Pažadėtosios žemės.

— Eik tu sau. — Blera stebeilijosi į juos nenustodama valgyti. — Aš visada galvojau, kad čia tik mitas.

— Bet vis tiek neatrodai per daug nustebusi.

— Po to, kai mane aplankė deivė, aš jau mažai kuo stebiuosi. Sunkiai suvokiami dalykai.

— Čia Hoitas. Jis burtininkas iš Airijos. Dvyliktojo amžiaus Airijos.

Blera stebėjo, kaip Glena paėmė Hoitą už rankos, ir jų pirštai meiliai susipynė.

— Judu susigiedojote?

— Galima ir taip sakyti.

Tada ji pakėlė vyno taurę ir šiek tiek gurkštelėjo.

— Čia maždaug kaip perėjimas į naują lygį, kai pradedi susitikinėti su vyresniais vyrais. Bet kas galėtų tave kaltinti?

— O šeimininkas yra jo brolis, Kianas, kuris buvo paverstas vampyru.

— Dvyliktame amžiuje? — Blera atsilošė ir įdėmiai į jį įsižiūrėjo, bet be jokio smagumo, kuris buvo matyti jai apžiūrinėjant Hoitą. — Tai tau beveik tūkstantis metų? Neteko sutikti tokio ilgaamžio vampyro. Seniausiam, kokį man yra tekę sutikti, trūko poros dešimtmečių iki penkių šimtų.

— Sveikas gyvenimo būdas, — pasakė Kianas.

— Aha, papasakok bobutei.

— Jis negeria žmonių kraujo. — Kadangi dar buvo likę troškinio, tai Larkinas pasiėmė kitą dubenėlį ir šiek tiek įsidėjo. — Jis kovoja kartu su mumis. Mes kariuomenė.

— Armija? Panašiau į didybės maniją. O tu kas tokia?

— Ragana.

— Tai mes čia turime raganą, burtininką, porą pabėgėlių iš Pažadėtosios žemės ir vampyrą. Nieko sau kariuomenė.

— Labai galinga ragana, — pirmą kartą prašneko Hoitas. — Labai gabi ir drąsi mokslininkė, keičiantis formą, kelių amžių senumo vampyras, kurį tokiu pavertė pati vampyrų valdovė.

— Lilita, — Blera susidomėjusi padėjo šaukštą. — Ji tave pavertė vampyru?

Kianas atsirėmė į bufetą ir sukryžiavo kojas.

— Buvau jaunas ir kvailas.

— Be to, tau labai nepasisekė.

— O tu kas per viena? — pasiteiravo Larkinas.

— Aš? Aš medžioju demonus. — Ji vėl paėmė šaukštą, kad baigtų valgyti. — Didžiąją savo gyvenimo dalį praleidau sekdama ir versdama į dulkes tokius kaip jis.

Glena pakraipė galvą.

— Kaip Bafi*?

Juokdamasi Blera nurijo troškinio kąsnį.

— Ne. Visų pirma aš nesu vienintelė, aš — geriausia.

— Tai tokių kaip tu yra ir daugiau? — Larkinas nusprendė, kad jis taip pat galėtų išgerti vyno.

* Bafi — populiaraus amerikiečių serialo „Bafi — vampyrų žudikė" herojė.

— Čia šeimos tradicijos. Taip buvo per amžius. Ne visi iš mūsų, bet kiekvienoje kartoje bent po vieną ar du. Mano tėvas toks buvo ir mano teta. Jo dėdė toks buvo ir taip toliau. Dabar tuo užsiima du mano pusbroliai. Mes žinome, ką darome.

— Ir Morgana atsiuntė tave čia, — įsiterpė Glena. — Tik tave.

— Sakyčiau taip, jeigu jau aš čia viena. Šiaip tai per pastaraąsias porą savaičių dėjosi keisti dalykai. Nemirusieji labai suaktyvėję, lyg būtų įgavę įžūlumo. Ir tie sapnai... Nelaimę pranašaujantys sapnai, puikiai tinka prie viso komplekto, bet aš juos sapnuoju kiekvieną kartą, vos tik užmerkiu akis. O kartais net kai visai nemiegu. Man tai kelia nerimą.

— Matei Lilitą? — paklausė Glena.

— Ji pasirodė kelis kartus, bet, sakykim, tik epizodiniuose vaidmenyse. Man pavyko išsiaiškinti, kad ji — tai dar vienas mitas. Kad ir kaip ten būtų, sapne buvau atsidūrusi čia, Airijoje. Bent jau viskas atrodė visai kaip čia. Esu buvusi Airijoje ir anksčiau — dar viena šeimos tradicija. Bet sapne buvau ant tos kalvos. Apačioje kažkokia dykvietė, neišdirbta žemė, gilios bedugnės, kažkokios keistos uolos.

— Tylos slėnis, — pertraukė ją Moira.

— Jinai taip ir sakė. Morgana. Ji sakė, kad aš reikalinga, — šiek tiek dvejodama Blera apsižvalgė. — Kadangi jau jūs čia, tai man nereikia leistis į detales. Didelis mūšis, galima apokalipsė. Vampyrų karalienė, renkanti armiją, kad sunaikintų žmoniją. Manęs lauks penkiese, susirinkę draugėn. Laiko pasirengti turime iki Vėlinių. Ne per daugiausia laiko, atsižvelgiant į tai, kad, žinot, dievai juk turi amžinybę. Bet taip jau buvo pasakyta.

— Tai paėmei ir atkeliavai, — pasakė Glena. — Kaip niekur nieko.

— O tu ne? — gūžtelėjo pečiais Blera. — Tam gimiau. Šią vietą esu sapnavusi ir anksčiau, kiek siekia mano atmintis. Stoviu ant tos kalvos, stebiu šėlsmą apačioje. Mėnuo, rūkas, riksmai. Visada žinojau, kad teks ten būti.

Ji nepasakė, kad visada manė, kad ten mirs.

— Tik tikėjausi, kad pastiprinimas bus didesnis.

— Per tris savaites nužudėme jų daugiau kaip tuziną, — šiek tiek suirzęs tarė Larkinas.

— Tai gerai. Aš tai jau neskaičiuoju, nes pirmą nudėjau, kai man buvo trylika. Bet šiąnakt keliaudama čia nudėjau tris.

— Tris? — jo šaukštas pakibo ore. — Viena?

— Buvo dar vienas. Slapstėsi. Bet nesigainiojau jo, nes šeimos metraštyje pasakyta, kad tai tiesių tiesiausias kelias į mirtį. Gal jų buvo ir daugiau, bet aš užuodžiau tik tą vieną. Pastebėjau, kad aplink šią vietą nemažai jų įsitaisę. Teko pro juos prasmukti, kad patekčiau vidun.

Ji atstūmė tuščią dubenėlį.

— Buvo labai skanu. Ačiū.

— Tikrai nėra už ką. — Glena padėjo dubenėlį į kriauklę. — Hoitai, ar galime šnektelėti? Mes minutėlę atsiprašysime.

Ji ištempė jį iš virtuvės, į priekinį namo galą.

— Hoitai, ji...

— Kovotoja, — užbaigė jis. — Taip, tai ji paskutinioji iš šešių.

— Vadinasi, Kingas nebuvo mūsų karys, — ji užsiėmė burną ranka ir nusisuko. — Jis nebuvo vienas iš šešių ir tai, kas jam atsitiko...

— To, kas atsitiko, — Hoitas suėmė ją už pečių ir atsuko į save, — jau nebepakeisi. Ji kovotoja ir pagaliau mūsų ratas baigtas. Turime ja pasitikėti. Net nežinau, nuo ko pradėti. Ji vos nenužudė mano brolio, net nesiteikusi pasisveikinti.

— Deja, turime pasikliauti tik jos žodžiu, kad ji tikrai ta, kuria dedasi.

— Ji tikrai ne vampyrė. Įėjo tiesiai į namą. Be to, Kianas būtų supratęs.

— Vampyrai kai kuriuos žmones paverčia tarnais.

— Tai kaip mums išsiaiškinti? Ar turime tiesiog patikėti jos žodžiais? Jeigu ji sakė tiesą — ji paskutinioji iš mūsų.

— Turime kažkaip įsitikinti.

— Bet jos pase to neparašyta.

Jis papurtė galvą, nesiteiraudamas, ką ji turėjo galvoje.

— Reikia ją patikrinti. Manau, viršuje, bokšte. Turime sudaryti ratą ir turime būti tikri.

*

Kai jie susirinko viršuje, Blera apsidairė.

— Ankštos patalpos. Man patinka, kai erdviau. Tu geriau laikyk atstumą, — įspėjo ji Kianą, — nes galiu tave persmeigti — refleksas.

— Pabandyk.

Ji pabarbeno pirštais per baslį sau už diržo. Ant dešiniojo nykščio ji mūvėjo nelygų sidabrinį žiedą.

— Tai ką mes čia veiksim?

— Mes nebuvom įspėti apie tavo atėjimą, — pradėjo Glena. — Bent jau konkrečiai apie tave.

— Manote, aš koks Trojos arklys*?

— Negalim atmesti tokios galimybės neturėdami įrodymų.

— Ne, — sutiko Blera. — Būtumėte kvailiai, jei pasikliautumėt vien mano žodžiu. Ir, tiesą pasakius, jaučiuosi geriau žinodama, kad jūs ne kokie kvailiai. Tai ko norite? Kad pateikčiau jums demonų medžiotojos licenciją?

— O ką, ar tikrai turi?..

— Ne, — ji tvirtai įsirėmė kojomis į grindis, labai primindama karį, pasirengusį mūšiui. — Bet jeigu ketinate čia užsiimti raganavimu ir tikitės tam gauti mano kraujo ar kokių kitų kūno skysčių, tai jums neišdegs. To tikrai nebus.

— Nieko panašaus. Ketiname burti, bet kraujo tam nereikės. Mes visi penki susiję. Mus susiejo likimas, būtinybė. O kai kuriuos sieja ir kraujas. Mes — vienas ratas. Mes išrinktieji. Jeigu tu paskutinioji šio rato grandis, mes tai sužinosime.

— O jeigu ne?

— Neketiname tavęs skriausti, — Hoitas uždėjo ranką Glenai ant peties. — Jokie mūsų principai neleidžia naudoti savo galių prieš žmones.

Blera metė žvilgsnį į palašą, atremtą į bokšto sieną.

— O ką taisyklės sako apie aštrius ir smailus daiktus?

* Trojos arklys — graikų mitologijoje tai milžiniškas medinis arklys, kuriuo per Trojos karą į Troją klasta pateko graikai.

— Neketiname tavęs skriausti. Jeigu tu tarnauji Lilitai, mums tiesiog teks tave įkalinti.

Ji šyptelėjo vienu lūpų kampučiu, tada kitu.

— Sėkmės. Tai gal pradėkime? Kaip jau sakiau, labiau nerimaučiau, su kuo čia susidėjau, jeigu viską neabejodami būtumėte priėmę už gryną pinigą. Tai jūs stovėsite aplink tą baltą ratą, o aš jame?

— Tu išmanai raganavimą? — paklausė jos Glena.

— Šį bei tą. — Ji žengė į ratą.

— Po vieną iš mūsų ties kiekvienu smaigaliu, — nurodė Glena. — Kad sudarytume penkiakampę žvaigždę. Hoitas ją apieškos.

— Apieškos?

— Tik tavo protą, — patikino jis Blerą.

— Ten yra ir privačių dalykų, — pasijutusi nepatogiai ji pasimuistė ir susiraukė žvelgdama į Hoitą. — Ar turėčiau galvot apie tave kaip apie kokį raganaujantį daktarą?

— Aš ne raganius. Viską atliksiu greičiau ir neversdamas tavęs jaustis nesmagiai, jeigu tu atsiversi. — Jis pakėlė rankas ir uždegė žvakes. — Glena?

— Tai šviesos ir žinių, panašių protų, panašių širdžių ratas. Čia niekas nedaro jokios žalos. Siekiame susijungti, kad žinotume, ar čia viešpatauja tik tiesa. Į protą skverbkis savo galia, tebūnie tavo valia.

Oras suraibuliavo, bet žvakių liepsnelės tebedegė tiesios it strėlės. Hoitas ištiesė rankas į Blerą.

— Jokios žalos, jokio skausmo. Tik mintys mintyse. Tavo protas į mano protą, tavo protas į mūsų protus.

Ji žvelgė tiesiai jam į akis, jo galvoje kažkas švystelėjo. Tada jos akys pajuodo, ir jis pamatė.

Pamatė jie visi.

Mergaičiukė kovėsi su beveik dvigubai už save didesne pabaisa. Jos veidas buvo kruvinas, sijonėlis suplėšytas. Jie girdėjo kiekvieną sunkų jos įkvėpimą ir iškvėpimą. Nuošalyje stovėjo vyriškis ir stebėjo kovą.

Smūgis atgalia ranka ją parbloškė žemėn, bet ji tuoj pat vėl pašoko. Vėl buvo parblokšta. Kai toji pabaisa šoko ant jos, ji nuriedėjo šalin. Ir persmeigė ją iš nugaros basliu tiesiai į širdį.

— Per lėtai, — pasakė vyriškis. — Prastai, net kaip ir pirmą kartą. Turi pasistengti.

Ji nieko neatsakė, tik pagalvojo: *Aš stengsiuosi. Pranoksiu visus.*

Paskui ji jau vyresnė kovojo drauge su tuo vyriškiu. Nuožmiai, žiauriai. Jų priešininkų buvo penki, bet jie greitai su jais susidorojo. Kai viskas buvo baigta, vyriškis papurtė galvą:

— Valdykis, mažiau aistros. Aistra tave pražudys.

Paskui jie pamatė ją nuogą, lovoje su jaunu vyru blausioje lempos šviesoje. Šypsodamasi iš palaimos ji išsilenkė lanku ir krimstelėjo jam į lūpą. Ant jos peršto žibėjo deimantas. Ji buvo kupina aistros, meilės ir džiugesio.

O paskui — kupina nevilties ir kančios sėdėjo ant grindų tamsoje, viena, apraudodama savo sudaužytą širdį. Deimanto ant peršto nebebuvo.

Ji stovėjo ant kalvos virš mūšio lauko, o šalia it baltas šešėlis stovėjo deivė.

— Tu pašaukta pirma ir paskutinė, — pasakė jai Morgana. — Jie tavęs laukia. Tavo rankose visų pasaulių likimas. Priimk jų pasaulius ir kovok.

O ji galvojo: *Link to ėjau visą savo gyvenimą. Ar tuo jis ir baigsis?*

Hoitas nuleido rankas ir iš lėto sugrąžino ją atgal, uždarydamas ratą. Jos akys vėl praskaidrėjo ir ji sumirksėjo.

— Tai ką, ar išlaikiau egzaminą?

Glena jai nusišypsojo ir priėjusi prie stalo paėmė vieną iš kryžių.

— Dabar jis priklauso tau.

Blera paėmė jį ir pasiūbavo.

— Simpatiškas. Meistriškas darbas ir labai vertinu tavo gražų gestą, bet turiu savo. — Iš po palaidinės ji išsitraukė grandinėlę. — Šeimos relikvija. Palikimas.

— Jis puikus, bet jeigu tu...

— Palauk, — Hoitas čiupo kryžių ir į jį įsispoksojo. — Iš kur tu jį gavai? Kokia jo kilmė?

— Sakau tau, šeimos relikvija. Turime juos septynis. Perduodami iš kartos į kartą. O šitą geriau jau paleisk.

Kai jis vėl pažvelgė jai į akis, ji prisimerkė.

— Kas tau darosi?

— Jų buvo septyni, deivė man juos davė tą naktį, kai liepė eiti čia. Paprašiau apsaugos savo šeimai, kurią ji liepė man palikti. Todėl ji man ir davė šiuos kryžius.

— Tai čia ką, prieš devynis šimtus metų? Tik jau nesakyk...

— Jis Nolos, — virš jos galvos jis pažvelgė į Kianą. — Jaučiu tai. Čia Nolos kryžius.

— Kas ta Nola?

— Mūsų sesuo. Jauniausioji. — Jis pritilo pamatęs, kad Kianas artinasi pats apžiūrėti kryžiaus. — Čia, kitoje jo pusėje, pats užrašiau jos vardą. Ji sakė, kad vėl ją pamatysiu. Ir dievų valia aš ją vėl matau. Šioje moteryje. Čia jos kraujas. Mūsų kraujas.

— Tu tikras? — tyliai paklausė Kianas.

— Pats jai uždėjau jį ant kaklo. Pažvelk į ją, Kianai.

— Taip. Tikrai. — Jis vėl nusisuko ir grįžo prie lango.

— Nukaltas dieviškame žaizdre, gautas iš burtininko rankų, — Blera giliai atsikvėpė. — Šeimos legenda. Mano antrasis vardas yra Nola. Blera Nola Bridžita Merfi.

— Hoitai, — Glena palietė jo ranką, — ji tavo giminaitė.

— Tai tu man kaip ir dėdė, tik koks devyni šimtai devintas vanduo nuo kisieliaus, ar kaip ten. — Ji žvilgtelėjo į Kianą. — O čia mano giminaitis vampyras? Kaip mazgote per snukį.

Rytą, šviečiant silpniems, tik retkarčiais pro debesis prasibraunantiems saulės spinduliams, Glena su Hoitu stovėjo šeimos kapinaitėse. Žolė buvo permirkusi po audros, o lietaus lašai tebekrito nuo rožių, apraizgiusių jo motinos kapą, žiedlapių.

— Nežinau, kaip tave paguosti.

Jis paėmė jos ranką.

— Tu čia. Niekada nemaniau, kad man ko nors reikės taip, kaip reikia tavęs. Viskas vyksta taip greitai. Praradimai ir atradimai, neaiškumai, klausimai. Gyvenimas ir mirtis.

— Papasakok apie savo seserį. Apie Nolą.

— Ji buvo labai sumani, dora ir talentinga. Ji galėjo matyti. Mylėjo gyvūnus — su jais ją siejo ypatingas ryšys. Prieš man išvykstant mano tėvo vilkšunė atsivedė šunyčių. Nola galėjo valandų valandas arklidėse žaisti su jais. Vėliau ji turėjo suaugti, susilaukti vaikų.

Jis pasisuko ir kakta atsirėmė į Glenos kaktą.

— Matau ją šioje moteryje, šioje kovotojoje, kuri dabar su mumis. Ir manyje užvirė kita kova.

— Ar čia atsivesi Blerą?

— Manau, reikėtų.

— Darai tai, ką reikia. — Ji pakėlė galvą ir lūpomis palietė jo lūpas. — Todėl tave ir myliu.

— Jeigu mes susituoksime...

Ji staiga žingtelėjo atgal.

— Susituoksime?

— Nemaniau, kad per kelis amžius viskas taip pasikeitė. Vyras ir moteris myli vienas kitą, duoda vienas kitam įžadus, prisiekia. Santuoka arba pagoniškos vestuvės, saitai, kuriais jie susiejami.

— Žinau, kas yra santuoka.

— Ir tai tave trikdo?

— Niekas manęs netrikdo, ir nereikia čia taip šypsotis lyg būčiau žavi kvaišelė. Duok man minutėlę. — Ji žvelgė pro antkapius kibirkščiuojančių kalnų link. — Taip, žmonės tebesituokia, jei tik jiems to norisi. Kai kurie gyvena kartu be jokių ritualų.

— Man ir tau, Glena Vord, ritualai būtini.

Ji pažvelgė į jį ir visa nutirpo.

— Taip, tu teisus.

— Jeigu mes susituoksime, ar gyvensi čia su manimi?

Ji suvirpėjo.

— Čia? Šioje vietoje? *Šiame* pasaulyje?

— Šioje vietoje, šiame pasaulyje.

— Bet ar tu nenori grįžti atgal? Ar tu neprivalai to daryti?

— Nemanau, kad galiu grįžti. Aišku, burtai tai leidžia padaryti, — pasakė jis, kol ji dar nespėjo prasižioti. — Bet nemanau, kad galiu grįžti į tokį pasaulį, koks jis buvo. Į tokius namus, kokie jie buvo. Nežinodamas, kada jie mirs. Žinodamas, kad Kianas, mano kita pusė,

lieka čia. Nemanau, kad galėčiau grįžti žinodamas, kad tu vyksti su manimi, ilgėdamasi to, kas lieka čia.

— Juk sakiau, kad vyksiu.

— Net nesuabejojusi, — sutiko jis. — O dabar abejoji dėl santuokos ritualo.

— Užklupai mane nepasirengusią. Ir iš tikrųjų juk man nesipiršai, — pasakė ji kiek suirzusi. — Tiesiog iškėlei hipotezę.

— Jeigu mes susituoksime, — paklausė jis trečią kartą ir pakilus jo balso tonas ją nugalėjo, — ar gyvensi su manimi čia?

— Airijoje?

— Taip, čia. Šioje vietoje. Tai bus lyg dviejų pasaulių, skirtingų poreikių susiliejimas. Paprašysiu Kiano, kad leistų mums gyventi šiame name, jį prižiūrėti. Jam reikia žmonių, šeimos, vaikų, kurių susilauksime drauge.

— Koks šuolis pirmyn, — sumurmėjo ji. Tada pabandė nusiraminti ir susigaudyti savo jausmuose. Jos laikas, jo vieta, pamanė ji. Visai neprastas kompromisas, kuris galėtų padėti susilieti dvasioms.

— Man niekada netrūko pasitikėjimo savimi, net vaikystėje. Žinai, ko nori, darai viską, kad tai pasiektumei, kai tai gauni, vertini. Stengiausi į nieką savo gyvenime nežiūrėti kaip į savaime suprantamą dalyką — savo šeimą, savo talentą, savo gyvenimo būdą.

Ji ištiesė ranką ir pirštais perbraukė per vieną iš jo motinos rožių. Toks paprastas grožis. Gyvenimo stebuklas.

— Bet dabar supratau, kad į pasaulį žiūrėjau kaip į savaime suprantamą dalyką, įsivaizdavau, kad jis niekur negali išnykti, kad jis gyvuos be mano pagalbos. Dabar supratau, kad taip nėra, ir turiu išmokti jį vertinti.

— Ar taip tu nori pasakyti, kad dabar ne laikas kalbėti apie vedybas ir vaikus?

— Ne. Noriu pasakyti, kad suvokiu paprastų dalykų svarbą, o tada didieji dalykai — įprasti dalykai, tokie kaip gyvenimas, tampa dar svarbesni, kai palygini juos su paprastais dalykais. Tad, didysis burtininke Hoitai...

Ji lūpomis palietė jo skruostą, tada kitą.

— Jeigu mes susituoksime, gyvensiu čia su tavimi, kartu su ta-

vimi prižiūrėsiu šį namą ir gimdysiu tau vaikus. Ir labai stengsiuosi visai tai vertinti.

Nenuleisdamas nuo jos akių jis ištiesė ranką, delnu į ją. Kai jų rankos susitiko, jų pirštai tvirtai susipynė. Iš jų susipynusių rankų liejosi šviesa.

— Ar tekėsi už manęs, Glena?

— Taip.

Jis švelniai suėmė ją už sprando ir prisitraukė prie savęs. Bučinys išsiveržė kupinas pažado ir galimybių. Kupinas vilties. Kai jinai jį apkabino, žinojo, kad jis — svarbiausias jos gyvenime.

— Dabar turime dar daugiau už ką kovoti, — jis veidu paniro į jos plaukus, — dar daugiau dėl ko gyventi.

— Vadinasi, gyvensime. Eime. Parodysiu tau, ką dirbu.

Ji nusivedė jį arčiau namo, kur buvo sustatyti taikiniai šaudymo iš lanko treniruotėms. Kanopų dundesys privertė ją apsižvalgyti ir ji pamatė Larkiną, žirgu jojantį į mišką.

— Geriau jau jis nejotų į tą mišką. Ten per daug šešėlių.

— Nemanau, kad jie jį pagaus, net jeigu guli ten laukdami. Bet jeigu tu jo paklaustum, — pasakė Hoitas, ranka perbraukdamas jai plaukus, — jis pasakytų, kad laikosi laukų.

Ji sutrikusi kilstelėjo antakius.

— Jeigu paklausčiau?

— Jeigu jis žinotų, kad tu jaudiniesi, jis taip tau atsakytų. Jis dėkingas už tai, ką dėl jo darai. Tu juk jį maitini, — pasakė Hoitas, kai ji susiraukė.

— O, jis tikrai mėgsta pavalgyti, — Glena pažvelgė namo link. Moira dabar tikriausiai skaito knygas, o Kianas turėtų miegoti. Apie Bleros įpročius Glena kol kas nieko negalėjo pasakyti.

— Manau, vakarienei pagaminsiu itališkų lakštinių. Nesirūpink, — ji paplekšnojo jam per ranką. — Tau patiks — ir man toks įspūdis, kad aš jau prižiūriu namą ir jame gyvenančią šeimą. Niekada nelaikiau savęs labai šeimyniška. Bet tokių dalykų išmokstama. O dabar žiūrėk.

Ji išsitraukė durklą, visiškai lengvai, kaip jai pasirodė, pereidama nuo kulinarijos prie ginkluotės.

Tokių dalykų išmokstama.

— Dirbau prie to vakar.

— Prie durklo, — pasitikslino Hoitas.

— Kaip užkerėti durklą. Nusprendžiau, kad geriau pradėsiu nuo nedidelio ginklo ir po truputį pereisiu prie kalavijo. Mes kalbėjome, kad reikia kažką daryti su ginklais, bet tai dėl šio, tai dėl to, taip nieko ir nepradėjome. Tada aš nusprendžiau pabandyti.

Jis paėmė jį iš jos ir pirštu brūkštelėjo per ašmenis.

— Kaip jis užkerėtas?

— Galvok apie ugnį.

Jo žvilgsnis vėl nukrypo į jos akis.

— Ne, apie tikrą ugnį,— pasakė ji greitai atsitraukdama. — Galvok apie ugnį. Įsivaizduok ją, braukdamas per geležtę.

Jis pasukinėjo durklą rankoje, tada pakėlė, lyg būtų pasiruošęs kovai. Įsivaizdavo ugnį, vaizduotėje piešė, kaip ji apima plieną. Bet geležtė taip ir liko šalta.

— Ar reikia sakyti kokius nors žodžius? — paklausė jis.

— Ne, užtenka to norėti, tai matyti. Bandyk dar kartą.

Jis susikaupė, bet vis tiek nieko neišėjo.

— Gerai, gal kol kas pavyksta tik man. Galiu patobulinti, — ji paėmė iš jo durklą, įsivaizdavo liepsną ir nukreipė durklą į taikinį.

Tačiau blykstelėjo tik nedidelė liepsnelė.

— Po galais, vakar viskas puikiausiai veikė. — Ji apžiūrėjo durklą iš arčiau, kad įsitikintų, ar kartais rytą nepastvėrė kitą ginklą. — Čia tikrai tas — ant rankenos išraižiau penkiakampę žvaigždę. Matai?

— Taip, matau. Gal kerai trumpalaikiai ir jau susilpnėjo.

— Nesuprantu, kaip tai galėtų atsitikti. Turėčiau atšaukti kerus, o aš to nedariau. Sudėjau tiek laiko ir energijos...

— Kas vyksta? — lauke pasirodė Blera, vieną ranką įkišusi į priekinę džinsų kišenę, kitoje laikydama garuojančios kavos puodelį. — Mokotės mėtyti peilį?

— Ne. Labas rytas.

Ji kilstelėjo antakį, išgirdusi Glenos balse susierzinimą.

— Bent jau kai kam iš mūsų. Gražus durklas.

— Tik neveikiantis.

— Pažiūrėkime, — Blera čiupo jį iš Glenos ir pasvėrė rankoje. Tebesiurbčiodama kavą metė jį į taikinį. Pataikė tiesiai į centrą. — Man jis puikiai veikia.

— Taip, jis turi aštrų galą, o tau pasitaikė puikus taikinys, — Glena nutrepsėjo taikinio link ir ištraukė durklą. — O kur dingo burtai?

— Iš kur aš galiu žinoti! Čia geras peilis. Juo gali smeigti, kirsti, pjauti. Jis tam puikiai tinka. Pradėk kliautis burtais — ir tu pražuvęs, nes kas nors jį suvarys į tave.

— Burtai tavo kraujyje, — pastebėjo Hoitas. — Turėtum juos gerbti.

— O ar aš sakiau kitaip? Tiesiog jaučiuosi saugesnė naudodamasi aštriais padargais, o ne vudu.

— Vudu visai kitas dalykas, — atšovė Glena. — Vien dėl to, kad moki svaidyti peilį, nereiškia, kad tau nepravers tai, ką mes galime duoti.

— Nieko nenoriu įžeisti, rimtai. Bet visų pirma pasikliauju savimi. Ir jeigu negali tuo naudotis, tai mūšį palik tiems, kurie gali.

— Galvoji, kad negaliu pataikyti į tą kvailą taikinį?

Blera gurkštelėjo kavos.

— Nežinau. O tu gali?

Užsigavusi Glena apsisuko ir mintyse keikdamasi sviedė peilį.

Jis pataikė į kraštinį apskritimą, o taikinys užsiliepsnojo.

— Puiku, — Blera nuleido puodelį su kava. — Nusitaikyti tu, žinoma, nemoki, bet tas ugnies spektaklis visai nieko,— gestikuliavo ji puodeliu. — Bet turbūt reikės naujo taikinio.

— Užknisai mane, — burbtelėjo Glena. — Čia iš pykčio, — susijaudinusi ji pasisuko į Hoitą. — Adrenalinas. Prieš tai mes nebuvome pikti. Aš buvau laiminga. Ji mane įsiutino.

— Visada malonu padėti.

— Puikūs kerai, geras ginklas, — jis uždėjo ranką Glenai ant peties, žiūrėdamas į degantį taikinį. — Kiek laiko jis degs?

— Palauk, — ji atsitraukė ir susikaupė. Nusiraminusi užgesino ugnį mintyse. Liepsna sumirgėjo ir pavirto į dūmus.

— Reikia dar padirbėti. Akivaizdu, bet... — Ji vėl nuėjo prie

taikinio ir atsargiai pabandė paliesti durklo rankeną. Ji buvo šilta, bet ne per karšta liesti. — Tai mums galėtų suteikti nemažą privalumą.

— Tiksliai, — sutiko Blera. — Atsiprašau dėl tos nesąmonės apie vudu.

— Priimta, — Glena įkišo durklą į makštis. — Blera, noriu tavęs paprašyti paslaugos.

— Prašyk.

— Dabar mes su Hoitu norim prie to padirbėti, bet truputį vėliau... Ar negalėtum pamokyti manęs taip mėtyti peilį, kaip moki tu?

— Gal ne taip, kaip aš, — nusiviepė Blera, — bet tikrai galiu tave pamokyti mėtyti jį geriau, negu tu tai darai dabar, kad negąsdintum varnų.

— Dar vienas dalykas, — pasakė Hoitas, — Kianas atsakingas už treniruotes po saulėlydžio.

— Vampyras moko žmones, kaip žudyti vampyrus. — Blera papurtė galvą. — Labai jau keista logika. Tai ką?

— Taip pat po kelias valandas treniruojamės ir dieną. Lauke, jei nepasislepia saulė.

— Iš to, ką mačiau vakar vakare, sakyčiau, kad galite naudotis viskuo, kas papuola. Ir neįsižeiskite, — pridėjo Blera, — bet aš pati treniruojuos po porą valandų per dieną.

— Praradome tą, kuris buvo atsakingas už dienos treniruotes. Lilitos darbas.

— Kokia aš storžievė. Atsiprašau, aš visada tokia.

— Manau, kad tu geriausiai tiktum dabar vesti tuos mokymus.

— Duoti jums nurodymus? Priversti jus gerai paprakaituoti? — Jos veide sušvito neslepiamas malonumas. — Skamba smagiai. Tik kai pradėsite manęs nekęsti, neužmirškite, kad patys paprašėte. O kur kiti? Nėra ko gaišti, kol šviesu.

— Moira tikriausiai bibliotekoje, — pasakė jai Glena. — Larkinas išjojo prajodinėti žirgo. Kianas...

— Nutuokiu. Gerai, einu šiek tiek apsižvalgysiu, kad geriau įsivaizduočiau padėtį. Kai grįšiu, pradėsime vakarėlį.

— Medžiai stori, — Glena linktelėjo miško išlinkimo link. — Labai giliai geriau neiti, net ir dieną.

— Nesijaudink.

20 skyrius

Blerai patiko miške — uosti miško kvapą, žiūrėti į storakamienius medžius, stebėti šviesos ir šešėlių žaismą, kuris jai priminė muziką. Miško paklotė buvo nuklota lapais, kurių čia prikrito per nesuskaičiuojamus metus, ir apžėlusi pasakiškai žaliomis kerpėmis. Per jį čiurleno žaižaruojantis upelis, kuris dar labiau sustiprino tą pasakišką įspūdį. Upelis buvo siaurutis ir vingiuotas, tekėjo melodingai čiurlendamas per akmenis.

Ji jau buvo lankiusis Klere, klajojo laukais, miškais ir kalvomis, ir niekaip negalėjo suprasti, kaip neužtiko šios vietos, jeigu tikrai buvo iš čia kilusi. Tikriausiai tiesiog nebuvo lemta surasti ją anksčiau.

Tai turėjo atsitikti dabar, su visais šiais žmonėmis, šioje vietoje.

Ragana ir burtininkas, stebėjosi ji. Jie buvo tokie kupini meilės, spinduliuojančios ir naujos, kad ir patys ją skleidė.

Neaišku, ar tai privalumas, ar trūkumas — telieka laukti, kol tai paaiškės.

Bet ji tikrai žinojo vieną dalyką — norėjo, kad Glena jai padarytų ugninį durklą.

Ta ragana buvo visai nieko. Puikūs plaukai, be to, turėjo stilių, kurio negalėjo paslėpti nei paprastos kelnės, nei palaidinės. Ir nuovokos jai netrūko, kiek Blera galėjo spręsti, o jai atrodė, kad galėjo. Vakar vakare ji tikrai stengėsi būti svetinga — gamino maistą, parengė Blerai skirtą kambarį.

Ji taip nepratusi. O tai buvo labai malonu.

Burtininkas atrodė stiprus tipas. Daug stebėjo, mažai kalbėjo. Jai tai atrodė verta pagarbos. Lygiai kaip ir jo galia, kuri prie jo buvo priaugusi kaip oda.

Dėl vampyro ji buvo linkusi susilaikyti. Jis grėsmingas sąjungininkas, o gal net priešas, bent jau anksčiau ji niekada nebūtų pagalvojusi apie vampyrą kaip apie sąjungininką. Bet kai jo brolis prašneko apie Nolą, ji kažką pastebėjo jo veide. Jai pasirodė, kad tai buvo skausmas.

Ta kita moteriškė buvo tyli kaip pelė. Budri — tai jau taip, bet truputį per minkšta. Apie Blerą ji dar nebuvo susidariusi tvirtos nuomonės, kaip ir Blera apie ją.

Tas vaikinas? Larkinas. Rimtas ir gražus pažiūrėti. Gražiai, atletiškai sudėtas — didelis privalumas kovoje. Be to, visas kunkuliuoja energija, pamanė ji. Jo sugebėjimas pasiversti gyvūnu galėtų praversti, jeigu tik jis bus gerai jį įvaldęs. Reikės paprašyti, kad parodytų.

O kol kas buvo malonu vaikštinėti rytiniame miške, klausantis čiurlenančio vandens ir stebint šviesos šokį.

Ji apėjo aplink uolą ir pakreipusi galvą įsistebeilijo į jos šešėliuose miegantį padarą.

— Laikas keltis, brolyti, — pasakė ir paspaudė arbaleto, kurį nešėsi, gaiduką.

Vampyras nespėjo net atsimerkti.

Ji nudėjo dar tris ir išbaidė dar vieną, kuris pasileido žemyn takeliu, išsisukinėdamas nuo negausių saulės spindulių. Negalėdama gerai nusitaikyti ir nenorėdama be reikalo eikvoti strėlių, ji pasileido paskui jį.

Staiga į taką iššoko žirgas, švytintis juodis, su dievišku riteriu ant nugaros. Larkinas mostelėjo kalaviju žemyn ir nurėžė skuodžiančiam vampyrui galvą.

— Gražiai susitvarkei! — šūktelėjo ji.

Nužertas saulės spindulių Larkinas pasuko žirgą jos link.

— Ką čia veiki?

— Medžioju vampyrus. O tu?

— Reikėjo prajodinėti žirgą. Neturėtum čia vaikštinėti viena taip toli nuo namų.

— Tu juk vaikštinėji.

— Žirgo jie nepasivys, — jis patapšnojo Vladui per sprandą. — Jis lekia kaip vėjas. Kiek jau jų matei?

— Keturis, kuriuos nudėjau aš, ir penktą, kurį sutvarkei tu. Turbūt yra ir daugiau.

— Sakai, dar keturis? Ar ne darbininkė? Nori pamedžioti dar?

Ji matė, kad jis to nori, bet nebuvo dėl jo tikra. Dirbti su nepa-

žįstamu partneriu — tai tiesus kelias į mirtį, net jeigu tas partneris ir puikiai valdo kalaviją.

— Šiam kartui gana. Bent jau vienas jų nubėgs pas mamytę ir praneš, kad dieną neleidžiam jiems likti savo lizdeliuose. Tai turėtų ją užknisti.

— Užknisti?

— Suerzinti.

— A, supratau.

— Bet, šiaip ar taip, mums reikia pasitreniruoti, kad išsiaiškinčiau, ko tu vertas.

— Ir kaip tu išsiaiškinsi?

— Aš jūsų naujasis viršila. — Ji matė, kad jo ši naujiena nesužavėjo. Ir kas galėtų jį kaltinti? Bet vis tiek ištiesė jam ranką. — Pavėžėsi mane, kaubojau?

Jis ištiesė rankas žemyn, ji įsitvėrė jam už dilbių ir liuoktelėjo jam už nugaros.

— Ar tavo draugužis greitas? — paklausė ji.

— Tu tik tvirtai laikykis.

Jis spustelėjo kulnais ir žirgas nuskriejo.

Palinkusi virš katilo Glena trynė smilių į nykštį, į mišinį atsargiai berdama dar žiupsnelį sieros.

— Po truputį, — išsiblaškiusi kalbėjo ji Hoitui, — nereikia perdozuoti, o tai paskui baigsim...

Staiga skystis plykstelėjo ir ji atšoko.

— Saugok plaukus, — perspėjo Hoitas.

Ji stvėrė keletą segtukų ir paskubomis susisegė plaukus viršugalvyje.

— Kaip ten reikalai?

Metalinėje geldoje toliau degė durklas.

— Ugnis sunkiai valdoma. Turime išmokti ją valdyti, kitaip ne tik vampyrus supleškinsime, bet ir patys susideginsime.

— Turi pavykti. — Ji paėmė kalaviją ir įmerkė jį į skystį. Atsitraukė atgal ir, laikydama rankas dūmuose, pradėjo burti.

Jis atsitraukė nuo savo darbo ir įsižiūrėjo į ją, jos grožį, kuris sušvisdavo kartu su kerais. Ko buvo vertas jo gyvenimas, kol jame nebuvo jos? Kai jis negalėjo su niekuo pasidalyti tuo, kas buvo, net su Kianu? Kai neturėjo kam pažvelgti į akis taip, kad širdį užplūstų šiluma?

Liepsnos laižė katilo kraštus, kalavijas virpėjo nuo jų, o ji tebestovėjo apgaubta dūmų ir liepsnos. Jos balsas skambėjo kaip daina, o jos galia priminė šokį.

Kai liepsnos nurimo, ji žnyplėmis išėmė kalaviją ir padėjo į šalį, kad atvėstų.

— Kiekvieną reikia paruošti atskirai. Žinau, kad tam reikės laiko, ne vienos dienos, bet galų gale... Kas yra? — paklausė ji, pagavusi jo žvilgsnį. — Ar aš išsipaišinau veidą?

— Ne. Tu labai graži. Kada už manęs tekėsi?

Nustebusi ji sumirksėjo.

— Maniau, kai viskas pasibaigs.

— Ne, nenoriu laukti. Kiekvieną dieną lieka viena diena mažiau, todėl kiekviena diena labai brangi. Noriu, kad susituoktume čia, šiame name. Greitai keliausime į Pažadėtąją žemę, o tada... Tai turi įvykti čia, Glena, namuose, kuriuos kursime.

— Žinoma. Žinau, kad tavo šeimos čia nebus, išskyrus Kianą ir Blerą. Maniškės taip pat. Bet tik kai viskas baigsis, Hoitai, kai visi vėl bus saugūs, galėsime čia atlikti kitą ritualą, be to, norėsiu, kad atvažiuotų mano šeima.

— Vadinasi, dabar pagoniškos vestuvės, o paskui vedybų ceremonija. Tau tinka?

— Žinoma. Aš... dabar? Tu nori *dabar*? Aš negaliu dabar. Man reikia... viską užbaigti. Man reikia suknelės.

— Maniau, kad tavo mėgstamiausias rūbas kaip motina pagimdė.

— Labai juokinga. Man reikia kelių dienų. Tarkime, iki ateinančios pilnaties.

— Pirmojo mėnesio pabaiga, — linktelėjo jis galva. — Man atrodo gerai. Aš norėjau... Kas ten šūkauja?

Nuėję prie lango jie pamatė Blerą, besikaunančią su Larkinu. Moira stovėjo prispaudusi prie lūpų į kumščius sugniaužtas rankas.

— Jeigu jau prakalbome apie ritualus, — tarė Glena, — tai atrodo, kad kovingoji dienos dalis prasidėjo be mūsų. Geriau lipkime žemyn.

— Ji lėta ir nerangi, o lėtumas ir nerangumas — tai mirtis.

— Ji visai ne tokia, — atkirto Larkinas Blerai. — Jos stiprybė yra jos lankas ir jos protas.

— Puiku, ji gali bandyti mirtinai nukamuoti vampyrą mąstydama. Tik pademonstruok man, kaip tai atrodys. Jeigu kalbėsime apie lanką, tai ji akyla kaip erelis, bet juk negali visada žudyti tik per atstumą.

— Nereikia manęs ginti, Larkinai. O tu, — Moira bedė pirštu į Blerą, — man nerūpi, kad kalbi apie mane lyg būčiau puskvailė.

— Tavo smegenys man nekelia jokių abejonių, bet su kalaviju tu nesusitvarkai. Kauniesi kaip mergiotė.

— Aš ir esu mergiotė.

— Tik jau ne per treniruotę ir ne per mūšį. Tada turi elgtis kaip karys, nes priešui nė motais kaip tu ten sudėta.

— Kingas stengėsi daugiau dirbti su jos privalumais.

— Kingo nebėra.

Akimirką įsitvyrojo visiška tyla, kurios nebūtų perskrodusi nei Kiano alebarda. Tada Blera atsiduso. Suprato, kad toks šiurkštumas nepateisinamas.

— Klausykite, tai, kas atsitiko jūsų bičiuliui, yra siaubinga. Ir visai nenoriu, kad ir man taip būtų. O jeigu jūs nenorite, kad jums taip atsitiktų, turite dirbti su savo silpnybėmis, kurių turite gausybę. Su privalumais galite žaisti laisvalaikiu.

Ji tvirčiau atsistojo, kai prie jų priėjo Hoitas su Glena.

— Juk tu man pavedei šią užduotį? — paklausė Blera.

— Taip, — patvirtino Hoitas.

— Ir mes negalime prieštarauti? — Larkino veidą iškreipė įsiūtis. — Visiškai?

— Ne, jūs negalite. Nes ji geriausiai tam tinka.

— Todėl, kad ji tavo kraujo.

Blera suko ratą apie Larkiną.

— Todėl, kad galiu tave paguldyti ant menčių per penkias sekundes.

— Tu tuo tikra? — Jis staiga sumirguliavo ir pavirto į urzgiantį vilką pašiaušta ketera.

— Puiku, — giliai kvėpuodama ištarė Blera, kurios susierzinimas slopo nuo neslepiamo susižavėjimo.

— Larkinai, verčiau jau nustok, — netekusi kantrybės Moira pliaukštelėjo jam ranka. — Jis pyksta, nes šiurkščiai kalbėjai su manimi. Tu be reikalo taip užgauliai elgiesi. Aš sutinku su tavimi dėl to, kad reikia kovoti su savo trūkumais. — Moira prisiminė, kad ir Kianas buvo sakęs tą patį. — Aš nusiteikusi mokytis, bet tikrai neketinu leistis plūstama.

— Ar čia dar yra musių, labiau mėgstančių medų, o ne actą? — paklausė Blera. — Klausyk, po treniruočių mes su tavimi galėsime nusilakuoti kojų nagus ir pliurpti apie bernus. Bet kai tave mokysiu, elgsiuosi kaip bestija, nes nenoriu, kad pražūtum. Ar tau skauda, kai taip darai? — paklausė ji Larkino, kuris atsivertė į save. — Juk keičiasi kaulai, visi organai ir taip toliau?

— Kai ką skauda. — Jis neprisiminė, kad kas nors jo būtų to klausęs. Jo pyktis išgaravo taip pat greitai, kaip ir įsiplieskė. — Bet smagu, aš nekreipiu į skausmą dėmesio.

Jis užmetė ranką Moirai, kuri kalbėjosi su Hoitu ir Glena, ant peties ir paglostė jos ranką.

— Jūsų mergaitė miške nudobė keturis. Aš sutvarkiau penktąjį.

— Šįryt? Penkis? — Glena įsispoksojo į Blerą. — Ar arti namo?

— Gana arti, — Blera žvilgtelėjo miško link. — Žvalgai, tik ne patys geriausi. Užklupau juos snaudžiančius. Lilitai apie tai bus pranešta. Nemanau, kad ji džiaugsis šiomis naujienomis.

Šventu Lilitos įsitikinimu, ne tiek buvo svarbu nužudyti pasiuntinį, kiek nužudyti jį kiek įmanoma skausmingiau.

Jaunutis vampyras, kuris per savo kvailumą grįžo į lizdą po rytinio Bleros antpuolio, dabar lėtai skrudo pilvu žemyn ant lėtos ugnies. Kvapas buvo ne itin malonus, bet Lilita žinojo, kad tvarka reikalauja aukų.

Ji suko apie jį ratus, saugodamasi, kad ugnis nelyžtelėtų jos raudonos suknios krašto.

— Tai paaiškink man viską dar kartą, — jos balsas buvo malonus, visai kaip atsidavusios mokytojos, besišnekučiuojančios su savo mylimu mokiniu. — Žmogus, tiksliau, moteris sunaikino visus, kuriuos pastačiau į sargybą, išskyrus tave.

— Vyras, — skausmas pavertė jo žodžius į gomurinį gargaliavimą. — Žirgas.

— Taip, taip. Vis užmirštu apie tą vyrą ir žirgą. — Ji sustojo ir pradėjo žiūrinėti žiedus, kuriuos mūvėjo. — Tas, kuris pasirodė po to, kai ji jau buvo sukapojusi — kiek ten jūsų? Keturis?

Ji pasilenkė it įstabaus grožio voras, kad gerai įsižiūrėtų į jo raudonas besivartančias akis.

— Ir visa tai jai pavyko, nes, palauk, tuoj prisiminsiu — nes jūs visi *miegojote*?

— Jie miegojo. Tie kiti. Prisiekiu, valdove, aš budėjau.

— Budėjai, bet moteris liko gyva. Gyva, nes — ar teisingai supratau — tu pabėgai?

— Grįžau pranešti... — Jo prakaitas varvėjo į liepsnas ir šnypštė. — Visi kiti tiesiog pabėgo.O aš atskubėjau pas tave.

— Štai kaip tu pasielgei, — ji sulig kiekvienu žodžiu žaismingai pirštu baksnojo jam per nosį, tada pakilo. — Argi nenusipelnai atlygio už ištikimybę?

— Pasigailėk, valdove, pasigailėk.

Šiek tiek pasisuko, šiugždėdama šilko sijonais, ir nusišypsojo berniukui, kuris sukryžiavęs kojas sėdėjo ant urvo grindų ir rovė galvas krūvai lėlių, vaizduojančių „Žvaigždžių karų" herojus.

— Deivi, jeigu sulaužysi visus savo žaislus, su kuo paskui žaisi?

Jis papūtė lūpas, visai kaip nurauta Anakino Skaivokerio* galva.

— Jie nuobodūs.

— Žinau, sūneli, — ji meiliai perbraukė ranka per jo auksinius plaukus. — Be to, tu taip ilgai buvai uždarytas.

— Ar jau galėsime eiti į lauką? — Jis pašoko, o nuo žadamo

* Anakinas Skaivokeris — „Žvaigždžių karų" herojus.

malonumo lūkesčio jo akys išsiplėtė ir pasidarė apvalios kaip lėkštės. — Galėsime eiti į laiką ir žaisti? Mamyte, *prašau!*

— Dar ne dabar. Tik nepurkštauk. — Ji kilstelėjo jo smakrą, kad pakštelėtų į lūpas. — Tik pagalvok, kaip atrodytum, jeigu dabar tavo veidas suakmenėtų tokia išraiška? Ką manai, sūneli, jeigu tau duočiau kiek kitokį žaislą?

Apvalūs jo skruostai degė iš pykčio, kai jis perlaužė Haną Solo*.

— Žaislai man atsibodo.

— Šis bus visai kitoks. Tokio dar neturėjai.

Pirštu prilaikydama jo smakrą ji tol suko jo galvą, kol jie abu įsistebeilijo į vampyrą virš ugnies.

Pamatęs jų akis šis pradėjo muistytis ant iešmo ir priešintis. Ir verkti.

— Man? — laimingas paklausė Deivis.

— Viskas tau, drucki. Bet prižadėk mamytei, kad nesiartinsi per arti ugnies. Nenoriu, kad apdegtum, mano brangenybe, — prieš pakildama ji išbučiavo jo pirštelius.

— Valdove, maldauju tavęs! Juk sugrįžau pas tave, valdove.

— Nemėgstu nevykėlių. Gražiai elkis, Deivi. Ir nesugadink savo vakarienės.

Ji mostelėjo Lorai, kuri tyliai stovėjo prie durų.

Riksmai pasigirdo joms dar nespėjus už savęs uždaryti durų.

— Medžiotoja, — pradėjo Lora. — Tai galėjo būti tik ji. Jokia kita moteris nesugeba...

Vieno Lilitos žvilgsnio užteko, kad ji nutiltų.

— Nedaviau tau leidimo kalbėti. Mano palankumas tau svyruoja tarp tavęs ir ugniakuro. Didesnio prieraišumo iš manęs negali tikėtis.

Lora nepritardama nuleido galvą, bet nusekė paskui Lilitą į gretimą menę.

— Praradai tris geriausius mano vyrus. Kaip gali man tai paaiškinti?

— Neturiu kuo pasiteisinti.

* Hanas Solo — „Žvaigždžių karų“ herojus.

Linktelėjusi Lilita klaidžiojo po menę ir susimąsčiusi nuo skrynios paėmė rubinų vėrinį. Vienintelis dalykas, kurio jai trūko iš gyvenimo, buvo veidrodžiai. Net ir po dviejų tūkstantmečių jai norėjosi pamatyti savo atvaizdą. Gėrėtis savo pačios grožiu. Per daugybę amžių ji pasamdė nesuskaičiuojamą daugybę burtininkų, raganų ir magų, kad jai padėtų — o paskui misdavo jais.

Bet tai taip ir liko jos didžiausia nesėkme.

— Esi protinga, kad neieškai pasiteisinimų. Aš kantri moteris, Lora. Daugiau kaip tūkstantį metų laukiau to, kas dabar artinasi. Bet užgauliojama nesileisiu. Man nepatinka, kad tie *žmogiūkščiai* traiško mus kaip kokias muses.

Ji įsitaisė krėsle ir barbeno ilgais raudonais nagais į jo porankius.

— Gerai, kalbėk. Papasakok man apie tą naujokę. Apie Medžiotoją.

— Kaip ir išpranašavo pranašai, mano ponia. Senos dinastijos kovotoja. Viena iš tų medžiotojų, kurie mums neduoda ramybės amžių amžius.

— Iš kur tu žinai?

— Ji daug greitesnė už paprastą žmogų. Daug stipresnė. Tą vakarą ji suprato, kas jie tokie, jiems dar nespėjus pajudėti jos link. Ir buvo tam pasirengusi. Dabar jie susirinko visi. Pirmasis etapas baigtas.

— Mano mokslininkai sakė, kad tas juodaodis buvo karys.

— Jie klydo.

— Tai ko jie verti? — Lilita sviedė vėrinį, su kuriuo iki tol žaidė, per visą menę. — Kaip galiu valdyti, kai aplink mane vieni nemokšos? Noriu to, ko nusipelniau. Noriu kraujo, mirčių, nuostabaus chaoso. Ar per daug tikiuosi, prašydama tų, kurie man tarnauja, paisyti detalių?

Lora šalia Lilitos buvo beveik keturis šimtus metų. Draugė, meilužė, tarnaitė. Ji buvo tikra, kad taip gerai kaip ji, karalienės nepažinojo niekas. Ji įpylė taurę vyno ir nunešė jai.

— Lilita, — pasakė ji švelniai, paduodama vyną ir pabučiuodama ją. — Nepraradome nieko svarbaus.

— O mano geras vardas?

— Čia tik jie gali tikėti, kad tai, kas įvyko per šias savaites, yra svarbu. Ir gerai, kad jie tuo tiki — taip jie pernelyg pasitiki savimi. Be to, nužudėme Kiano berniuką.

— Tikrai, — Lilita papūtė lūpas, tada gurkštelėjo vyno. — Tai buvo taip malonu.

— O kai siuntei jį pas juos, tik parodei savo talentą ir stiprybę. Tegul jie šluoja kad ir tūkstančius pėstininkų. Mes taikysimės jiems į širdį.

— Tu man tikra paguoda, Lora, — gurkšnodama vyną Lilita glostė Lorai ranką. — Ir tu teisi, žinoma, tu teisi. Aš nusivylusi, turiu pripažinti. Taip norėjau sumažinti jų skaičių, sužlugdyti pranašystes.

— Geriau tegul būna taip. Bus daug maloniau paimti juos visus iškart.

— Taip, tikrai geriau. Ir vis tiek... Manau, kad turime jiems parodyti. Pasistengsiu atgauti gerą nuotaiką ir pakelti sau dvasią. Man kilo mintis. Apmąstysiu ją valgydama, — ji stebėjo taurėje sūkuriuojantį vyną. — Vieną gražią dieną, jau greitai, čia bus burtininko kraujas. Gersiu jį iš sidabro taurės, kartu skanaudama cukruotų slyvų. Viskas, kas jis yra, pereis į mane, o nuo to, kuo tapsiu, drebės net dievai. O dabar palik mane. Man reikia apgalvoti savo planus.

Kai Lora pakilo eiti prie durų, Lilita barbeno pirštais į taurę.

— Susierzinusi šiek tiek praalkau. Atvesk man ką nors vakarienei, gerai?

— Tuoj pat.

— Žiūrėk, kad būtų šviežiena.

Likusi viena ji užsimerkė ir pradėjo regzti planus. Kol mąstė, nuo urvo sienų skardėjo iš kito kambario sklindantys riksmai ir spiegimas.

Ji šyptelėjo. Kaip galima liūdėti, pamanė ji sau, kai skamba toks tyras vaiko juokas?

Moira sukryžiavusi kojas sėdėjo ant Glenos lovos ir stebėjo, kaip Glena dirba su nedidele stebuklinga mašina, kurią vadino ne-

šiojamuoju kompiuteriu. Moirai baisiai norėjosi bent prisiliesti prie jo. Ten, viduje, buvo žinių klodai, o jai kol kas tebuvo leista tik keletą kartų žvilgtelėti.

Glena buvo žadėjusi ją pamokyti, bet kaip tik dabar atrodė tokia įnikusi, o laisvo laiko jos turėjo tik valandą.

Moira kostelėjo.

— Ką manai apie šitą? — paklausė Glena ir pirštu parodė moters, vilkinčios ilgą baltą suknią, atvaizdą.

Palenkusi galvą, kad geriau matytų, Moira įsižiūrėjo į ekraną.

— Ji labai graži. Aš kaip tik galvojau...

— Aš klausiu ne apie moterį, o apie suknelę, — Glena sukosi ratu kėdėje. — Man reikia suknelės.

— Ar kas nors atsitiko taviškei?

— Ne, — nusijuokusi Glena pasuko pakabutį ant kaklo. — Man reikia ypatingos suknelės. Vestuvių suknelės. Moira, mes su Hoitu ketiname tuoktis. Dabar nusprendėme pasitenkinti pagoniškomis vestuvėmis, o jau vėliau, po visko — vedybų ceremonija.

— Jūs su Hoitu susižadėję? Nežinojau.

— Tiesiog taip atsitiko. Žinau, gali pasirodyti, kad per daug skubame ir kad ne pats geriausias laikas...

— Ką tu, juk tai nuostabu! — Moira pašoko ir apimta entuziazmo apkabino Gleną. — Labai dėl jūsų džiaugiuosi. Dėl mūsų visų.

— Ačiū. Dėl mūsų visų?

— Vestuvės tokia šviesi šventė. Šviesi, laiminga ir labai žmogiška. Gaila, kad mes ne namie ir aš negaliu surengti puotos. Juk negali pati rengti savo vestuvių puotos, o aš dar taip prastai gaminu.

— Kol kas dėl to nesukime sau galvos. Vestuvės *tikrai* šviesi šventė, ir laiminga, ir žmogiška. Ir aš pati labai žmogiška, todėl ir noriu tobulos suknelės.

— Suprantama. Kodėl turėtų būti kitaip?

Glena giliai ir palaimingai atsiduso.

— Ačiū Dievui, o jau buvau pradėjusi jaustis esanti paviršutiniška. Tereikėjo tik pasikalbėti su kita mergina. Juk tu man padėsi? Kelias jau išsirinkau, bet iš jų turiu išsirinkti vieną.

— Aš tai mielai, — Moira atsargiai ir susidomėjusi palietė ekrano šoną. — Bet kaip tu ištrauksi suknelę iš tos dėžutės?

— Prieisime ir prie to. Kad paspartintume visą tą reikalą, teks imtis kai kurių gudrybių, bet vėliau aš tau parodysiu kaip internete apsipirkti įprastu būdu. Norėčiau ko nors tokio.

Joms taip besėdint sukišus galvas, į durų staktą pabarbeno Blera.

— Atsiprašau. Turi minutę, Glena? Norėjau šnektelėti apie atsargas. Girdėjau, kad tu už tai atsakinga. O, gražus žaisliukas.

— Vienas iš mano mėgstamiausių. Čia tik aš ir Kianas turime ryšį su pasauliu, tad jeigu tau reikėtų...

— Atsivežiau savo, bet vis tiek ačiū. Apsipirkinėjate? O, „Neiman"*, — pasakė ji, kai priėjo tiek, kad galėjo įžiūrėti ekraną. — Neblogi skudurai, kaip karo laikui.

— Mes su Hoitu ketiname tuoktis.

— Jūs ką, rimtai? Liuks, — ji draugiškai kumštelėjo Glenai į petį. — Sveikinu. Tai kada didžioji diena?

— Rytoj vakare.

Kai Blera tik sumirksėjo, Glena puolė aiškintis:

— Žinau, kaip tai atrodo, bet...

— Eik tu, nerealu! Fantastika! Gyvenimas nestovi vietoje. Negalime to leisti. Negalime jiems leisti mūsų sustabdyti — štai kas svarbiausia. Be to, tikrai šaunu, rimtai, kad judu radote vienas kitą, kai padėtis tokia nepaprasta. Čia juk vienas iš tų dalykų, dėl kurių kovojame, ar ne?

— Taip. Taip ir yra.

— Tai ta suknelė?

— Galbūt. Ačiū tau, Blera.

Blera padėjo ranką Glenai ant peties, gal kaip moteris moteriai, o gal kaip karys kariui. O gal čia buvo ir viena, ir kita, pamanė Glena.

— Kovoju jau trylika metų. Geriau už bet ką kitą žinau, kaip reikia ko nors tikro, ko nors, kas tikrai svarbu, kas šildo iš vidaus — arba tiesiog nebeliks jokios prasmės. Tai aš jums nebetrukdysiu.

— Gal nori prisidėti?

* „Neiman" — JAV parduotuvių, prekiaujančių garsių dizainerių prekėmis, tinklas.

— Rimtai? — Blera net šoktelėjo. — Aš visom keturiom už. Tik vienas dalykas — nenoriu gadinti nuotaikos, bet kaip jūs ketinat gauti tą suknelę čia iki rytojaus?

— Turiu savų priemonių. Ir, ko gero, pats laikas pradėti. Būk gerutė, uždaryk duris. Nenoriu, kad man besimatuojant įeitų Hoitas.

— Tu dar matuosies... Suprantama, — pagaliau pakluso Blera, Glenai ant kompiuterio ir aplink jį išdėsčius kelis sidabro rutulius. Ji uždegė žvakes, tada atsitraukė ir ištiesė rankas į šonus.

— Dieviškoji motina, kreipiuosi tavo malonės, kad išpildytumei mano svajonę. Čionai atgabenki šį rūbą savo galia, tebūnie tavo valia.

Oras suraibuliavo, kažkas blykstelėjo ir po akimirkos vietoj džinsų ir marškinėlių Glena vilkėjo baltą suknelę.

— Oho, naujas vagiliavimo lygis.

— Neketinu jos vogti, — Glena metė į Blerą piktą žvilgsnį. — Niekada tokiems dalykams nenaudoju savo galių. Tik pasimatuosiu, o kai išsirinksiu tinkamą, kitais kerais ją nusipirksiu. Tiesiog dabar turiu labai mažai laiko.

— Nesinervink, juokauju. Ar tą patį būtų galima daryti ir su ginklais, jeigu mums jų prireiktų daugiau?

— Tikriausiai.

— Tai gerai. Šauni suknelė.

— Ji nuostabi, — sutiko Moira.—Tiesiog nuostabi.

Glena pasisukinėjo, stebėdama savo atspindį senoviniame aukštame įrėmintame veidrodyje.

— Visa laimė, kad Kianas neatsikratė visų veidrodžių. Ji gražutė, ar ne? Man patinka tos linijos, tik...

— Čia ne ta suknelė, — užbaigė Blera ir įsitaisė ant lovos šalia Moiros toliau stebėti pasirodymo.

— Kodėl taip manai?

— Nėra švytėjimo. Nėra tos šviesos, kuri sklinda iš vidaus, iš širdies, persmelkia iki pat pirštų galiukų. Kai užsivelki savo vestuvinę suknelę — užtenka kartą pažvelgti į save ir iš karto žinai. O kitos — tik bandymas.

Vadinasi, buvo prieita net iki to, pagalvojo Glena, prisiminusi

viziją, kurioje matė Blerą su sužadėtuvių žiedu. O paskui raudančią tamsoj jau be žiedo.

Jai norėjosi ką nors pasakyti, bet ji susilaikė. Tokia subtili tema reikalavo artimesnės draugystės. Tikros draugystės, o jos kol kas nebuvo tikros draugės.

— Tu teisi, ši suknelė netinka. Išsirinkau dar keturias. Pasimatuosiu kitą.

Kai ji pasimatavo trečią, išvydo tą švytėjimą. Išgirdo ilgą, gilų Moiros atodūsį.

— O štai ir nugalėtoja, — Blera pirštu apsuko ore ratą. — Pasisuk. O taip, ji kaip tau siūta.

Romantiška ir paprasta, pagalvojo Glena. Tokia, kokios ir norėjo. Sijonas buvo ilgas ir šiek tiek platėjantis, širdelės formos iškirptę rėmino dvi plonos juostelės, palikdamos pečius nuogus, eidamos žemyn per mentes ir išryškindamos nugarą.

— Kaip tik tai, ko reikia, — ji dar kartą pasitikrino kainą ir susiraukė. — Kai pagalvoji, kredito viršijimas ne toks jau baisus dalykas, palyginus su galima apokalipse.

— Po mūsų nors ir tvanas, — sutiko Blera. — Segėsi nuometą ar kokią karūną?

— Tradicinės keltiškos pagoniškos vestuvės prašyte prašosi nuometo, bet šiuo atveju... Manau, užteks gėlių.

— Dar geriau. Paprasta, žemiška, romantiška ir seksualu — viskas viename. Pinigus ant stalo.

— Moira? — Glena pažvelgė į svajingas Moiros akis, kupinas ašarų. — Matau, kad tu taip pat balsuoji už.

— Man atrodo, tu būsi pati gražiausia nuotaka.

— Gerai pasismaginom, — pasakė stodamasi Blera. — Gerai, kad pasikliovei nuojauta — atrodai nuostabiai. Bet būtų gerai, kad jau baigtumėte, — ji pabaksnojo į laikrodį. — Laikas jūsų dviejų valandų treniruotei. Turėsite kautis viena prieš kitą. Eime su manimi tiesiog dabar, — pasakė ji Moirai. — Galėsime pradėti.

— Aš ateisiu po kelių minučių, — pasakė joms Glena ir nusisukusi toliau apžiūrinėjo save veidrodyje.

Nuo vestuvinės suknelės prie mūšio, pagalvojo ji. Jos gyvenimas priminė labai keistą kelionę.

*

Išgirdęs, kad viduje groja muzika, Hoitas pasibeldė į Kiano kambario duris dar šiek tiek prieš saulėlydį. O juk buvo laikai, prisiminė jis, kai net nebūtų galvojęs belstis, kai nebūtų reikėję prašyti leidimo įeiti į brolio kambarį.

Laikai, galvojo jis, kai jam nebūtų reikėję klausti savo brolio, ar jis gali gyventi su savo žmona nuosavame name.

Subraškėjo atrakinamos spynos. Kianas atidarė duris dėvėdamas tik laisvas kelnes, mieguista veido išraiška.

— Šiek tiek ankstyvas laikas vizitams.

— Noriu su tavim pasikalbėti vienudu.

— Ir, aišku, niekaip negali palaukti, kol man bus patogesnis laikas. Tada užeik.

Hoitas įėjo į aklinai tamsų kambarį.

— Ar būtina kalbėtis tamsoje?

— Aš pakankamai gerai matau, — atsakė Kianas, bet vis tiek uždegė neryškią lempelę šalia plačios lovos. Toje šviesoje lovos užtiesalas tviskėjo kaip išsiuvinėtas brangakmeniais, o patalynė žvilgėjo it šilkas. Kianas nuėjo prie šaldytuvo ir išsitraukė pakelį kraujo.

— Dar nepusryčiavau, — jis įmetė pakelį į mikrobangę, stovinčią ant šaldytuvo. — Ko tu nori?

— Ką ketini veikti, kai visa tai baigsis?

— Ką panorėjęs, kaip visada.

— Gyvensi čia?

— Nemanau, — nusijuokė Kianas ir nuo lentynos pasiėmė krištolo taurę.

— Rytoj vakare mes su Glena ketiname rengti pagoniškas vestuves.

Šiek tiek padvejojęs, Kianas pastatė taurę.

— Kaip įdomu. Tikriausiai turėčiau pulti sveikinti? Tai, vadinasi, ketini pasiimti ją atgal ir pristatyti šeimai. Mamyte, tėtuk, štai mano nuotaka. Raganaitė, kurią pakabinau už kelių amžių nuo čia.

— Kianai.

— Atsiprašau, bet man kelia juoką viso to absurdiškumas. — Jis

paėmė pakelį, praplėšė ir supylė šiltą turinį į taurę. — Na, bet kad ir kaip ten būtų — sveikinu!

— Aš negaliu grįžti.

Po pirmojo gurkšnio Kianas ilgai žvelgė į Hoitą per taurės viršų, paskui ją nuleido.

— Darosi vis įdomiau.

— Žinodamas tai, ką žinau dabar, neberasiu ten sau vietos. Laukdamas tos dienos, kai jie mirs. Jei tu galėtum grįžti, ar grįžtum?

Kianas susiraukė žiūrėdamas į taurę, tada atsisėdo.

— Ne. Dėl tūkstančio priežasčių. Ir tai, ką tu sakei, būtų viena iš jų. Bet visa tai atmetus, tai tu mane atvedei į šį karą. O dabar vagi iš jo laiką vestuvėms?

— Žmogiški poreikiai niekur nedingsta. Pasaulio pabaigos akivaizdoje jie tampa tik dar svarbesni.

— Taip jau yra, tai — tiesa. Mačiau tai nesuskaičiuojamą daugybę kartų. Bet būna ir taip, kad karo meto nuotakos netampa patikimomis žmonomis.

— Čia jau mano ir Glenos reikalas.

— Visiškai teisingai, — jis pakėlė taurę ir gurkštelėjo dar. — Na ką, tuomet linkiu laimės.

— Norėtume gyventi čia, šiame name.

— Mano name?

— Name, kuris buvo mūsų. Atmetus mano teises ir mūsų giminystę, tu esi verslininkas. Moki prižiūrėtojui, kai čia negyveni. Daugiau tokių išlaidų nebeturėsi. Mes su Glena prižiūrėsime šį namą ir žemę, o tau tai nieko nekainuos.

— Ir iš ko tu ketini gyventi? Šiomis dienomis burtininkai ne itin populiarūs. Nors gal ir ne, atsiimu savo žodžius, — Kianas nusijuokė ir išgėrė paskutinį gurkšnį. — Galėtum neblogai uždirbti televizijoje ir internete. Aštuonišimtasis numeris, interneto svetainė — ir pirmyn. Nors čia ne visai tavo stilius.

— Ką nors sugalvosiu.

Kianas pastatė taurę ir užsižiūrėjo į šešėlius.

— Tikiuosi, kad tau pavyks, aišku, jeigu išgyvensi. Aš neprieštarauju, kad liktum šiame name.

— Ačiū tau už tai.

Kianas gūžtelėjo pečiais.

— Pasirinkai ne patį paprasčiausią gyvenimą.

— Ir ketinu jį nugyventi. Nebetrukdysiu tau rengtis.

Sudėtingas gyvenimas, vėl pagalvojo Kianas, kai liko vienas. Ir jį stulbino, o kartu erzino tai, kad jis jo pavydėjo.

21 skyrius

Glena žinojo, kad savo vestuvių dieną dauguma nuotakų praleidžia beveik neapsirengusios ir būna baisiai užsiėmusios. Bet retai kuriai iš jų būtina tarp veido priežiūros ir pedikiūro procedūrų surasti laiko kovos su kalaviju treniruotėms ir kerams.

Kita vertus, neliko laiko gadinti sau nervus dėl tokių nereikšmingų dalykų. Nebuvo kada panikuoti, kai reikėjo pasirūpinti gėlių išdėstymu, romantišku apšvietimu ir tuo, kaip tinkamai nušnioti vampyrui galvą.

— Pabandyk šitą, — Blera jau ketino mesti ginklą, bet paskui akivaizdžiai apsigalvojo, pamačiusi, kaip Glena išsižiojo. Ji pati nunešė ginklą. — Alebarda. Sunkesnis už kalaviją, todėl manau, kad tau tiks labiau. Viršutinė tavo kūno dalis gana tvirta, bet su juo tau bus lengviau kirsti, negu su kalaviju. Turi priprasti prie jo svorio ir išmokti jį valdyti. Prašau.

Nuėjusi atgal ji pasiėmė savo kalaviją.

— Bandyk mane su juo užblokuoti.

— Aš prie jo nepratusi. Galiu nepataikyti ir tave sužaloti.

— Manęs tu nesužalosi, patikėk. Blokuok! — Blera metėsi į priekį, ir labiau instinktyviai, negu iš paklusnumo Glena smogė kirviu į kalaviją.

— Dabar žiūrėk, galiu ramiai durti tau į nugarą, kol tu kerėpliškai bandai apsisukti.

— Jis per sunkus, — pasiskundė Glena.

— Visai ne. Labiau išskėsk pirštus. Gerai, neatsitrauk po pirmo smūgio. Pulk ant kalavijo, o dabar atsitrauk — ir ant manęs. Neskubėk. Vienas, — tarė ji ir puolė. — Du. Nenustok atakuoti. Turi ne tik numatyti mano ėjimus, bet ir išmušti mane iš pusiausvyros, priversti mane nuspėti tavo ėjimus ir juos atremti. Galvok apie tai kaip apie savotišką šokį, kai ne tiek nori vesti savo partnerį, bet jį nudėti.

Blera iškėlė ranką ir atsitraukė atgal.

— Leisk, parodysiu. Ei, Larkinai. Eikš, būsi mūsų bandomasis triušis. — Ji metė jam savo kalaviją rankena į viršų, tada stvėrė alebardą. — Tik neskubėk, — pasakė jam, — čia demonstracinė versija.

Tada jam linktelėjo:

— Pulk.

Kai jis ją puolė, ji komentavo jo žingsnius.

— Smūgis, smūgis, posūkis. Puolimas, į kitą pusę, smūgis. Matai, jam neblogai išeina, — pasakė ji Glenai. — Jis spaudžia mane, o aš spaudžiu jį. Prisitaikai, kaip reikia. Posūkis, spyris, smūgis, smūgis, apsisukimas. Rėžk!

Ji greitai apvertė durklą, kurį turėjo prisirišusi prie riešo, ir smogė juo vos per colį nuo Larkino pilvo.

— Ir kai jo žarnos išvirsta lauk, tu...

Ir staiga metėsi į šalį nuo ją puolančio milžiniško lokio letenos.

— Oho, — ji atrėmė alebardą į grindis ir pasirėmė ant rankenos. Formą buvo pakeitusi tik jo ranka. — Gali ir taip? Tik kai kurias savo kūno dalis?

— Jeigu tik noriu.

— Galiu lažintis, kad merginos iš tavo šalies tavęs nepasidalija.

Kokią akimirką jis buvo apstulbęs, — ji pasisuko eiti pas Gleną — bet paskui patenkintas prapliupo juokais.

— Teisingai. Bet tik ne dėl to, apie ką tu kalbi. Tiems dalykams man labiau patinka mano paties pavidalas.

— Nei kiek tuo neabejoju. Pasiruošk kovai su Larkinu. Aš šiek tiek padirbėsiu su Mažyle.

— Nevadink manęs taip, — metė jai Moira.

— Atsipalaiduok. Nieko blogo tuo nenorėjau pasakyti.

Moira jau žiojosi kažką sakyti, bet paskui tik papurtė galvą.

— Atsiprašau, buvau šiurkšti.

— Ją taip vadino Kingas, — tyliai pasakė Glena.

— A, supratau. Moira, atsparumo treniruotė. Turi šiek tiek sustiprėti.

— Labai atsiprašau, kad taip su tavim kalbėjau.

— Klausyk. Kol viskas baigsis, mes dar ne taip vieni kitus erzinsim. Mane ne taip lengva užgauti — ir tiesiogine, ir perkeltine prasme. Tu irgi turi būti kietesnė. Penkių svarų svarmenys. Kai baigsiu tave treniruoti, būsi kaip nušlifuotas deimantas.

Moira prisimerkė.

— Gal aš ir gailiuosi, kad tave užsipuoliau, bet šlifuojama nesileisiu.

— Čia tik toks posakis. Tai reiškia... — Ji pradėjo galvoti, kaip paaiškinti, bet visi paaiškinimai atrodė tokie pat painūs. Ji sulenkė ranką ir įtempė savo bicepsą.

— A, — Moiros akyse sušvito šypsena. — Tokių visai norėčiau. Tuomet gerai, gali mane šlifuoti.

Jos dirbo visą rytą. Kai Blera stabtelėjo tam, kad iš butelio gurkštelėtų vandens, ji linktelėjo Glenai.

— Tau neprastai sekasi. Baleto pamokos?

— Aštuonerius metus. Niekada nemaniau, kad teks daryti piruetą su arbaletu, bet gyvenimas kupinas staigmenų.

— Ar gali padaryti trigubą?

— Ne.

— Žiūrėk, — tebelaikydama butelį Blera tris kartus apsisuko, tada mostelėjo koja į šoną keturiasdešimt penkių laipsnių kampu. — Toks judesys suteikia smūgiui daugiau jėgos. O jėgos reikia, kad parblokštum vieną iš tų padarų. Praktikuokis. Tau turi pavykti. Na, — ji gurkštelėjo dar. — Kur jaunikis?

— Hoitas? Bokšte. Jam reikia pasirūpinti kai kuriais dalykais. Ir jie lygiai tokie pat svarbūs, kaip ir tai, ką mes čia darome, Blera, — pridėjo ji, pajutusi nepritarimą.

— Galbūt. Gal ir taip, jeigu jis sumeistraus ką nors tokio, kaip tas ugninis durklas.

— Ugnimi užkerėjome daugybę ginklų. — Glena nuėjo į kitą

kambario pusę ir nuėmusi nuo sienos atnešė kalaviją. — Užkerėtus ginklus pažymėjome. Matai?

Ašmenyse šalia rankenos buvo išraižyta liepsna.

— Šaunu. Tikrai. Galiu išbandyti?

— Geriau jau neškis į lauką.

— Gera mintis. Gerai, galime padaryti valandos pertrauką. Ką nors suvalgyti. Berniukai ir mergaitės, po pietų — arbaletai ir didieji lankai.

— Eisiu su tavimi, — pasisiūlė Glena. — Dėl viso pikto.

Blera išėjo pro terasos duris ir nušoko žemėn. Ji žvilgtelėjo į šiaudų kaliausę, kurią Larkinas pakabino ant stulpo. O tas vaikinas nepėsčias, pamanė ji. Humoro jausmo jam netrūko. Ant kaliausės veido jis nupiešė iltis, o ant krūtinės — didelę ryškią širdį.

Būtų smagu išbandyti ugninį kalaviją su ja, tik gaila buvo sugadinti. Kam be reikalo deginti vampyro kaliausę?

Ji atsistojo taip, lyg rengtųsi kovai, už galvos išlenktomis rankomis, nusitaikiusi kalaviju.

— Labai svarbu kontroliuoti ugnį, — pradėjo aiškinti Glena. — Išleisti ją tik tada, kai jos reikia. Jeigu tiesiog mosikuosi degančiu kalaviju aplinkui, susideginsi pati ir dar ką nors iš mūsų sudeginsi.

— Nesijaudink.

Glena norėjo dar kažką sakyti, bet paskui tik gūžtelėjo pečiais. Ar šiaip, ar taip, čia niekam negalėjai pakenkti — tik orui.

Tada ji pamatė, kaip Blera pradėjo iš lėto meistriškai mosuoti kalaviju, kuris atrodė lyg suaugęs su jos ranka. Tikrai panašu į baletą, pagalvojo ji, į mirties šokį. Ir vis tiek kausto dėmesį. Saulei užkliudžius kalavijo ašmenų kraštą jie tvykstelėdavo, bet tebebuvo vėsūs. Glena jau pradėjo galvoti, kad Blerai reikėtų instrukcijų, kaip tuo naudotis, kai šioji staiga puolė pirmyn ir iš ašmenų išsiveržė ugnis.

— Ir tu iškepta. Dievulėliau, kaip man šis dalykas patinka! Ar galėtum man vieną padaryti, iš mano asmeninių ginklų?

— Žinoma, — Glena kilstelėjo antakius, kai Blera švystelėjo kalaviju per orą ir ugnis užgeso. — Greitai mokaisi.

— Taip, — ji susiraukė ir pažvelgė dangų. — Vakaruose kaupiasi debesys. Atrodo, turėsim dar lietaus.

— Gerai, kad vestuves suplanavau viduje.

— Taip. Eime pavalgyti.

Hoitas nenusileido žemyn iki vėlyvos popietės, todėl Glena nusprendė, kad šis laikas bus jos. Ji nenorėjo naudotis kerais, kad kuo geriau atrodytų. Ji tiesiog norėjo šiek tiek pasilepinti.

Be to, jai reikėjo gėlių, kad nusipintų vainiką, kuriuo ketino papuošti plaukus, ir kad pasidarytų puokštę. Iš žolelių ji pasigamino veido kaukę ir negailėdama užsitepė, pro miegamojo langą stebėdama dangų.

Debesys artinosi. Jeigu jai reikėjo gėlių, ji turėjo jų prisirinkti, kol nedingo saulė ir nepradėjo lyti. Bet kai ji atidarė duris, ketindama eiti lauk, kitoje pusėje stovėjo Moira ir Larkinas. Jis šūktelėjo ir išpūtė akis, taip primindamas jai, kad ji nuo veido dar nenusiplovė žalio glitėsio.

— Čia moteriškas dalykėlis, todėl nepūsk akių. Aš nieko nespėju. Dar neturiu gėlių plaukams papuošti.

— Mes... — Moira iškišo ranką, kurią slėpė už nugaros, ir ištiesė dar neprasiskleidusių baltų rožių žiedų vainiką, apipintą raudonu kaspinu. — Pamaniau, gal tiks, gal tokio norėtum. Per pagoniškas vestuves įprasta dėvėti ką nors raudona. Mes su Larkinu norėjome tau ką nors padovanoti, bet neturėjom ką, tai nupynėme vainiką. Bet jeigu tau...

— Ką tu, jis tobulas. Gražutėlis. Aš taip jums dėkinga! — Ji stvėrė Moirą į glėbį ir stipriai suspaudė, o Larkinui akinamai nusišypsojo.

— Pamaniau, kad gal tau nebūtų per didelis išmėginimas mane pabučiuoti, — pradėjo ji, — bet šiuo momentu...

— Tiek to. Susirasiu tave vėliau. Čia dar šis tas, — jis padavė jai įvairiaspalvę rožių puokštelę, taip pat perrištą raudonu kaspinu. — Moira sako, kad ši skirta nešti.

— Dievulėliau, kokia ji nuostabi, — per kaukę pasipylė ašaros. — Galvojau, kaip reiks ištverti čia be šeimos. Bet, pasirodo, turiu čia šeimą. Ačiū. Ačiū jums abiem.

Ji išsimaudė vonioje, pasikvepino plaukus, kremu išsitepė odą.

Per visą tą ritualą, kurio metu ji, moteris, rengė save vyrui, savo vestuvėms ir vestuvių nakčiai, degė baltos žvakės.

Ji stovėjo apsivilkusi chalatu ir pirštais braukė per suknelės, kuri kabėjo ant spintos durų, sijoną, kai kažkas pabeldė į duris.

— Prašom, jei tik čia ne Hoitas.

— Ne Hoitas. — Blera įėjo nešdamasi kibirėlį su ledais ir šampanu. Po jos įėjo Moira su trimis šampano taurėmis.

— Sveikinimai nuo mūsų šeimininko, — paaiškino jai Blera. — Kaip vampyras jis turi visai neprastą skonį. Šampanas aukščiausios klasės.

— Šampaną siunčia Kianas?

— Taip. Ir aš tuoj jį iššausiu, kol tu dar neapsirengei.

— Tikros vestuvių iškilmės. Bet jums taip pat reikia suknelių. Turėjau tuo pasirūpinti.

— Mums ir taip gerai. Šis vakaras tavo.

— Dar niekada negėriau šampano. Blera sako, kad man patiks.

— Galiu prisiekti, — Blera greitai mirktelėjo Moirai ir šampano kamštis iššovė. — Turiu tau kai ką. Nieko ypatingo — matai, dar nemoku taip apsipirkinėti internete kaip tu, bet tiek jau to. — Ji pasirausė kišenėje. — Neturėjau dėžutės.

Glenai į delną jį įdėjo segę — žiedą sudarančios dvi rankos, laikančios širdį.

— Čia tradiciškas airių simbolis — draugystė, meilė, ištikimybė. Iš pradžių galvojau apie kokią nors duonos skrudintuvę ar dubenį salotoms, bet nebuvo laiko. Be to, nežinojau, ar tau patiktų.

Dar vienas žiedas, pagalvojo Glena. Dar vienas simbolis.

— Ji labai graži. Ačiū. — Ji prisegė segę prie kaspino, besidriekiančio nuo puokštės. — Dabar su savimi nešiuos jūsų abiejų dovanas.

— Mėgstu tostus. Ypač prie šampano taurės. — Blera įpylė tris taures ir padavė joms. — Už nuotaką.

— Ir jos laimę, — pridėjo Moira.

— Ir už tęstinumą to, kas įvyks šįvakar. Už tai, ką mums žada ateitis. Atrodo, tuoj apsižliumbsiu net nespėjusi pasidažyti.

— Neblogas planas, — sutiko Blera.

— Žinau, kad tai, kas sieja mus su Hoitu, yra tikra, skirta man. Žinau, kad tai, ką šįvakar vienas kitam pažadėsime, taip pat tikra, skirta mums. Bet tai, kad jūs čia, su manimi, tiesiog nuostabu. Ypatinga. Noriu, kad žinotumėte, kaip man svarbu, kad galiu visu tuo dalytis su jumis.

Jos susidaužė, išgėrė, o Moira net užsimerkė.

— Blera teisi. Man patinka.

— Sakiau tau. Gerai, Moira, laikas rengti nuotaką.

Lauke pliaupė lietus, kilo rūkas. Bet name pleveno žvakių šviesa ir kvepėjo gėlėmis.

Glena atsitraukė nuo veidrodžio.

— Na, ir kaip?

— Atrodai kaip svajonė, — konstatavo Moira. — Kaip ta deivė iš sapno.

— Man dreba keliai. Galiu lažintis, kad deivėms keliai nedreba.

— Giliai įkvėpk. Mes nusileisime žemyn ir patikrinsime, ar visas gerai. Taip pat ir jaunikį. Tu išversi jį iš koto.

— Kodėl ji turėtų...

— Žinai, brangute, — pasakė Blera Moirai, kai jos pasuko durų link. — Tu per daug tiesmuka. Vartinėdama tas knygas galėtumei pasidomėt ir šių laikų žargonu. — Ji atidarė duris ir stabtelėjo, pamačiusi Kianą. — Čia merginų teritorija.

— Norėčiau minutę šnektelėti su savo būsimąja broliene.

— Viskas gerai, Blera. Įeik, Kianai.

Jis įžengė vidun, per petį švelniai pažvelgė į Blerą ir užtrenkė duris tiesiai jai prieš nosį. Tada atsisuko ir ilgai žiūrėjo į Gleną.

— Tu lyg vizija. Tikrai. Mano brolio likimas nenuspėjamas.

— Tikriausiai manai, kad visa tai kvaila.

— Klysti. Nors ir manau, kad tai tinka tik žmonėms, nepriskirčiau to prie dalykų, kuriuos laikau kvailais. Nors tokių yra pakankamai.

— Aš myliu tavo brolį.

— Tai matytų net ir aklas.

— Dėkoju už šampaną. Kad pagalvojai apie tai.

— Nėra už ką. Hoitas jau laukia tavęs.

— O, vargeli, — ji prispaudė ranką prie besidaužančios širdies, — tikiuosi.

Kianas nusišypsojo ir priėjo arčiau.

— Turiu jums šį tą. Vestuvių dovaną. Norėjau įteikti ją tiesiai tau į rankas, nes įtariu, kad nuo šiol už visus popierius būsi atsakinga tu.

— Popierius?

Jis padavė jai ploną odinį aplanką. Jį atvertusi Glena suglumusi pažvelgė į Kianą.

— Nieko nesuprantu.

— Man atrodo, čia viskas gana aišku. Tai šio namo ir šios žemės dokumentai. Jie jūsų.

— Ką tu, mes negalime. Kai jis klausė, ar galime čia pasilikti, jis turėjo galvoje...

— Glena, tokiems poelgiams ryžtuosi kokį kartą per kelis dešimtmečius, jeigu mane ištinka toks įgeidis. Todėl priimk tai, kas tau siūloma. Jam tai reiškia kur kas daugiau, negu kada nors galėtų reikšti man.

Jai suspaudė gerklę ir kurį laiką ji negalėjo kalbėti.

— Man tai taip pat reiškia labai daug. O jam reikš dar daugiau. Būtų geriau, jeigu pats jam juos įteiktum.

— Imk, — tepasakė jis ir pasuko durų link.

— Kianai, — ji padėjo aplanką į šoną ir paėmė puokštę. — Ar nuvesi mane žemyn? Pas Hoitą?

Jis šiek tiek padvejojo, tada atidarė duris. Ištiesė jai ranką.

Kai jie pradėjo lipti žemyn, pasigirdo muzika.

— Tavo tarnaitės iš peties paplušėjo. Iš mažosios karalienės nieko kito ir nesitikėjau — ji kupina sentimentų. Bet toji medžiotoja mane tikrai nustebino.

— Ar aš drebu? Man atrodo, kad drebu.

— Ne, — jis įkišo jos ranką sau už parankės. — Tu tvirta kaip uola.

Kai ji įžengė į kambarį, pilną žvakių ir gėlių, kai pamatė Hoitą, nutviekstą auksinės, ramiai rusenančios liepsnos, ji nurimo.

Jie prisiartino vienas prie kito.

— Aš tavęs laukiau, — sukuždėjo Hoitas.

— O aš tavęs.

Ji paėmė jį už rankos ir apžvelgė kambarį. Jis buvo verste užverstas gėlėmis, kaip ir reikalavo tradicijos. Buvo sudarytas ratas ir uždegtos žvakės, išskyrus tas, kurių reikėjo ritualui atlikti. Ant stalo, kuris buvo paverstas į altorių, gulėjo karklo rykštelė.

— Padariau jį tau, — jis parodė jai storą išgraviruotą sidabro žiedą.

— Mes kaip susitarę, — pasakė ji ir nuo nykščio nusimovė žiedą, kurį buvo padariusi jam.

Jie susikibo už rankų ir žengė prie altoriaus. Palietė pirštais žvakes, kad jas uždegtų. Užmovę žiedus ant karklo rykštelės jie atsisuko į likusiuosius.

— Prašome jūsų būti šio švento ritualo liudininkais, — pradėjo Hoitas.

— Būti mūsų naujosios šeimos nariais.

— Tegul šią vietą palaimina dievai. Mes čia susirinkome meilės ritualui.

— Oro dvasios, čia, su mumis, savo mitriais pirštais susiekite mus nenutraukiamais saitais, — sakydama šiuos žodžius Glena žvelgė jam akis.

— Ugnies dvasios, čia, su mumis...

Taip jie perėjo prie vandens, vėliau prie žemės, palaimintosios deivės ir besijuokiančio dievo. Jiems kalbant, uždegant smilkalus, tada raudonąją žvakę jos veidas švytėjo. Jie paragavo vyno, pabėrė druskos.

Jie laikė lazdelę, ant kurios buvo užmauti jų spindintys žiedai.

Jiems tariant žodžius šviesa darėsi vis šiltesnė ir ryškesnė, žiedai spindėjo vis stipriau.

— Savo valia susijungiu su šiuo vyru. — Ji leido žiedui nuslysti nuo rykštelės ir užslysti ant jo piršto.

— Savo valia susijungiu su šia moterimi, — jis padarė tą patį.

Nuo altoriaus jie paėmė raištį ir juo apsivyniojo savo rankas, kuriomis buvo susikibę.

— Mes susieti, — ištarė jie drauge. — Tegul deivė ir dievas, ir senieji dievai...

Staiga, lyg langą išdaužęs akmuo, juos pertraukė riksmas iš lauko.

Blera šoko prie lango ir atitraukė užuolaidą. Net ir jos nervai neišlaikė už stiklo, vos už kelių colių pamačius vampyrą. Bet kraują stingdė tai, ką ji matė už jo.

Ji žvilgtelėjo per petį į kitus ir nusikeikė:

— Velniava.

Jų buvo mažiausiai penkiasdešimt, o gal ir daugiau — besislapstančių miške ar kažkur netoliese. Ant žolės stovėjo trys narvai — juose kruvini surakinti žmonės, kurie šaukė traukiami lauk.

Glena prasibrovė, kad geriau matytų, tada sau už nugaros pradėjo apgraibomis ieškoti Hoito rankos.

— Ten ta blondinė. Kuri tada beldėsi prie durų. Kai Kingas...

— Lora, — tarė Kianas. — Lilitos numylėtinė. Kartą man teko su ja susidurti. — Jis nusijuokė, kai Lora iškėlė baltą vėliavą. — Jeigu jūs ja patikėsite, vargu, ar jums kas nors padės.

— Jie ten laiko žmones, — pasakė Moira. — Jie sužeisti.

— Už ginklų, — paragino Blera.

— Geriau palaukime ir išsiaiškinkime, kaip geriausiai juos panaudoti. — Kianas atsitraukė ir nuėjo prie paradinių durų. Kai jis jas atidarė, vidun įsiveržė vėjas ir lietus. — Lora, — pašaukė jis draugiškai. — Tu tikriausiai visa permirkusi? Pakviesčiau tave ir tavo draugus vidun, bet dar nepraradau sveiko proto.

— Kianai, senokai matėmės. Tarp kitko, ar tau patiko mano dovana? Neturėjau laiko jo įvynioti.

— Prisiimi nuopelnus už Lilitos darbelius? Kaip apgailėtina. Jeigu jai tai prisipažintum, ji tau už tai brangiai sumokėtų.

— Gali pats jai pasakyti. Tu ir tavo žmonės turite dešimt minučių pasiduoti.

— Ką tu sakai? Visas dešimt?

— Jeigu ne, po dešimties minučių nužudysime vieną iš jų, — ji nutvėrė vieną iš kalinių už plaukų. — Ar ji ne gražutė? Vos šešiolikos. Bet vis tiek turėtų žinoti, kad negalima vaikštinėti vienai tamsiais keliais.

— Prašau, — pravirko mergaitė, o iš jos kaklo lašantis kraujas rodė, kad jos kažkas jau paragavo. — Dieve, pasigailėk.

— Jie visada šaukiasi Dievo, — nusikvatojusi Lora sviedė mergaitę veidu į šlapią žolę. — Tik jis kažkodėl niekada nepasirodo. Dešimt minučių.

— Uždaryk duris, — tyliai jam iš už nugaros pasakė Blera. — Uždaryk. Gerai, duok man minutę. Minutę pagalvoti.

— Jie juos nužudys bet kokiu atveju, — pasakė Kianas. — Jie tik jaukas.

— Ne tai svarbiausia, — atšovė jam Glena. — Turime kažką daryti.

— Turime kovoti, — Larkinas ištraukė vieną iš kalavijų, kuriuos jie buvo sustatę į lietsargių stovą šalia durų.

— Prilaikyk arklius, — nurodė jam Blera.

— Mes negalime pasiduoti, tik jau ne tokiems kaip jie.

— Mes būtinai kovosime, — sutiko Hoitas, — bet tik ne jų sąlygomis. Glena, reikia antrankių.

— Gerai, pabandysiu jų padaryti. Tikiuosi, pavyks.

— Iš viršaus reikia atsinešti daugiau ginklų, — nurodė Hoitas.

— Sakau, palaukit, — Blera sulaikė jį už rankos. — Jūs dalyvavote vos keliuose susirėmimuose su vampyrais. Dar nesate tam pasirengę. Negalime jų pulti ir leistis sumalamiems į dulkes. Gali padaryti antrankius?

Glena giliai įkvėpė:

— Taip.

— Puiku. Moira, eik viršun, atnešk lankų. Kianai, tikriausiai aplink namą jie pristatė sargybinių. Išsirink kurias nors duris ir naikink juos, kaip galėdamas greičiau. Hoitas tau padės.

— Palauk.

— Žinau, kaip tai daryti, — pasakė ji Glenai. — Ar jau galėsi kautis tuo kirviu?

— Tuojau pamatysime.

— Pasiimk jį. Laikykis išvien su Moira. Jie taip pat turės lankininkų, be to, tamsoje jie mato daug geriau už mus. Mes su tavimi, Larkinai, suorganizuosime diversiją. Moira, nepradėk į juos šaudyti, kol negausi signalo.

— Kokio signalo?

— Tu suprasi. Dar vienas dalykas. Tų trijų žmonių ten jau neišgelbėsime. Turime su tuo susitaikyt. Turime pripažinti, kad nėra jokių galimybių jų išgelbėti.

— Turime pabandyti, — nenusileido Moira.

— Taip, kaip tik tam mes čia ir esame. Eime.

— Ar čia vienas iš tavo užkerėtų kalavijų? — paklausė Kianas Hoito, kai jie pasiekė rytines duris.

— Taip.

— Tai laikyk jį toliau nuo manęs. — Jis prispaudė pirštą sau prie lūpų ir atidarė duris. Iš pradžių lauke nesigirdėjo jokio garso, nesimatė jokio judesio, tik lietus. Tada Kianas metėsi lauk, lyg už tamsą dar tamsesnis šešėlis.

Išėjęs paskui Hoitas pamatė, kaip Kianas nusuko sprandus dviem ir nukirto galvą trečiam vampyrui.

— Tau iš kairės, — pasakė tyliai Hoitui.

Šis apsisuko, plienu ir ugnim pasitikdamas jį puolantį padarą.

Viršuje Glena priklaupė rate, kurį nubrėžė, ir pradėjo kerėti. Sulig kiekvienu širdies dūžiu sidabras ant jos kaklo ir piršto spindėjo vis ryškiau. Moira pritūpė šalia atidarytų durų su strėline ant nugaros ir lanku rankoje. Atsigręžusi ji žvilgtelėjo į Gleną:

— Antrankiai.

— Ne, tai buvo skirta ne tam. O dabar imsimės antrankių.

— O kas tai buvo? O, — Moira vėl žvilgtelėjo į tamsą, bet dabar, Glenai pabūrus, ji matė kaip katė. — Tai išties gerai. Jų lankininkai sėdi medžiuose. Aš matau tik šešis. Galiu visus nukauti.

— Į lauką neik. Bent jau kol aš čia nebaigiau.

Glena stengėsi apvalyti savo protą, nusiraminti ir iškviesti magiją.

Tada iš tamsos lyg kerštо angelas pasirodė auksinis žirgas. O raitelė ant jo nugaros sėjo mirtį.

Larkinui pasileidus šuoliais Blera užsimojo deglu ir smogė iš karto trims, kurie čia pat paskendo liepsnose ir kartu supleškino dar du. Tada ji sviedė jį, kaip pačią pražūtį, ir švystelėjo liepsnojančiu kalaviju.

— Dabar, Glena! — Moira iššovė pirmąją strėlę. — Dabar!

— Taip, tuoj pat. Tuoj pat, — bėgdama ji dar pastvėrė kirvį ir durklą.

Moiros strėlės plasnojo jai už nugaros, joms bėgant į lietų. Padarai, kurie jų laukė, iš karto puolė.

Glena negalvojo, tiesiog veikė, jautė. Leido savo kūnui šokti tą gyvenimo ir mirties šokį — smogti/kirsti, blokuoti/atmušti, durti. Kiekvieną kartą jai užsimojus ašmenis apimdavo liepsna.

Visur aidėjo riksmai, siaubingi riksmai. Kas galėtų pasakyti — ar žmonių, ar vampyrų? Ji užuodė kraują, jautė jį ant savo lūpų, žinojo, kad tai galėjo būti ir jos kraujas. Širdis krūtinėje mušė it karo būgnas, ji vos spėjo pastebėti strėlę, kuri prašvilpė pro jos galvą, kai ji paleido liepsnos pliūpsnį į ją puolusį padarą.

— Jie pataikė į Larkiną. Jie į jį pataikė.

Išgirdusi Moirą šaukiant Glena pamatė strėlę priekinėje žirgo kojoje. Bet jis ir toliau lėkė kaip pasiutęs, ant nugaros nešdamas mirtį sėjančią Blerą.

Tada ji pamatė Hoitą, besikaunantį nagais ir dantimis, kad prasibrautų prie vieno iš įkaitų.

— Turiu jam padėti. Moira, ten jų labai daug.

— Eik. Aš čia susitvarkysiu. Praretinsiu juos, pamatysi.

Glena rėkdama puolė pirmyn, bandydama bent taip atitraukti dėmesį nuo Hoito ir Kiano.

Ji manė, kad viskas bus susilieję, liks tik per ją besiritanti ir ją užliejanti beprotybė. O iš tikrųjų aiškios buvo net smulkiausios detalės. Ji matė veidus, girdėjo garsus, jautė šiltą kraują ir ją merkiantį šaltą lietų. Raudonos akys, kupinos šiurpaus alkio. Baisingi blyksniai ir klyksmai, kai jie paskęsdavo ugnyje.

Ji matė, kaip Kianas nulaužė galą strėlės, kuri įsmigo jam į šlaunį, ir suvarė jį priešui į širdį. Ji matė, kaip žiedas, kurį ji užmovė Hoitui ant piršto, degė it dar viena liepsna, kaip vienu pliūpsniu jis nukirto iš karto du.

— Vesk juos į vidų, — šaukė jis jai. — Pasistenk nuvesti juos į vidų.

Ji žole nusirito link mergaitės, kurią kankino Lora. Ji buvo be-

veik tikra, kad mergaitė bus nebegyva. O tada pamatė, kaip šioji iššiepė iltis.

— O Dieve.

— Nejau negirdėjai, ką ji sakė? Jis nepadės.

Staiga ji šoko, parblokšdama Gleną ant nugaros, ir atmetė galvą kupina žudymo džiaugsmo. Blera kalaviju nukirto tą galvą.

— Kaip matai, padėjo! — atšovė Glena.

— Vidun, — šūktelėjo Blera, — traukiamės. Jie užtektinai jau gavo, — ji ištiesė ranką ir padėjo Glenai atsistoti.

Jos paliko kovos lauką liepsnojantį ir nuklotą dulkėmis.

— Kiek jų nudėjome? — paklausė Larkinas, nugriuvęs ant grindų. Per jo koją tekėjo kraujas ir tiško ant medinių grindų.

— Bent trisdešimt tai tikrai — neblogi rezultatai. Esi pašėlusiai greitas, auksinis berniuk, — Blera pažvelgė jam tiesiai į akis. — Šiek tiek tave paskraidinau.

— Nebuvo taip jau blogai. Tik... — Jis nespėjo nė riktelėti, kai ji ištraukė iš jo kojos strėlę. Nebuvo kada nei įkvėpti riksmui. Kai jis atgavo kvapą, iš jo lūpų pasipylė keiksmų lavina.

— Dabar tavo eilė, — pasakė ji Kianui, linktelėjusi į sulaužytą strėlę, kyšančią iš jo šlaunies.

Bet jis išsilupo ją pats.

— Vis tiek ačiū.

— Einu, atsinešiu, ko reikia. Tavo koja kraujuoja, — pasakė Glena Blerai.

— Mes visi šiek tiek aplamdyti. Bet gyvi. Bent jau, — įžūliai šyptelėjo ji Kianui, — dauguma iš mūsų.

— Tau niekada nepabosta, ar ne? — atlaidžiai paklausė Kianas ir nuėjo įsipilti brendžio.

— Tuose narvuose buvo ne žmonės. — Moira buvo susiėmusi už peties, kurį kliudė strėlės galiukas.

— Ne. Iš čia buvo sunku pasakyti. Jų buvo per daug, kad galėčiau atskirti kvapus. Nekvailai, — niūriai sutikdama linktelėjo galva Blera. — Gudrus būdas mums prisivilioti ir išsaugoti savo maisto atsargas. Ta kalė turi smegenų.

— Loros taip ir nepagavome, — vis dar neatgaudamas kvapo

atsisėdo Hoitas. Jo šone žiojėjo žaizda, dar viena matėsi ant rankos. — Mačiau ją, kai bandėme prasibrauti atgal į namus. Bet taip jos ir nepagavom.

— Ji bus mano. Mano ypatingoji draugė. — Blera suspaudė lūpas, kai Kianas pasiūlė jai brendžio. — Dėkui.

Klūpodama tarp jų Glena virpančiomis rankomis bandė susidėlioti savo reikmenis.

— Blera, nuvilk Larkinui palaidinę. Man reikia apžiūrėti žaizdą. Moira, ar tu stipriai sužeista?

— Iš tikrųjų čia tik įbrėžimas.

— Tada iš viršaus atnešk daugiau patiesalų ir keletą rankšluosčių. Hoitai, — Glena pasislinko prie jo, priklaupė, suėmė jo rankas ir paslėpė savo veidą jo delnuose. Kad ir kaip jai norėjosi pratrūkti, ji žinojo, kad dar ne laikas. Dar ne dabar. — Jaučiau tave šalia. Visą laiką jaučiau, kad esi su manimi.

— Žinau. Ir tu buvai su manimi. *A ghra**, — jis pakėlė jos veidą ir prispaudė savo lūpas prie josios.

— Visai nebijojau, nei sekundės, kol visa tai vyko. Net nebuvo kada išsigąsti. Tada pagaliau pasiekiau tą mergaitę, tą jaunutę mergaitę, ir pamačiau, į ką ji pavirtusi. Negalėjau net pajudėti.

— Viskas baigta. Šįvakar viskas baigta. Parodėme jiems, kad esame lygiaverčiai varžovai. — Jis vėl ją pabučiavo, šįkart ilgai ir jausmingai. — Puikiai pasirodei.

Ji ranka palietė jo sužeistą šoną.

— Mes visi gerai pasirodėme. Ir įrodėme ne tik tai, kad galime atsilaikyti patys vieni. Įrodėme, kad esame vieningi.

— Ratas užsidaro.

Ji giliai atsiduso.

— Tiesą pasakius, ne tokių vestuvių norėjau, — ji prisiversdama nusišypsojo. — Bet mes bent jau... Bet ne, po galais, mes taip ir nebaigėme. Palaukite, — ji atmetė savo šlaputėlius plaukus. — Neleisiu tiems pabaisoms mums visko sugadinti. — Ji suspaudė jo ranką kaip tik tuo metu, kai žemyn nusileido Moira, nešina rankšluosčiais ir paklotais. — Paklausykite visi! Jūs tebesate liudininkai.

[38] A ghra — (*gėl.*) mano meile, mieloji.

— Mes jau supratome, — atsakė Blera, valydama Larkinui žaizdą.

— Tavo galva kraujuoja, — Kianas metė Moirai drėgną skudurėlį. — Pirmyn, — tarė jis Glenai.

— Glena, o kaip tavo suknelė?

Ji tik šyptelėjo Moirai.

— Tai visai nesvarbu. Svarbu tik tai, — ji tvirtai suėmė Hoito ranką ir pažvelgė jam į akis. — Tegul deivė ir dievas, ir senieji dievai...

Hoito balsas susiliejo su jos:

— Būna šio ritualo liudininkais. Nuo šiol mes pasiskelbiam, kad esame vyras ir žmona.

Jis ištiesė rankas ir suėmė jos veidą.

— Mylėsiu tave iki savo dienų galo.

Dabar, pagalvojo ji, dabar ratas tikrai užsidarė, stiprus ir šviesus.

Kai jų lūpos susitiko kupinos vilties, pažado ir meilės, šviesa sužibo skaisčiai it auksas.

— Pasibaigus pagoniškoms vestuvėms, jie tvarkėsi žaizdas ir pradėjo gydytis, — tarė senolis. — Jie pakėlė taures už meilę, kuri yra tikroji magija ir kuri įveikia tamsą ir mirtį. Lauke pliaupė lietus, o name drąsuoliai ilsėjosi ir rengėsi kitam mūšiui.

Jis atsilošė ir paėmė puodelį ką tik užplikytos arbatos, kurios jam atnešė tarnas.

— Štai tokia šios dienos istorija.

Vaikai iš karto pradėjo priešgyniauti. Bet senolis tik krizeno ir purtė galvą.

— Rytoj papasakosiu jums daugiau, pažadu, nes čia dar ne pabaiga. Čia tik pradžia. Bet dabar saulės nebėra, o jums jau metas į lovas. Ar iš šios istorijos dar nepasimokėte, kaip reikia branginti šviesą? Eikite. Baigsiu gerti arbatą ir ateisiu jūsų pažiūrėti.

Likęs vienas jis gurkšnojo arbatą ir žvelgė į ugnį galvodamas apie istoriją, kurią pasakos rytoj.

Kova prasideda per Vėlines. Išrinktieji medžiotojai iš įvairiausių amžių ir pasaulio vietų renkasi į šių dienų Airiją, senovinį namą miškų apsuptyje ir ryžtingai rengiasi lemiamai kovai.

ISBN 978-9955-13-136-6

www.jotema.lt